

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Smith_Wilbur-Orel_v_oblacich.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Orel v oblacich
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILBUR SMITH
OREL VOBLACÍCH

PODĚKOVÁNÍ

Při psaní tohoto příběhu mi poskytli cennou pomoc mnozí.
Major Dick Lord a poručík Peter Cooke mi vysvětlili náležitosti ohledně techniky a odborných detailů moderního vzdušného souboje. Doktoři Robin Sandell a David Davies mě zasvětili do mnoha podrobností z lékařského hlediska. Reverend Bob Redrup, oddaný přítel a náruživý rybář jako já, zase pomohl s výběrem titulu.
Těmhle všem jsem skutečně neskonale vděčný.
Během pobytu v Izraeli mi mnoho tamějších občanů pomáhalo a velice štědře poskytovalo pohostinnost.
Mrzí mě, že zde nemohu uvést jména všech.
A jako vždy mi moje věrná asistentka při výzkumu dodala povzbuzení, odvahu i kritiku ve chvílích, kdy toho bylo nejvíce zapotřebí. Tuto knihu věnuji jejímu potomkovi
- mému nevlastnímu synovi - Dieteru Schmidtovi.
Tyto tři věci mám za podivuhodné a čtyři nemohu pochopit:

cestu orla po nebi,
cestu hada po skále,
cestu lodi v srdci moře
a cestu muže při dívce.

Př 30,18-20

NA VRCHOLCÍCH Handherge ležel sníh. Odtamtud dul vítr, skučící jako raněné zvíře. Učitel létání stál ve dveřích své malé kanceláře, krčil se v pilotní bundě a ruce měl zastrčené hluboko do kapes lemovaných beránkem. Sledoval černý Cadillac Eldorado, projíždějící mezi rozlehlými plechovými hangáry. Kysele se šklebil. Pro předvádění bohatství měl Barney Venter hlubokou, až bolestivou závist. Limuzína přišustila, aby zakotvila na parkovišti pro návštěvníky. Chlapec vyskočil ze zadních dveří plný klukovského nadšení, krátce promluvil s řidičem, patřící k populační skupině označované kapští barevní, a potom rychle zamířil k instruktorovi.
Pohyboval se s lehkostí až neuvěřitelnou u nezralého mladíka. Vůbec nezakopával o příliš rozměrná chodidla, nehodící se k jeho tělu. Nesl se vzpřímeně a Barneyova závist hořkla při pohledu na blížící se princátka.
Skutečně nenáviděl tyhle zhýčkané fracky, přičemž ironií osudu právě v jejich společnosti musel trávit většinu pracovního dne. Pouze velmi bohatí si totiž mohli dovolit nechat zaučit své ratolesti do tajů plachtění ve vzduchu. Do tohoto nezáviděníhodného stadia se Venter dostal kvůli přirozenému stárnutí vlastního těla. Před dvěma roky, ve věku pětácti let, neprošel striktním lékařským testem, na němž závisela jeho pozice služebně staršího kapitána letecké společnosti. Nyní už sestupoval po druhé straně imaginárního kopce, aby skončil pravděpodobně jako typický vzdušný vandrák a vysloužilce, unavený věčným zápasem s řízením i otlučený poskakováním na mimořádných a pochybných trasách v pronájmu různých leteckých firem bez licence i řádného zařazení.
Tahle úvaha ho donutila k pouhému zachrčení, když se aviatický nováček před ním zastavil. „Jeho veličenstvo Morgan, předpokládám?“
„Ano, pane, ale můžete mi říkat Davide!“ Chlapec mu podal ruku a instruktor ji zcela instinktivně uchopil okamžitě se však za podobný ústupek pokáral. Přitom mladík měl stisk až překvapivě pevný.
„Ach, děkuji ti, Davide.“ Instruktor ironií až přetékal.
„A mně můžeš klidně pořád dál říkat pane...“
Věděl, že chlapci je teprve čtrnáct, ale zelenáč se na něj díval téměř z téže výškové úrovně sto sedmdesáti centimetrů. Navíc se mile usmíval a Barney si musel přiznat podlehnutí kouzlu mladíkovy osobnosti. Zdálo se, že každíčký detail

toho kluka propracoval s nekonečnou pilí ten nejlepší umělec. Konečný efekt vypadal až neskutečně, téměř teatrálně. Zdálo se být nespravedlivé, aby se vlasy tak krásně vlnily a ještě k tomu temně zářily, aby chlapecká pleť byla tak hebká a perfektně tónovaná dohněda. V očích, přeměněných v bezedné studnice, se vůbec nedala změřit hloubka, a navíc z nich sálal neutuchající oheň.

Instruktor si okamžitě uvědomil, že jen zkoprněle zírá a pomalu se nechává zahalovat kouzelnou pavučinou, snad utkanou tímto bohatým synkem. Rychle se odvrátil.

„Pojď!“ Vedl ho skrz kancelář, které vévodil otřepaný kalendář s nahotinkami, zaplněný rukou psanými poznámkami, jadrně vyjadřujícími varování před pokusem ptát se na sekyru v případě školního či provádět okruhy nad letištěm směrem doprava.

„Co vůbec víš o létání?“ vyzvídá, když vstoupili do chladného šera hangáru, kde v dlouhých řadách stály letouny jásavých barev. Potom vyšli širokými vraty do mdlé záře slabého zimního slunce.

„Nic, pane.“ Prosté přiznání osvěžilo a Barney pocítil vylepšení své mrzuté nálady.

„Ale přesto se chceš učit?“

„Ach, ano, pane!“ Odpověď plná nadšení donutila instruktora opět na mladíka pohlédnout. Chlapcovy temné oči se zdály úplně černé, pouze ve slunečním světle prozradily temně indigovou modř.

„Dobrá, můžeme tedy začít,“ utrousil už spokojeně.

Letoun stál na betonové ploše.

„Tohle je Cessna 150, hornokřídý jednoplošník.“ Barney začal obcházet stroj s Davidem, který lačně hltal každé slovo vycházející z úst experta. Jakmile však pilot začal se stručným vysvětlováním funkcí pohyblivých aerodynamických ploch a zákonů poměru vzlaku a hmotnosti, okamžitě odhalil mladíkovy nečekané znalosti. Odpovědi na instruktorovy rétorické otázky byly precizní a bleskové.

„Tý už jsi něco o létání četl,“ obvinil ho.

„Ano, pane,“ přiznal David a zašklebil se. Perfektně bílé zuby se objevily v širokém úsměvu, který se zdál nakažlivý. I přes veškerá předsevzetí Barney pochopil, že tenhle kluk se mu začíná zamlouvat.

„Tak jo, zalez dovnitř!“

V těsném kokpitu se David ramenem dotýkal instruktora, který mu vysvětloval principy řízení letounu i význam jednotlivých přístrojů na palubní desce. Pak se expert dostal ke startovací proceduře.

„Hlavní spínač zapojen,“ ohlásila přepnul červenou páčku. „A teď zmáčkni startér, podobně jako v autě!“

David se trochu nahnul, aby mohl splnit příkaz. Vrtule se pootočila, motor prskl, zachrchlal, pak se rozběhl ve spokojeném řevu. Začali rolovat po ploše a mladík si záhy osvojil cit při dotyku ovládacích pák a řídicího volantu. Zastavili na čáře startu, prošli rutinní poslední kontrolou s nahlášením letovému dispečerovi, kterého požádali o povolení ke vzletu.

„Fajn, zaměř se na nějaký objekt na konci ranveje a jemně posunuj plynovou páku!“ Rychlost se zvýšila, stroj se hnál ke vzdálenému cíli.

„Něžně k sobě přitahuj berany!“

V té chvíli se zdvihli do vzduchu a lehce se vzdalovali od země. „Jemně,“ zopakoval Barney. „Neztuhni na řídicích systémech, chovej se k naší krásce jako...“ Odmlčel se.

Chtěl použít přirovnání o milence, ale hned si uvědomil nevhodnost příkladu pro mladíčka. „Chovej se k ní jako ke klisně, veď ji lehce!“

Okamžitě na svém řízení poznal uvolnění nováčkovy ztuhlosti.

„To je ono, Davide.“ Koutkem oka pohlédl na mladíka a ihned ho zalila vlna zklamání. Skutečně získal dojem, že tenhle kluk může mít talent pro létání, že může být jedním z těch vzácných exemplářů jako on sám, pro které se přirozeným prostředím stala nebeská modř. Ale tenhle hoch měl v prvních chvílích letu v obličeji výraz zkamenělé hrůzy. Rty i chřípí připomínaly bělost mramoru, stíny v temně modrých očích se tvarem podobaly žralokům pohybujícím se pod hladinou oceánu.

„Trochu naklonit doprava!“ striktně přikázal. Snažil se ho šokem probrat z omámení. Letoun poslechl a držel se v daném kurzu bez jakékoliv známky následných oprav.

„Už můžeš vyrovnat!“ Instruktor stáhl ruce z beranů a sledoval, jak příd' stroje poklesla, aby našla horizont.

„Ubrat!“ Chlapcova pravá ruka hez zaváhání sáhla po plynové páce. Barney na něj ještě jednou pohlédl. Mladíkův výraz se nezměnil, ale až teď instruktorovi svitlo:

tohle přece není strach, ale čistá extáze!

Přece jenom má talent, pomyslel si s uspokojením.

Zatímco letěli v základním výukovém režimu, rozpomněl se

Barney na dobu před třiceti lety, kdy otlučený a vysloužilý Tiger Moth plul vzduchem a jiné dítě se kochalo prvními zážitky z letu...

Teď však minuli ostré vrcholky modrých hor, pokryté na slunci se třpytícím sněhem, pak se usadili na ocasu divokých větrů, ženoucích se do údolí.

„Davide, vítr je jako moře. Láme se a točí kolem nejvyšších míst. Dávej si na tohle pozor!“ Chlapec přikyvoval, zatímco zrak upíral kupředu, a snažil se vychutnávat každý okamžik nové zkušenosti.

Stočili se k severu nad pustou a holou zem, zbarvenou dorůžova i do kouřově hnědé, kde půda přišla o svou róbu ze zlatých lánů pšenice.

„Berany s pedály naráz, Davide!“ přikázal instruktor.

„Zkusíme ostrou zatáčku.“

Křídlo pokleslo a příd' letounu hrdě mířila k horizontu, aniž ztratila výšku.

Před nimi se objevilo pobřeží, kde se oceán rozbíjel o pevninu v dlouhých liniích pěny na bílých plážích. Atlantik se blyštěl chladnou zelení a vlny čechrané větrem tančily s bílými čepečky. O něco dál na jih se rýsovaly malé postavičky na bělostném písku, které se zastavovaly, aby pohlédly vzhůru. Dalo se zahlédnout, jak si zaclánějí oči před oslňujícím světlem. To už se ale blížili ke skalnímu masivu s obří plošinou, označující blízkost konce pevniny. Z tohoto úhlu však Stolová hora vypadala neobvykle, přesto svou majestátností nezapřela tisícimetrovou nadvládu nad mořem. Zátoka se hemžila zakotvenými lodičkami, zatímco zimní slunce se odráželo od oken bílých budov Kapského Města, krčícího se pod zalesněným úpatím. Další obrat prozrazoval sebevědomí i jistotu pilota, takže Barney klidně seděl dál s rukama v klíně, ani nohy neměl u pedálů. Přeletěli čtyři sta metrů vysoký Tygerberg a mířili k letišti. „Okej,“ zamumlal instruktor. „Přebírám řízení.“ Stroj dosedl, pak zamířil k hangárům. Pilot ochudil palivovou směs natolik, až motor zakašlala ztichl. Chvilí seděli, ani jeden z nich se nepohnul. Oba věděli, že došlo k něčemu důležitému, velice signifikantnímu - o prožitou skutečnost se právě mlčenlivě podělili. „Okej?“ nakonec přerušil ticho Barney. „Ano, pane,“ přitakal David. Rozepnuli bezpečnostní popruhy a seskočili na beton. Bez řečí prošli hangárem až do kanceláře. „Objevíš se příští středu?“ „Ano, pane,“ mladík horlivě přikyvoval a pomalu zamířil k čekající limuzíně. Po několika krocích se však zarazil, chvíli váhal, potom se přece jenom otočil. „Tohle byl nejkrásnější zážitek, který mě kdy v životě potkal,“ pronesl stydlivě. „Děkuju vám, pane!“ Pak honem upaloval k vozu a nechal za sebou zirájícího instruktora. Cadillac se odlepil, nabral rychlost a zmizel mezi stromy za posledními budovami. Barney se uchechtl, pohodil hlavou, nakonec vykročil ke svému starobylému křeslu. Uvelebil se v něm, nohy si natáhl na desku stolu. Chvilí hledal v kapse cigaretu, aby si zapálil. „Nejkrásnější?“ zabrblal a zašklebil se. „Blbost!“ Chtěl hodit sirku do odpadkového koše, ale netrefil se. Tři ROKY POTÉ a téměř pět Set kilometrů na východ od Kapského Města vzbudil Mitzi Morganovou telefon. Vyhrabala se z polštářů a poslepu nahmatala sluchátko. „Haló?“ „Mitzi?“ „Ahoj, tati, kdy se objevíš?“ Částečně se probrala při zvuku otcova hlasu a hned si vzpomněla, že dnes má přiletět, aby se připojil k rodině, trávící dovolenou v letním sídle na břehu Indického oceánu. „Mrzí mě vzniklá situace, holčičko. Něco se nám tady pochrulo. Dostanu se k vám až příští týden.“ „Ach, ne, tati!“ Mitzi nijak neskrývala zklamání. „Kde je náš Davey?“ pokračoval otec rychle, aby předešel dalším výčtkám. „Chceš, aby ti brnkнул?“ „Ne, ne, zůstanu na drátě. Prosím tě, zavolej mi ho, holčičko.“ Mitzi se konečně vypotácela z postele k zrcadlu a prsty se snažila uhladit rozčuchanou hřívu. Špinavě blondaté vlasy trčely jako dráty na všechny strany, navíc se zcuchaly snad prvním dotykem slunce nebo soli či větru. Pihy se zdály ještě víc ponižující, odhadovala při kritickém pohledu na sebe. „Vypadáš jako mopslík,“ bručela nahlas. „Ovšem hodně přežraný mopslík a ještě k tomu s pihami...“ Vzdala marnou snahu o jakoukoliv změnu. David ji přece viděl už milionkrát v takovém stavu. Hodila na sebe hedvábný župan. Vyrázila do chodby, minula dveře do rodičovské ložnice, kde matka spala sama, a vešla do obytné části domu. Architekt stavbu rozvrhl do celé řady otevřených prostor a ochozů, vše pak vytvořili ze skla a oceli s přidavkem dřeva bílé borovice. Obdivuhodné dílo vyčnívalo z dun podél pláže, přitom se stalo součástí moře i oblohy. Pouze sklo ho oddělovalo od živlů a právě nyní svítání plnilo rezidenci podivnou září, v níž se ztrácely obrysy masivního výběžku pevniny do Indického oceánu, poloostrova zvaného Hora tuleňů - IZobberg. Velký sál byl zaneřáděný od nočních oslav, kdy dvacet návštěvníků v domě společně s větším počtem sousedů z velkých rezidencí mezi dunami zanechalo po sobě stopy - rozlité pivo, přeplněné popelníky a gramofonové desky bez obalů poházené bezohledně po zemi. Mitzi se prodrala troskami, aby vyběhla po točitém schodišti k pokojům hostů. Dveře sice nechal David otevřené, takže bez problémů vstoupila, ale nikde nikdo. Postele se ani nedotkl, ačkoliv džíny s košilí se válely na židli, boty ležely odkopnuté u zdi. Ušklíbla se a prošla až na balkon, vyčnívající vysoko nad pobřežím. Rackové právě prolétali kolem, aby spolykali vše, co moře během noci vyvrhlo na pláž. Dívka si vykasala župan, cípy svázala v pase a vyhupla na zábradlí, aby se rychleji dostala k sousednímu apartmá. Tam odhrnula závěsy a vešla do ložnice, kterou obývala Marion. Šlo o její nejlepší přítelkyni, i když věděla dobře, že se k ní drobná dívka s širokýma očima připomínající panenku hlásí pouze z prospěchářství: vždyť Mitzi pro ni byla zdrojem nekonečného množství dárků i oslav, bezplatných dovolených a dalšího dobrodini. A právě teď, ve spánku, vypadala přelíbezně, zlatavé vlasy rozprostřené na Davidově hrudi. Mitzi přesunula pohled na svého bratrance a ihned se jí zrychlil tep, současně vnímala příjemně hřejivý pocit tepla kdesi uvnitř.

Ačkoliv mladík oslavil teprve sedmnáctiny, pyšnil se tělem dospělého muže.

Však je pro ni tou nejmilovanější osobou na celém světě, pomyslela si. Tak krásný, tak vysoký a kouzelný, prostým pohledem očí dokázal kdekomu zlomit srdce.

Mladý pár v posteli odhodil během horké noci prostěradlo na přikrytí, takže si mohla prohlížet i houští chloupků na chlupaté hrudi.

„Davide...“, špitla a dotkla se jeho ramene. „Vstávej!“

Otevřel oči, okamžitě vypadal zcela probuzený.

„Mitzi? Co se děje?“

„Hod' na sebe kalhoty, válečníku! Mám na drátě tátu.“

„Bože“, vzdychl a jemně přesunul Marion na polštář.

„Kolik je hodin?“

„Dost pozdě“, hlesla sestřenice. „Máš si dát budíka, když vyrazíš do terénu...“

Marion nespokojeně zamumlala a zašmátrala po prostěradle, když David vstal z postele.

„Kde je telefon?“

„V mé ložnici, ale klidně můžeš použít svou linku.“

Následovala bratrance přes zábradlí na balkoně až k jeho pokoji, kde se mu stočila v posteli, zatímco on popadl sluchátko.

„Strýčku Paule?“ zahlaholil. „Jak se máš?“

Mitzi propátrala kapsy županu a přece jenom našla krabičku cigaret. Zapálila ji svým zlatým Dunhillem, ale při třetím potáhnutí se objevil David, ušklíbl se a zkonfiskoval kuřácké potěšení ve svůj prospěch.

Sestřenice na něj vyplázla jazyk, aby zakryla zmatek při pohledu na jeho nahé tělo. Raději vylovila a zapálila si další hřebíček do rakve.

Padl by do mdlob, kdyby zjistil, na co myslím, v duchu odhadla, čímž se uklidnila.

Bratranec skončil hovor a sluchátko zavěsil.

„Takže nedorazí!“

„Já vím.“

„Barney pro mě zaletí tryškáčem pro VIP Business jet značky Lear je skutečně jen pro vyvolené...“

„Však se to vyplatí“, přikyvovala Mitzi s perfektní imitací vlastního otce. „Můj chlapče, je zapotřebí napřed rozvážit tvou světlou budoucnost. Musíme tě vyškolit, abys mohl úspěšně čelit zkouškám, které ti osud postaví do cesty!“

David se uchechtl, zatímco se hrabal ve skříni, kde hledal šortky

„Mám takový dojem, že budu muset otevřít své srdce dokořán.“

„Jo“, přitakala dívka. „To si piš!“

Mladík se konečně oblékl a vykročil ke dveřím.

„Modli se za mě, kočko!“

„Budeš potřebovat víc než modlitbu, válečníku...“

Přiliv vyhladil písek na pláži, kde se dosud neobjevila ani jediná stopa. David běžel lehce, dlouhými kroky zdolával pevnou zem a zanechával za sebou řetězec otisků.

Slunce pomalu vycházelo, jemně růžovým odstínem zbarvilo hladinu moře a plameny se dotýkalo hřbetu blízkého hřebene Outeniekwaberger. Nádheru svítání však nevnímal, protože myšlenky soustředil na blížící se rozhovor s poručíkem.

Nadcházela chvíle životního rozhodnutí, kdy s maturitou v hrsti se před ním otvíralo hodně možností. A právě ta, kterou si vybral, určitě vyvolá zběsilou reakci. Proto využíval posledních pár hodin osamění, aby zkoncentroval a posílil veškerá svá předsevzetí.

Hejno racků hodovalo na oceánem vyvržené rybě.

Vznesli se jako mrak, když k nim přidusal, na křídlech se jim odráželo slunce. Po chvíli opět dosedli k hostině.

Ladný proudový letoun Lear zahlédl David dřív, než zaslechl motory. Business jet se řítí velice nízko, právě přelétával Robberg. Pak se svižně stočil proti pevnině a s tlumeným jekotem obou tryskových motorů se přehnal nad pláží.

David se zastavil. Spokojeně oddechoval i po takhle dlouhém běhu. Pozdravil vzpaženými rukama. Dokonce zahlédl instruktora v kabině, snad i záblesk úsměvu.

Lear se vytočil nad oceán, koncem křídla se téměř dotýkal napěněných vrcholů vln. Pak se opět stočil a zamířil přímo na osamělou postavu. Dlouhá štíhlá před' se skláněla níž a níž, připomínala špici vrženého oštěpu.

Stroj se na něj řítí jako hrůzný dravec padající z nebes, až v posledním zlomku vteřiny mladík nevydržel a rozplácl se jak široký tak dlouhý do mokrého písku.

Tryškáč se přehnal pár metrů nad ním, potom vystoupal vzhůru a zamířil k letišti.

„Ty starej vole“, mumlal David, když vstávala oklepával písek z chlupaté hrudi. Úplně slyšel instruktorův vítězoslavný chechtot.

DOBŘE JSEM HO VYŠKOLIL, dumal Barney pohodlně rozvalený v sedadle kopilota tryškáče Lear, když sledoval - Davidovo perfektní udržování cestovní výšky. Tady zkušenostpřebíjel talent.

Bývalý instruktor dost přibral od té doby, co pracoval pro společnost Morgan Group. Dokonce břicho už jaksi stydlivě přepadávalo přes opasek. Koutky úst mu poklesly, takže v kombinaci s naducanými tvářemi připomínal rozladěného žabáka. I vlasy už mu začínaly šedivět.

Sledovat Davida při řízení jen zesilovalo Barneyův požitek z letu. Před třemi roky se stal hlavním pilotem

Morgan Group a dobře věděl, komu vděčil za přímluvu při získání tohoto postu. Nyní byl tedy zajištěn, navíc získal i

prestiž. Létal s důležitými osobnostmi v těch nejluxusnějších strojích. A pokud přijde čas, kdy se bude muset svého místa vzdát, věděl, že ústup ze slávy nebude nijak bolestivý. Morgan Group se dokázala postarat o vlastní lidi. S tímhle vědomím si spokojeně předl a pozoroval svého chráněnce v sedadle pilota.

Delší let v malé výšce vyžadoval maximální koncentraci, ovšem Barney zcela marně hledal u svého žáka jakýkoliv náznak nesoustředěnosti.

Téměř nekonečné zlaté pláže Afriky ubíhaly pod nimi, přerušované jen skalnatými útvary, malými rekreačními středisky a rybářskými vesničkami. Naprosto delikátně

Lear kopíroval obrysy pobřeží, poněvadž přímý let oba jednohlasně zavrhl.

Před nimi se objevil další pruh písku, tentokrát okupovaný několika nahými dívčinami.

Malé figurky zděšeně prchaly z vln Indického oceánu, v panice se hnaly k ručníkům a pohozeným bikinám.

Bílé zadečky nádherně kontrastovaly s čokoládovým opálením, rozverně víly se kupodivu při nastalém chaosu i nadšeně smály.

„Davide, pro tebe jde zajisté o zajímavou změnu, když vidíš ženské prchat,“ zašklebil se Barney, jakmile nechali figurky za sebou.

Pokračovali dál, k nejižnějšímu výběžku afrického kontinentu, ke Sřelkovému mysu. Teprve potom se stočili do vnitrozemí, kde překonali několikero horských hřbetů.

Pak pilot trochu stáhl plynové páky, aby mohli konečně přistát v městě, uhnížděném pod mohutnou Stolovou horou.

Když opouštěli stroj a kráčeli k hangáru, Barney vzhledl k mladíkovi, jenž už ho převyšoval o dobrých patnáct čísel.

„Nenech se převálcovat, chlapče!“ radil. „Rozhodl ses jasně, tak se toho drž!“

David za volantem svého zeleného MG přijížděl po dálnici

M3 De Waal a ze spodního úbočí Stolové hory pohlédl dolů, kde se tyčil čtyřhranný mrakodrap Morgan Group mezi ostatními pomníky moci a bohatství.

Líbil se mu vzhled těchto staveb, čistý a funkcionalistický jako křídlo letadla. Ale vzosné křivky architektonických skvostů byly zavádějící. Prakticky šlo o vězení a pevnost dohromady.

Stočil se z dálnice a zamířil k pobřeží, mrakodrap pomalu zastíňoval oblohu. Dorazil k vjezdu do podzemních garáží.

Jakmile vstoupil do prostor vedení společnosti v nejvyšším patře, musel projít kolem celé řady stolů, za nimiž zářily tvářičky sekretárek, pečlivě vybraných nejen kvůli vzhledu, ale i počtu úderů za minutu. Obdarovávaly ho úsměvy připomínající zahrady exotických květů, když je mladík zdravil. Uvnitř budovy Morgan Group na něj všichni pohlíželi s respektem, téměř jako na přímého potomka majitele.

Martha Goodrich ve své kanceláři chránila vnitřní svatyni. Vzhledla od psacího stroje a nasadila káravý tón.

„Dobré ráno, pane Davide. Váš strýc už čeká, ovšem myslím si, že jste mohl přijít v obleku...“

„Ale Martho, zato vy vypadáte velice dobře. Dokonce jste i zeštíhlela, navíc ta kadeřnická kreace je úžasná...“

Dosáhl úspěchu jako vždy, zachmuřená tvář sekretářky se rozjasnila.

„Nesazte se mi mazat med kolem úst,“ pronesla ještě varování. „Nepatřím do vašeho harému!“

Paul Morgan se právě kochal výhledem z okna na město, rozprostřené přehledně pod ním jako na mapě.

Hned se však otočil, aby synovce pozdravil.

„Ahoj, strýčku. Neměl jsem čas se ani převléknout, ale měl jsem dojem, že nejlepší je přihnát se co nejdřív,“ halasal mladík už ode dveří.

„Z toho si nic nedělej, Davide.“ Magnát sice bleskově zaznamenal strakatou košili rozepnutou až k břichu, široký kožený opasek, bílé plátěné šortky a obyčejné sandály. Musel však v duchu neochotně přiznat, že kluk v celkovém dojmu působil perfektně. Ten se může klidně obléknout do čehokoliv, blesklo mu hlavou, vše mu padne.

„Jsem rád, že tě zase vidím,“ pokračoval strýc, zatímco si uhlazoval klop tmavého, konzervativně střiženého obleku.

„Sedni si, udělej si pohodlí tady v křesle!“ Jako vždy se cítil nespokojen ve společnosti atleticky stavěného mladíka. Sám byl podsaditý, ale býčí šíje i hranatá hlava dojem nijak nevylepšovaly. Podobně jako dcera měl nezkrotné vlasy a výraz v obličeji připomínal buldoka.

Všichni členové rodiny Morganů takhle vypadali. Šlo přece o typický vzhled! Davidův exotický zjev do těchto přirozených znaků vůbec nezapadal. Tohle zdědil ze strany své matky, samozřejmě. Obzvlášť ty černé vlasy a zářící oči, snad i temperament.

„Takže, chlapče, napřed ti chci poblahopřát k výsledkům maturity. Skutečně se mi ulevilo,“ pronášel Paul Morgan chmurně, přičemž klidně mohl dodat - A zároveň mi spadl kámen ze srdce! Průběh studií Davida Morgana se totiž vyznačoval nepřetržitými výkyvy. Vrcholy dosažených úspěchů okamžitě střídaly hloubky pádů, při nichž pouze jméno Morgan Group a rodinné bohatství ho vytahovaly z bryndy. Jednou sice odhalili studentovy plotky s mladou manželkou učitele tělocviku, ale strýc Paul nikdy pravdu nevypátral. Pokládal však za dostatečné celý problém zahladit darem nových varhan pro školní kapli a zorganizovat stáž pro dotyčného profesora na jiné univerzitě.

Okamžitě po tomhle prohrěšku zase David získal Wesselovu cenu za matematiku a vše bylo odpuštěno.

Ovšem jen do té doby; než se rozhodl vyzkoušet nový sportovní vůz správce internátu bez majitelova dovolení.

Vřítit se do ostré zatáčky téměř stopadesátikilometrovou rychlostí, v níž sport'ák test nezvládl.

Nerovný řidič se z trosek vyhrabal a odbelhal s ošklivým škrábancem na lýtku. Paul Morgan musel nasadit všechny páky, aby rozezlený vlastník neukončil Davidovo postavení prefekta coby dozorce nad ostatními studenty.

Znechucení nad chováním hýčkaného spratka však překryla náhrada v podobě mnohem dražšího modelu vozu a zároveň

Morgan Group potvrdila gramk renovaci celého bloku sociálního zařízení budovy zvané East House.

Chlapec byl jak z divokých vajec, to Paul dobře věděl, ale zároveň věřil, že ho dokáže zkrotit. Až se mu tohle podaří, stane se z mladíka nástroj pevně zakalený, s ostrým břitkem. Vždyť vlastnil vše, co Paul Morgan požadoval od svého

nástupce. Dostatek sebedůvěry, zápalu, jasné a bleskové myšlení i dobrodružného ducha-nad tím vším však vládl agresivní přístup, posedlost soutěživostí, kterou Paul definoval jako zabijácký instinkt.

„Děkuju, strýčku,“ přijal David opatrně blahopřání.

Zavládlo ticho, oba vzájemně odhadovali schopnosti protivníka. Nikdy se necítili uvolněně v přítomnosti druhého, vždyť se tolik lišili. Ale v něčem se podobali jako vejce vejci. Ovšem jejich zájmy si téměř protřečlili.

Paul Morgan se otočil, aby ho denní světlo ozařovalo zezadu. Tenhle starý trik tím pádem dostával soupeře do nevýhody.

„Ne že bychom od tebe očekávali méně,“ rozchechtal se a také mladík bleskově nasadil úsměv. Neomylně pochopil, že v téhle chvíli začíná strýc překonávat hranici blízkou výtčám.

„A nyní se musíme zamyslet nad tvou budoucností!“

David mlčel.

„Výběr máš převeliký,“ prohlásil slavnostně Paul Morgan, ihned však nabídku zúžil. „Myslím totiž na studium obchodu a managementu na vědeckém základě na některé z amerických univerzit s očividným cílem!“

Samozřejmě jsem využil veškeré mé kontakty, aby tě přijali na mou starou Alma Mater..“

„Strýčku Paule, já chci létat!“ přerušil ho tiše David.

Magnát se zarazil, nechápavě pozdvihl obočí.

„Chlapče, přece právě teď řešíme začátek tvé kariéry a nezaobíráme se výběrem rekreačních aktivit!“

„Ne, pane, já myslím létání coby životní náplň...“

„Tvůj život je pevně propojen s Morgan Group. A v ní si nemůžeš svobodně rozhodovat o podobných extravagancích.“

„Dovolím si nesouhlasit, pane.“

Magnát přešel od okna k baru, kde si vybral doutník z humidoru. Během obřadu tiše promlouval, aniž by na synovce pohlédl.

„Tvůj otec byl romantická duše, Davide. Ovšem dostal to ze sebe při tankovém útoku na poušti. Zdá se, že jsi podobný romantismus podědil...“ zamlaskal, jako by objevil příznaky jakési nakažlivé choroby. Vrátil se opět k místu, kde mladík seděl.

„Sdě mi tedy, co navrhuješ ty.“

„Přihlásil jsem se k letectvu, pane!“

„Tys to už udělal? Tys něco podepsal?“

„Ano, pane.“

„Na jak dlouho?“

„Vybral jsem si tu kratší variantu, na pět let!“

„Pět let...“ sykl Paul Morgan. „Davide, opravdu nevím, co na to říct. Dohře víš, že jsi posledním z Morganů.“

Já syna nemám! Bylo by velice smutné vidět naši obrovskou společnost bez nikoho z naší krve u kormidla...“

Copak by tomu řekl tvůj tatínek, kdyby se toho dožil...“

„Strýčku, tohle je rána pod pás!“

„Nemyslím si, Davide. Mám totiž dojem, že ty patříš k těm, kteří podvádějí. Přece veškeré finance, potřebné k tvé výchově a studiu, vycházejí z velkého množství akcií Morgan Group, podle čehož se snad dá lehce odvodit jaká loajalita a zodpovědnost se stávají tvou morální povinností...“

Kdyby mě radši seřval, uvažoval mladík zoufale, protože tušil, že ho strýc právě převálcovává, přesně jak ho Barney varoval. Kdyby mi to alespoň nařídil, abych se mohl vzepřít a říct mu, kam si může všechno strčit, vztekal se v duchu. Ale dobře věděl, že s ním manipuluje zkušený odborník v tomhle umění, člověk, který celý život věnoval manipulaci s lidmi a penězi. V jeho ruce nemá sedmnáctiletý kluk žádnou šanci.

„Však víš dobře, chlapče, že ses pro tohle narodil.“

Všechno ostatní je pouhá zbabělost, sebeklam...“ Morgan

Group začala vysunovat chapadla, podobná groteskní masožravé rostlině, aby ho vsála do sebe a jemně přežvýkala.

„Podepsané dokumenty necháme klidně anulovat, tohle pro nás není žádný problém - stačí pouze jeden telefo...“

„Strýčku Paule!“ synovec téměř vykřikl, poněvadž se snažil zastavit příval těch omračujících slov. „A co můj táta? Ten to zvládl. Vstoupil do armády!“

„Ano, Davide. Ale tenkrát bylo všechno jinak. Jeden z nás musel narukovat, navíc byl mladší a samozřejmě k tomu se ještě musely vzít v úvahu i osobní vlastnosti!“

Tvá matka...“ ponechal dramatickou pauzu, než pokračoval,

„... ovšem když všechno skončilo, vrátil se zpátky a nastoupil na své právoplatné místo tady u nás! Ted' ho ale postrádáme, Davide. Nikdo není schopný zaplnit mezeru, kterou po sobě zanechal. A já pořád doufám, že jednoho dne bys tohle mohl zvládnout ty...“

„Já ale nechci!“ vrtěl synovec hlavou. „Nechci strávit celý svůj život tady!“ Mávl rukama a gestem obsáhl celou mamutí strukturu skla a betonu, která je obklopovala.

„Nechci zabíjet každý den nad haldami papírů...“

„Tohle se mi nelíbí, Davide. Práce tady je totiž vzrušující, vyzývající a nekonečně různorodá...“

„Strýčku Paule!“ Synovec opět zvýšil hlas. „Jak pojmenuješ člověka, který se dosyta nají bohatou stravou a přitom stále pokračuje v jídle?“

„Prosím tě, Davide,“ v hlasu se poprvé ozval náznak podráždění, takže magnát netrpělivě otázku přehlédl.

„Jak bys ho pojmenoval?“

„Předpokládám, že bys ho nazval nenažrancem,“ odsekl Paul

Morgan.

„A jak bys pojmenoval člověka s mnoha miliony, který svůj život obětuje shánění dalších?“

Strýc ztuhl. Chvilu zíral na svěřence, trvalo několik dlouhých vteřin, než promluvil.

„Tohle je nestydatost!“

„Ne, pane, tak jsem to nemyslel. Strýčku, ty přece nejsi nenažranec, ale ze mě by se stal...“

Paul Morgan se otočil a vrátil se ke svému stolu. Usadil se ve vypolstrovaném koženém křesle, aby si konečně zapálil doutník. Opět na delší dobu zavládlo ticho, teprve potom vzdychl.

„Musíš to holt ze sebe dostat, děj se co děj - jako tvůj táta. Ale mohl jsem ti zachránit pět ztracených let!“

„Vůbec ne ztracených, strýčku Paule. Vždyť budu bakalář přírodních věd se zaměřením na letectví.“

„Předpokládám, že musím být vděčný i za podobné maličkosti...“

Mladík k němu popošel.

„Moc děkuju, protože tohle je pro mě velice důležité...“

„Máš tedy pět let, Davide. Potom tě chci mít tady,“

nepatrně se pousmál, což byl signál nadcházejícího bonmotu, „alespoň tě jednou pořádně ostříhají.“

ŠEST Tisíc METRŮ nad horkou a krvavým odstínem zbarvenou zemí se David Morgan proháněl po obloze jako mladý božský posel Hermes.

Tónované hledí přilby měl stažené a tmavé kyklopské oko zakrývalo téměř mystický výraz, s nímž létal. Pět let mu neotupilo vychutnávání nádherného pocitu moci i osamění, což v něm vždy vzbuzoval let s Přeludem, francouzskou stíhačkou Mirage F-1.

Nepřefiltrované sluneční paprsky divoce bodaly do kovového pláště stroje, až trup zářil. Hluboko pod ním se mráčky zdály zcela zanedbatelné při porovnání se zemí, roztroušené pó obloze připomínaly stádo oveček, prchající před vlkem ve formě větru.

Dnešní let však nesl příchut' melancholie, přičemž pilot vnímal nenahraditelnou ztrátu. Zítřek se totiž stane posledním dnem jeho služby u SAAF, v jihoafrickém letectvu. Přesně v poledne se vrátí opět do civilu, a pokud Paul Morgan bude trvat na svém, stane se z něho

Pan David - nová tvář u Morgan Group. Potlačil však chmurné myšlenky a raději se koncentroval na radost z těch posledních drahocenných minut. Ale velice brzy kouzlo pominulo.

„Zulu Striker jedna, tady velitelské stanoviště střelnice.

Ohlaste pozici!“

„Střelnice, tady Zulu Striker jedna. Jsem od vás asi osmdesát kilometrů.“

„Zulu. Striker jedna, střelnice k dispozici. Terče jsou na markérech osm a dvanáct. Hlaste útok včas!“

Linie horizontu se prudce stočila před přídi Přeludu, když křídla změnila pozici a celý stroj začal klesat v řízeném pádu, precizně napodobující sokola vrhajícího se na kořist.

Pravou rukou David na panelu rychle vybral druh použité zbraně, aby zapojil raketový systém.

Země se před ním rozprostřela, celá pustá, jen občas se pár křovisek prohnalo pod křídly. Mirage F-1 skutečně letěla nízko, v téhle výši rychlost brala dech. Pak se objevily první markéry a mizely, okamžitě nahrazené dalšími těsně pod stříMřitou přídi.

Pět, šest, sedm - černé číslice nádherně vynikaly na třpytivě bílém podkladu.

Nepatrně se dotkl levého pedálu a pohnul kniplem, obojí korekci provedl snad jen podvědomě. To už se před ním objevil cíl na raketové střelnici: soustředné kružnice obklopovaly pahorek, nazývaný v žargonu letců Cokepodle láhve coca-coly, kde se měla udát trefa do černého.

Mladý Morgan se přihnul se smrtelně nebezpečným strojem velice rychle a nízko, machmetr pečlivě zaznamenával poměr rychlosti letounu s rychlostí zvuku, který se v tomto případě pohyboval v supersonické oblasti.

David se přibližoval trochu stranou od přímé linie k terči, tvář zachmuřenou soustředěním. Pak sklonil příď své Mirage F-1 a dostal se přesně do směru na cíl s prstem opřeným o spoušť.

Jející stříbřitá stíhačka dospěla do správné pozice pro odpálení rakety právě v okamžiku, kdy zrakem sledovaný Coke se objevil přímo uprostřed obrazovky palubního radiolokátoru, plnicího funkci zaměřovače.

Nyní se projeví veškeré zkušenosti a mistrovství, které do sebe pilot absorboval po tolika letech strávených ve vzduchu. A v téhle chvíli stiskl tlačítko. V řízení žádné změny nezaregistroval, jen zasyčení vystřelené rakety připomínalo svistot proudového motoru. Zpod křídla se však dala zahlédnout kouřová stopa směrem k terči. S naprostou jistotou spolehlivého zásahu se

David naplno opřel do plynové páky a vyčkal na zážeh přídavného spalování, dodávajícího mu sílu k prudkému stoupání mimo dosah případné nepřátelské protiletectvé obrany.

„Paráda,“ vydechl a radostně se šklebil, i když prakticky ležel na zádech, zatímco špice Přeludu mířila do jasné modři. Zrychlení ho tlačilo do opěradla.

„Zulu Striker jedna, tady velitelské stanoviště střelnice.

Podal se ti perfektní zásah, přímo ukázkový! Škoda, že o tebe přicházíme, Davey...“

Drobné porušení disciplíny v éteru se Davida hluboce dotklo. Vždyť i jemu budou scházet! Stiskl tlačítko na kniplu, aby promluvil do mikrofonu v přilbě. „Tady Zulu

Striker jedna, díky a sbohem -končím!“

Pozemní personál na něj též čekal. S každým si potřásl rukou, přičemž pevné sevření a drsné vtipy zakrývaly skutečné pohnutí. Za ty roky se mezi nimi vyvinul skutečně přátelský vztah. Po rozloučení zamířil do plechové jeskyně plné pachy vazelíny a oleje, kde pohlédl na blyštící se řady stíhaček s příděmi ostrými jako jehly. I v klidu jejich tvary

naznačovaly rychlost a sílu.

Zarazil se, aby se ještě naposledy dotkl chladného kovu jedné z nich. Dozorčí ho našel ve chvíli, kdy upřeně zíral na emblém létající kobry na svislé ocasní ploše, což měly všechny stíhačky týmu Flymg Cobra.

„Přináším blahopřání od velícího, pane, i prosbu, zda byste se mohl u něho okamžitě zastavit.“

Plukovník „Rastus“ Naude, vrásčitý, větrem ošlehaný veterán, nosil na uniformě medailové stužky bez jakékoliv okázalosti. Vždyť si odbyl své na letounech Hurricane v bitvě o Británii, s Mustangy v Itálii, Spitfire a

Messerschmitt 109 zvládl v Palestině, proudové stíhačky

Sabre mu zase sloužily v Koreji. Snad už byl až příliš starý pro tenhle velitelský post, ovšem nikdo nedokázal sebrat odvalu a sdělit mu ponurou skutečnost do očí. Obzvlášť když ve vzduchu předčil nejen v pilotáži, ale i při střelbě většinu nováčků u letky

„Takže se tě konečně zbavíme, Morgane,“ přivítal mladíka.

„Ještě ne - musíte přetrpět banket na rozloučenou, pane!“

„Ja,“ přitakal Rastus. „Nebylo to s tebou snadné těch pět let, takže mi dlužíš celý sud whisky!“ Gestem ho pobídl:

„Sedni si, Davide!“

Poprvé ho oslovil křestním jménem. Pilot si položil přilbu na desku stolu a pomalu se skládal do židle, poněvadž ho nepříjemně svíral výškový kompenzační oblek.

Plukovník si mezitím cpal dýmku smutně proslulou příšerně smradlavou černou tabákovou směsí zvanou

Magalieshorský chumáč a zaujatě studoval tvář perspektivního adepta.

Skutečně rozeznával veškeré výjimečné znaky, které Paul

Morgan tak vyzdvihoval: agresivita a soutěživý duch, jež mladíkovi dodávaly unikátní hodnotu coby stíhacího pilota.

Konečně si zapálil, zabafala zahalil se do oblaku modrého kouře. Přesunul složku k nastávajícímu civilovi.

„Přečti si to a podepiš!“ odfrkl. „Tohle je rozkaz!“

David hbitě přelétl očima řádky, potom vzhledla zašklebil se.

„Lehce se nevzdáváte, pane,“ přiznal.

Jedna listina hlásala znovuoobnovení krátké služební smlouvy na dalších pět let, další dávala záruky na povýšení z kapitána na majora.

„Vynaložili jsme hodně času a peněz, aby ses stal tím, čím jsi. Byl ti dán i výjimečný talent a myti ho rozvinuli až do současné podoby, kdy se z tebe vyklubal - nebudu hledat zvláštní slova-zasraně dobrý pilot!“

„Fakt mě to mrzí, pane,“ upřímně řekl.

„Zatraceně!“ vztekle zaprskal Rastus. „Kurva, proč ses musel narodit jako Morgan? Všechno to bohatství ti pořádně přistihává křídla a poutá řetězem ke kancelářskému stolu!“

„Za to ale nemůžou peníze,“ bránil se David okamžitě.

Hned vnímal vlnu vzteku při takovémhle obvinění.

Velitel jen pokyvoval hlavou. „ja!“ vyštěkl. „Taky prachy nesnáším...“, ironickou poznámkou připepřil svůj zoufalý výlev. Pak hrábl po složce a přitáhl ji k sobě.

„Takže tímhle tě nenalákám?“

„Plukovníku, těžce se to vysvětluje. Mám totiž dojem, že na mě čeká něco velice důležitého, ale ještě jsem to nenašel. A není to tady! Budu se muset napřed porozhlédnout...“

Rastus opět přitakal. „Chápu tě, kluku, přesto musíš uznat, že jsem se tě snažil přelanařit ze všech sil... Nyní můžeš konečně vzít svého dlouho trpícího velícího důstojníka do jídelny a utratit pár Morganových milionů, abys ho naplnil whisky!“ Vstal, frajersky nasazenou lodičkou zakryl nakrátko ostříhané šedivé vlasy „Ty a já se dneska večer společně ožereme - oba totiž něco ztrácíme!

Já možná víc než ty...“

S NEJVĚTŠÍ PRAVDĚPODOBNOSTÍ David zdědil lásku k nádherným a silným - strojům po svém otci. Clive Morgan se však tenkrát s manželkou vřít ve zbrusu novém sportovním

Ferrari 250 GT do boku nákladního vlaku na neosvětleném přejezdu. Dopravní policie odhadovala rychlost vozu v okamžiku nárazu na dvě stě čtyřicet kilometrů v hodině.

Finanční zabezpečení pro jedenáctiletého syna bylo ze strany Clive Morgana velice pracně provedené do každického detailu. Osířelé dítě se dostalo do poručenské péče strýčka Paula Morgana, správu zděděného majetku i peněz obhospodařovala celá série svěřeneckých fondů.

Když dosáhl v jedenadvaceti letech plnoletosti, získal přístup k prvnímu z nich, kde našel finanční zdroj rovnocenný řekněme výdělků velice úspěšného chirurga.

Hned ten den starý zelený MG musel odstoupit, jeho místo zaujal modrý sportáček ze stáje Maserati coby ta správná tradice Morganů.

Když oslavil třiaadvacet let, získal pod kontrolu management ovčí farmy v Karroo, ranč s dobyt看em v jihozápadní Africe a

Jabulani, rozvíjející se rezervaci divoké zvěře daleko na severu země, až ve východním Transvaalu, mezi řekami Sabi a Sand.

V pětadvaceti se mu otevřel druhý fond, který dodá celou hromadu cenných papírů i dvě rozsáhlé městské nemovitosti - kancelářský a obchodní komplex i projekt bydlení ve výškových budovách.

V třiceti letech mu další zdroj nabídne sumu rovnající se kombinaci součtu prvních dvou fondů, kdy dojde k přesunu počátečních pěti bloků akcií Morgan Group.

Od té doby každých pět let až do padesátky se měly otvírat další svěřenecké fondy, při nichž bude docházet k dalšímu

přesunu akcií. Šlo prakticky o nudný proces toku bohatství, naplánovaný před ním ve zcela ohromující velikosti. Ale podobně jako u velkého množství jídla, i tady docházelo k potlačení apetitu.

David seděl za volantem, pedál plynu až na podlaže a michelinky zběsile syčely po asfaltu. Rozvažoval nad tak obrovským jménem i nad omezující zlatou klecí, která jako neustále hladová tlama Morgan Group lačně zela, aby ho spolkla - aby se stal součástí celé mašinerie a zároveň vězněm vlastního blahobytu.

Podobná vyhlídka ho děšila, připojovala se k prázdnotě v žaludku i k pulzující bolesti ve spáncích. Šlo o důsledky bláznivého nápadu pokoušet se udržet krok při pití s plukovníkem.

Maserati se hnalo na plný plyn do Kapského Města.

V takhle šílené jízdě nacházel oba opiáty: moc a rychlost!

Potřeboval uklidnění i únik v rytmu a preciznosti vysoké rychlosti, takže hodiny ubíhaly velice rychle, zrovna tak jako kilometry. Ještě za denního světla vstoupil do luxusní rezidence na útesu, odkud se dala přehlédnout celá Clifton Bay se zelenavými vodami Atlantiku.

U Mitzi vždy vládl chaos, což se ani teď nezměnilo.

Měla dům neustále otevřený pro celou „šňůru“ hostů, kteří pili její alkohol, cpali se jejím jídlem a snažili se snad jeden druhého přetrumfnout v tvorbě maximálního bince.

V první ložnici, kde otevřel dveře, spala neznámá tmavovláška v chlapeckém pyžamu a cumlala si palec.

V druhé místnosti měl štěstí, protože zela prázdnotou.

Postel sice nikdo neustlal, někdo dokonce zanechal stopu po míchaných vajíčkách od snídaně na nočním stolku.

David hodil tašku na postel a vyhrabal plavky. Rychle se převlékl, pak po točitých schodech sestoupil dolů na pláž.

Rozběhl se, napřed jen klusem, potom začal sprintovat.

Prchal, jako by ho hnalo nějaké hrůzné monstrum.

Na konci Fourth Beach, tam, kde začínaly kameny, hupnul do ledové vody. Doplavал až k hranici mořských řas u Bakoven Point. Prochládl až do morku kostí, když se vyškrábal na pevnou zem. Rty mu zmodraly, zuby cvakaly a celý se třásl. Ovšem děsivý pocit zmizel! Zahřál se až pomalým klusem zpátky k domu.

Musel se prodrat houštinou punčocháčů a dámského spodního prádla, které zabralo celou koupelnu, než se dopracoval k vaně. Otevřel oba kohoutky naplno a vychutnával příjemně teplou koupel. Když vana začala přetékat, zaslechl prásknutí předních dveří. Mitzi se vřítla dovnitř podobná severnímu větru.

„Kde se skrýváš, válečníku?“ Zběsile bušila na dveře.

„Tvé auto září v garáži, takže tu někde musíš být!“

„Cachtám se, kočko,“ prozradil svou přítomnost. Okamžitě vrazila dovnitř a spokojeně se šklebila. Opět přibrala, v duchu smutně konstatoval. Sukně jí obepínala vystouplé břicho, beztvářá prsa se houpala pod šarlatovým svetříkem. Vzdala se i boje s krátkozrakostí, takže brýle v kovových obroučkách seděly na špičce malého nosíku, vlasy jako obvykle rozčuchané.

„Vypadáš překrásně, válečníku,“ zavyla a běžela k němu, aby ho políbila. Tím si zmáčela svetřík.

„Dáš si drink nebo kafe?“ nabídl.

David zamrkal při pouhé myšlence na alkohol. „Káva postačí, kočko.“

Přinesla mu ji v hrnku, pak se usadila na záchodové míse.

„A teď všechno vysyp!“ přikázala. Pořád si ještě povídali, když vešla tmavovláška v pyžamu, oči zalepené spánkem.

„Tohle je můj bratranec David! Není překrásný?“

představila ho Mitzi. „A tohle je Liz.“

Dívka dosedla na koš se špinavým prádlem a okamžitě se na

Davidovi zahákla všepronikajícím a obdivným pohledem, až ji musela Mitzi varovat. „Prr, holka! Až odtud slyším, jak obsah tvých vaječníků poskakuje jako pingpongové míčky...“

Liz však neodpověděla, dál zírala jako éterická bytost, takže brzy na její přítomnost zapomněli a hovořili spolu, jako by byli sami. Bez jakékoliv přípravy náhle sestřenka změnila téma: „Táta na tebe čeká a mlsně se olizuje jako obr lidožrout. Večeřela jsem s nimi v sobotu a tvé jméno tam padlo alespoň milionkrát. Bude to vskutku podivné, vidět tě usazeného v nejvyšším patře, ve slušivém oblečku při pondělním sezení správních rady...“

David najednou ve vaně vstal, pěna z něho sjížděla, zatímco si horlivě prodrbával rozkrok. Obě dívky ho se zájmem sledovaly, i když oči tmavovlásky se rozšiřovaly, až téměř zaplnily celou tvář.

Pak se mladík opět usadil, až voda vycákla.

„Nepůjdu tam!“ náhle vyhrkl a rozhostilo se dlouhé ticho.

„Co tím myslíš? Kam nepůjdeš?“

„Přesně tak, jak říkám,“ upřesňoval David. „Nestanu se členem Morgan Group“

„Ale ty přece musíš!“

„Proč?“

„Hele, myslím, že tohle bylo rozhodnuto-vždyť jsi dal tátovi slib! Přece až skončíš službu v letectvu...“

„Nic takového!“ bránil se. „Nic jsem nesliboval. On sám se tak rozhodl. A při tvých slovech o pondělním zasedání jsem pochopil, že něco takového nedokážu vydržet. Přece to vím už dávno...“

„Co teda budeš dělat?“ Sestřenice se probrala ze šoku, buclaté tvářičky zrudly nadšením.

„Nevím. Rozhodně se však nemůžu stát nosičem úspěchů jiných lidí. Morgan Group nemá se mnou nic společného.“

Sice ji založil náš děda, i táta a strýc Paul - je to však obří a chladný kolos...“

Mitzi přímo zářila, oči jí jiskřily a souhlasně přikyvovala.

Možnost rebelie a otevřené vzpurnosti ji nadchla.

David se též rozpaloval. „Najdu si svou vlastní životní cestu! Rozhodně na mě čeká něco víc než tahle nudná

záležitost...“

„Ano,“ horlivě přitakávala sestřenka, až jí málem spadly brýle z nosíku. „Nejsi jako oni. Vždyť by ses v té kanceláři ukousal nudou a nakonec ještě umřel...“

„Na mě v životě čeká něco jiného, Mitzi. Musí tomu tak být!“

Najednou vyšel zvany, z rozpačeného tělavystupovala pára.

Vklouzl do županu, přičemž stále mluvil. Obě dívky ho následovaly až do ložnice, kde si sedly vedle něho na postel.

Bezvýhradně vyjadřovaly svá povzbuzení, když David Morgan formálně vyhlášoval deklaraci o samostatnosti!

Mitzi ovšem celou atmosféru narušila obvykle překérní otázkou. „A jak to všechno řekne tátovi?“

Dotaz mladíka zastavil v rétorickém monologu, poškrábal se na prsou a rozvažoval. Obě lačně vyčkávaly na závěrečné rozluštění.

„On tě přece už přehnout nenechá!“ varovala ho sestřenka.

„Postaví si tě do pozoru, pak srazí na kolena a nechá odvléct do kanceláře...“

V tomhle okamžiku krize Davida odvaha opustila.

„Řekl jsem mu to už jednou, nebudu mu přece svůj názor opakovat!“

„Ty se jen tak sbalíš a zdrhneš?“ vydechla Mitzi.

„Nikam přece neutíkám,“ rozvážně vysvětloval mladík. Vytáhl náprsní tašku, v níž měl složenou celou sérii kreditních karet. „Vždyť si prakticky rezervuju právo na rozhodnutí o své vlastní budoucnosti.“ Přešel k telefonu a začal vytáčet.

„Kam voláš?“

„Na aerolinky.“

„Kam míříš?“

„Přesně tam, kam poletí první spoj!“

„Tvůj šikovný unikový manévř zakryju!“ uklidňovala ho loajální sestřenice. „Určitě ses rozhodl správně, válečníku.“

„To se vsad!“ souhlasil David. „Teď půjde vše pouze podle mého-ostatní jebu...“

„Budeš mít na to vůbec čas?“ uchechtla se Mitzi. Tentokrát se najednou probrala i tmavovláská a chraplavým hlasem, aniž by spustila oči z Davida, náhle dodala:

„O těch ostatních nevím, ale mohla bych se stát první, prosím?“

Se sluchátkem u ucha na ni mladý Morgan pohlédl a jen s mírným překvapením se ujistil, že to myslí smrtelně vážně.

David vyšel z nevlidné haly amsterodamského letiště Schipol a na chvíli se zastavil, aby vychutnával vydařený útěk i anonymitu v davu. Náhle pocítil dotek na lokti.

Otočil se a hleděl do tváře vysokého usmívajícího se

Holandana, zirájícího na něj přes skla brýlí.

„Nejste náhodou pan David Morgan?“ překvapil ho.

Mladík strnul.

„Jsem Frederic k van Gent ze společnosti lollargd arrd

Irtortesiart Stevedorirtg. Máme tu čest zastupovat Morgam

Sltippirtg Lirtes v Nizozemí. S velkou radostí vás tady vítáme.“

„Bože, tohle snad ne!“ sykl lapený uprchlík unaveně.

„Prosím?“

„Promiňte, jako bych nic neřekl. Jsem rád, že se s vámi setkávám,“ rezignovaně mu potřásl rukou.

„Mám pro vás dvě urgentní telegrafické zprávy, pane

Morgane.“ Van Gent už okázale vytahoval obálky. „Speciálně kvůli jejich doručení jsem přijel z města.“

První pocházela od sestřenice, která ještě nedávno přísahala mlčenlivost a podporu.

adresu ze mne vydolovali natahovaním na skripec a palečnicemi STOP bud statecny jako lev STOP bud dravy jako orel STOP nejpokornejší omluvy s laskou mitzi

„Zrádná děvka!“ zamumlal David a otevřel druhou.

tve pochybnosti pochopeny a akce odsouhlasena STOP pevne verim ze dobre smysly te dovedou eventualne na cestu povinnosti STOP tve místo zde uzdy k dispozici STOP liba te milující stryc paul

„Prohnanej starej gauner,“ ulevil si a obě zprávy strčil do kapsy.

„Bude nějaká odpověď?“

„Díky, ale nic takového. Už takhle jste s tím měl moře starostí.“

„Vše proběhlo zcela bez problémů, pane Morgane.“

Mohl bych vám nějak pomoci? Nemáte nějaké další požadavky?“

„Vůbec nic, přesto vám ještě jednou děkuju.“ Potřásl si rukama a van Gent se s úklonou rozloučil. David přešel k přepážce půjčovny aut Avis, kde se už na něho dívka za pultem usmívala.

„Dobryvečer, pane.“

Položil na stůl kartu jejich firmy. „Chtěl bych něco rychlejšího, prosím.“

„Hned se podívám. Co takový Mustang Mach 1?“ nabízela nádherná blondýnka s broskvovou tvářičkou bez líčidel.

„Tak tímhle mi spravíte chuť,“ ujistil ji.

Začala vyplňovat formulář a zároveň se ptala: „Vaše první návštěva Amsterodamu, pane?“

„Řekli mi, že v tomhle městě najdu nejvíc atrakcí z celé

Evropy, je to pravda?“

„Pokud víte, kam jít,“ špitla.

„Nemohla byste se stát mým průvodcem?“ zeptal se David.

Vzhlédla, očima prokalkulovala nabídku a nasadila neutrální výraz. Nakonec dospěla k rozhodnutí, zatímco pokračovala

v psaní.

„Prosím, podepište se tady pane. Veškeré náklady budou hrazeny z vašeho konta,“ vysvětlovala. Pak náhle ztišila hlas. „Pokud máte jakékoliv dotazy ohledně sepsané smlouvy, můžete mě kontaktovat na tomto čísle po pracovní době. Jmenuju se Gilda.“

ÚŘEDNICE Z Avtsu se docela ráda zúčastnila procházky kolem amsterodamského kanálu, i když se k ní připojily další tři dívky David v ruce třímaly své jediné zavazadlo, skořepinový kufřík značky Samsonite.

Přitom veškeré atrakce, které Gilda nabízela, sestávaly pouze z obří série diskoték a návštěv kaváren, kde se ztracená mládež scházela a diskutovala o revoluci či blábolila o schopnostech různých guru. Ve dvou dnech mladý Morgan zjistil, že i kouření marihuany chutná příšerně, a navíc se mu z toho zdvihal žaludek.

A ke všemu úroveň ducha společnosti skutečně odpovídala historkám o blondýnkách. Zároveň poznal i tápání a nejistotu u ostatních, kteří podlehlí pověsti o Amsterdamu coby naplno otevřeném městě s nejvíce chápatou policií na světě.

Dokonce u nich zahlédl i symptomy svého vlastního neklidu, čímž je zařadil mezi jemu podobné hledače životní cesty. Pak se ovšem vlhký chlad nížiny zdvihl z kanálu, podobný duchům mrtvých v Den posledního soudu, a pokud se někdo narodil pod africkým sluncem, potom zimní nabídka severu nebyla pro něj vůbec lákavá.

Nakonec Gilda neukázala ani trochu pohnutí, když jí řekl sbohem a s topením puštěným naplno hnál nádherného Mustanga Mach 1 k jihu. Kdesi v předměstí belgického Namuru zahlédl u silnice dívku. V tomhle chladu tu stála v šortkách, nohy opálené do bronzova. Právě pohodila hlavou a vystrčila palec.

Okamžitě dupl na brzdu, zatímco pneumatiky protestně kvilely. Musel k ní docouvat. Chlapecky štíhlou postavu doplňoval silný cop světle blondatých vlasů, věk odhadoval na devatenáct.

„Mluvíš anglicky?“ prohodil pootevřeným oknem.

Chladem ztuhlé bradavky se tyčily jako kuličky pod tenkou látkou košile.

„Kdepak, jen americky-bude to stačit?“

„Paráda!“ Řidič otevřel dveře, děva hodila batoh a srolovaný spací pytel na zadní sedadlo.

„Říkají mi Philly,“ představila se.

„Já jsem David.“

„Děláš do showbyznysu?“

„Bože, ne, jak tě tohle napadlo?“

„Luxusní auto-lepá tvář-značkové oblečení...“

„Auto je z půjčovny, oblečení kradené a na ksichtě mám masku...“

„Aha, srandista,“ poznamenala, stočila se na sedadle jako kotě a usnula.

Zastavil ve vesnici, kde už začínaly lesy Ardenského pohoří. Koupil typicky dlouhou bagetu, několik plátků uzeného masa z divočáka a láhev prvotřídního šampaňského.

Než se vrátil, spoujezděkyne procitla.

„Máš hlad?“

„Samozřejmě,“ odfrkla a zazívala.

Objevil cestu vedoucí do hloubi porostu, po které se dostali až na mýtinu, kde dlouhé zlatavé paprsky slunce pronikaly zelenou klenbou lesní katedrály.

Philly vystoupila a rozhlédla se. „Úchvatné, Davey, báječné!“ vyhrkla.

Mladý Morgan nalil šampaňské do papírových kelímků, stopařka mezitím roztrhala bagetu na kousky ke každému plátku masa. Seděli vedle sebe na padlém kmenu a vychutnávali hostinu v přírodě.

„Tak tiché místo plné míru - vůbec nepřipomíná bojiště.“

Tady se za války Němci pokusili o svou poslední ofenzívu-
víš o tom něco?“

Ústa měla plná, a přesto se jí podařilo odpovědět.

„Viděla jsem ten film, hrál v něm Henry Fonda i Robert

Ryan, vcelku ale vyslovená staroba...“

„Všechna ta hrůza a smrt prošly tímhle místem- možná bychom tady měli udělat něco nádherného,“ zasnul se David.

Philly spolkla poslední sousto a upila, než vstala, aby přešla k vozu. Vytáhla spací pytel a rozprostřela ho na měkké podestýlce spadlého listí.

„Někdo jenom mluví, jiní se musí postarat o činy,“
významně podotkla.

V PAŘÍŽI ZPOČÁTKU VŠE Vypadalo slibně, dokonce si jeden pro druhého připadali důležití. Naši ubytování se sprchou v čistém a hezkém penzionku poblíž nádraží

Gare St. Lazare, odkud se vydávali na výpravy do města.

Trasy vedly od náměstí Concorde až k Étoile, i na druhou stranu k Eifelovce a zpátky k Notre Dame. Zaskočili si na večeri do kavárny „Boul Mich“ na chodníku, ale v polovině jídla se dopracovali k emocionální slepé uličce. Náhle jim došla náplň konverzace, což oba vycítili v témže okamžiku. Pochopili, že jsou stále cizinci ve všem s výjimkou sexu a tohle poznání je zchladilo. Přesto spolu zůstali i přes noc, kdy opět procházeli mechanickými a prázdnými pohyby lásky. Ráno, když vyšel David ze sprchy, seděla Philly na posteli.

„Rozcházíme se...“

Šlo prakticky o konstatování, ani ne o otázku, takže nebylo zapotřebí odpovídat.

„Máš dost peněz na jídlo?“ nadhodil. Pokrčila rameny, takže oddělil několik tisícifrankových bankovek a položil je vedle ní na noční stolek.

„V receptu všechno zaplatím,“ poznamenal a popadl kufřík. „Opatruj se!“ rozloučil se.

Paříž se mu už přestala zamlouvat, takže opět nabral směr na jih, za sluncem, protože tady oblohu zakrývaly opuchlé černé mraky. Však začalo pršet ještě než minul odbočku na Fontaine-bleau. Liják se spustil s takovou vervou, což se podle jeho představ mohlo udát jedině v tropech. Jednotlivá clona vody zaplavila betonovou dálnici, navíc mu zneprůhlednila přední sklo. Ani stírače nezvládaly obrovský příval živlu, což značně omezovalo viditelnost.

David se cítil osamělý, nebyl ve své kůži při ztrátě komunikace s druhým člověkem. I když se v téhle průtrži provozu zmínil, přesto se řítil naplno a dobře vnímal nejistotu pneumatik na kluzkém povrchu. Tentokrát se však uklidňující efekt rychlosti nedostavil, takže když vyjel z deště jižně od Beaune, zdálo se mu, že vlčí smečka samoty se mu stále drží za zády.

Ovšem první záblesk slunečního svitu mu náladu vylepšil.

O něco dál, za kamennými zdíkami a zelenými liniemi vinné révy, zahlédl vlající větrný rukáv. Ihned využil prvního výjezdu, kde spatřil nápis Club Aeronautique de Provence.

Dostal se tak až ke kouzelnému letišťátku, usazenému mezi vinicemi. A právě tam objevil stojící nádheru: Marchetti Aerohatic typ F260. David se vyhoupl z auta a zíral jak opilec, rozvažující nad první sklenkou whisky nového dne. Francouz v kanceláři klubu připomínal neúspěšného pohřebního zřízence. Ačkoliv mu David ukázal veškeré pilotní záznamy i průkaz, odolal pokušení pronajmout mu tenhle: skvost. Může si přece vybrat z jiných strojů, ale slavný Marchetti není k pronájmu. Mladý Morgan tedy přiložil pětistovku na vrchol hromádky dokladů.

Bankovka přímo zázračně zmizela ve Francouzově kapse. Přesto ho nenechal letět samotného, upozorňoval a trval na své přítomnosti v kabině na sedačce pro instruktora.

David provedl plný výkrut, ještě než minuli plot kolem letiště, coby akt vzdoru. Veškeré manévry prováděl perfektně, občas je trochu přeháněl, až Francouz vykřikl:

„Sacré bleu!“ Nakonec jen ztuhl v sedačce, když pochopil, že do řízení se nesmí vměšovat. Mladík právě dokončil první akrobatický prvek a už se řítil s koncem křídla necelých dvacet metrů nad vinicemi. V té chvíli se však zaměstnanec klubu viditelně uklidnil, protože konečně pochopil mistrovský dotyk na kniplot. Když o hodinu později přistáli, smutně se zašklebil.

„Fornzidable!“ pronesl, a potom se s pilotem podělil o svůj oběd: česnekový salám, bagetu a láhev červeného vína. Vynikající pocit z letu i česnekové aroma zůstaly

Davidovi po celou cestu až do Madridu.

A právě tam se náhle začalo všechno dít, téměř jako dopředu naplánované. Horečný přesun přes polovinu Evropy patřil snad k podvědomé reakci na životně důležitou událost, očekávající ho v hlavním městě Španělska.

Do Madridu se vrátil už večer, jelikož ještě zrychlil jízdu kvůli prvnímu dnu býčích zápasů. V literatuře už Hemingway a Conrad popsali koridu coby romantickou záležitost. Hned rozvažoval, zda by se tam náhodou nemohlo udát něco osudového. Vždyť o tom četl i v románech, o kráse, týpitu avazu, o zkoušce odvahy i konečné chvíli pravdy. Chtěl veškerou nádhru zažít na vlastní kůži, chtěl to vidět právě tady, na té obrovské

Plaza Des Torros. Teprve potom, pokud by se nějak nadchl tímhle sportem, by se přesunul na pozdější pompézní oslavy v Pamploně.

Ubytoval se v hotelu Gran Via, kde elegance sice vybledla, ale přesto skýtal pohodlí. V receptu si zamluvil lístky na příští den. Unavený z dlouhé jízdy velice rychle zapadl do postele. Ráno se probudil plný energie, už se těšil na nové dobrodružství. Bez problémů našel cestu k aréně a milovaného mustanga zaparkoval mezi autobusy s turisty, které už zaplnily parkoviště.

Vnější vzhled arény pro býčí zápasy skutečně překvapoval, protože připomínal spíš svatyni jakéhosi pohanského či barbarského kultu. Z obkladu keramických dlaždic vykukovaly roztodivné balkony. Vnitřek však skutečně odpovídal všemu, co znal z filmů a fotografií.

Jemný písek v aréně se skvěl perfektně uhlazený, prapory na žerdích vlály s pozadím mráčky posetého nebe, orchestr vyhrával naplno a všude vládlo vzrušení.

Celková atmosféra davu podstatně převyšovala prostředí před zápasy v boxu nebo kopané. Návštěvníci hlučeli, rojili se kolem, ve tvářích rostlo napětí, které hudba ještě více rozdmýchávala.

David seděl ve skupině mladých Australanů, kteří si zakoupili jako suvenýr typická španělská sombrera a neustále mezi sebou nechávali kolovat měch z kozí kůže, naplněný vínem nevalné kvality. Dívky cvrlikaly jako vrabčáci. Jedna z nich okamžitě zaregistrovala pohledného mladíka, takže se nahnula, zatukala mu na rameno a nabídla ochutnávku. Docela hezká kočička, z očí vycházelo mnohem víc, než možná degustace laciného moku. Příkře odmítl obě možnosti a raději si rychle zakoupil pivo v plechovce od procházejícího prodáváče. Stále ještě v něm doznívalo zklamání ze vztahu v Paříži. Když se vrátil zpátky k sedadlu, Protinožka zaujatě sledovala nápoj, který si přinášel. Náhle se odvrátila a usmála se na kolegy.

Pozdní návštěvníci spěšně vyhledávali svá místa, vzrušení rostlo. Dva z příchozích stoupali po schodech v uličce vedle Davida. Opravdu hezký a mladý pár, snad těsně po dvacítce, ovšem mladý Morgan ihned zaregistroval nádherný a láskyplný vztah, který z nich vyzařoval, podobný pozitivní auru.

Drželi se za ruce, prošli kolem něj a uvelebili se v řadě za ním, ale na druhé straně uličky. Štíhlá dívka s dlouhými nohama v zeleném semišovém sáčku, černých kalhotách a kotníčkových botkách sice nevypadala oblečená nijak nákladně, ovšem s vkusem a elegancí. Ve slunci jí vlasy zářily jako uhlí a jemně splývaly až na ramena.

V opálené široké tváři se sice usadila ústa trochu větší, ale vše přebily oči v barvě medu divokých včel: tmavě hnědé se zlatými skvrnkami.

Stejně jako ona, byl i její společník vyšší postavy, opálený a vypadal na siláka. Vedl ji na místo, přičemž dívku držel svalnatou paží. V tom okamžiku David pocítil ostré bodnutí vzteku i závisti.

Ty přerostlejší nafoukanče, pomyslel si. Nakláněli se k sobě, cosi si špitali a mladý Morgan se raději odvrátil, protože vlastní pocit osamění jítlo jejich cukrování.

Představení začalo pochodem toreadorů, kteří se hrdě nesli, sluneční paprsky se odrážely od ozdob i výšivek na oblecích

- flitry se leskly, podobné šupinám jakýchsi plazů.

Orchestr vyhrával naplno, klínky od ohrad s býky padly do písku. Torerové přehodili mulety přes bariéru u míst svých favoritů, načež opustili arénu.

Nastala přestávka a David koutkem oka jukl opět na zajímavý pár. Až sebou trhl při zjištění, že ho upřeně sledují, navíc dívka o něm musela mluvit. Opírala se o svého společníka, rty se téměř dotýkaly jeho ucha. Mladý Morgan náhle vnímal stažení žaludku při pohledu těch zlatavě medových očí. Na zlomek vteřiny se jejich pohledy střetly, pak sebou krása provinile trhla a sklopila zrak. Mužský protějšek však neuhnul, spokojeně se usmíval, takže tentokrát David prohrál.

Pod nimi se do arény právě vřítíl býk, hlavu nesl vzhůru, zatímco kopyta klouzala v písku.

Nádherné zvíře se černě lesklo, svaly na šíji i hřbetu se napínaly, když pohazoval hlavou ze strany na stranu.

Dav zařičel nadšením, když se hrdina zarazil a náhle zaútočil na lákavě se třepotající červeň na druhé straně.

Asistenti ho vedli v kruhu, předávali si ho zcela lehce od jedné mulety ke druhé, čímž mohl býk předvádět své masivní tělo, perfektní klus i nádherné srpy špičatých rohů. Teprve potom přišel na řadu kůň.

Fanfára ho přivítala, což patřilo k posměchu, protože statečný oř s krkem pokrytým jizvami se rozhlížel jedním uslzeným okem, takže rozhodně nemohl spatřit smrtelné monstrum.

Měly ho sice chránit silné pokrývky, ovšem vypadal legračně, když nesl na hřbetě obrněnce. Zdálo se, že takovou váhu uvězt nemůže. Právě ho však navedli do trasy ženoucího se býka.

Se sehnutou hlavou do něj kolos narazil a odhodil vyzábělé zvíře až na dřevěnou bariéru, zatímco jezdec se nahnul nad širokým zadkem útočícího obra. Vbodl kopí co nejhlouběji do masa, vši silou se snažil ránu zvětšit natolik, až začala vyvěrat krev podobná černému oleji.

Stékala monstrem po nohách a pomalu se vsakovala do písku.

Vzteky bez sebe z mučivé bolesti ocelové špice v těle se obr rozhodl vypořádat s ochrannými vrstvami u koně.

Rozzuřeně je trhal na kusy ostrými rohy, brzo vzaly za své jako divadelní opona. Konečně se mu podařilo zabodnout špice do koňského boku a ve chvíli rozpáral břicho nebožehého zvířete! Fialově růžová střeva vyšplouchla ven.

Davidovi děsem vyschlo v krku, zatímco návštěvníci kolem řvali nadšením. Raněný kůň se jen sesul do svých vlastních vyvržených vnitřností.

Pak se jim podařilo útočníka odlákat, aby mohli bičovat padlého koně. Kroutili mu ocasem, bodali do varlat, až se nebožák skutečně postavil. Celý se třásl. Dalším bitím docílili, že popošel, i když se zamotával do vlastních střev.

Pak zase začali zpracovávat býka, pomalu a mučivě redukovali velkolepého samce v hromadu zpoceného a krvácejícího masa, pokrytého pěnou vyvěrající ze zraněných plíc.

David chtěl zakřičet, aby už přestali! I žaludek se mu bouřil, cítil se však ztuhlý vinou své vlastní přítomnosti při tomhle obscénním rituálu. Vydržel sedět dál v tichosti, dokud se býk nezastavil uprostřed arény, kde písek kolem byl rozryt zoufalými pokusy o přežití. Nyní měl hlavu svěšenou, nozdry se téměř dotýkaly země, krev s pěnou vytékala z otevřené tlamy. Zoufalé chrčení se doneslo až k Davidovi, i když dav nezřízeně vřískal. Nohy hrdiny se najednou zatřáslly, do písku náhle dopadl řídký žlutý trus. David měl dojem, že tohle je snad už konečné ponížení, dokonce si uvědomil, jak nahlas syčí: „Ne! Ne!“

Přestaňte! Skončete to trápení, prosím!“

Až teprve teď se objevil muž v zářivém oblečku a botkách do baletu. Špice mečiku však udeřila do kosti, takže zbraň vyletěla do výše a zablýskla se v slunci. Býk poklesl, procedil další krev, než se opět vzpamatoval.

Asistenti zvedli bodnou zbraň z písku a předali znovu matadorovi. Ten jen útrpně povzdychl nad nechutným zdržováním umírajícího zvířete a opět se pokusil o konečný zásah. Zase nezdar! Teď už se David slyšel dobře, protože našel hlas.

„Přestaňte! Vy zasnanci zasnání...“, ječel.

Dvanáctkrát se toreador pokoušel sprovodit oběť ze světa, pokaždé mu ale mečík vyletěl. Nakonec se však býk přece jenom sesul vlastní slabostí zaviněnou ztrátou krve i pravděpodobně zlomeným srdcem z prožité hrůzy. Snažil se opět zvednout, ovšem energie z něho vyprchala. Zabili ho přesně tam, kde ležel - dýku mu vbodli do krku. Zdechlinu odvěklo spřežení mul. Hrdinovy nohy se ve vzduchu podivně komíhaly, za ním zůstávala dlouhá hnědá šmouha v písku.

Šokovaný monstrózní krutostí se mladý Morgan pomalu otočil, aby pohlédl na dívku. Společník se právě nad ní skláněl, cosi jí šeptal a snažil se ji uklidnit.

Vrtěla hlavou v jasném odmítnutí, nádherné oči oslepené pláčem. Rozevřené rty se třáslly zoufalstvím, tváře se leskly slzami.

Nakonec jí přece jenom svalovec pomohl vstát, něžně ji odváděl po schodech dolů. Připomínala mladičkou vdovu, opouštějící manželův hrob.

Davy řičely nadšením, zběsilý chechtot vyprodukovala atmosféra krve a bolesti - David se cítil jakoby všemi odvržený, od obyčejných lidí snad i odloučený. V srdci soucítil s pláčící dívkou, ona jediná na rozdíl od ostatních se mu zdála skutečná. Už toho viděl dost, zároveň pochopil jedno - do Pamplony už nikdy nedorazí. Vstal a následoval smutnou duši z arény. Chtěl s ní promluvit a vysvětlit, jak s ní sdílí prožitou hrůzu, ale když došel na parkoviště, mladý pár už

nasedal do starého otlučeného vozu Citroen CV 100. Ačkoliv se rozběhl, automobil se začal rozjíždět.

Zanechával za sebou oblak modrého kouře a s klapáním travní sekačky suverénně vklouzl do silničního provozu směřujícího na východ.

David sledoval mizející vůz s pocitem ztráty, což setřelo veškeré kladné vjemy za posledních pár dní. O dva dny později však starou citroenku zahlédl znovu, když si zakázal veškeré další myšlenky na účast při oslavách v Pamploně, kvůli čemuž zamířil na jih. Auto vypadalo ještě hůř než předtím: celé ho pokrývala vrstva bílého prachu, a dokonce i plátno se klubalo z jedné zadní pneumatiky. Pérování na jedné straně povolilo, takže z dálky vzbuzovalo dojem opilce, marně usilujícího o udržení rovnováhy.

Stálo u benzinové pumpy v předměstí Zaragozy na cestě do

Barcelony. David odbočil a zaparkoval u čerpací stanice.

Obsluha v umaštěném plášti právě plnila nádrž pod dohledem svalnatého mladíka, kterého si mladý Morgan dobře pamatoval z arény. Proto rychle zbystřil, doufal, že dívku někde uvidí, ale citroenka zela prázdnotou.

Teprve potom krásku objevil.

Právě se dohadovala se starší ženou za pultem v la cantina na druhé straně ulice. Stála k němu otočená zády, ale David dobře rozpoznal záplavu temných vlasů, nyní uspořádaných v drdolu. Přeběhl na druhý chodník a vešel do obchůdku.

Vůbec netušil co dělat, reagoval zcela impulzivně.

Krátké květované šaty jí nechávaly odhalenou téměř polovinu zad a ramena vůbec nezakrývaly, na nohou měla sandály. Vzhledem k chladnějšímu vzduchu však přes sebe přehodila šál. Zblízka pozoroval hebkost dívčiny pleti - připadala mu lehce naolejovaná a lesklá, odhalený krk zdobily vlasy rostoucí ve spirálkách.

David přistoupil blíž právě ve chvíli, kdy dokončila nákup sušených fíků a počítala drobné. Nasál její vůni:

lehký letní parfém se zdvíhal snad přímo z vlasů. Snažil se odolat pokušení přitisknout tvář do té voňavé nádhery.

Otočila se s úsměvem ve tváři a ihned si všimla, jak stojí těsně za ní. Okamžitě ho poznala, protože jeho tvář dívky hned tak zapomenout nemohly. Polekala se.

Úsměv jí zmizel ze rtů a strnule se na něj dívala. Nasadila přísně neutrální výraz, ale ústa zůstala mírně pootevřená, ve zlatavě zářících očích se však zračila laskavost.

Tahle typická nehybnost patřila k vlastnostem, které dobře pozná v blízké budoucnosti.

„Viděl jsem tě v Madridu,“ pronesl, „při koridě.“

„Ano,“ přisvědčila, tón hlasu nenaznačoval ani povzbuzení, ani odmítnutí.

„Ronila jsi tam slzy.“

„Však ty taky!“ zaznělo jasně, ovšem až moc perfektní výslovnost prozrazovala cizinku.

„Ne!“ popřel David.

„Nařikal jsi,“ trvala na svém, „ale v nitru!“ Souhlasně naklonil hlavu. Náhle otevřela papírový sáček s fíky.

„Ochutnej,“ nabídla prostým gestem, které doprovázel přátelský úsměv. Vzal si jeden a zakousl se do sladké dužiny, když vykročila ke dveřím. Zdálo se mu, že ho vyzvala k následování. Vyšel tedy s ní před obchod, odkud se podívali na druhou stranu ulice. Pumpař už pohonné hmoty doplnil a dívčin společník jen vyčkával.

Opíral se o kapotu starého vozu. Právě si zapálil cigaretu, vzhlédl a hned je uviděl. Očividně Davida také poznal, poněvadž se rychle vzpřimil a odhodil hořící sirku.

Ozvalo se temné zahučení společně s blafnutím, když plameny zachvátily louži rozlitého paliva. Ve zlomku vteřiny oheň zachvátil zadní část citroenky, kde hladově požíral karoserii.

David opustil dívku a sprintoval přes ulici.

„Pryč s tou fagulí, idiote! Fofrem!“ řval na řidiče, ztuhlého v šoku.

Pátý listopad se měnil v radostné pyrotechnické show.

David se však nezdržoval, povolil ruční brzdu, řadící páku srazil na neutrální a se svalovcem odstrkali plápolající plečku do otevřeného prostoru, pryč od stojanů. Dav čumilů se zhmotnil doslova odnikud, jen aby řičel hysterická povzbuzení i rady, zatímco se držel v bezpečné vzdálenosti.

Oběma se dokonce podařilo zachránit zavazadla ze zadního sedadla, než plameny vše pohltily, pak se však opožděně zjevil pumpař s enormním a jasně červeným hasicím přístrojem.

Za nadšeného aplausu diváků se mu podařilo pateticky vyhlízející vozidlo zalít do obřího oblaku pěny a veškeré vzrušení pominulo. Lidé se pomalu rozcházeli, stále se však chechtali při živém líčení celé události a četných gratulacích hrdinnému amatérskému požárníkovi v jeho virtuózním představení likvidace ohně - zatímco oni tři smutně zírali na ohořelou a zčernalou slupku zcela zničeného auta.

„Domnívám se, že šlo o akt milosrdenství - ten starý chudáček musel být už skutečně unavený,“ vydechla nakonec dívka. „Jako zastřelit koně, který si zlomil nohu.“

„Jste pojištěni?“ zeptal se David a svalnatec se hlasitě rozesmál.

„Děláš si legraci - kdo by tuhle ruinu pojistil? Vždyť jsem za ni zaplatil jen stovku amerických dolarů!“

Nashromáždili malou kupičku zachráněného majetku a kráska náhle ke společníkovi rychle promluvila cizokrajnou řečí v lehkém guturálním tónu, který rozezněl hluboce ukrytou strunu v Davidově paměti. Rozuměl všemu, takže ho nepřekvapilo, když na něj pohlédla.

„Dnes večer se s někým musíme sejít v Barceloně, je to důležité!“

„Vyrážíme tedy!“ rozhodl David.

Narovnali zavazadla do mustanga a svalovec si poskládal dlouhé nohy tak, aby se vešel na zadní sedadlo. Jmenoval se Joseph - ale dívka Davidovi radila, aby ho oslovoval Joe.

Ona se mu představila coby Debra - v téhle chvíli se příjmení nezdála důležitá. Uvelebila se na místo spolujezdce, kolena tiskla k sobě, ruce v klíně. Letným zkoumavým pohledem ocenila mustanga i s obsahem.

David zaznamenal, jak registrovala luxusní značkové zavazadlo, fotoaparát Nikon i dalekohled značky Zeiss v přihrádce pod přístrojovou deskou a kašmírové sako přehozené přes sedadlo. Teprve potom koutkem oka přejela hedvábnou košili a poprvé zaznamenala pod manžetou vykukující zlaté hodinky exkluzivní firmy Piaget.

„Blahoslavení chudí,“ zamumlala, „ale přesto musí být příjemné být bohatý.“

David se tímhle bavil. Chtěl na ni zapůsobit lepším dojmem než ta hromada svalů rozvalená vzadu.

„Vzhůru na Barcelonu!“ zachechtal se.

V tichosti prošli předměstím, dokud se Debra neotočila ke svému společníkovi.

„Sedí se ti pohodlně?“ zeptala se s tím hrdelním příděchem jako předtím.

„Jestli ne, může běžet za náma!“ zareagoval řidič v téže řeči. Překvapeně na něj zírала, než vyjádřila nadšení.

„Hele, ty mluvíš hebrejsky?“

„Moc dobře ne,“ přiznal. „Většinu slovíček jsem zapomněl,“

dodal, zatímco se mu vybavila živá vzpomínka na dětství.

V deseti letech zoufale zápasil s podivnou a mysteriозní řečí, s psaním zprava doleva a s abecedou podobnou zakrouceným pulcům, kde většina vyluzovaných zvuků se tvořila vzadu v krku a připomínala kloktání.

„Jsi Žid?“ vyzvíдалa a otočila se k němu. Už se nesmála, poněvadž odpověď na tuhle otázku považovala za velice důležitou.

David zavrtěl hlavou. „Kdepak,“ uculoval se nad její dychtivostí. „Jsem napůl přesvědčený nepraktizující monoteista, vyrostlý a vychovaný v křesťanské protestantské tradici.“

„Tak proč ses učil hebrejsky?“

„Máma si to přála,“ vysvětloval a hned pocítil bodnutí staré viny. „Přišla o život, když jsem byl ještě kluk...“

Nechal jsem toho! Nezdálo se mi důležité pokračovat v učení, když odešla.“

„Tvoje matka...“ kráska trvala na zodpovězení dotazu, „... byla Židovka?“

„Jo, samozřejmě,“ odsouhlasil David. „Ale táta coby protestant se nenechal odradit. Než se oženil, všichni se proti nim spikli - on si však prosadil svou a s mámou všechno vydrželi.“

Debra se otočila dozadu. „Slyšíš - je jedním z nás!“

„Nono, počkej!“ šklebil se řidič v jemném protestu.

„Mazal tou!“ zajásal Joe. „Skvělá trefa, přijed' se k nám do Jeruzaléma někdy podívat!“

„Vy jste Izraelci?“ zeptal se s novým zájmem řidič.

„Rodilí satira - to je nopál, ten kaktus z rodu Opuncia, s plochými vejčitými články,“ upřesnila kráska s pýchou a spokojeností v hlasu. „A zrovna jako jeho plody, máme i my na povrchu ostny, ale uvnitř vše přebíjí sladkost!“

Tady jsme jenom na dovolené...“

„Musí to být zajímavá země,“ zariskoval David.

„Jak právě Joe prohlásil, proč nepřijedeš a neprozkoumáš ji na vlastní oči!“ nadhodila. „Máš přece nárok na návrat...“ Potom změnila téma. „Tohle je nejvyšší rychlost, kterou tvůj ladný stroj umí? Potřebujeme se totiž objevit v Barceloně už v sedm.“

Atmosféra se citelně uvolnila, jako by nějaká neviditelná bariéra odpadla. Kráska snad v duchu provedla významné rozhodnutí. Mezitím se dostali ven z města a před nimi se vinula silnice, směřující do údolí řeky Ebro a dál ke Středozemnímu moři.

„Laskavě dokuřte a připoutejte se!“ stroze informoval řidič, pak přidal plyn.

Debra seděla velice potichu vedle něho s rukama v klíně a dívala se vpřed, když zatáčky se k nim hnaly snad přískoky, zato rovné úseky mizely v rozmazané modři krajiny hltané rychlým vozem. Úsměv záchvatu extáze se jí rozprostřel na rtech, zlatavá světélka tančila v očích - Davida nadchlo poznání, že dívka se vyžívá v opojení rychlostí stejně tak jako on.

Zapomněl na vše okolo s výjimkou krasavice vedle sebe a potřeby udržet mohutný řvoucí Mustang Mach 1 na asfaltové stužce.

V jedné chvíli, když sjížděli do vyschlého a prašného údolí celou sérií ostrých serpentín, řidič musel kličkovat jako had, ruka mu kmitala mezi volantem a řadicí pákou, chodidla tančila od paty k palci na pedálech, rozesmála se nahlas nadšeným rozechvěním.

Koupili sýr, chléb a láhev bílého vína v další vesničce, oběd vychutnávali na zídce kamenného mostku, kde pod nimi vířila voda z hor zakalená přicházející oblovou.

Mladý Morgan seděl tak blízko, až se jí bokem dotýkal.

Vnímá teplo i hebkost dívčina těla a ona ani nenaznačila snahu se odtáhnout. Tváře jí zčervenaly o něco víc, než by se zdálo přirozené v chladném větříku, který se do nich opíral.

Davida však mátl chování svalovce. Přece musel jasně vidět, jak mu cizinec pokukuje po dívce, a přesto se zcela dětsky radoval z házení oblázků na pstruha pod pilířem.

Mladý Morgan v duchu promýšlel komplikovanější překážku, aby ho dobývání přízně i srdce půvabného stvoření současně i pobavilo.

Nahnul se přes Debru pro další kousek bílého sýra a paži se záměrně otřel o provokující vyboulení řader.

Joe pravděpodobně nic nezaregistroval.

Tak se pohni, ty lidoope! v myslí ho provokoval. Bojuj o ni! Nesed' tam jako pecka!

Chtěl otestovat sám sebe s tímhle orangutanem.

Působil mohutně, sílu určitě taky měl, odhadoval David podle toho, jak se jeho rival pohyboval. Navíc z něj sebevědomí přímo číselo. Masitá tvář se mu zdála nejméně z poloviny ošklivá, ale věděl, že některým ženám se tohle

líbí. Nenechal se však zmást neustále lenivým úšklebkem-v očích mu totiž odhalil bystrost.

„Joe, chceš si zařídit?“ náhle se zeptal a konkurentovo šklíbení zabralo celý obličej jako rozlévající se olejová skvrna, pohled prozrazoval nadšení.

„Nežel, pokud tvého vyzvání využiju!“ pronesl a vyzývateľ okamžitě zalitoval velkorysého gesta, když se vtěsna na úzké zadní sedadlo. V prvních pěti minutách Joe řídil zcela klidně, brzd se dotýkal jen k vyzkoušení kvality vozu.

Řádl zvolna, aby se vcítil do chování vozu, zrychloval kvůli zkoušce stability. Objevil případnou tendenci přetáčení žádě.

„Neboj se téhle mašinky!“ popíchl ho David. Kopilot jen zachrčel, čelo se mu svraštilo soustředěním. Potom přikývl, ruce se mu pevně usadily na volantu a Debra nadšeně vypískla, když přeřadil níž, aby se otáčky rozezpívaly. Smykem projel první zatáčku, až vlastník vozu zcela instinktivně dupl pravou nohou na neexistující brzdový pedál. Dokonce se mu až zatajil dech.

Když pak Joe zaparkoval na barcelonském letišti a vypnul motor, všichni pár vteřin mlčeli. Potom David tiše poznamenal:

„I ty frajere...“

Načež propadli záchvatu smíchu. Mladý Morgan však pocítil osten lítosti nad v jádru podlým plánem mu dívku přebnat. Svalovec se mu začínal docela líbit, i když by ho měl správně nenávidět. Přesto jeho pomalá mluva i obezřetné pohyby se mu zamlouvaly natolik, že se na něho až dojatě zubil. Bude muset přitvrdit, blesklo mu hlavou.

Dorazili hodinu před přistáním letadla, na které čekali.

Našli tedy stůl v restauraci, odkud se dala přehlédnout celá ranvej. David objednal kameninový džbán sangrie a Debra si sedla vedle svalovce, kterého během řeči plácala po paži. A tohle gesto mladého Morgana silně znervózňovalo. Soukromé letadlo dosedlo v okamžiku, kdy číšník přinesl objednané pití. Joe vzhlédl.

„Jeden z těch nových strojů - Business jet Gulfstream.

Tvrdili, že půjde o krasavici,“ pokračoval ve vysvětlování, které doplnil specifikacemi technického rázu. Zdálo se dokonce, že mu Debra rozumí.

„Ty se vyznáš v letadlech?“ popíchl ho teď už zase jihoafrický pilot.

„Trochu,“ přikývl sok, ale Debra společníka s odpovědí předběhla.

„Joe totiž slouží u vojenského letectva,“ pronesla pyšně a mladý Morgan nestačil zírat.

„Však i Deb u nás maká,“ rozchechtal se svalovec.

David zvědavě přesunul pohled na dívku. „Je poručicí u spojovací jednotky „

„Ovšem jen v záloze,“ zamumlala, „ale Joe je aktivní letec! Pilot stíhačky!“

„Pilot?“ opakoval tupě Jihoafričan. Mohl přece vyčíst z jeho jasného a pevného pohledu zcela běžné soustředění vojenského letce. Dokonce i jakým bravurním způsobem ovládal mustanga, mu mohlo ledacos napovědět.

Ovšem coby příslušník izraelského letectva se kolega určitě zúčastnil záviděníhodného množství nebezpečných operací. Kruci, tihle se totiž při každém startu nacházejí v bojové situaci! Začala ho zavalovat obrovská vlna respektu.

„U které letky- F-4 Phantomy?“

„Phantomy!“ znechuceně ohrnul ret Izraelec. „S nimi se nelítá, protože je ovládá computer! Kdepak, my se skutečně vznášíme. Říká ti něco Mirage F-1?“

Mladý Morgan jen zamrkal, potom přikývl.

„Jo,“ vyprskl najednou, „něco jsem o nich zaslechl...“

„Tak vidíš, na nich lítám!“

David se rozchechtal a mával rukama.

„Co se stalo?“ vyzvídal Joe, úsměv se mu vytrácel z tváře.

„Je to nějak legrační?“

„Já totiž taky...“ prskal Jihoafričan. „Mirage F-1 je i můj stroj!“ Nemá cenu snažit se tak solidního kluka nějak popudit, rozhodl se nakonec. „Mám na nich nalítáno něco přes tisíc hodin!“ A nyní přišla řada na svalovce, aby zase strnule zíral on. Poté na sebe začali chrlit veškeré podrobnosti, Dobra ani nestačila přenášet zrak z jednoho na druhého.

David objednal další džbán sangrie, ale Joe ho nechtěl nechat zaplatit. Opakoval snad padesátkrát: „Skvělá trefa, tohle pobije všechno!“ Radostně bušil kolegovi do ramene.

„Co tomu říkáš, Deb?“

V polovině druhého džbánu Jihoafričan přerušil konverzaci, očividně se věnující pouze aviatice.

„S kým se vlastně tady máme sejít? Přejeli jsme skoro půlku Španělska a já pořád ještě nevím, o jakého kámoše vám jde.“

„Ten kámoš je ale holka!“ Joe nadšeně zařičel. Dobra však ihned doplnila podrobnosti.

„Hannah,“ šklíbila se na svalovce, „jeho snoubenka přece!“

Je zdravotní sestrou v jeruzalémské nemocnici Hadassah Hospital a mohla z práce zmizet jen na týden.“

„Tvoje snoubenka?“ vykoktal David.

„Budou se v červnu brát.“ Dívka se otočila na obviněného.

„Trvalo mu celé dva roky, než se konečně rozhodl...“

Joe se v rozpacích uchechtl a Debra mu stiskla paži.

„Tvoje snoubenka?“ vydechl opět mladý Morgan.

„Proč to pořád opakuješ?“ vyzvíдалa dívka. David jen přemístil ukazováček z ní na pilota.

„Co,“ začal „myslím, kdo? Do přčic!“

Dobra najednou pochopila a zalapala po dechu.

Zakryla si ústa oběma rukama, oči jí jiskřily. „Tebe napadlo - tys myslel? Ach, ne,“ rozhihňala se. Ukázala na sebe, potom na spolence. „Tohle sis představoval?“

David provinile přikývl.

„Vždyť je to můj brácha,“ zavyla. „Joe je můj sourozenec, ty machře! Joseph Israel Mordecai a Dobra Ruth Mordecai - představujeme se ti formálně coby bratr a sestra!“

Konečně se objevila Hannah, štíhlá dlouhonohá dívka s jasně měděnými vlasy a pihami zářícími jako sovereigny.

Ačkoliv byla jen o pár centimetrů menší než snoubenec, jakmile prošla celnicí, Joe ji zdvihl jako pírk a sevřel v náručí. Zcela přirozeně obě dvojice zůstaly pospolu. Snad zázrakem se jim podařilo všechna zavazadla vměstnat do Davidova vozu

- pak se Hannah vtěsala svalovci na klín.

„Máme před sebou sedm dní,“ upozornila Dobra.

„Celý týden! Jak s ním naložíme?“

Souhlasili, že Torremolinos u Malagy nepřípadá v úvahu. Leží daleko na jihu, a navíc od té doby, co James Michener napsal svou slavnou knihu Zatoulaná generace, se stalo shromaždištěm všech povalečů a podivných existencí.

„Mluvila jsem s někým v letadle, prý je tu někde poblíž hranic s Francií vynikající letoviště Colera, přímo na Costa Brava.“

Dojeli tam během následujícího dopoledne. Jelikož sezona ještě nezačala, neměli problém sehnat krásné pokojíky v malém hotelu nedaleko hlavní ulice. Dívky se ubytovaly společně, ale mladý Morgan trval na svém soukromí. Měl jisté plány s Debrou, k čemuž potřeboval vlastní pokoj.

Hebrejská kráska se objevila v modrých bikinách, neschopných zakrýt mohutně vyvinuté poprsí, o němž se Davidovi ani nesnilo. Saténově hebká pleť zářila odstínem mahagonu, když proužek třpytivé bělosti se jí objevil nad gumičkou, když se ohnula, aby si vzala ručníc.

Útlá v pase, s dlouhými nohama se ukázala jako vynikající plavkyně - stačila Davidovi v tempu bez problémů v chladu modré vody, když zamířili k ostrůvku, vzdálenému necelý kilometr od pobřeží.

Získali kamenný kousek pevniny pro sebe, v závětrí dokonce našli skalní plotnu, plně otevřenou ke slunci.

Leželi těsně vedle sebe se zapletenými prsty a slaná voda přilepila Debre vlasy na ramena jako kožíšek vydře.

Opékali se na slunci, celé odpoledne propovíдали.

Vždyť dychtili po tom, dozvědět se jeden o druhém úplně všechno.

Její otec patřil k jedněm z nejmladších plukovníků v americkém letectvu během druhé světové války, ale pak se přesunul do Izraele. Od té doby žije tam, nyní dosáhl hodnosti generálmajora. Obývali dům ve staré části Jeruzaléma - místo snad pamatovalo pět set let historie, ale dalo se tam zažít hodně legrace.

Ona pracovala jako zkušená lektorka angličtiny na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě a pokračovala dál stydlivě, jako by šlo o zvláštní tajemství: chtěla taky psát.

Dokonce už jí vydali malou sbírku básní! Tímhle na něj udělala ještě větší dojem, takže se opřel o loket a pohlížel na ni s podstatně větším respektem. Zároveň ho však popíchla i závist při setkání s někým, kdo měl životní dráhu před sebou tak jasně vytyčenou...

Ležela s očima zavřenými, kapičky vody zářily jako drahokamy na hustých tmavých řasách. Neomamuje nadpozemskou krásou, dupal opatrně mladý Morgan, ovšem zdá se mu velice pohledná a ještě víc sexy. Samozřejmě že ji dostane!

O tom ani nezapochyboval, ale právě teď k tomu nejspíš nedojde. Líbilo se mu vychutnávat její hlas, docela mile se dokázala vyjadřovat a jakmile se dostala do ráže, cizí přízvuk se téměř vytratil.

Občas sice postřehl ozvěnu amerického akcentu, ale to jen když věděl, kde hledat. Poezie patřila k jejím začátkům upřesňovala mezitím krasavice. Chystala se však napsat román o mládí a životě v Izraeli. Osнову příběhu měla propracovanou, takže se námět zdál Davidovi skutečně zajímavý. Potom začala vyprávět o rodné zemi i lidech, žijících v ní. David vnímal v hloubi duše pohnutí, snad se ozývala nostalgie. Myšlenky se mu rozběhly. Navíc ještě opět bodla závist. Vždyť ona si byla naprosto jistá, kým je, i odkud a kam kráčí - dobře věděla, kam patří i co ji čeká, a proto se cítila silná! Při porovnání s ní si David připadal zcela bezvýznamný a bez cíle bloumající tulák.

Náhle otevřela oči, trochu ve slunci zašilhala a vzhledla k němu.

„Copak, drahoušku?“ usmála se. „Copak se díváš tak smutně,

Davey - asi moc mluvím, ne?“ Zavrtěl jen hlavou, na úsměv nereagoval. Také zvažněla.

Pečlivě studovala jeho tvář, všimla si všech podrobností.

Slunce mu vysušilo vlasy, větřík je rozfoukal, takže se zdály hebké a velmi tmavé. Rysy obličeje jako by tesal umělec, jevíly se v perfektní rovnováze. Oči zcela jasné, i když trošičku zešíklé, rty však plné a nos v delikátní křivce vše doplňoval.

Vztáhla ruku a pohladila ho po líci.

„Drahoušku, jsi velice pohledný muž! Vlastně jsi tou nejkrásnější lidskou bytostí, jakou jsem kdy viděla...“

Nepohnul se, takže něžné prstíky mu sjely přes krk až na hrud, kde si začaly pohrávat s tmavými chloupky.

Pomalů se k ní naklonil, potom jí zakryl ústa svými rty.

Vychutnával teplou hebkost s příchutí mořské soli.

Debra ho okamžitě objala kolem krku a líbali se, dokud nenahmatal sponu horního dílu plavek. Okamžitě ztuhla a snažila se odtáhnout.

David ji sice držel jemně, ale pevně. Konejšivě cosi broukal, pak opět dodal polibek. Pomalu se uvolňovala, a tak v něžnostech pokračoval, dokud se útlé prsty opět nespojily na jeho zátylku. Nakonec vzdychla a celá se otřásla.

Morganovy ruce patřily expertovi, postupujícímu zkušeně, aby nevybudil předčasnou vzpouru, a už vůbec ne hrubě,

aby nezpánikařila. Vyhrnul tenoučké bikiny a překvapeně zíral na pevná a pružná řadra, na jejichž vrcholcích se tyčily růžovohnědé bradavky, na dotek pevné jako oblázky.

Ovšem to, co následovalo, mu připadalo jako blesk z jasného nebe. Debra se mu opřela dlaněmi o ramena takovou silou, až ho odstrčila. On ztratil rovnováhu, sklouzl po kameni, odšel si loket a trapně se skutálel k vodě.

Navztekaně vyskočil, ale dívka si už plynulým gestem zapínala plavky, zatímco plynulým pohybem dlouhých hnědých nohou se přenesla ke skalnímu okraji. Stále v jediném rozmachu se odrazila, prořízla hladinu a hned se vynořila, aby na něj zavolala.

„Vyhlašuji závod k pláži!“

David však neakceptoval danou výzvu a následoval ji ve vlastním důstojném tempu. Když se bez úsměvu vynořil z mořské pěny, chvíli mu pohlížela do tváře, načež se zašklebila.

„V boji s uraženou ješitností vypadáš na deset,“ zaryla, což nebyla zrovna taktická poznámka. David se raději odklátil zpátky do svého pokoje.

Ten večer si stále udržoval extrémně úctyhodný odstup, dokud neobjevili diskotéku pojmenovanou 2001 A.D. provozovanou u pláže dvojicí anglických mladíků.

Uvelebili se tedy u stolu, kde už seděly dvě letušky společnosti BEA a pár drsně vyhlížejících vousáčů. Hlasitost měnila hudební rytmus v tvrdé pecky, které byly schopné otřást páteří i uvolnit střeva. Když uniformované krásky zahákly pohled na mladíka v téměř nábožném zanícení, Debra změnila chladný přístup a nadhodila Davidovi možnost tance.

Vzhledem k podobnému projevu lítosti si připadal uchláhlený, a proto se vzdal role Ledového krále.

Na parketu se v pohybech shodli, perfektně reagovali na řezavé výkřiky tónu trhající ušní bubínky, až z nich vytryskly kreace primitivních divošských kmenů Afriky

Tím na sebe upoutali pozornost ostatních tanečníků.

Potom však hudba změnila rytmus. Společnice se k němu přivinula a David náhle vycítil jakousi sílu, prýstící z ní a působící snad na každý nerv v jeho těle. Hned pochopil, že žádný vztah s ní nemůže proběhnout klidně.

Veškeré reakce vycházely z hlubin, až moc prchavé a připravené k okamžitému výbuchu.

Skladba skončila, a tak ponechali zasnoubenou dvojici nad karafou s červeným vínem. Vyšli do ztichlé ulice a zamířili k pláži.

Měsíc na noční obloze svítil naplno, ozařoval temné útesy na pobřeží a zjevoval se na mořské hladině v mnohonásobných žlutých odrazech. Odliv syčela pokašlával na oblázkové pláži, takže si zuli boty a kráčeli vodou, omývajíc jim kotníky.

Pod jedním z útesů našli skryté místo mezi skalami, kde se opět zastavili a začali se líbat. David špatně pochopil její něžné rozpoložení v domnění, že má pokračovat tam, kde odpoledne skončil.

Debra se opět odtáhla, tentokrát zcela rezolutně a vztekle vyprskla: „Zatraceně! Copak se nepoučíš? Já to nechci!

Musíme tím vším procházet pokaždé, když se ocitneme o samotě?“

„Copak se děje?“ nasupil se mladík, bodnutý výčitkou a našťvaný poučováním. „Vždyť už je dvacáté století, drahoušku! V téhle době panenka v koutě už vyšla z módy- neslyšela jsi o tom náhodou?“

„A zhýčkaní chlapečkové by měli napřed dospět, než se postaví na vlastní nohy!“ zpražila ho.

„Díky!“ zaviřel. „Nemusím tady přece stát a naslouchat urážkám od nějaké profesionální panny!“

„Helemese, chudáčku, proč se tedy nepohneš?“ vyzvala ho.

„Paráda, jak kolosální nápad!“

Otočil se k ní zády a vyrazil podél pláže. Tohle nečekala, proto se za ním rozběhla-vrozená hrdost ji však zarazila. Zastavila se a opřela o skálu.

Neměl by na mě tolik spěchat, dumala v zoufalství.

Vždyť ho chci, až moc, bude však prvním od Dudu. Kéž by mi dal trochu času, aby se všechno spravilo - hlavně nesmí nic uspěchat. Kéž by se mohl přizpůsobit mé rychlosti a pomoci mi, aby dopadlo vše dobře.

Je to směšné, přemýšlela, jak málo zážitků mám s Dudu.

Vždyť uběhly jen tři roky a přitom vzpomínka na něj bledne šílenou rychlostí. Navíc mě zmáhají pochyby, zda jsem ho skutečně milovala. Dokonce i obrysy tváře se mi v mysli rozplývají, zatímco znám každíčký Davidův detail-každíčku vrásku.

Pravděpodobně bych za ním měla jít, vysvětlit mu nastalou situaci: kdo byl Dudu a zároveň požádat o trpělivost i menší podporu. Možná bych něco takového udělat měla, rozvažovala, ale neposlechla se. Pomalu odcházela z pláže, kráčela ztichlým městem až k hotelu.

Lůžko budoucí švagrové zelo prázdnotou. Určitě je s bráchou, leží s ním v objetí a milují se. To samé bych měla dělat já s Davidem, blesklo jí hlavou. Dudu je mrtvý a já naživu, přitom se mi ten Jihoafričan líbí, měla bych být s ním.

Přesto se pomalu svlékla, vklouzla do postele, ale spánek nepřicházel.

David stál ve dveřích klubu 2001 A.D. a nakukoval do nitra diskotéky. Snažil se zrakem proniknout přes blýskající světla i kouř, pohlující vlnící se těla stovek tanečníků.

Letušky stále seděly u stolu, Joe a Hannah však zmizeli.

Prodral se mezi poskakující omladinou, mířil k té vyšší blondýně. Vypadala na typickou Angličanku s očima porcelánové panenky. Právě vzhledla a postřehla Davida.

Hned zrakem propátrala okolí - když jeho společnici nezahledla, usmála se.

Protančili jednu skladbu, aniž by se dotkli, potom se k ní nahnul a opřel se jí rukama o boky. Přitiskla se k němu s ústy smyslně pootevřenými.

„Máš pokoj?“ zeptal se. Přikývla a svůdně přejela špičkou jazyka horní ret.
„tak jdeme!“ zavelel.
Už svítalo, když se mladý Morgan dostal zpátky do své postele. Oholil se, vše si sbalil a překvapeně vnímal sílu vzteku, přebývajícího kdesi v nitru. zavazadlo si hodil do majitelovy kanceláře a účet vyrovnal platební kartou Diners Club.
Debra vyšla z jídelny, kde všichni tři právě došedli.
Byli připraveni vyrazit na pláž, frété bundičky přes plavky, vesele hlaholili a smáli se, dokud nespatrili Davida.
„Kampak se valíš?“ zarazil ho Joe.
„Už mám Španělska dost,“ procedil mladík přes sevřené rty.
„Beru si jistou dobrou radu k srdci, a tak se hýbu,“ pocítil záblesk divokého triumfu, když v očích dívky zaregistroval stín bolesti. Joe i Hannah na ni pohlédli, takže rychle ovládla třesoucí se rty. Nasadila úsměv, až moc zářivý, postoupila kupředu a podala mu ruku.
„Děkuju ti za všechnu poskytnutou pomoc, Davey.
Mrzí mě, že mizíš - bylo mi s tebou fajn.“ Náhle ji hlas zradil a v tónu zaznělo menší chvění. „Doufám, že najdeš, co hledáš! Přeju ti hodně štěstí...“
Rychle se otočila a pospíchala do svého pokoje. Hannah zachovala neutrální výraz, jen formálně přikývla a zmizela za Debrou.
„Měj se, Joe!“
` 61
„Vezmu ti bágl.“
„Neobtěžuj se,“ pokoušel se ho David zastavit.
„Neboj, „ chňapl po zavazadle a nesl ho k přistavenému mustangu. Tam ho hodil na zadní sedadlo.
„Nechám se vyvážet na vrchol prvních kopců, zpátky se projdu.“ Uvelebil se namístě pro spolujezdce. „Potřebuju si zatrénovat.“
Mladý Morgan hnal vůz naplno. Nepromluvili, dokud si Joe nezapálil cigaretu, pak zápalku vyhodil z okna.
„Nevím k čemu došlo, Davey, ale situace se dá vcelku odhadnout.“
Řidič neodpovídal, soustředil se na cestu.
„Ségra prožila těžké období! Během těch posledních pár dní s tebou se mi však zdála jinačí. Snad i šťastná, troufal bych si říct-zdalo se, že se jí to povede...“
David stále neodpovídal, nesnažil se mu vyjít vstříc.
Proč se ten svalovec nestará raději o sebe?
„Ona je fakt výjimečná osobnost, Davey Ne proto, že je má sestra, ale z objektivního hlediska. Myslím, že bys o ní měl vědět všechno - hlavněji neodsuzuj!“
Dojeli na vrchol kopců, lemujících město a záliv David uhnul ke kraji, motor nechal běžet. Díval se dolů na jiskřivou modrost mořské hladiny, kde se živel střetával s útesy i borovicemi pokrytou pevninou.
„Měla se totiž dvát...“ hlesl Joe. „Skutečně vynikající kluk, starší než ona. Pracovali spolu na univerzitě.
Coby řidič tanku v záloze se účastnil bojů na Sinaji, kde dostali plný zásah protipancéřovou střelou - chudák uhořel...“
David se otočil, pohlédl na něj a výraz v obličeji mu trochu zjhl.
„Nemohla se s tím vyrovnat,“ tvrdohlavě pokračoval ve vyprávění izraelský pilot. „Těchto pár dnů bylo prvních po dlouhé době, kdy jsem ji viděl skutečně šťastnou a uvolněnou...“ Pokrčil rameny a zašklebil se jako spokojený bernardýn. „Nezlob se za citaci z rodinné kroniky, Davey!
Jen mě tak napadlo, že by ti to mohlo pomoci...“
Podal mu velkou opálenou tlapu. „Přijed' se na nás podívat!
Však víš, je to tak trochu i tvoje země - rád bych tě s ní seznámil.“
David opětoval přátelský stisk. „Možná to udělám,“ přitakal.
„Šalom!“
„Šalom, Joe! Hodně štěstí.“ Svalovec se vysoukal z vozu, a když se Mustang Mach 1 rozjel, díval se za ním s rukama v bok. Ještě zamával, než mu první zatáčka uhánějící auto skryla.

SKOLA PRO ADEPTY ZÁVODNÍCH JEZDCŮ

.. Formule 1 se nacházela na zanedbaném betonovém okruhu poblíž Ostie na silnici z Říma.
Ten kurz trval tři týdny a stál pět set amerických dolarů.
Mladý Morgan se ubytoval v hotelu Excelsior na Via Veneto a každý den dojížděl k závodní dráze. Sice ukončil celou výuku, ale už po prvním týdnu poznal, že ani tohle nesplňuje jeho představy o náplni života. Ohraničení dráhy ho nemile svazovalo po zkušenostech získaných z letu vysoko na obloze.
Dokonce ani řev motoru vozu Tyrell Ford se nedal porovnat s tahem motoru tryskové stíhačky.
Ačkoliv mu scházelo zanícení a motivace ostatních adeptů, jeho přirozený talent pro rychlost i koordinaci ho vynesly na přední místo v konečné tabulce.
Dokonce získal nabídku pracovat pro tým nové rozvíjející se konstruktérské firmy vozů Formule 1. Samozřejmě že výplata se blížila hranici bídy, takže prakticky šlo jen o hloubku zoufalství, když se dostal k závěrečnému podpisu kontraktu na celou sezonu. V poslední chvíli však změnil své rozhodnutí a rychle se vypařil.
V Athénách strávil týden v okolí přístavů Pireus a Glifada u kotviště soukromých lodí. Propátrával možnosti koupě motorové jachty a případného poskytování služeb transferem na ostrovy.

Představa přítomnosti každodenního slunce, jiskřivého moře a dostatku hezkých dívek ho lákala, zároveň i plavidlo ho samo o sobě svádělo nádherně sněhobílou barvou i lakovaným týkovým dřevem.

Během prvního týdne však zjistil, že převoznícké služby se prakticky poskytují ve formě penzionu na vlnách pro bandu znučených, sluncem spálených a mořskou nemocí trpících turistů. Sedmý den se objevila americká šestá flotila a spustila kotvy v Saronském zálivu.

David právě seděl u stolku v jedné z kavárniček na pobřeží, kde na slunci usrkával ouzo, zatímco studoval zakotvenou letadlovou loď pomocí dalekohledu. Na horní palubě si prohlížel řady letounů Crusader a Phantom, seskupené se složenými křídly. Sledoval je s rostoucí hladovostí, rovnající se spíš potřebě duševní. Vždyť prohledal vše pozemské a zdálo se mu, že pro sebe nikde nic uspokojivého nenalezl. Odložil dalekohled stranou a vzhlédl k nebi.

Mraky stály vysoko na obloze, stříbřitě se třpytily na pozadí nebeské modři.

Pozdvihl sluncem ohřátou sklenku ouza, které mu mléčně zakalila kostka ledu - vychutnával na jazyku ušlechtilou pálenku z exotických plodin.

„Všude dobře, doma nejlíp.“

Pronesl nahlas na vlastní kůži ověřené pořekadlo a v mysli se mu zjevil obraz Paula Morgana, trůnícího v nejvyšším patře kancelářské budovy ze skla a ocele.

Jako trpělivý rybář rozhodil magnát své síť po celém světě a právě teď se mu v Athénách začínal úlovek chytat.

David si dokázal do detailů představit jeho tiché zadostiučinění, když se mu začíná zamotávat v okách a jen zcela nevýrazně se vzpouzí. Kruci, přece pořád můžu lítat na jihoafrických tryskových Impalách coby důstojník v záloze, spekuloval - navíc stále ještě existuje business jet Lear, pokud se mu tenhle stroj podaří vytrhnout stárnoucímu Venterovi z rukou.

Raději dopil, prudce vstal a cítil, jak pohasíná záře jeho vzpurnosti. Mávl na taxíka, aby se nechal odvézt do hotelu Grande Bretagne na proslulém athénském náměstí Syntagma.

Odhodlání zachovat si tvář se pomalu rozplývalo, obzvlášť když mu usedl po boku při večeři John Dinopoulos. Zástupce Morgan Group pro Řecko byl štíhlý elegant s opálenou tváří, stříbřitými nitkami ve vlasech a v perfektně padnoucím obleku.

A ten mu vybral za společníci hvězdu několika italských špagety-westernů. Bujné poprsí mladé dámy se podivuhodně propojilo s temnými mrkajícíma očima, když při zrychleném pohybu víček docházelo k neuvěřitelnému vzduť hrudi právě ve chvíli vzájemného představování. John samozřejmě neopomenul zdůraznit pozici návštěvníka coby milionáře a diamantového magnáta z Jihoafrické republiky.

Drahé kameny patřily totiž k nejzajímavějším produktům, i když netvořily nejdůležitější součást zájmu Morgan Group.

Seděli na terase podniku proslaveného jména Dionýsos, ačkoliv se už ochladilo. Restaurace se však zakousla do skály kopce Lycabettus, těsně pod kostelem svatého Pavla, takže mohli vychutnávat během dne akumulované teplo kamenných stěn.

Dolů vedla klikatící se stezka, kde velikonoční procesí věřících kráčelo v blikajícím proudu svící skrz borový les hned pod ním. V tiché noci k nim doléhal i sladký zpěv.

Na vzdáleném konci vrcholu se tyčily sloupky Akropolis zalité světlem, odstínem připomínaly starobylou slonovinu.

A dál, ve vodách zálivu, kotvila americká flotila, zdobená veselými girlandami barevných světél.

„Sláva starověkého Řecka,“ zamumlala hvězda italského westernu, jako by snad tlumočila moudrost věků, zatímco položila nevkusně ošperkovanou ruku mladému Morganovi na stehno. Druhou pozdvihla číši s červeným značkovým vínem

Samos, pronesla přípitek a společníka obdařila všehňajícím pohledem zpod přivřených víček, ozdobených hustými řasami.

Její snaha byla působivá a stačilo jen spořádat hlavní chod šťavnatého masa obaleného ve vinném listu, plovoucí v citronové krémové omáčce, což ona doporučila, když mu nadhodila možnost financování jejího nového filmu.

„Pojďme najít nějaké lepší místo, kde bychom mohli probrat podrobnosti,“ škemrala. A co jiného mohlo být příhodnějšího než její apartmá?

John Dinopoulos jim zamával s vševědoucím úšklebkem ve tváři, a navíc ještě mrkl. Tohle otrávil Davida natolik, až pochopil prázdnotu epizody, v níž se právě ocitl.

Rezidence herečky skutečně ohromovala: tlusté bílé koberce doplňovaly mohutné kusy nábytku potažené černou kůží.

Host si nalil drink, zatímco diva si zašla do šatny pro oblečení, vhodnější k diskusi s vyhlášeným finančníkem.

Mladý Morgan usrl nápoj a hned poznal, že na něj nemá chuť

- proto ho odložil na barový pult.

Vyšla z ložnice v módní noční košilce z bílého saténu s obřím výstřihem vpředu i vzadu. Z tak průhledného materiál až veškeré vnady růžově prosvítaly. Volně spuštěné vlasy splývaly v loknách až na ramena. Davidovi se náhle z nastalé situace zvedl žaludek.

„Hele, svěřím se ti! John jen nemístně žertoval: nejen že nejsem milionář, ale navíc dávám přednost chlapecům...“

Zaslechl za sebou jen řinkot skla, když se nedopitý drink rozprskl na dveřích apartmá.

Zpátky na hotelu si objednal kávu u pokojové služby, pak zcela impulzivně hrábl po telefonu a objednal si spojení s Kapským Městem. Ústředna mu vyhověla s překvapivou rychlostí, hlas dívky ve sluchátku však zněl ospale.

„Mitzi,“ zajásal. „Jak se mají naše krásky?“

„Kde jsi, válečníku? Už doma?“

„V Athénách, děvenko.“

„Bože můj, Athény! Jak jde akce?“

„Těžce.“

„Jo, jo! Vsadím krk, že Řekyně už nejsou to, co bývaly!“

„A co ty, Mitzi?“

„Jsemzamilovaná, Davey. Skutečně až po uši-dokonce se mi zdá, že se budeme brát. Jiné východisko nevidím.“ Bratranec pocítil bodnutí zloby i závisť nad štěstím prýsticím z jejího hlasu.

„Paráda, panenka. Neznám náhodou toho šťastlivce?“

„Cech Lawley, určitě jsi ho viděl. Jeden z tátových vrchních účetních.“ David si okamžitě vybavil bledého úředníka s brýlemi a s velice vzorným chováním.

„Blahopřeju,“ zahlasil chabě. Už na něho opět dosedala osamělost. Daleko od domova si uvědomil, že život tam plyne dál i v době jeho nepřítomnosti.

„Chceš s ním mluvit?“ nabídla mu sestřenice vylepšení rozhovoru. „Klidně ho vzbudím.“ Ozvalo se chrčení a huhňání. Po chuti se z hluku vynořil účetní.

„Vzorná práce, přímo paráda,“ chválil David snaživce.

Mitzi teď bude mít podstatně větší podíl akcií Morgan

Group než on. A Cecil vychytrale narazil na zlatou žílu tím nejneobyčejnějším způsobem..

„Díky, Davey.“ Úřednickovy rozpaky při odhalení, jak právě opečovává zlatou žílu, se jasně nesly téměř deset tisíc kilometrů po telefonním kabelu.

„Poslouchej, milence! Jestliže jen vlásek zkřivíš té dívce, osobně ti vytrhnu játra z pupku a nacpu ti je do chřtánu, chápeš?“

„Rozumím, rozumím,“ blekotal Cecil, z tónu hlasu drncela hrůza. „Radši tě předám Mitzi.“

Proplkali ještě dalších padesát dolarů, než zavěsili.

David zůstal ležet na posteli s rukama za hlavou a představoval si svou měkko srdcatou sestřenici s jejím nejnovějším štěstím. Náhle v něm vzplálo rozhodnutí, které pořádkově na okraji podvědomí během týdnů, co opustil Španělsko. Popadl opět sluchátko a vytočil recepci.

„Promiňte, že vás obtěžu v tak časnou hodinu,“ pronesl,

„ale potřeboval bych letenku na nejbližší spoj do Izraele

-zařídíte mi to, prosím?“

OBLOHA ZÁŘILA hebkým zlatavým oparem, přicházejícím z pouště.

Gigantické Jumbo, obří Boeing 747 společnosti TWA, neprůhlednou oponou však prostoupilo, takže David zahlédl temné pláže citrusů dřív, než kolos dosedl na ranvej.

Mezinárodní letiště Ben Gurion Airport v Lodu, nedaleko

Tel Avivu, připomínalo každý jiný vzdušný přístav na světě, ale za dveřmi čekala země jako žádná jiná! Navíc dav se s ním pustil do boje o volné sedadlo v jednom z velkých černých šerutrl, místních arabských tatíků značky Mercedes či Peugeot, prodloužených o jednu řadu sedaček, ozdobeného samolepkami a ověšeného rozličnými cetkami. Tady dokonce i chaosem vyhlášení Italové se zdáli přímo zářnými příklady spořádaných a klidných mravů.

Jakmile se usadil, okamžitě se stal plnoprávným členem rodiny na výletě - kterou tvořili natěsnaní zákazníci. Vedle něj seděl parašutista v baretu, na košili zářila křídélka a samopal Uzi se mu houpal zavěšený na krku.

Právě mu nabízel cigarety. K druhému boku se mu tiskla děva též v maskáčích, v obličejí zářily tmavé gazelí oči Izraelky, které ještě více ztemněly a prohloubily se při pohledu na Davida. Dokonce se s ním podělila o kapsovitý arabský pita chléb, plněný praženými kuličkami z cizrnové kaše, což společně tvořilo proslulý falafel.

Mezi sousty si s ním stačila procvičovat angličtinu.

Cestující na předním sedadle se otočili, aby jim z hovoru nic neuniklo, včetně řidiče, který však vozu nedovolil snížit rychlost ani v okamžicích odvrácené pozornosti. Horlivě se účastnil debaty a veškeré poznámky doprovázel údery na klakson i vzteklými výkřiky, určenými tupým chodcům a drzým šoférům.

Téměř parfémovaný odér pomerančových květů na ně těžce dolehl, jako mořská vlhkost pronikal všude v pobřežních nížinách - později tehle zážitek Davidovi zůstal vrytý do paměti jako typická vůně Izraele.

Potom začali stoupat do Judských hor a na Jihoafričana dolehla nostalgie, když sledoval kolem silnice vinoucí se borové lesy a bělostí zářící úpatí, kde kameny svítily podobné kostem divoké zvěře vyběleným na slunci.

Stříbřité olivovníky kroutily své kmeny v důstojné agonii na terasovitých políčkách, sloužících coby památníky údobí šesti tisíc let trpělivé práce člověka.

Vše se zdálo tak známé a zároveň zcela rozdílné od těch vzdálených a milovaných kopců jižní části Kapska, kterou nazýval svým domovem. Některé květiny ani nepoznal:

karmínově rudé připomínaly rozlitou krev, ostrůvky dalších odstínů sluneční žluti zdobily krajinu náhle ho bodlo u srdce, když zahlédl mezi stromy mihnutí křidel v barvě čokolády, kombinované s bílou. Hned rozeznal vějířovitou korunku dudka - ptáče, které mu připomínalo africkou domovinu.

Zalila ho vlna vzrušení, tryskající z nitra ještě nezformovaná, ale rostoucí, když se blížil k ženě, kterou toužil vidět - zároveň vnímal ještě něco jiného, čímž si však dosud nebyl jistý...

Ovšem konečně objevil pocit sounáležitosti! Cítil sympatii s mladými lidmi, kteří se s ním tísnil v tatíku.

„Vidíš?“ vyjekla dívka, dotkla se jeho ruky a ukazovala válečné ruiny podél silnice. Ohořelé vraky nákladáků i obrněných vozidel tu zůstaly zakonzervovány jako výstražná připomínka současníkům a zároveň pomník tehdy padlým na cestě do Jeruzaléma. „Tady se bojovalo!“

David se pootočil, aby jí viděl do tváře. Okamžitě ve výrazu rozpoznal sílu a jistotu - přesně tohle obdivoval u Debry: Vždyť tihle lidé tu denně žijí až na samé hranici únosnosti, přičemž blízkost nebezpečí ovlivňuje jejich každý další krok.

„Budou další boje?“ vyzvídal.
„Ano!“ přitakala bez zaváhání.
„Proč?“
„Protože pokud je něco dobré, musíš o to bojovat!“
vysvětlila a široce máchla rukou, čímž snad zahrnula celou zemi a veškeré obyvatelstvo. „Tohle všechno patří nám a je to dobré...“, dodala.
„Přesně tak, panenko“, odsouhlasil návštěvník a oba se na sebe zakřenili.
Konečně dorazili do Svatého města, kde se v nové části tyčily výškové domy z nažloutlého kamene, typického jeruzalémského vápence, připomínající památníky na kopcích.
Stavby se seskupily okolo hradeb Starého Města, slavného a historického srdce nejproslulejšího místa na Zemi.
Letecká společnost TWA mu rezervovala pokoj v hotelu Intercontinental ještě v době, kdy seděl v letadle.
Z okna se nyní díval na vzdálenou Getsemanskou zahradu, ležící na úpatí Olivové hory, zrakem přejížděl veškeré věžičky a minarety, až se zarazil na dominantě zářící zlaté kupole Omarovy mešity. Tam, za hradbami, se skrývalo centrum veškerého křesťanství i židovství, posvátná místa muslimů i bitevní pole posledních dvou tisíců let.
Tady se starobylá zem přerodila a Davida zalila vlna úcty.
Poprvé v životě si uvědomil důležitou skutečnost a zároveň v duchu propátral část svého bytí, inklinující k judaismu.
Skutečně se rozhodl dobře, přisvědčil si v duchu, když tohle město navštívil.
„Možná“, pronesl nahlas, „že právě tady mě nakonec čeká řešení, které hledám.“

DAVID ZAPLATIL taXikáři na parkovišti univerzity.
Potom se podrobil osobní prohlídce u strážného při vstupu do budovy. Zde se považovala tato záležitost za rutinu, takže velice brzo ji vzal za své i návštěvník.
Překvapila ho opuštěnost celého areálu, dokud si neuvědomil, že už je páteční odpoledne-pracovní tempo uvádalo, poněvadž se blížil západ slunce, který rozhodne o přesném začátku šabat.
Na hlavním nádvoří zářily svazčky růžových kvítků na okrasných stromech. David přešel kolem ozdobného bazénku a mířil k administrativní budově. U informací včas zachytil člověka, který se už chystal k odchodu.
„Slečna Mordecai.“ přejížděl prstem seznam. „Ano, katedra anglistiky. Druhé patro v Lauterman Building.“
Ukázal přes zasklené dveře. „Třetí budova po pravé straně.
Přímo za nosem.“
Debra se pořád ještě nacházela v posluchárně. Mladý Morgan se tedy uvelebil na terase vyhřívané sluncem.
Cítil se dobře, ale náhle ho posedla nejistota-až mu přeběhl mráz po zádech. Poprvé od odjezdu z Athén ho vlastně napadlo, zda vůbec může očekávat srdečné přivítání od dívky jménem Debra Mordecai. Dokonce ani s odstupem času nedokázal správně odhadnout, jak vyznělo jeho chování vůči ní.
Sebekritika patřila k umění, které David nikdy nijak vážně neprocvičoval.
S vizáží hezouna a zajištěným bohatstvím se mu něco takového naskytlo zřídka. Při čekání se mu najednou rozbřesklo:
zavalil ho neznámý pocit z nového úhlu pohledu na dost nepříjemné chování sebe sama. Co když se skutečně předváděl, podle vyjádření hebrejské krásy, jako zhýčkaný fracek?
Stále se zaobíral touto myšlenkou, když se náhle rozezněl šum hlasů a klapání podpatků, což ho probralo ze zadumání.
Skupina studentů vyšla na terasu, skripta tiskli k hrudi.
Většina dívek ho při míjení pátravě přejela pohledem.
Chvilí trvalo, než se objevila Debra. Nesla si skripta v podpaží, přes rameno měla přehozenou tašku, vlasy stažené dozadu dodávaly přísnější vzhled. Ve tváři sice scházel make-up, ale sukně jasně zářila barvou pomerančů, módní kreaci doplňovaly kožené sandály.
Zabraná do konverzace se dvěma studenty si ho ani nevšimla, dokud nevstal. Teprve potom ztuhla v typické tichosti, které si tenkrát poprvé všiml v obchodě u Zaragoza.
Davida překvapila vlna nejistoty, která ho zaplavila měl dojem, že nohy i ruce mu desetkrát ztěžkly. Zašklíbil se, pokrčil rameny, rozhodl rukama.
„Zdravím tě, Deb!“ Tón hlasu ve vlastních uších zněl přišerně. Dívka sebou trhla, v panice si chtěla upravit vlasy na skráních, ale knihy překážely.
„Davey!“ Vykročila k němu, zaváhala však a zarazila se.
Pohlédla na studenty. Potom se ale zmatení rozplynulo a rozběhla se k němu.
„Davey“, opakovala, náhle se jí výraz v obličeji přeměnil v úděs. „Bože, vždyť nemám na puse ani náznak rtěnky!“
David se úlevou rozesmál a vykročil jí naproti. Rozpřáhl ruce, aby mu mohla vletět do náruče. Ovšem skripta společně s batůžkem celý záměr zbrzdily, až Debra zanařikala z pocitu marnosti. Konečně se však objali.
„Davey“, zamumlala a oběma rukama ho pevně držela kolem krku. „Ty zvíře - kde ses tak dlouho motal? Já už jsem to pomalu vzdávala.“
Vlastnila skútr, který řídila s vražedným zaujetím, až děsila i jeruzalémské taxikáře, kteří jí vjeli do cesty-přítom tihle muži se honosili reputací ocelových nervů a pohrdáním nebezpečí.
Přikrčený na sedadle vzadu se k ní David zoufale tiskl, pevněji svíral v pase a raději přivřel oči, když předjížděla stojící frontu vozidel a těsně před protijedoucími vozidly provedla myšku. K tomu si výfuk blaženě pobrukoval.
„Jsem tak šťastná!“ vykřikovala přes rameno.
„Paráda! Hlavně ať se té radosti dožijeme!“

„Brácha bude čučet!“

„Jestli se tam vůbec dostaneme!“

„Co se ti stalo s nervovou soustavou?“

„Před pár minutami jsem o ni přišel...“

To už se ale řítili do údolí k osadě Ein Karem. Fofrovala, jako by seděla v kokpitu Mirage F-1, stačila však přes rameno vrhat turistické informace.

„Tohle je klášter, kde se Panna Marie setkala s matkou

Jana Křtitele - podle křesťanské tradice, na kterou jsi údajně expert.“

„Kašli na dějiny!“ zanařikal David. „Za tou zatačkou je autobus!“

Ve vesnici se čas zastavil. Všude se zelenaly olivy, obklopující kostely, kláštery i zahrady s vysokými zdmi kolem. Zcela pitoreskní oáza, zatímco na vzdáleném horizontu se tyčily mrakodrapy moderního Jeruzaléma.

Z hlavní silnice Debra odbočila do úzké uličky, kde vysoké zdi z věkem omšelých kamenů se tyčily po obou stranách, a zastavila před hrozivě vypadající železnou bránou.

„Domov,“ lakonicky oznámila a tlačila skútr k domku hlídače, kde ho zamkla. Teprve potom nechala hosta vstoupit dovnitř boční brankou, skrytou v rohu kamenné palisády.

Vešli do rozlehlé prostory zahrady, ohraničené vysokými hrubě ohozenými stěnami, obílenými, až zrak přecházel.

Rostly tu olivy, na první pohled upoutávající silnými a stářím pokroucenými kmeny. Vinná réva šplhala po zdech a mezi šlahouny nad hlavou se daly už rozeznat trsy formujících se zelených hroznů.

„Brig je bláznivě zanícený amatérský archeolog,“

vysvětlovala dívka a mávla směrem k římským a řeckým sochám, usazeným mezi stromy. Výstava kameninových amfor naaranžovaných u stěn doplňovala starobylé mozaikové dlaždice, sloužící jako chodníček k domu.

„Samozřejmě je tohle protizákonné, ale on tráví všechn volný čas hrabáním na historických místech.“

Kuchyň působila prostorně s tak enormním ohništěm, až se moderní elektrický sporák zdál přímo nevhodný.

Ovšem vyciděné měděné hrnce se leskly, podlaha zářila, všechno sladce vonělo.

Debrina matka, štíhlá, vysoká a tichá žena, spíš připomínala starší sestru. Rodinná podoba se zapřít nedala, když je pozdravila, pomyslel si David. S radostí konstatoval, že asi takhle bude jeho milá vypadat, až dosáhne téhož věku.

Debra je vzájemně představila a zároveň ohlásila Davida jako oficiálního hosta při večeři. Něco takového ho do této chvíle ani nenapadlo.

„Prosím vás,“ okamžitě se začal vehementně bránit,

„nemůžu vám sem přece takhle vpadnout.“ Dobře věděl, že v páteční pozdní odpoledne, hned po oficiálním západu slunce, začíná zvláštní oslava v každé židovské domácnosti.

„Přece nejsi vetřelec! Bude nám ctí,“ odsunula stranou jakékoliv další protesty. „Náš dům je domovem pro většinu pilotů z celé bráchovy letky a my z toho máme radost.“

Dobra přinesla Davidovi pivo značky Gold Star a potom se usadili na terase. Po chvíli konečně dorazil pán domu. Těž prošel vrátky, ale musel se sehnout, aby hlavou nenarazil do kamenného překladu. Do zahrady vstoupil s brigadýrkou v ruce.

V uniformě pohodlného střihu s rozhalenkou a s označením hodnosti i křídélky na náprsní kapsičce se zdálo, jako by měl trochu sehnutá ramena - pravděpodobně z častého pobytu v těsném kokpitu stíhačky.

Dohněda opálenou pleš lemovala téměř mnišská tonzura, pod neohroženě špičatým knírem zářil zlatý zub. Nos se zdál skutečně kolosální a navíc lomený, čímž obr připomínal biblického bojovníka. Oči temné, jiskřící tím samým zlatavým nádechem jako u dcery. Už jen svou vizáží vzbudil tenhle kus chlapa u hosta okamžitý respekt.

Proto David spěšně vstal, aby potřásl generálovi rukou a docela přirozeně ho oslovoval pane. Brig podrobil mladého Morgana velice rychlému, ale důkladnému průzkumu, i když si konečný posudek ponechal pro sebe.

Zatím nenaznačil ani spokojenost, ani opak.

Teprve až později se David dozvěděl, že přezdívka Brig je vlastně zkratkou od brigant. Tohle označení loupežného vojáka si vysloužil od Britů už před vyhlášením samostatnosti

Izraele v roce 1948. Tenkrát totiž pašoval válečné stroje i výzbroj do Palestiny pro Haganah. Proto každý, dokonce i vlastní děti, mu takhle říkali - jedině manželka se držela daného jména podle biblického Jozue.

„David tady dneska zůstává na šábesovou večeři,“ vysvětlila

Debra.

„Jsi vítaný,“ pronesl Brig. Pak se otočil a láskyplně objal své krasavice. S nadšeným smíchem obě tiskl k sobě, vždyť je od minulého šabatu neviděl. Služba ho totiž držela na leteckých základnách i řídicích centrech, hustě rozmístěných po celé zemi.

Joe dorazil také v lehké uniformě s letní rozhalenkou.

Jakmile zahlédl Davida, okamžitě odhodil pomalost a hnal se k němu. S chechtotem ho sevřel v medvědí objetí, zatímco přes rameno mluvil k sestře.

„Měl jsem pravdu?“

„Joe totiž tvrdil, že určitě dorazíš...,“ vysvětlovala

Debra.

„Zřejmě jsem byl jediný, kdo to nevěděl,“ protestoval

Jihoafričan.

Sešlo se jich na slavnostní večeři patnáct, světlo svíček se rozlévalo na vyleštěném dřevě velkého jídelního stolu a stříbrných pohárech určených pro oslavu šabatu. Brig pronesl krátkou modlitbu, saténová jarmulka vyšívaná zlatou nití vypadala poněkud nepatřičně na té proplešatělé hlavě, když naléval víno do číší a mumlal zdravice pro každého

přítomného hosta. Hannah přišla se snoubencem, vlasy měděného odstínu se leskly v záři svíček Davida vzala na vědomí vcelku rezervovaně. Dorazili i další dva Brigovi bratři s manželkami a svými potomky.

Hlasitě hovořili, takže atmosféra se zdála dosti zmatená, obzvlášť děti se snažily upoutat pozornost dospělých.

Konverzace přebíhala z hebrejštiny do angličtiny a zase zpět.

Jídlo vypadalo exoticky, perfektně okořeněné, ovšem víno se

Davidovi zdálo až moc sladké. Rozhodl se sedět v tichosti vedle své krasavice, opět se radoval z pocitu sounáležitosti k této šťastné skupině. Překvapilo ho tedy, když jeden z

Debriných strýců se k němu naklonil.

„Tohle musí být velice matoucí-první den vtak neobvyklé zemi jako je Izrael, nerozumět hebrejsky a nebýt Žid...“

Slova neměla znít nevřídlně, ale konverzace se okamžitě zastavila. Brig vzhledla zamračil se, poněvadž vycítil nedostatek laskavosti vůči hostu.

David vnímal upřený pohled své milé, jako by se mu snažila vsugerovat ta správná slova. Náhle si vzpomněl, jak troji zapření vše zakončuje-nejenom v Novém zákoně, ale i u Mohameda, dokonce i u Mojžíše. Nechtěl se nechat vyčlenit z téhle domácnosti, od těchto lidí.

Nechtěl být opět sám! Tady se mu zalíbilo...

Usmál se na dotyčného a nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Samozřejmě že je pro mě všechno nové a podivné, ale ne tak matoucí, jak si myslíte. Hebrejštině rozumím, i když moc dobře nemluví. Navíc jsem i židovského původu!“

Debra vedle něj radostí téměř zalapala po dechu a rychle pohlédla na bratra.

„Žid?“ chtěl si ještě jednou nechat potvrdit Brig.

„Na to nevypadáš,“ odfrkl. David však ve chvílce vše vysvětlil, a když se dostal na konec životního příběhu, pán domu přikývl. Zdálo se, že ledy trochu roztály.

„A nejenom tohle, ale on je navíc pilot!“ pyšnila se nadšená dcera. Otcí se naježil knír, jako by šlo o živého tvora, takže si ho musel hned uhladit ubrouskem. Potom začal hosta vyslýchat.

„Kolik hodin máš nalítáno?“ zahájil drsně.

„Dvanáct set, pane, z toho téměř tisícovku na tryskáčích.“

„Tryskáče?“

„Stíhačky Mirage F-1.“

„Mirage F-1!“ Zlatý zub zazářil.

„Která letka?“

„Flying Cobra.“

„Rastus Naude a jeho cirkus?“ Brig nespustil z Davida pronikavý pohled.

„Vy znáte Kasta?“ divil se host.

„Tenkrát v osmačtyřicátém jsme oba pilotovali první jednomotorové stíhačky Spitfire, které se tu objevily z Československa. Tehdy dostal přezdívku BUtch Ben Yok

- Syn gojima. Jak se má? Určitě už není žádný mladík.“

„Agilní jako vždy, pane,“ odpověděl David taktně.

„Dobrá, pokud tě učil létat Rastus - můžeš být docela dobrý,“ usoudil generál.

Všeobecně platné pravidlo u izraelské armády IDF

zakazovalo využívání cizích pilotů, ale Jihoafričan byl přece Žid, navíc se pyšnil znaky prvotřídního bojového pilota.

Však Brig zaregistroval ten úžasný elán i zapálení pro věc, čehož si u Davida tak vysoce cenil i jeho strýc

Paul Morgan. Pokud se generál nespletl ve svém odhadu při čtení náznaků, což se mu málokdy stávalo, padl mu do rukou přímo z nebe velice vzácný exemplář. Ještě jednou pohlédl na mladíka ve světle svící, ještě jednou překontroloval ten jasný a klidný pohled jakoby vyhledávající vzdálený horizont. Tyhle oči patřily dokonalému střelci, což bylivšichni jeho piloti...

Vycvičit letce na stíhačce zabere několik let a spolkne téměř milion dolarů. Navíc čas i peníze patřily k nejdůležitějším faktorům pro přežití rodné země v čase zkoušky -nakonec předpisy jsou od toho, aby se obcházely.

Vzal do ruky láhev s vínem a opatrně dolil vzácnému hostu číši. Zdvihnu telefon a zavolám Rastovi, rozhodl se v duchu pán domu. Jedině tak vypátrám o tomhle mladíkovi víc.

Debra naslouchala otcí, jak otázkami proklepává Davida -

obzvlášť ho zajímalo, proč přišel do Izraele a jaké má plány do budoucna.

Dobře věděla, kterým směrem se Brigova mysl ubírá, poněvadž tohle předvíдалa. Vždyť z toho důvodu pozvala

Jihoafričana na večeři, aby ho tátovi představila. Tohle si prokalkulovala, šlo o záměr.

Přesunula pozornost zpátky na hosta. Pociťla teplo v podbřišku a na pažích jí dokonce naskočila husí kůže.

Mám tě, ty plemenný hřebče, rozvažovala spokojeně.

Ted' už se ti nepodaří tak snadno uprchnout! „Tentokrát si tě udržím, navíc mi pomůže i sám veliký Brig...“

Pozdvihla číši směrem k němu, přes okraj sklenice se na něj sladce usmívala.

Dostaneš přesně to, po čem paseš. Všechny trumfy ale držím já! v duchu pohrozila. Nahlas pronesla: „Le clzaiir!“

Na život!“ David jako ozvěna zopakoval přípitek.

Tentokrát se nenechám tak snadno odstrčit, sliboval si pevně a sledoval, jak plamínek svíčky vybuchuje milované dívky v očích v podobě malinkých zlatavých jiskřiček.

Dostanu tě, má černovlasá krasavice, a nezáleží na tom, jak dlouho to bude trvat a kolik to bude stát...

ZVONĚNÍ TELEFONU Vedle postele Davida vzbudilo ještě za svítání. Brigův hlas zněl jasně a ostře, jako by snad už -dokončil celodenní práci.

„Pokud nemáš na dnešek nějaké naléhavé plány, chtěl bych ti něco ukázat.“

„Samozřejmě, pane.“ Tenhle telefonát vyvedl Davida z rovnováhy,

„Vyzvednu si tě v hotelu za pětadvacet minut, takže klidně ještě stihneš snídani. Počkej na mě prosím tě v hale.“

Generál řídil vcelku obyčejný vůz s civilní poznávací značkou, jel sice rychle, ale bezchybně. Davida ohromovaly jeho krátké reakční časy i přesná koordinace - Brig už přece dávno překročil padesátku, což mladík musel v duchu komentovat s úctou.

Najeli na hlavní tepnu vedoucí na západ k Tel Avivu.

Teprve pak generál přerušil vládnoucí ticho.

„V noci jsem mluvil s tvým bývalým velícím důstojníkem

Docela ho překvapilo, že jsi tady. Tvrdil mi, že ti dokonce nabídl povýšení ještě před tím, než jsi odešel...“

„Šlo o úplatek,“ suše konstatoval David a Brig chápavě přikývl. Potom začal generál vyprávět, mladík se zájmem naslouchal. Zároveň s velkou radostí sledoval měnící se krajinu, když sjížděli z kopců a stáčeli se k jihu přes vlnící se nížinu směrem k Negevské poušti, k městu Beerševa.

„Beru tě na leteckou základnu a musím jen dodat, že tím obcházím nesčetné množství bezpečnostních předpisů.

Rastus mě totiž ujistil, že létat umíš, a já chci vidět na vlastní oči, zda mi říkáš pravdu!“

David na něj rychle pohlédl.

„Půjdem nahoru?“ Zalila ho vlna nádherného vzrušení, když generál přikývl.

„My jsme tady ve válce, takže poletíš bojovou operaci, při níž porušíš prakticky každý předpis. Však brzo zjistíš, že tady se máloco děje podle sepsaných regulí...“ Tiše potom pokračoval a vysvětloval svůj náhled na Izrael na boj o přežití i možnosti úspěchu, takže David si zapamatoval veškeré údaje, jimiž ho zahrnul.

Zapravě - budujeme nový národ a krev, kterou nás donutili přimísit do jeho základů, nás všechny posiluje...

Zadruhé - nechceme u téhle zemi vytvořit jen útočiště pro všechny utiskované Židy na světě. Potřebujeme taky silné a chytré Židy... .

Zatřetí - jsou nás tři miliony a máme sto padesát milionů nepřátel, kteří nám odpřisáhli kompletní likvidaci...

Začtvrté- pokud oni prohrají bitvu, přijdou o pár kilometrů pouště - pokud my prohrajeme, přestaneme existovat...

Zapáté-musíme jim dát ještě jednou za vyučenou! Nic jiného neakceptují. Věří totiž, že v důsledku špatné munice v roce 1948 prohráli, když jsme bojovali o naši nezávislost. Po ukončení krize v Suez se hranice znovu obnovily do původního stavu, aniž by cokoli ztratili.

Při šestidenní válce v roce 1967 zase měli dojem, že je ošidili. Proto je musíme ještě jednou pobít, aby nás už konečně nechali v klidu...

Mluvil s ním jako s přítelem či se spojencem a Davida rozechvívala taková důvěra, zároveň se už nemohl dočkat chvíle, kdy opět vzlétne.

Les eukalyptů sloužil jako zástěna podél silnice v místech, kde Brig zpomalil. Sjeli k bráně v oplocení z ostnatého drátu, minuli tabuli hlásající jak hebrejsky, tak anglicky:

Zemědělské experimentální centrum CHaima Weissmanna

Pokračovali po cestě mezi plantážemi, až se dostali k druhému ohradníku, kde mezi stromy stála strážnice.

Voják zkontroloval generálovy doklady, ačkoliv ho dobře znal. Potom pokračovali dál, až z hájku vyjeli k polnostem s perfektně rozloženými lány obilí. David rozpoznal oves, ječmen, pšenici a kukuřici - všemu se nádherně dařilo v teplém jarním slunci. Mezi poli se táhly dlouhé betonové pruhy, dokonce kryté barvou v odstínu okolní půdy.

Na těchto spojnicích se mu zdálo něco nepřirozeného, navíc odhadoval délku na dobré tři kilometry.

Napojovaly se na sebe v pravých úhlech. Náhle začalo

Jihoafričanovi svítat. Brig okamžitě zaregistroval mladíkův odhad a jen přikývl. „Uhodl jsi, jsou to ranveje!

Zakopali jsme se totiž-nemůžeme riskovat! Pokud by nepřítel použil tu samou taktiku, jako my v osmašedesátém, kdy jsme jim znenadání ze vzduchu bombami přeorali veškerá letiště...“

Mladý Morgan hluboce přemítal, zatímco mířili k obřímu betonovému silu na obilí, stojícímu v dálce.

V okolí pracovaly červené traktory, nad hlavou zavlažovací zařízení vrhlo do vzduchu vějíře kapiček, připomínající půvabně jiskřící pštrosí pera.

Konečně dorazili k zásobníku na obilí a generál vjel dovnitř širokými vraty, připomínajícími vstup do stodoly.

Davida překvapily řady autobusů i aut, zaparkovaných po celé délce budovy. Vždyť tu zírál na transportní prostředky pro stovky lidí a zatím neviděl nic jiného než pár traktoristů.

Nyní narazili na další strážce, tentokrát v uniformě parašutistů. Když Brig konečně provedl Davida do nitra sila, mladík si náhle uvědomil, že jde o vychytralou kamufláž. Objevil se totiž v centru, ukrytém v masivní železobetonové struktuře odolné všem druhům bomb a raket, kde armáda umístila sofistikované komunikační a radarové vybavení moderní základny stíhacího letectva.

V jádru šlo o kombinaci řídicí věže, velitelského stanoviště a hangáru, schopného pojmout čtyři plné letky stíhaček Mirage F-1. Brig mu všechno krátce vysvětlil, když vstoupili do výtahu a sjížděli pod zem.

Objeví se u strážního postu, kde opět podrobně přezkoumali veškeré dokumenty. Pak se dostal major od parašutistů, aby vydal povolení pro hosta. Tvářil se dosti neochotně, i když generál pevně trval na svém.

Teprve potom prošli podzemním tunelem, vybaveným klimatizací a kobercem, až do šatny pilotů. Prostory vykachličkované a bez poskvrny nepostrádaly sprchy, záchody ani kabinky - podobaly se běžné převlékárně jakéhokoliv country klubu.

Brigvyžádal oblečení pro Davida, velikost odhadl zcela přesně. Staršina u výdeje neměl tedy žádné problémy s

vybíráním uniformy: boty, výškový kompenzační oblek, letecké rukavice i přilba padly jako ulité.

Generál se převlékl ve své kabince a oba se přesunuli do místnosti pro pohotovost, kde se jim velice rychle podařilo zašněrovat do ochranné kombinézy, zvyšující odolnost křehkého lidského těla vůči přetížení. Přilby si nesli v ruce.

Jakmile vstoupili, piloti sloužící druhý pohotovostní stupeň vzhledli od rozehrané šachové partie i od časopisů.

Okamžitě vstávali, aby vysokého důstojníka pozdravili.

Rozhostila se přátelská a zcela neformální atmosféra.

Velitel navíc prohodil nějaký vtíp, takže se všichni smáli.

Teprve potom Brig zavedl hosta do prostor letové přípravy.

V rychlém tempu, aniž by přehlédl jakoukoliv maličkost, vyznačil oblast hlídkového letu, potom Davidovi vysvětlil systém používání vysílačky, identifikace letounu a ještě význam dalších důležitých detailů.

„Všechno jasné?“ zeptal se nakonec a Jihoafričan přikývl.

„Hlavně si pamatuj, co už jsem ti řekl předtím: Jsme ve válce! Proto všechno, co najdeme a nebude naše, musíme zasáhnout, a to dost tvrdě! Chápeš?“

„Ano, pane.“

„Posledních pár týdnů vládl vcelku klid, ale včera došlo k menšímu problému dole na jihu poblíž Ein Yahav při jednom letu naší hraniční hlídky. V téhle chvíli je tedy situace trochu citlivější, takže bacha!“ Vzal přilbu a pouzdro s mapou, potom se nahnul k Davidovi. Provrtával ho těma děsivě hnědozlatavýma očima.

„Dneska je jasno, a když vyšplháme do dvanácti tisíc, budeme schopni přehlédnout každý centimetr našeho území od severozápadního bodu Rosh Hanikra na hranici s Libanonem až k Suez, od majestátního Hermonu k Eilatu.

„Ihned pochopíš, jak je naše země malá a zranitelná nepřátelskými ozbrojenými silami, které nás obklopují.

Tvrdil jsi, že hledáš nějakou užitečnou práci - proto bych chtěl, aby ses rozhodl, zda střežení osudu třech milionů lidí bys nemohl náhodou považovat taky za užitečnou činnost pro chlapa...“

V malém elektrickém vozíku se vydali na cestu dlouhým podzemním koridorem, až se dostali k jednomu z betonových bunkerů, rozmístěných ve stejné vzdálenosti od centra.

Tady vystoupili.

Mirage F-1. tu stály v řadách po šesti, štihlé se špičatou přídí, přikrčené připomínaly netrpělivého dravce na vodítku.

David se velice dobře na tyhle stroje pamatoval - exoticky však vypadala podivná pouštní kamufláž v hnědé a šedozelené s výsostnými znaky Davidovy hvězdy na trupu.

Brig podepsal převzetí obou strojů a nadšen se šklebil, když pod Jihoafričanovo číslo vpisoval Butch Ben Yok.

„Dobré jméno pro každého, kdo umí létat,“ zabručel.

„Tohle je země pseudonymů a přezdívek.“

David se usadil v úzkém kokpitu, zalitý blahým pocitem návratu domů. V tomhle se dokonale vyznal! Ruce automaticky přebíhaly skrumáží vypínačů, přístrojů a kontrol, pohyb prstů připomínal dotyky milence, když započal předletovou přípravu.

Ve stísněném prostoru bunkru řev tryskového motoru trhal ušní bubínky, ačkoliv se o oslabení rachotu staraly děrované ocelové tlumiče, usazené na koncích stavby.

Generál pohlédl z kabiny na nového spolubojovníka - přilba mu zářila křiklavými barvami - pak zdvihl palec.

David odpověděl stejným gestem, potom zaklapl překryt kabiny.

Před nimi se rozvířila ocelová vrata odolná případné tlakové vlně vzniklé při jakékoliv explozi venku, čímž zabezpečovala vnitřek úlu stíhaček. Světla nad nimi přešla z červené na zelenou.

Neexistovalo žádné rolování ke startu, čímž se umenšila možnost stát se snadným pozemním cílem. Dvojice letounů se křídly téměř dotýkala, když vyjžděli po rampě do slunečního světla. Před nimi se otvírala jedna z těch dlouhých startovacích drah. Jihoafričan posunul plynovou páku na maximál, potom zapnul forsáž a hned cítil, jak ho zrychlení mohutného tryskáče tlačí do sedadla.

Výříteli se mezi lány zelené kukuřice, přídě zdvižené k safírovému nebi, klenoucím se nad nimi. Po velice dlouhé době mohl opět vychutnávat nádherné vzrušení z letu v proudovém stroji.

Stoupání ukončili ve výši dvanácti tisíc metrů, čímž se vyhnuli standardním hladinám obvyklých letových tras.

David se přesunul pod Brigovu záď a stáhl plynovou páku na nominál, zajišťující zcela průměrnou rychlost.

Ruce přenášely blahý pocit známých rituálů během letu až do duše, zatímco obličej krytý tmavým hledím přilby se bez ustání pohyboval ve vyhledávacím nacvičeném vzoru.

Mladý Morgan propátrával každou část oblohy nad sebou, občas s Mirage F-1 zavrtěl, aby si překontroloval slepé místo za svou směrovkou.

Vzduch vynikal snad až neskutečnou čistotou, přímo křišťálovou jasností, takže i ty nejvzdálenější horské hřebeny předváděly ostrou siluetu. Nikde nenalezl ani podezřelý stín. Středozemní moře se blyštlo podobně roztavenému stříbru, zatímco Genezaretské jezero se ohlašovalo chladnou zelení. O něco dál na jih se rozkládalo

Mrtvé moře v mnohem temnějším odstínu, usazené v prohlubni propadlé pouště.

Zamířili na sever přes vrchol pohoří Karmel, obsypaného na západním svahu bílými budovami města i přístavu Haify. O kousek dál oranžově zářily zlatavé pláže, na nichž moře vybublávalo bělostné krajkoví. Se sníženým výkonem pohonných jednotek pomalu sestoupili na hlídkovou hladinu šesti tisíc metrů. To už minuli vrchol Hermonu, kde poslední zbytky sněhu stále přetrvávaly v roklicích a na stinných místech téhle velehory.

Obkličovaly zaoblenou špicí připomínající lysinu starce.

Až nádherně snová zeleň a pastelové barvy uchvátily Davida, uvyklého na jednotvárnou sépiovou žlut' afrických plání.

Vesničky se tady tiskly k úpatím kopců, bílé stěny zářily podobné diadému nad terasovitými svahy i temnějšími

oblastmi orné půdy Opět se stáčeli na jih, hřměli údolím Jordánu. Pod nimi se odvíjela hladina Galilejského moře, v okolí těch klidných zelenavých vod se rozprostíraly hájky datlových palem a perfektně obhospodařovaná pole kibuců. Výška se jim podstatně snížila, když země pod nimi ztratila příjemnou tvář a rozeklané útesy společně s pustými vádí se natahovaly k nim, připomínající drápy hrozivého dravce.

Po levé straně se zdvihaly hory Edom, nepřátelské a nehostinné, pod nimi se rozkládalo Jericho, zářící zelená oáza v pustině. Před nimi se zableskla hladina Mrtvého moře.

Brig klesl ještě níž, takže svištěli v tak malé výšce přes soli a minerály silně koncentrované vody, až hřmění motorů rozvlnilo hladinu.

V reproduktoru se generál uchechtl. „Tohle je nejnížší výška na světě, kde se dá ještě létat - čtyři sta metrů pod hladinou Středozemního moře!“

Opět začali stoupat, přeletěli závod zpracovávající nerostné bohatství v jižním cípu Mrtvého moře a hnali se k hornatým pouštím na jihu.

„Hej, Cactus jedna, tady Desert Flotuer,“ ozvalo se v éteru. Mladý Morgan okamžitě rozpoznal volací znak velitelského stanoviště. Oslovili je přímo z operačního centra IDF, situovaného v jakémsi tajném podzemním bunkru v místě, o němž se David nikdy nedozví.

Tam uvnitř sledovali jejich pozici, sdělovanou radarovou sítí.

„Zdravím Desert Flomer,“ zareagoval Brig a okamžitě došlo k rozhovoru jako mezi dvěma starými kamarády, což se ihned potvrdilo.

„Brigu, tady je Motti. Právě tu máme žádost pozemních ozbrojených sil o vaši přítomnost v jejich oblasti,“ oznámil a bleskově dodal koordináty. „Motorizovaná hlídka naší pohraniční hlídky je vystavena útoku neidentifikovaného letounu. Mrkneš se na to?“

„Beseder, Motti, okej.“ Generál odsouhlasil a obrátil se v éteru na dvojku. „Cactus dva, přecházím na maximál, následuj mě!“ Stočili se společně podle zadaných souřadnic.

„Nemá cenu zkoušet radarový sken,“ mmlal Brig nahlas. „Chytal by nám jen nerovnosti terénu - tím tu zasranou svini neobjevíme! Snaž se mít oči otevřené...“

„Beseder.“ David se velice brzo naučil nejpoužívanější hebrejské slovo v zemi, kde velice málo věcí a situací se dalo označit „okej“ ...

Jihoafričan ho zahlédl první. Tenký černý sloupec dýmu se zdvihal podobný čáře tužky, postupující pomalu v bezvětří na pozadí oslepující kobaltové modři horizontu.

„Kouř na zemi,“ pronesl do mikrofону v přilbě.

„Na jedenácté hodině.“

Brig v tichosti zašilhal daným směrem, po chvilce přece jenom našel vyskytující se úkaz až na extrémní hranici svého zorného pole. Znechuceně zachrčel, i když chápal, že Rastus měl pravdu alespoň v jednom: tohle mládě má oči jako jestřáb!

„Přesun na forsáž!“ vydal rozkaz a David posunul plynovou páku nadoraz, čímž zapojil přidavné spalování.

Opěradlo se mu opět chtělo zabořit do zad, jelikož došlo k obrovskému zrychlení tahu stíhačky. Pilot ihned vycítil drastické změny v chování letounu, když Mirage F-1 překonala bariéru zvuku.

Poblíž spodní části kouřového sloupce se cosi zablesklo v té jednotvárně hnědých půdy. David přivřel oči a v té chvíli zahlédl míhající se obrys, který připomínal nádherného strdimila, třepotajícího se ve vzduchu a sajícího nektar z afrických květů. Maskování letounu perfektně splývalo v pouštním prostředí, takže se narušitel jevil spíš étericky jako stín.

„Bandita se stáčí vlevo vedle kouře,“ nahlásil.

„Mám ho,“ konstatoval Brig a kontaktoval velitelské stanoviště.

„Hej, Desert Flower, tady Cactus jedna, mám veřelce na mušce! Žádám o povolení provedení útoku, prosím!“ Rozhodnutí k bojové operaci musí padnout na nejvyšší úrovni, takže tón odpovědi se zdál lakonický a suchý.

„Brigu, tady je Motti. Do zteče!“

Během krátkého hovoru se generál bleskově dozvěděl veškeré detaily menšího dramatu, k němuž došlo pod nimi. Podél hranice se táhla prашná cesta, na které stály tři armádní obrněnci - z výšky polopásová vozidla v kamufláži spíš připomínala dětské hračky v rozlehlé poušti.

Jedno z nich právě hořelo. Temný kouř stoupal k nebi, připomínal maják volající o pomoc. Na cestě ležel voják tak, jak ho zastihla nemilosrdná smrt. Pohled na tuhle scénu vzbudil v Davidovi hlubokou hořkost, podobný soucit s ním naposledy pohnul v býčí aréně v Madridu.

Další dvě vozidla zajela do pusty, posádky se krčily mezi kameny a keřky. Z ručních zbraní pálily na útočníka, který kroužil nad nimi a vybíral si další cíl.

jioafričan tenhle typ letounu nikdy předtím ve skutečnosti neviděl, ale z rozlišovacích tabulek, které tak často studoval, okamžitě určil, o co jde: sovětský MiG 17, patřící syrskému letectvu. Vysoká směrovka a krátká, dozadu stažená křídla se nedala se žádným jiným typem zaměnit. Hnědé pouštní maskování zjasňoval pouze červenočernobílý kruh se zeleným středem.

MiG dokončil obrat a už se hnál za další kořistí. Pilot se soustřeďoval na bezmocné vojáky mezi skalami a vůbec nic netušil o hrůzné odvetě, která se na něho řítí z čistého nebe.

Brig se připravil na první úder, trochu stroj stočil, aby se dostal do zóny za syrského veřelce a útočil v klasickém stylu seshora a zezadu. David se stáhl, zavrhl letounem, kryl velitele a zároveň se připravil na případný záskok při zteči, kdyby první selhala.

Syřan začal pálit z palubních kanonů, zářící hvězdičky se objevily dole mezi vojáky. Další obrněnec explodoval v dračím

dechu kouře a plamenů.

„Ty bastarde!“ hlesl David a vyrovnal se v pozici za jedničkou. Teprve teď si všiml katastrofy, kosící jeho lid. Poprvé na ně pomyslel jako na své krajany - zalila ho vlna chladného vzteku pastevece, jehož stádo bylo napadeno. V mysli se mu vynořila básnická věta: Asyřané se hnali dolů jako krvežíznivá vlčí smečka! Prsty zatím hbitě nahmataly pojistku kanonů a ukazováček objal spoušť, umístěnou na tvarovaném držadle řídicí páky. Jemná zelená záře se rozlila v zaměřovači, který tímhle úkonem ožil.

Brig se už přibližoval k cíli, rychlostí jasně převyšoval pomalejší a neohrabaně vypadající MiG. Přesně v okamžiku, kdy David vycítil správný okamžik k palbě, zaregistroval u

Syřana změnu. V osudném zlomku vteřiny si nepřátelský pilot uvědomil nadcházející konec, takže za daných okolností využil jediné řešení: naplno vytáhl klapky, čímž prudce snížil rychlost a po křídle sklouzl k zemi o dobrých čtyřicet metrů.

Generál sice vypálil, ale vtom se bandita propadl.

Připomínal kryjícího se boxera, který se právě vyhnul těžkému úderu. David zaregistroval záblesky, ovšem vypálené projektily neškodně mizely v poušti. To už ale jednička ve spirále stoupala a připravovala se na zdoluhavý obrat, přičemž ve vysílačce hlas hromoval nad nechutným selháním.

V tom samém okamžiku David postřehl manévry sovětské stíhačky, která reagovala rychlostí snad přímo instinktivní.

Musel tedy ještě víc ubrat na výkonu motoru, aby Mirage F-1

přízpůsobil dané situaci.

MiG se právě stácel prudce vlevo, konec křídla se mu téměř zabodl do země. David trochu přidal, aby získal vztlak, přičemž kopíroval obrat nepřítele. Mirage F-1 se chvěla na hranici svých technických možností.

Syřan s pomalejším letounem si mohl dovolit lepší taktické manévry. Tím pádem ho David nemohl dostat do zaměřovače, i když pravý ukazováček číhal na spoušti.

Pokud ho zachytil, vždy se MiG objevil mimo osvětlený střed, zaručující zásah.

Před oběma stáječícími se stíhačkami rostla příkrá a výhrůžná stěna skalních útesů, plná rozeklaných hlubokých puklin a rozervaných zákoutí.

Nepřítel se ani nepokoušel vystoupat nad tuhle přírodní bariéru, ale vybral si úzkou rokli, do které se hnál jako fretka do nory. Skutečně zoufalý pokus setřást pronásledovatele.

Mirage F-1 však nebyla zkonstruovaná pro tenhle typ pomalé akrobacie. Jihoafričan musel překonat nutkání nasadit forsáž a přeletět skalní stěnu vyceněných kamenných tesáků, čímž by však MiG s největší pravděpodobností ztratil ve skalním labyrintu. Vztek mu v srdci stále žhnul...

Následoval Syřana do kamenného bludiště, téměř kolmé stěny po obou stranách skoro drhly o konce křídel.

Rokle se náhle prudce stočila vpravo. Mladý Morgan sklonil křídlo a následoval jediný možný kurz. Špice přide se přesunula v maximálním limitu, takže varovný signál na něho žlutě a červeně zamrkal. Tímhle manévrem ztrácel rychlost a hrozilo přetažení letadla.

Před ním si MiG prokousával cestu kamenným tunelem. Syrský pilot se ohlédl přes rameno a ihned zaregistroval pronásledovatele, držícího se ho jako klišé. Okamžitě se věnoval řízení a snažil se dostat stroj ještě níž, mezi otvírající se náruč rozeklaných skalisek.

V rozpáleném kotli se vzdušné proudy téměř vařily, takže Mirage F-1 sebou trhala a poskakovala, snažila se uvolnit z těsného prostoru, dostat se na svobodu, do výše.

Před Davidem se však bandita stále provokativně držel mimo střed zaměřovacího systému.

Údolí se opět stočilo, ještě víc zúžilo a náhle před nimi vyvstala uzávěra ve formě pevné a temně purpurové hradby z vyhlazené skály.

Syřan se ocitl v pasti, takže musel vyrovnat a začít vzestupný manévry. Nyní mu letovou trasu diktoval kámen po obou stranách i před ním.

David posunul plynovou páku na maximál, pak zapojil forsáž a mohutný motor zahřměl. Bez problémů ho vrhl vpřed téměř až pod záď tryskáče.

Nekonečné mikrosekundy smrtelného sevření dobíhaly, když se

MiG pomalu a líně přesunoval do kruhu zaměřovače, zvětšoval velikost, až se zdálo, že špice Mirage F-1 se téměř dotkne jeho směrovky. Jihoafričan vnímal cloumání své mašinky v proudu výtokových plynů vetřelce.

Konečně mohl stisknout spoušť a nádherný stroj se otrásl, když vychrlil smrtonosný náklad na nepřítele v bušícím dvojitém proudu doprovázeném explozí zápalných projektilů.

MiG se rozprskl, prakticky se vypařil v oblaku stříbrného kouře v jasném záblesku, kdy vystřelovací sedadlo pilota opustilo trup letounu. David na chvíli dokonce zahlédl lidskou postavu s rozhozenými rukama a nohama s přilbou na hlavě, výškový oblek pilotovi nafoukl tlak vzduchu.

Proletěl mu kolem kabiny právě ve chvíli, když svižně stoupal vzhůru, aby opustil údolí a dostal se pod blankytně modrou nebeskou bář.

Vojáci se pohybovali mezi vozidly, starali se o zraněné a zakrývali mrtvé. Všichni však vzhledli, když Mirage F-1 proletěla nad nimi. Hnala se tak nízko, že pilot rozpoznal i jejich opálené obličeje, některé porostlé hustými vousy či jen knírky. Všechny mladé tváře však měly otevřená ústa, když nadšeně ječely a vzdávaly mu hold.

Mí lidé, pomyslel si blaženě Jihoafričan. Stále mu ještě v krvi koloval adrenalin, takže se pořád cítil doslova posedlý vzrušením. Cenil zuby jako vlk na muže pod sebou, dokonce i zdvihl ruku v pozdravu, než začal stoupat vzhůru, kde na něho čekal Brig.

Umělé osvětlení interiéru úlu spíš připomínalo šero, když opustili jasný svit slunce. Palubní inženýr pomohl Davidovi z kokpitu, zatímco jeho kolegové se rojili okolo

Mirage F-1 a prováděli doplnění paliva i munice. Tohle hrálo životně důležitou roli nepočetného letectva izraelské armády IDF, kdy schopnost připravit bojový letoun do akce v časovém minimu se obvykle vyžadovala pro splnění dalšího úkolu. Proto se v případě nouze mohl stroj vrátit do bitvy mnohem dřív než protivníkům.

Jihoafričan se celý zděšeně protáhl a zamířil ke generálovi, který už diskutoval s řídícím technikem letového provozu. Stál tam, křiklavě barevnou přílbou držel v podpaží a stahoval si letecké rukavice. Když se David přiblížil, otočil se k němu a rozjásaný škleb doplňovala záře zlatého zubu.

Lehce plácl spolubojovníka po rameni. „Ken! Ano!“

ocenil výkon generálmajor Jozue Mordecai. „Skvělá trefa, ty kluku africká!“

Mladý Morgan se zpozdl na domluvenou večeři s Debrou, ale ta už se od otce dozvěděla důvod jeho nedochvilnosti. Dorazili tedy do restaurace Select těsně za Davidovou věží starobylé jeruzalémské Citadely, nedaleko Jaffské brány uvnitř Starého Města. Vcelku skromný interiér dekorovaný jen drhanými obrazci z provázků na zdech nepřipravil Jihoafričana na perfektní pokrmy, které arabský vlastník servíroval s čekáním omezeným na minimum.

Musaka, kuře s ořechy a lahodným kořením na kus-kusu.

Jedli téměř v tichosti, protože Debra rychle odhadla společníkovu náladu a respektovala ji. Vždyť ho stále ještě svíral bojový tristesse, kdy došlo k útlumu po prožitém stresu a vzrušení. Lahodná krmě však v žaludku zapůsobila a těžké víno z karmelských stráni ho uklidnilo. Teprve až když se objevila orientální silná káva s příchutí kardamomu v šálcích o velikosti náprstku, se dívka odvážila zeptat:

„Copak se dneska stalo, Davey?“

Než odpověděl, usrl lahodný mok.

„Zabil jsem člověka...“ Položila hrneček na stůl a studovala zblízka jeho tvář. Až teď začal plynule vyprávět, nezapomněl na žádný detail štvance ani výsledného sestřelu. „Cítil jsem opravdové zadostiučinění a vnímal radost z vítězství! Dokonce i vím, že jsem zareagoval správně!“

„A teď?“ naléhala.

„Teď na mě dolehl smutek,“ pokrčil rameny. „Nějak mi vadí, že jsem to udělal...“

„Můj otec, který byl vždycky loajální, tvrdí, že jedině ti, kteří skutečně bojují, mohou vědět, co je to nenávist k válce!“

Mladík přikývl. „Přesně tak, teď už tomu rozumím.“

Strašně se mi líbí létat, ale nenávidím ničení...“

Opět zmlkli, oba přehodnocovali vlastní názor na válku, oba se pokoušeli najít slova, jak ho vyjádřit.

„A navíc je to nutné!“ přerušila odmlku dívka. „Musíme bojovat-není jiné cesty...“

„Není jiné cesty, když máme moře za zády a Araby s nožem u krku!“

„Mluvíš jako pravý Izraelec,“ podotkla téměř něžně.

„Dnes jsem se totiž rozhodl, nebo mě vlastně tvůj otec zahnal do kouta. Dostal jsem tři týdny, abych si vybrousil hebrejštinu a dokončil přistěhovalecké formality.“

„A potom?“ nahnula se k němu Debra.

„Důstojnická pozice ve vojenském letectvu IDR V tomhle bodu jsem zaskóroval, protože jsem nepolevil a požadoval ekvivalent hodností, kterou bych dostal doma.“

Představ si, on se se mnou handrkoval jako trhovce, ale já ho měl v hrsti, což dobře věděl. Nakonec přece jenom povolil. V aktivní službě budu vystupovat coby major s potvrzením hodností koncem ročního nasazení...“

„To je nádherná, Davey - vždyť budeš jedním z nejmladších majorů naší armády.“

„Přesně tak,“ přitakal Jihoafričan, „jenže když zaplatím veškeré daně, zůstane mi výplata menší, než má řidič autobusu u nás doma!“

„To přece nevádí,“ usmála se poprvé dívka. „Já ti pomůžu s hebrejštinou.“

„Právě jsem chtěl s tebou o tom mluvit,“ culil se.

„Pojď, vyrazíme ven. Jsem pořád nervózní a chtěl bych se projít.“

Kráčeli křesťanskou čtvrtí Starého Města. Otevřené krámkové bazaru po obou stranách uličky praskaly ve švech módními i exotickým oblečením, výrobky z kůže a šperky- aroma koření a jídla se mísilo s pachem kanálů i zatuchlého lidství.

Těžklo ve vzduchu stejně jako stavitelské oblouky nad hlavou, klenoucí se nad úzkými stínnými uličkami.

Debra ho zavedla do obchodu se starožitnostmi na Via Dolorosa, kde majitel okamžitě přiběhl a celý se tetelil radostí.

„Ach, slečna Mordecai - jakpak se máváš drahý otec?“

„Ihned zmizel vzadu, aby pro návštěvu uvařil kávu.“

„Patří k jedné z těch napůl čestných, a přitom žije ve smrtelném děsu před naším Brigem,“ vysvětlovala potichu.

Nakonec přece jen vybrala zlatou Davidovu hvězdu na tenkém řetízku z téhož drahého kovu. I když Jihoafričan nikdy předtím nenosil žádné přívěsky, přesto sehnul hlavu a nechal si šperk zavěsit na krk. Šesticípá hvězda se mu uvelebila v temných chlupech na hrudi.

„Tohle je jediné vyznamenání, které dostaneš - obvykle žádné medaile nedáváme,“ pronesla se smíchem.

„Přesto vítěj v Izraeli!“

„Paráda,“ jásal David, dotkl se přívěsku a snažil se zakrýt rozpaky nad tak dojemným darem. „Moc ti děkuju...“

Zapnul si košili, pak se k ní nahnul, aby ji políbil.

Ona se hned odtáhla a varovala ho.

„Tady ne! Vždyť je to muslim - takovýhle projev bouřlivých citů je pro něj velkou urážkou.“

„Tak dobře,“ odsouhlasil David. „Půjďme radši někam jinam, kde nikoho nepohoršíme.“

Z historického jádra Jeruzaléma vyšli Lví branou, usazenou v mohutných hradbách, a hned našli kamennou lavici v tichém místě mezi olivovníky u muslimského hřbitova.

Na obloze zářil srpek měsíce, stříbrný a mysteriózní, noc hrála a vyčkávala, podobala se nastávající nevěstě.

„Nemůžeš přece pořád bydlet v Intercontinentalu,“

poznámala Debra a oba pohlédli na osvětlenou siluetu hotelu na druhé straně údolí.

„Proč ne?“

„Protože zaprvé je to drahé! Z tvé výplaty si to nemůžeš dovolit...“

„Přece nemůžeš předpokládat, že budu žít ze mzdy,“

zaprotestoval. Debra však poznámku ignorovala a pokračovala dál.

„Zadruhé, což je ještě důležitější, už nejsi turista. Takže nemůžeš žít jako jeden z nich!“

„Co tedy rádíš?“

„Najdeme ti nějaké bydlení.“

„Kdo mi bude uklízet, prát a vařit?“ vehementně protestoval dál. „Vždyť v tomhle směru nemám praxi.“

„Přece já,“ hlesla Debra, načež on okamžitě strnul.

Potom se k ní pomalu otočil.

„Cos to řekla?“

„Že tohle budu dělat já!“ odpověděla odhodlaně. Pak se jí však hlas přece jen zachvěl. „Ovšem jedině, pokud mě budeš chtít.“ Na chvíli se odmlčel.

„Koukej, Deb, mluvíš o společném životě? Myslíš tím hrát roli ženy v domácnosti na plný úvazek se vším všudy?“

„Přesně tak.“

„Ale...“ Nevěděl však, jak dál reagovat, co říct. To, co

Debra vyslovila, mu vzalo dech. Lákalo ho to nádhernými možnostmi. Veškeré dřívější zkušenosti s opačným pohlavím probíhaly spíš v rozmařilém přepychu než do hloubky, takže se nyní nacházel na hranici neprobádaného teritoria.

„Co říkáš?“ hlesla Debra.

„Chceš se provdat?“ zachroptěl a musel si odkašlat.

„Nejsem si jistá, zda patříš k tomu nejlepšímu materiálu, který se dá sehnat na manželském trhu, můj drahý Davide.

Jsi sice nádherný jako svítání, líbí se mi ve tvé společnosti, ale také z tebe číší sobeckost, nezralost a zhýčkanost...“

„Vřelé díky!“

„Hele, nemá cenu si hrát se slovíčky, Davey, obzvlášť v tomhle případě, kdy jsem ochotná odhodit veškerou opatrnost a stát se tvou paní...“

„Jejda!“ hekla veškerý chlad se mu z hlasu vytratil.

„Když ses vyslovila přímo, téměř mi pukla makovice!“

„Mně taky,“ přiznala. „Ale jedna podmínka platit musí:

počkáme, dokud nebudeme mít, jak by se dalo romanticky i nadneseně říct, naše místo na slunci k přebývání - třeba si v paměti vybavíš, že na veřejných plážích či skalnatých ostrůvcích moc rozverná nejsem...“

„Na tohle nikdy nezapomenu,“ přitakal David. „Znamená to tedy, že si mě nechceš vzít?“ Náhle pochopil, že téměř smrtelná hrůza z manželství se pomalu ztrácí pod nádhernou nabídkou možných radostí pro ženáče.

„Nic takového jsem nevyslovila,“ suše konstatovala.

„Jen chci dojít k rozhodnutí, až na něj budeme oba připraveni!“

„Paráda, děvenko,“ chválil David s téměř idiotským šklebem nadšení, rozlévajícím se mu po tváři.

„A nyní, majore Morgane, mě můžete políbit,“ vyzvala ho.

„Snaž se ale pomáhat mi s danými podmínkami.“

Po dlouhém objímání uvolnili sevření, aby se mohli nadechnout. Davidovu mysl však náhle zachvátila starost.

„Bože, co tomu řekne Brig?“

„Určitě se k nám nepřipojí,“ poznámala a oba se rozchechtali, nadšení vlastní vychytralostí.

„Vážně, co řekneš rodičům?“

„Budu jim důstojně lhát a oni zase slušně předstírat, že mi věří. Nech to na mně!“

„Beseer,“ přitakal hbitě.

„Učíš se rychle,“ zajásala. „Teď se pokus o další polibek, ale tentokrát hebrejsky, prosím.“

„Arci oheve otech!“ pronesl vyznání lásky hebrejsky.

„Hodný chlapec,“ zamumlala. „Bude z tebe velmi dobrý žák.“

Ovšem ještě jednu pochybnost potřebovala probrat, k čemuž se dostala až u branky do zahrady, když s ní konečně zámířil domů.

„Určitě víš, co je bris mila, čili úmluva s Nejvyšším, ano?“

„Jistě,“ šklíbil se, přitom pomocí ukazováčku a prostředníčku naznačil nůžky. V přítomnosti se dokonce zdálo, že se začervenala-přesto ještě hlesla.

„Aha, a co ty?“

„V tomhle směru,“ nasadil vážný tón, „jde o velice osobní záležitost! Odpověď na tuhle otázku si malé holčičky najdou samy...“ ve tváři se mu objevil chlípý výraz, „... tou tvrdou cestou.“

„Veškeré znalosti jsou dražší než zlato,“ špitla. „Buď si jistý, že tenhle fakt vyhledám s vytrvalou horlivostí.“

DAVID ZJISTIL, že najít apartmá v Jeruzalémě je podobně nezvládnutelným úkolem jako vypátrat Svatý Grál.

Ačkoliv se ve městě rozrůstaly mrakodrapy svou přímo nedbalou unáhleností, přesto požadavky na bydlení daleko převažovaly nabídku.

Otec jedné z Debriných studentek pracoval jako realitní zprostředkovatel a tenhle chudák si vzal jejich problém až k srdci. List čekatelů na novostavbu byl snad nekonečný, ale občas se některé apartmá ve starších stavbách uvolnilo,

takže se snažil využít veškerý svůj vliv, aby jim pomohl.

Ve zcela nečekanou chvíli vyslala Debra nouzový signál, načež David se pro ni stavil na univerzitě s taxíkem, a pak se hnali naplno přes celé město. Snažili se donutit řidiče k maximálnímu výkonu, aby si mohli prohlédnout toužebně očekávanou nabídku.

Prostředí uvolněného bytu připomínalo spíš exteriéry slavného filmu Lawrera z Arábie - kompletní kulisu i s nachýlenými palmami v popředí doplňovalo typické představení jásavě barevného prádla visícího na každém balkonu i v oknech - atmosféru doplňovaly zvuky a puch arabského trhu s velbloudy i vřískot děcek z hřiště blízke školky. V bytě našli dva pokoje a údajnou koupelnu. Růže věnců na tapetách vybledly s výjimkou skvrn, kde zavěšené obrazy ochránily originální křiklavé barvy.

David otevřel dveře do koupelny a aniž by vstoupil, zrakem přejel prošlapané linoleum i otřískanou vanu.

Když zatlačil o trochu víc, naskytl se mu pohled na záchodovou mísu, kde prkénko ve furiantském úhlu připomínalo svatozář opilého anděla.

„Brácha ti s tímhle pomůže,“ nejistě konstatovala

Debra. „Tohle přece není tak špatné, jak se zdá...“

David se otřásl uzavřel dveře, jako by šlo o víko rakve.

„Děláš si legraci - samozřejmě,“ zabručel a její povzbuzující jasný úsměv zmizel, dokonce i ret se zachvěl.

„Ach, Davide, my snad nikdy naše místo na slunci nenajdeme!“

„A já už déle čekat nemůžu...“

„Ani já ne,“ přiznala.

„Tak dobrá,“ zammul rukama. „Přišel čas vyslat na místo zkušený tým.“

Nebyl si jistý, v jaké formě se v Jeruzalémě projevuje přítomnost Morgan Group, ale v telefonním seznamu našel společnost s názvem Morgam Industrial Finance.

Funkci provozního ředitele zastával rozložitý a chmurně vypadající gentleman jménem Aaron Cohen, jehož kanceláře se rozkládaly v budově označené Leumi Bank hned proti hlavní poště. Vlna emocí dotyčného zalila hned při zjištění, že jeden z rodiny Morganů se pohybuje po Jeruzalémě už deset dní, aniž by on o tom cokoliv věděl.

David mu vysvětlil, co potřebuje a během dvaceti hodin vše podepsal i zaplatil. Paul Morgan si vybíral své zodpovědné činitele s velikou pečlivostí a právě Cohen se stal příkladem perfektního výběru. Jihoafričana však tenhle ústupek stál prozrazení lokality, kde se hodlal usadit, jelikož podrobná zpráva o celé transakci i přehled plánů do budoucna se příští den objeví strýci na stole. Ale stálo to za to!

Nad Hinnomským údolím, přesně proti hoře Sión s velice impozantním seskupením věžiček, se rozkládala čtvrť

Montefiore, znovu přestavěná coby integrovaný celek pro movité zákazníky jakýmsi podnikatelem.

Vše vybudováno z nádherně zlatavého jeruzalémského vápence, návrhy domů vycházely z tradičního a nadčasového pojetí.

Přesto interiéry byly luxusně zmodernizované:

chladné místnosti s vysokými stropy, koupelny vykládané mozaikou, nad hlavou obloukové klenby, připomínající stropy chrámů postavených křížáky. Většina obydlí měla vlastní kryté terasy. Aaron Cohen představil

Davidovi tu nejlepší rezidenci, usazenou v Malik Street.

Cena dosahovala astronomické výše. Však takhle zazněla i první Debrina otázka, když konečně našla hlas. Stála tu celá strnulá na terase pod jediným olivovníkem.

Kamenné dlaždice byly vyleštěné, téměř připomínaly starou slonovinu. Prsty lehce přejela dřevořezbu na vstupních dveřích. Mírně chraptěla, ve tváři setrval šokovaný výraz.

„Davide! Davide! Kolik tohle všechno bude stát?“

„To přece není důležité - záleží jen na tom, zda se ti styl ubytování líbí...“

„Neskutečně nádherné! Až moc, Davey! Tohle si přece nemůžeme dovolit...“

„Už je to zaplacené.“

„Cože?“ vyděšeně na něj zírala. „Kolik, Morgane? Přiznej barvu!“

„Pokud řeknu půl milionu izraelských liber nebo milion, jaký rozdíl v tom bude? Vždyť jde jen o peníze.“

Dlaněmi si zakryla uši. „Ne!“ vyjekla. „Neříkej mi nic!“

Cítím se hrozně provinile, takže nebudu schopná tady ani bydlet!“

„Aha! Ve skutečnosti se sem chceš už nastěhovat, vid?“

„Vyzkoušej mě,“ sváděla ho. „Jen si mě vyzkoušej, Morgane!“

Stáli uprostřed místnosti otevírající se k terase. I když bylo všude otevřeno a světlo i vzduch dovnitř donášely úporné letní vedro, kolem voněla nová barva a lakované dřevo.

„Jaký nábytek vybereme?“

„Nábytek?“ opakovala svůdnice. „takhle daleko jsem ještě nepřemýšlela...“

„Já vím jen o jednom kusu, který nutně potřebuju pořádnou postel královského rozměru!“

„Ty sexmaniaku,“ jen konstatovala a políbila ho.

Žádná moderna by neladila s klenbou či kamennými dlaždicemi na podlaze, proto začali shánět zařízení domácnosti z bazaru a obchodů se starožitnostmi.

Debra vyřešila hlavní problém objevem na smetišti, kde nalezla mosaznou kostru postele obřích rozměrů.

Seškrábali z ní letitou špinu avyblýskali ji, až kov doslova svítil. Potom vložili nové matrace vybavené vnitřními pružinami a vše zahalili krajkovým přehozem krémového odstínu z Debriny výbavy.

Nakonec koupili orientální kelim a další z vlny tkané koberce od arabských prodáváčů ve Starém Městě.

Zakryli tak kamennou podlahu, vše doplnily ještě kožené polštáře, na nichž se dalo sedět. Nízky stolek z olivového

dřeva, vykládaný ebenem a perletí, sloužil k jídlu.

Zbytek nábytku se rozhodli doplnit, až najdou opět něco ve výprodeji. Nakonec se však podobného úmyslu vzdali a nechali si zařízení udělat na míru arabským truhlářem, kterého Debra znala. Postel i stůl se ukázaly velice těžké, takže potřebovali další pomocnou ruku. Dorazil tedy Joe s Hannah v jejich malém japonském vozítku a jakmile se vzpamatovali ze šoku při pohledu na Morganův palác, vrhli se nadšeně do práce. Pán domu na vše dohlížel, Joe zase chrčel a vzdychal, zatímco Hannah zmizela s Debrou v moderně zařízené americké kuchyni, kde plná závisti a obdivu jákala nad automatickou pračkou, sušičkou, myčkou a dalšími domácími spotřebiči, které tu našla. Pomohla též Debre uvařit první jídlo.

David opatřil celou basu piva značky Gold Star, takže po únavném pracovním výkonu se shromáždili kolem stolu, aby zahřáli dům a omokřili střechu...

Jihoafričan se jen trochu obával, aby se Joe netvářil rezervovaně, když našel svou mladší sestru v tak luxusní rezidenci, ale on se choval zcela přirozeně. Vychutnával pěnivý mok i společnost tak dobře, až musela Hannah intervenovat.

„Už je pozdě!“ pronesla pevně.

„Pozdě?“ podívoval se Joe. „Vždyť je teprve devět.“

„V noci, jako je tahle, je pozdě!“

Co tím myslí? zmateně zíral.

„Joseph z rodu Mordecaiů, mimořádně tupý vyslanec, copak nechápeš?“ pronesla Hannah značně sarkasticky Joe náhle změnil výraz, přejel pohledem z Debry na Davida a provinile honem dopil pivo najeden záta.

Potom zdvihl snoubenku.

„Tak dělej,“ popoháněl ji. „Proč tady vůbec tak dlouho sedíme?“

David nechal na terase svítit lampy, takže v pokoji zůstal dostatek světla i přes zavřené okenice. Zvuky venkovního světa tlumila i vzdálenost kamenné stěny, nesl se k nim pouze lehký šum. Přesto se zdálo, že jejich osamění spíš zdůrazňoval, než aby ho rušil.

Mosaz tlumeně zářila, krajka přehození voněla po levandulích, přebíjelo ji však aroma naftalínu.

Ležel na posteli a sledoval, jak se milovaná pomalu svléká.

Dobře věděla, že ji pozoruje, proto se styděla jako nikdy předtím.

Štíhlé tělo potvrzovalo mládí, hebkou pleť lákavě doplňovaly zaoblené boky i ladná křivka řader.

Přisedla si na okraj postele a on se zblízka musel opět obdivovat té nádheře. Navíc slunce odstín pokožky ztemnilo z krémového na medový v nádherném kontrastu růžového zakončení řader a temných kudrlinek v klíně.

Nahnula se k němu - stále plná ostychu - dotkla se ho prstem na tváři. Přejela mu po krku až na hrud', kde spočívala zlatá hvězda.

„Jsi úžasný,“ zašeptala podle pravdy. Vždyť skutečně imponoval i postavou - vysoký, štíhlý, s vytrénovanými svaly a plochým břichem. Rysy obličeje hlásaly naprostou dokonalost, i když příliš perfektní souměrnost by leckdo mohl pravděpodobně považovat za jediný tělesný nedostatek.

Navíc se jí vzniklá situace zdála neskutečná, jako by se chystala do postele k andělovi či mytické bytosti.

Lehla si na bok a dívali se jeden na druhého, aniž by se dotýkali. Vnímala vyzářované teplo, které připomínalo něžný pouštní vánek, Davidův dech ji snad i rozhýbával tmavé lokýnky na tvářích.

Potom povzdychla štěstím i úžasem, jako cestovatel, který dosáhl konce dlouhé a osamělé pouti.

„Ahi ohevet otcha!“ pronesla poprvé ona své vyznání lásky; vztáhla ruce a objala milovaného kolem krku. Pak si ho přitáhla k sobě.

Dlouho potom, kdy noční chlad pronikl do pokoje, se napůl probrali, aby společně vklouzli pod pokrývku.

Když opět upadali do spánku, stačila ještě zamumlat:

„Jsem ráda, že chirurgický zákrok nebude třeba...“ Pak se uchichtla.

„Nebylo lepší vypátrat si vše sama?“

„Mnohem lepší, milence Morgane! Řekla bych i podstatně rozdílnější,“ přiznala.

DEBRA STRÁVILA jeden celý večer vysvětlováním, že supervýkonný sportovní vůz vůbec není zapotřebí na cestu mezi jeho leteckou základnou a domem v Malik Street.

Už teď znala veškeré milencovy slabosti, proto obzvlášť poukazovala na fakt, že tahle země patří mladým průkopníkům, a proto žádná extravagance ani ostentativnost se tady nenosí.

David sice vehementně přitakával, neboť dobře věděl, jak

Aaron Cohen a jeho poskoci pročesávají všechny kouty Svaté země, aby mu vyhověli.

Dál pak naznačovala výhodnost japonského vozu podobného bratrovu a Jihoafričan vážně odsouhlasil seriózní úvahu nad touto nabídkou.

Mezitím nohsledi Morgan Industrial Finance vystopovali doslova lahůdku: Mercedes Benz 350 SL. Tento skvost měl v rukou německý chargé dayaires v Tel Avivu. A tenhle šťastlivec se vracel do Berlína a přál si tu auto zanechat výměnou za vhodnou sumu ve směnitelné měně. Stačil jediný telefonát k zorganizování platby přes credit Suisse v Curychu.

„Z barvy zlatavého bronzu s necelými dvaceti tisíci kilometry na tachometru se dalo lehce uhodnout, že o něj pečoval skutečně zanicený majitel.“

Dobrá se právě vrátila na svém skútru z univerzity, když našla tenhle neuvěřitelně nádherný stroj na horním konci Malik Street, kde těžký řetěz zabraňoval vjezdu všem motorovým vozidlům dál do obytného komplexu.

Stačil jen jeden pohled a okamžitě věděla, komu tohle žihadlo patří. Zalila ji vlna vzteku, když se vřítla na terasu a

snažila se vypadat mnohem víc rozzlobenější.

„Morgane, jsi skutečně zcela nemožný!“

„Chápeš velice rychle,“ odsouhlasil jihoafričan přátelsky.

Právě se venku opaloval.

„Kolik jsi za to zaplatil?“

„Zkus se mě ptát na něco jiného, děvenko. „tohle se už stává monotónní...“

„Jsi opravdu...“ Dobra se zarazila, horečně hledala pravé slovo, vyjadřující dostatečné zavržení. Našla ho a s uspokojením ho na něj vrhla. „Dekadentní!“

„Vždyť ani nevíš, co to znamená,“ pronesl David jemně a vstal z polštářů. V lenivém pohybu kráčet k ní.

I když se stala jeho milenkou během posledních tří dnů, okamžitě rozpoznala v pohledu hrozbu a začala couvat.

„Hned ti vše názorně vysvětlím,“ sliboval. „Předvedu ti praktickou ukázkou dekadence na tak citlivém místě, že si to budeš ještě dlouho pamatovat.“

Rychle se skryla za kmenem olivovníku, ale v okamžiku, kdy po ní hrábl, se jí skripta rozsypala po zemi.

„Nech mě! Ruce pryč, ty zvíře!“

Tělem naznačil pohyb vpravo a hned ji chytil, jakmile zareagovala opačně. Zdvihl Dobru do vzduchu.

„Morgane, varuju tě! Začnu ječet, pokud mě okamžitě nepostavíš na zem.“

„Alespoň si tě poslechneme - můžeš začít!“ Přála si splnit svou výhrůžku, zároveň však chtěla zůstat dámou - a taky nechtěla budit pozornost sousedů.

Na druhé straně Joe nové fáro nadšeně obdivoval.

Všichni čtyři provedli zkušební jízdu na silnici vinoucí se

Judskou pouští až k hladině Mrtvého moře. Cesta otestovala pérování vynikajícího vozu i Davidovo řidičské umění.

Všichni nadšeně jásali vzrušením v každé zatáčce.

Dokonce se i Dobře podařilo překonat počáteční nesouhlas a nakonec musela přiznat, že vůz je vynikající -přesto pořád dekadentní...

Zaplavali si v chladných zelenavých vodách oázy Ein Gedi, kde živel vytvořil přírodní rezervoár ve skále, než se mu podařilo bariéru překonat a zmizet ve slaných vodách blízkého

Mrtvého moře.

Hannah si vzala s sebou fotoaparát, takže úspěšně zachytila milenecký pár, tokající u vody.

Dobra v bikinách předváděla nádherné tělo, když se ve smíchu natáčela k Davidovi. Ten se culil, obličejem natočený z profilu, černé vlasy mu spadaly do čela.

Pouštní jas čistě obnažil kontury a zároveň podtrhl krásu dokonalé tváře.

Hannah nechala pro každého z nich udělat kopii a mnohem později se tyhle lesklé fotografické záběry staly jediným dokladem prožívané radosti v těchto veselých dnech.

Pouhé snímky však připomínaly květy utržené z rostoucího stromu života, vylišované a vysušené, zplacaté a zavadlé, zbavené barvy i vůně.

Ale budoucnost zatím na ně nevrhla svůj stín, neohrozila jejich štěstí v ten úžasný den. Joe se usadil za volantem při zpáteční cestě do Jeruzaléma. Dobra však trvala na svém, aby zastavili skupince tankistů, kteří se snažili pomocí autostopu dostat domů. I když David poukazoval na nedostatek místa, přesto se všem podařilo vměstnat do poměrně malého prostoru. Ovšem Dobra musela ukonejšit své pocity viny, takže vzadu seděla milému na klíně a objímala ho kolem krku. Společně pak všichni zpívali nejpopulárnější píseň mladých obyvatel Izraele:

At' vládne mír!

Během posledních pár dní, zatímco David vyčkával na povolávací rozkaz k nástupu služby u letectva, se beze studu zabýval úděsnými maličkostmi. Třeba si nechal uniformu upravit u krejčího, i když ho Debra přesvědčovala, že běžné vybavení vojáka je vhodné i pro generála, natož pak pro něj. Ovšem Aaron Cohen opět uplatnil své kontakty a představil mladému Morganovi vlastního módního návrháře.

Navíc Aaron začal dokonce obdivovat a respektovat Davidův styl.

Debra sehnala členství pro svého nastávajícího v univerzitním atletickém klubu, takže mohl cvičit denně v prvotřídní moderní posilovně. Zároveň se udržoval v kondici uplavanými dvaceti délkami v bazénu olympijských rozměrů.

Ve volných chvílích se většinou opaloval na terase, vrtal v elektrických zásuvkách či plnil menší úkoly, které mu milá ukládala.

Když procházel těmi chladivými a nádherně zařízenými místnostmi, občas našel nějakou památku na ni: knihu či šperk, takže nález zdvihl a mazlil se s ním. Jednou pohodila šaty přes pelest a on zaznamenal její typickou vůni. Až ho nitro zabolelo, když si představoval tu hebkou tvář i nádherné aroma, šířící se kolem ní. Celé hodiny trpěl, dokud se nevrátila.

Ovšem mezi knihami objevil víc, než kdyby tuhle dívku dlouhé roky studoval. Hromady se kupily v nezařizené druhé ložnici, kterou používali coby dočasné skladiště, než získají vhodný nábytek. Jedno odpoledne začal přehrabávat vyrovnané poklady.

V literární směsce našel všechno: Gibbon a Vidal, Shakespeare i Mailer, Solženicyn a Mary Stewart mezi mnoha jinými výtisky podivných autorů.

Fikci vylehčovaly životopisy, dějiny, poezie v hebrejštině i angličtině. Mezi brožovanými a vázanými svazky téměř přehlédl zelenou tenkou knížku, kde ho na hřbetě upoutalo jméno: D. Mordecai. S pocitem objevitele ji otevřel.

Tenhle rok v Jeruzalémě zněl titul. Básnická sbírka od

Debry Mordecai.

Přenesl si kořist do ložnice a než ulehl na krajkový přehoz, včas si vzpomněl na odkopnutí bot, poněvadž v tomhle

směru byla děvenka skutečně striktní. Teprve potom se dostal na první stránku.

Dílo skrývalo pět básní. První se zaobírala vysvětlením titulu, kdy po dvoutisíciletém příslibu všem Židům shrnutém v proslulé frázi Příští rok v Jeruzalémě se stala tahle okřídlená věta skutečností. Šlo o vlastenecké opěvování rodné země, a dokonce i David, jehož zálibu ke čtení vzbuzoval jen Maclean a Robbins, okamžitě rozpoznal vynikající kvalitu. Ve verších nalezl šokující krásu, vzcné výroky i všeprosácké úvahy. Nádhera, skutečně paráda! Dosedla na něj pýcha majitele, doprovázená pocitem úcty. Nikdy by neodhadl takové hloubky v jejím nitru, v těch skrytých oblastech mysli. Když se propracoval k poslední básni, zjistil, že je nejkratší ze všech pěti. Hovořila o lásce, či spíše o někom milovaném, který zmizel... Náhle si David uvědomil rozdíl mezi těmi vynikajícími kusy a tímhle kouzelným.

Až mu mráz přeběhl po zádech nad souzněním jejích slov, vyslovenou nádherou mu naskákala husí kůže na předloktí.

Nakonec se téměř dusil zármutkem i devastací z hrůzné ztráty, slova se mu rozplizla před očima, zalitými slzami.

Musel rychle zamrkat, protože zoufalý výkřik veršů se mu zabodl přímo do srdce.

Položil si knížku na hrud' a vzpomínal, co mu Joe tenkrát vyprávěl o vojákově, který zahynul v poušti. Koutkem oka zaregistroval pohyb. Okamžitě ho překvapil pocit viny, takže se snažil ukořistěné dílko ukrýt. Vždyť šlo o zcela soukromé vyznání, o poezii, a on si připadal jako zloděj.

Debra stála ve dveřích do ložnice a dívala se na něj, opírala se o veřej s rukama sepnutými před sebou.

V tichosti studovala jeho výraz.

David se posadil na posteli, v ruce držel básnickou sbírku. „Skutečně úžasná,“ pronesl nakonec. Hlas stále ještě chraptěl prožitými emocemi.

„Jsem ráda, že se ti líbí,“ poznamenala. Teprve teď si

David uvědomil, jak se autorka ostýchá.

„Proč jsi mi ji neukázala už dřív?“

„Bála jsem se, že ti budu k smíchu.“

„Muselas ho hodně milovat...“, pronesl něžně.

„Ano, ale teď miluju tebe!“

NAKONEC PŘECE jen přišel den, kdy se - rozhodlo o jeho nástupu k letectvu.

Brigův dotek se dal zahlédnout ve všem - však Joe přiznal, že generál použil veškerých rodinných kontaktů k uskutečnění své vize.

Obdržel tedy povolávací rozkaz k letce stíhaček Mirage F-1 s volacím znakem L~oce čili Kopí, usazené na téže základně, odkud poprvé vzlétl. Joe Mordecai sloužil v té samé jednotce, a když se objevil v Malik Street, aby Davidovi sdělil radostnou novinu, netvářil se nijak zasmušile nad faktem, že přítel ho bude hodnotit převyšovat. Místo toho se naopak nadchl, že budou společně létat jako tým.

Celý večer mu popisoval příslušníky letky: od velícího důstojníka, francouzského přistěhovalce zvaného honosně de Dauphin-Následník trůnu, až po nejposlednějšího mechanika. V následujících týdnech si David ověřil, že veškeré informace od budoucího švagra byly k nezaplacení, když se snažil zapadnout do perfektně sehrané pilotní skupiny.

Další den mu krejčí doručil uniformy, z nichž si jednu vybral, aby překvapil Debru. Ta vstoupila kuchyňskými dveřmi, v náručí svírala skripta i nákup, buclaté pozadí použila coby nárazník při otvírání. Vlasy měla sčesané dozadu jako obvykle, brýle proti slunci se tyčily na temeni.

Celou zátěž spustila vedle výlevky, potom s rukama v bok ho obcházela s hlavou nakloněnou a kriticky hodnotila jeho zjev.

„Zítra si tohle vezmi na sebe a přijed' pro mě na univerzitu, prosím!“

„Proč?“

„jelikož tam je několik dívek, motajících se kolem

Lauterman Building. Některé patří k mým studentkám, jiné jsou kolegyně. Chci, aby se na tebe dobře podívaly chci, aby jim závistí puklo srdce...“

Rozesmál se. „Takže se už za mě nestydíš?“

„Morgane, jsi až moc krásný pro jednu osobu - měli jste být dvojčata...“

A tak nastal poslední den jejich každodenního společného soužití, kdy se oblékl do parádní uniformy, aby se pro milou zastavil. Překvapilo ho, jak' oblečení působilo na zcela neznámé lidi kolem, když procházel ulicí. Děvčata se na něj usmívala, starší dámy mu přály šalom, a dokonce i obezřetný vrátný univerzitní brány nadšeně mával, šklebil se a žertoval. Pro všechny se totiž stal strážným andělem, jedním z těch, kteří smetávají smrt z oblohy nad nimi.

Debra se hned k němu hnala, políbila ho na uvítanou a potom kráčela vedle, zavěšená do něj s výrazem hrdosti i pyšného majetnictví. Vzala ho na časnou večeři do menzy, nacházející se v kulaté prosklené stavbě zvané Belgium Building.

Během jídla obyčejná otázka odhalila její odhodlání chránit si vlastní pověst.

„Pravděpodobně se během prvních týdnů ze základny nedostanu ven, budu ti ale psát do Malik Street...“

„Kdepak,“ rychle zareagovala. „Tam bydlet nebudu!“

Muselo by to být hrozné bez tebe..., v té obrovské posteli...

„Kam tedy? K tvým rodičům?“

„Tím by se všechno okamžitě prozradilo. Pokaždé, když se objevíš ve městě, bych musela opustit domov!“

Ne, oni si myslí, že jsem tu ubytovaná na koleji přímo v areálu univerzity. Tvrdila jsem jim, že chci být blíž své katedře...

„Ty máš tady pokoj?“ udiveně na ni pohlížel.

„Samozřejmě, Davey. Musím se přece chovat diskrétně. Nemůže přece sdělit mým příbuzným, přátelům a zaměstnavatelům, aby mě kontaktovali v náručí majora

Davida Morgana. Máme tady sice dvacáté století, kolem roste moderní Izrael, ale já jsem pořád Židovka s tradicí cudnosti a morálky!“

Poprvé musel David ocenit velikost oběti, kterou podstoupila, když se k němu nastěhovala. Při porovnání s ní jemu prakticky o nic nešlo.

„Bude se mi po tobě stýskat!“

„I mně,“ hlesla.

„Pojďme radši domů.“

„Ano,“ přitakala. Odložila příbor. „Najíst se může kdykoliv jindy.“

Jakmile opustili jídelnu, náhle se zděsila. „Zatraceně, tyhle knihy jsem měla dneska vrátit. Můžeme to vzít kolem knihovny? Opuště, Davey, nebude to trvat víc jak minutu!“

Opět tedy vyšli na hlavní terasu, minuli jasně ozářená okna studentské restaurace rudým zapadajícím sluncem. Dorazili k hranaté prosklené věži knihovny. Vystoupali po schodech a dostali se k zaskleným vstupním dveřím. Odcházela však velká skupina studentů, proto byli nuceni postavit se stranou.

Dívali se zpátky, odkud přišli, přes náměstíčko s terasami kolem, na červeně kvetoucí stromy i menzu.

Náhle šero večera prolomila do běla rozžhavená záře výbuchu, kdy všechna okna jídelny se přeměnila v jiskřící oblak letícího skla - jako by se příbojová vlna v bouři roztrhla o skalní útes a nechávala ve vzduchu třpytící se kapičky vodní tříště. Šlo však o smrtící sprej, který skosil dvě studentky, procházející právě v té chvíli podél oken.

Okamžitě po záblesku exploze se přehnala tlaková vlna, otřásla vším a poslala Davida s Debrou proti sloupům portálu knihovny. Detonace jim pohmoždila ušní bubínky a doslova vysála vzduch z plic.

Jihoafričan dívku přitiskl k sobě, svíral ji v hrůzném tichu, které následovalo po výbuchu. Viděli jasně, jak bílý oblak kouře vychází z rozbitých oken a pomalu se vznáší nad terasou.

Teprve potom zaznamenali zvuk, když zvonění v uších polevilo:

cinkání a křupání skla, praskání padající omítky i rozdrčeného nábytku. Náhle nějaká žena zaječela, čímž se přerušilo strnutí děsivou hrůzou.

Ozvaly se výkřiky a dusot nohou. Jeden ze studentů vedle nich se hystericky rozvřískal: „Bomba! Vyhodili jídelnu do vzduchu!“

Jedna z dívek zasažená skleněnou smrtí se pomalu zdvihla a začala pobíhat v malých bezcílných kruzích, přičemž kvilela tenkým hláskem. Celou ji zasypal prach z omítky, takže v bělostném hábitu obzvlášť vynikaly temné stružky krve.

Debra se začala chvět. „Ty hnusný svině!“ syčela.

„Ach, ty zasraný vrahouni...“

Z dýmu destrukce postižené budovy se pomalu vynořil další člověk. Výbuch mu roztrhal oblečení, které viselo v cárech, takže připomínal strašáka. Dostal se na terasu, pomalu se usadil a sejmul brýle, které přímo zázračně explozi přechkaly. Zoufale si je začal čistit zbytkem košile, zatímco mu krev stékala z brady.

„Pojď!“ zachřel David. „Musíme pomoci!“ Po schodech seběhli společně.

Detonace strhla též část střechy, která tak vtáhla do pasti a zároveň drtila obrovskou vahou třiadvacet studentů, kteří sem přišli na večeři i na popovídání u stolu.

Jiní zase, rozhození po velké hale, připomínali hadrové panenky, které vzteklé dítě odmrštilo. Jejich krev přeměnila interiér v začazenou márnici, kde někteří z nich se plazili, popolézali či sebou trhali mezi převráceným nábytkem, rozbitým nádobím a rozházeným jídlem.

Nehybné postavy ležely pokrouceně jakoby v tichém záchvatu smíchu po smrtícím žertu.

Později se dozvěděli, že dvě členky organizace Al-Fatah se dostaly na univerzitu s falešnými dokumenty.

Každodenně propašovaly menší dávku trhaviny, dokud nezískaly dostatečné množství ke svému děsivému činu.

Kufřík s časovacím zařízením nechaly pod stolem a obě včas zmizely. O týden později se na stanici Rádio Damašek rozplývali nad jejich hrdinným činem.

Nyní však nikdo neviděl důvod ani neznal vysvětlení pro tak náhlý projev násilí. Vždyť nešlo o cílenou akci proti nějaké osobě, vlastně vše proběhlo s dopadem podobným přírodním katastrofám. Na záchránce dolehl chlad šíleného skutku, takže společně pracovali v jakémsi zběsilém ochromení, aby osvobodili zraněné a z trosek vydolovali rozdrčená těla mrtvých.

Ukládali je na trávník pod rozkvetlými stromy, přikrývali prostěradly donesenými z blízkých kolejí. Dlouhá bílá řada zahalených obětí na zelené trávě se navždy vryla Davidovi do paměti.

Ječící ambulance se přitíly s blikajícími světly, aby odvážely následky smrtící žně, a policie ohradila celé prostranství ještě před tím, než David a Debra opustili dějiště tragédie. Pomalu kráčeli k mercedesce na parkovišti.

Oba pokrývala špína a krev, zároveň se cítili otupení pohledem na zohavené oběti i nářkem raněných.

V tichosti zajeli do Malik Street, kde ve sprše ze sebe smyli puch i nečistotu. Debra namočila Davidovu uniformu do studené vody, aby odstranila rudé skvrny.

Potom uvařila kávu, vypili ji a sedli si vedle sebe na mosaznou postel.

„Tak mnoho dobrých a silných bytostí dnes večer zemřelo...“ pronesla.

„Smrt na tom není to nejhorší! Smrt je přirozená, zcela logické zakončení životní pouti. Ovšem potrhání a zmrzačení obětí těch žijících mě děsilo. Smrt má v sobě jistý druh důstojnosti, ale zohavení je obscénní...“

Pohlédla na něj téměř se strachem v očích. „Tohle je kruté, Davey!“

„V Africe žije nádherné a divoké zvíře, nazývá se antilopa vraná. Běhá jich asi stovka společně ve stádu, ale když jedinec je zraněn-od lovce či lva-vůdčí samci se obrátí proti němu a vyženou mrzáčka ze společenství.“

Vzpomínám si, jak mi o tom táta vyprávěl: Pokud chceš být vítězem, musíš se vyhýbat společnosti poražených, protože jejich zoufalství je nakažlivé!“

„Bože můj, Davey, vždyť tohle je hrůzně tvrdý pohled na život!“

„Možná, ale jak vidíš, život je skutečně tvrdý...“

Tentokrát jejich milování poprvé proběhlo v ovzduší smutku v předvečer rozloučení a zároveň při připomínce vlastní smrtelnosti.

Ráno mladý Morgan odjel ke své letce a Debra zamkla dveře domu v Malik Street.

Dobré dva týdny se David účastnil dvou až tří hlídkových letů denně. Po večerech, pokud neměli na programu noční operace, se účastnili přednášek i promítání výcvikových filmů. Potom už jim nezbývalo víc sil - zhltili jídlo a padli na lůžko.

Plukovník de Dauphin se zúčastnil jedné hlídkové akce s Jihoafričanem. Francouz poměrně malé postavy se zcela uvolněným chováním velice rychle kvality nového pilota posoudil.

Po prvním dnu už David a Joe létali spolu, takže si mladý

Morgan mohl přesunout veškeré vybavení do skříňky vedle něj v podzemních ubytovacích prostorách, které používaly posádky určené pro pohotovost.

V těch dvou týdnech se ukuly poslední články železného řetězu přátelství. Jihoafričanova divoká zběsilost se perfektně vyrovnávala s kamennou pevností zodpovědnosti spolubojovníka.

David vždycky hrál roli hvězdy, zatímco Joe se zdál určený osudem k asistenci, coby přímý chlap s perfektním postojem. Spolehlivá dvojka vzadu u směrovky bez jakýchkoliv osobních ambicí k získání slávy s talentem experta, jehož jediným úkolem se stalo zajištění té nejlepší pozice ke zteči pro jedničku.

Velice rychle se z nich stal skutečně nebezpečný tým, dokonale sehraný v naprostém souzvuku komunikace ve vzduchu.

Snad je spojoval šestý smysl, podobný těm bleskovým reakcím hejna ptáků či ryb.

Joe se ve vzduchu vždy usadil těsně za Davidem jako pojistka na milion dolarů. Tím měl Jihoafričan krytou záď a mohl se plně soustředit na speciální úkol, který svým neuvěřitelně perfektním zrakem a bleskovou reakcí zvládal bez problémů. David se tak stal prvotřídním střelcem ve službě, kde spolehlivý zásah se stával jedinou možností přežití.

Vojenské letectvo si v IDF jako první uvědomilo nedostatky protiletadlových raket typu vzduch-vzduch, a proto nutně záviselo na klasickém způsobu vzdušného souboje.

Vystřelenou raketu se totiž dařilo ohloupit. Bylo možné donutit computer v hlavici střely, aby uvažoval v jistém předvídatelném vzoru, a potom mu zamotat hlavu na zcela jiné frekvenci. Na každých tři sta odpálených raket při vzdušném souboji statisticky připadal jeden přímý zásah.

Pokud však existoval dobrý střelec, blížící se z pozice šesti hodin, s prstem na spoušti dvouhlavňových třicetimilimetrových kanonů, schopných vychrlit až dvanáct set projektilů za minutu, potom šance na přežití nepřítele byla zcela mizivá při porovnání s předchozím průměrem tři sta ku jedné.

Také Joe vlastnil speciální talent. Přehledový radiolokátor snímající situaci vpředu se jevil u francouzské stíhačky Mirage F-1 poněkud komplikovaný a přehnaně sofistikovaný, obzvláště ve vybavení elektronickým zařízením, které vyžadovalo vysokou manuální zručnost.

S mechanismem se dalo operovat pouze levačkou, přičemž prsty se musely pohybovat s lehkostí koncertního pianisty.

Nejdůležitějším faktorem v obsluze se stával cit pro tenhle přístroj, poněvadž jen doslova milostným dotekem se podařilo získat optimální výsledky. Joe tenhle dar vlastnil, David ne.

Odlétávali si nařízené časové dávky v maximálu ve dne i v noci, útočili proti cílům v extrémních výškových hladinách. Prováděli nácvik ztečí těsně nad terénem, jindy se zase ocitli nad Středozemním mořem, kde mohli vyzkoušet vzdušný souboj.

Každopádně letovod z velitelského stanoviště Desert

Flower je taktně odsunoval z dosahu jakékoliv vzniklé či potenciální bojové situace. Sledovali totiž Davida.

Na konci daného období se objevila Jihoafričanova služební složka na stole, za níž seděl generálmajor Jozue Mordecai.

Sledování výkonů leteckého personálu patřilo do Brigovy speciální pracovní náplně. I když veškeré záznamy každého podřízeného důstojníka pravidelně kontroloval, vyžádal si tenhle.

Složka se zdála tenká v porovnání se záznamy zkušených pilotů. Generál ji prolístoval velice rychle, nejvíc se věnoval posledním zprávám a výsledkům. Teprve teď se nadšeně zašklebil při studování výsledků střelby. Vždyť by si ten kluk mohl své cíle vybírat přímo v davu, blesko mu spokojeně hlavou.

Nakonec přišlo na řadu vyjádření samotného velitele.

Le Dauphin zcela jasně konstatoval: David Morgan je pilot s vynikajícími schopnostmi. Proto doporučuji odsouhlasit nynější hodnotu i zařazení do plného operačního systému letecké základny.

Brig vzal do ruky červené pero coby svůj speciální znak a připsal na konec stránky: Souhlasím!

Tím se tedy postaral o Morgana-pilota. Nyní se musel zamyslet nad Morganem-mužem. V téhle chvíli však neviděl situaci jasně. Dcera náhle opouštěla domov, jakmile se David objevil v Jeruzalémě, což nebyla pouhá souhra náhod. Expertovi vycvičenému k vyhledávání i těch nejneobvyklejších motivů a náznaku mezi tvrdými chlapy se podobné jednání jevílo průhledné.

Trvalo mu dva dny a několik telefonních hovorů, než zjistil, že Debra používá svůj pokoj na koleji pouze jako poštovní adresu. Skutečné bydliště se však nacházelo v mnohem luxusnějším prostředí.

S tímhle jako otec nesouhlasil, to tedy zcela rozhodně!

Chápal však, že tahle oblast je mimo jeho velitelský dosah. Velice dobře ale věděl, že dcera po něm zdědila železnou vůli. Vždyť konfrontace mezi nimi spíš připomínala přírodní katastrofu, která otřásala základy rodiny a velice zřídka

končila uspokojivými výsledky.

Ačkoliv strávil hodně času mezi mladými lidmi, pořád nemohl pochopit jejich nové pohledy na život, natož je akceptovat. Vybavoval si prožívané tělesné utrpení dlouhého a ctnostného zasnoubení s Ruth s hrdostí, jako veterán vzpomínající na proslulé bitvy.

„Ovšem na druhé straně, alespoň má dostatek slušnosti, aby na nás všechny neuvalila hanbu! Ještě že uchránila matku podobného šoku,“ brumlal, když složku zavíral.

Le Dauphin si zavolal majora Morgana do kanceláře a oznámil mu změnu statutu. Nastoupí zařazený do běžného třetího pohotovostního stupně, což znamená čtyři noci strávené na základně.

David se naštěstí nemusel účastnit parašutistického výcviku, protože mu stačila zkušenost získaná v Africe.

Sestřelený pilot na arabském území měl mnohem větší šanci k přežití, pokud exceloval v boji zblízka a ovládal střelné zbraně.

Z místnosti velitele letky zamířil rovnou k telefonu určenému pro posádku. Zastihl Debru ještě na katedře, právě se chystala na oběd do Lauterman Building.

„Začni zahřívát postel, krásko!“ upozorňoval. „Zítra večer se objevím doma...“

Mercedes s nimi uháněl do Jeruzaléma. Jihoafričan vůbec neposlouchal, co mu kolega pilot vypráví, dokud ho do žeber nedloubl palec velikosti vesla.

„Promiň, Joe, zamyslel jsem se...“

„Tak přestaň, protože kvůli tvým myšlenkám se nám tady roší okna!“

„O čem jsi mluvil?“

„Vysvětloval jsem ti naši svatbu - Hannah a já.“

David si najednou uvědomil, že od určeného data je dělí pouhý měsíc. Okamžitě pochopil, jak velké vzrušení ovládne v téhle době ženy, snad podobné statické elektřině ve vzduchu v letní den před bouřkou. A Debra mu samozřejmě veškeré podrobnosti v dopisech sdělila.

„Líbilo by se mi, kdybys zůstal se mnou a dělal mi svědka.“

Pro změnu se staneš dvojkou, zatímco já zaútočím na cíl coby jednička.“

Teprve teď Davidovi došlo, jakou poctou je obdařen při vyslovení tak závažného požadavku. Proto vše odsouhlasil s příslušně zodpovědným výrazem ve tváři.

V duchu ho nastalá situace překvapovala. Jako většina mladých Izraelců, s nimiž se kdekoliv bavil, Debra i Joe tvrdili, že nejsou religiózní. Později pochopil, že šlo o módní pózu! Vždyť všichni tady dobře znali své náboženské dědictví i veškerou historii a praktiky judaismu.

Přece se podvolili všem zákonům žití, pokud nepatřily k těm hodně omezujícím, a pokud zapadaly do moderní doby dnešní uspěchané existence.

Pro ně religiózní znamenalo oblékat se do černého, na hlavě mít klobouk se širokým okrajem ultraortodoxních

Židů ze čtvrti Mea Shearim, či následovat denní rutinu žití, která oklešťovala svými restrikcemi.

Svatba proběhne v tradičním duchu s kompletním ceremoniálem bohatým na symboliku a zároveň s komplikovanými bezpečnostními opatřeními toho nejvyššího stupně.

Obřad se odehraje v Brigově zahradě, poněvadž Hannah byla sirotkem. Navíc izolované místo obehnané zdmi připomínajícími hradby bude podstatně jednodušší chránit než nějaké volné prostranství.

Mezi hosty se zároveň objeví mnoho prominentních osobností z vlády i armády.

„Při posledním sčítání hostů máme na seznamu pět generálů a osmnáct plukovníků,“ informoval Joe.

„K tomu můžeme připočítat většinu členů vládního kabinetu, dokonce i Golda Meirová přislíbila účast, pokud jí to vyjde.“

Takže jak vidíš, staneme se nádherně šťavnatým terčem pro naše obdivovatele z organizace Black September.

Joe se zamračil a zapálil dvě cigarety, aby jednu předal

Davidovi. „Kdyby se nejednalo o Hannah - však víš, jak se ženy dívají na svatební ceremoniál- radši bych vše provedl rychle na úřadě.“

„Nikoho neoblbněš,“ šklebil se přítel. „Vždyť se na to těšíš.“

„Jistě,“ potvrdil nastávající ženich a zarputilý výraz se rozplynul. „Bude vynikající mít vlastní hnízdečko, jako máš ty a moje sestra. Škoda jen, že Hannah nic neurychlila.“

Máme za sebou celý rok předstírání,“ vrtěl hlavou.

„Bohudíky, že jsme se přece jen dohrabali ke konci...“

Zastavil kousek od uličky před Brigovým domem v Ein Karem.

„Ani se nebudu obtěžovat, abych tě zval dál,“ zareagoval

Joe. „Zřejmě máš vlastní plány.“

„Dobrý odhad,“ culil se David. „Uvidíme vás? Nepřijdete zítra na večeři?“

Kolega jen zavrtěl hlavou. „Beru Hannah dolů do Aškelonu, aby mohla navštívit hrob rodičů. Jde o tradiční rituál před svatbou. Možná se uvidíme v sobotu.“

„Tak dobře, budu se snažit vše zvládnout. Debra se na tebe určitě těší. Šalom, Joe.“

„Šalom, šalom,“ rozloučil se přítel a David vyrazil.

Bleskově řadil v závodním stylu, když mercedes upaloval do kopce. Najednou spěchal.

Otevřené dveře na terasu ho vítaly, Debra na něj čekala.

Plná napětí a vnitřního rozechvění seděla v jednom novém koženém křesle, nohy složené pod sebou. Vlasy právě umyté se blýskaly havraní černí. Halilo ji lehké hedvábí v barvě medu, takže vynikly zlatavé skvrnky v očích.

Bosa mu vyběhla vstříc, vzdušná róba kolem ní radostně vlála.

„Davey! Davey!“ vítala ho nadšeně. Chytil ji, zdvihl do náruče a zatočil se s ní. Potom ho pyšně prováděla místnostmi a ukazovala změny i dodatky, jimiž během jeho nepřítomnosti bydlíště přetvářela ve skutečný domov. Mladý Morgan ji konečně přesvědčil, že cena není důležitá, takže si vybrali typ nábytku společně. Vše skutečně vyrobil a doručil Debrou vybraný Arab. Všechny kusy pak stačila naaranžovat přesně tak, jak spolu naplánovali. Temné dřevo kombinované s měkkou kůží, všude zářící měď a mosaz, interiér perfektně doplňovaly jasné koberce. Ovšem David objevil jeden kousek, který předtím nikdy neviděl. Rozměrná nezarámovaná olejomalba na plátně vynikala na nově nabílené stěně proti vchodu na terasu. Obraz tu visel coby jediná dekorace, poněvadž cokoliv jiného by se jeho velikostí pouze zmenšilo. Šlo o krajinu, pouštní scénérii, která opravdu zachytila ducha divočiny. Barvy žhnuly a divoce zářily, jako by pokojem pronikaly paprsky samotného pouštního slunce. Držela ho za ruku a úzkostlivě se mu vpíjela do tváře, čekala na reakci. „Paráda!“ vydechl náhle. „Líbí se ti?“ spokojeně předla. „Úžasné! Kde jsi to sehnala?“ „Už dlouho mám dobrou, avšak trochu výstřední přítelkyni, věnuje se malování.“ „Žena?“ „Přesně tak. zítra si vyjedeme do Tiberias a poobědváme u ní. Všechno jsem jí o tobě řekla a ona tě chce vidět...“ „Jaká je?“ „Patří k jedněm z našich nejlepších umělců, jmenuje se Ella Kadesh. Jinak další popis se vymyká mému schopnostem. Můžu ti ale přislíbit velice zajímavý den.“ Debra k večeri připravila specialitu z jehněčího a oliv, lahůdku vychutnávali na terase pod olivovníkem. V hovorů se navraceli k blížící se svatbě, když náhle David položil otázku: „Co tě přivedlo k rozhodnutí nastěhovat se ke mně-bez svatby?“ Po chvíli odpověděla. „Ve svém nitru jsem zjistila, že tě miluju z celého srdce a zároveň jsem i věděla, jak jsi netrpělivý a nerad se podrobuješ vyčkávání. Bylo mi jasné, že pokud zaváhám, zase tě ztratím!“ „Až dosud jsem vůbec nepochopil, k jak velkému rozhodnutí jsi dospěla,“ spekuloval nahlas. Mlčky upíjela víno. „Vezmeme se, Deb!“ přerušil ticho. „Jistěže!“ přitakala. „Vskutku prvotřídní nápad...“ „Abrzo,“ hlesl. „Co nejdřív!“ „Ovšem ne dřív než Hannah. Nechtěla bych jí znehodnotit tak slavný den...“ „Správně,“ odsouhlasil. „Ale hned potom!“ „Morgane, datum si vyber sám!“ Tři hodiny jízdy je dělilo od Tiberias, takže vstali brzo, jen co slunce proniklo okenicemi a vrhlo tygří pruhy na stěnu nad mosaznou postelí. Aby urychlili odjezd, koupali se ve vaně společně. Každý seděl na jednom konci, do pasu v pění. „Ella je ta nejdrsnější osoba, jakou jsi kdy vůbec potkal,“ varovala ho Debra. V tohle ráno vypadala jako holčička s vlasy vyčesanými vzhůru a zajištěnými růžovou stužkou. „Ať na ni uděláš sebevětší dojem, tím drsněji se bude chovat. Proto se od tebe očekává zůstat laskavým! Proto tě Davide prosím, nedej průchod své prudké nátuře!“ Nabral pěnu na prst a přemístil ji na špičku dívčina nosu. „Slavnostně přísahám,“ potvrdil. Sjöli dolů do Jericha, a potom se stočili k severu údolím Jordánu. Následovali vysoké oplocení z ostnatého drátu s výstražnými tabulemi, hlásajícími zaminovaný úsek. Potkávali pravidelné motorizované hlídky při kontrole křivolaké cesty. V údolí je deptalo palčivé vedro, takže měli okna dokořán. Debra si vyhrnula sukni až k pasu, aby si chladila dlouhé snědé nohy. „Radši tohle nedělej, pokud chceš dojet včas k obědu!“ varoval ji, takže si hned oděv upravila. „V tvé blízkosti zřejmě není nic v bezpečí,“ jemně protestovala. Konečně vyjeli z vyprahlé pustiny a dostali se do úrodné pánve v okolí Galilejského moře, kde se nacházelo i několik kibuců. Dohnala je omamná vůně pomerančových květů, až se v horkém vzduchu nedalo ani dýchat. Naštěstí zahlédli vodní hladinu, probleskující mezi datlovníky. Debra se dotkla řidičova ramene. „Zpomal, Davey! Ella bydlí o pár kilometrů dál tímhle směrem, před námi je odbočka.“ Cesta je vedla na břeh Genezaretského jezera a končila u stěny starobyklých kamenných kvádrů. Pět aut už tam parkovalo. „Ella pořádá jeden ze svých proslavených obědů,“ poznamenala Debra a vedla ho k bráně. Za ní se objevila ruina menšího hradu. Rozpadlé hradby zformovaly podivné tvary, stářím ztemnělé balvany zakrývaly oslnivě krásné listeny buganvilií. Vysoké palmy klapaly rozložitými vějíři v mírné bríze, přicházející od vody. Další exoticky kvetoucí keře zdobily zelené trávníky. Část trosek byla zrestaurována a renovována v pitoreskní a neobvyklý příjezdní dům s širokým patiem. U kamenného mola se pohupoval zakotvený motorový člun.

Přes zelenavé vody Genezaretského jezera se v dálce zdvihala temná silueta Golanských výšin, připomínající hřbet velryby.

„Původně šlo o křižáckou pevnůstku,“ vysvětlovala Debra, „jeden ze strážných postů, hlídajících provoz na Galilejském moři i trasu, vedoucí k mohutnému hradu Hittem. Muslimové však všechno zničili, když křižáky ze

Svaté země vytlačili. Ellin dědeček tyhle trosky zakoupil už v době po první světové válce, kdy Velká Británie získala mandát na palestinské území a generál Allenby okupační turecká vojska vypudil. Ruiny však zůstaly v nezměněné podobě, dokud je ona částečně nezvelebila, k čemuž došlo až po válce o nezávislost v osmačtyřicátém.“

S velkým porozuměním provedla veškeré úpravy, takže vůbec nepoškodila romantickou krásu místa. Naopak podtrhla uměleckou vizi samotné Elly Kadesh, která je však naprostým protipólem jí samé.

Mohutný zjev nedokázala vyjádřit slova otylost či rozměrnost. Vše snad se dalo zahrnout pod pojem obrovitost: veliké ruce zvýrazňovaly shluky prstenů zdobených polodrahokamy, na tlapách nohou zářily ze sandálů šarlatově nalakované nehty. Dosahovala stejné výše jako David, ale oblečení připomínající stanovou plachtu zkráslenou výbušnými vzory jí obledně dodávalo dvojnásobek hmotnosti v porovnání s mladíkem. Hlavu zdobila paruka bohatých loken odstínu ohnivé červeně, v ušních lalůčkách se pohupovaly zlaté náušnice.

Na první pohled se zdálo, že make-up nanášela pomocí lopaty a rtěnku stříkáci pistolí. Z úst vyřála tenké černé viržinko a políbila Debru, než se otočila, aby prostudovala Davida.

Hlas zněl pohřebním tónem, chraptěl, poznamenaný kouřem a brandy.

„Nepředpokládala jsem takovouhle krásu,“ pronesla a dívka se zachvěla, když zaznamenala výraz v očích svého milého.

„Já krásu vlastně nesnáším - velice často jen klame či se stává nedůležitou! Obvykle skrývá cosi smrtícího, připomínající třpytivou nádhru kobry nebo jásavé barvy obalu cucavého bonbonu, obsahujícího nechutnou sladkost zaplácávající žaludek a měkký vnitřek...“

Potřásla ztuhla lakovanými lokny paruky, potom probodla hosta zkoumavým pohledem bystrých očí.

„Kdepak, já dávám raději přednost ošklivosti před krásou...“

David se mile usmál za použití veškerého šarmu.

„Ano,“ přitakal, „když vás vidím na vlastní oči a zároveň jsem poznal některá vaše díla, plně vám rozumím...“

Vyrazila kvákavě chrčivý chechtot a zarazila si viržinko zpátky mezi zuby. „Aha, teď alespoň vím, že nejednám s nějakým nafintěným cínovým vojákem,“ zajásala a sevřela hosta medvědí prackou kolem ramen, aby ho uvedla do své společnosti.

Šlo o smíšený tucet intelektuálů - umělců, spisovatelů, učitelů, žurnalistů. David se tedy v prosluněném dni spokojeně uvelebil vedle Debry a vychutnával pivo společně s nádhernou konverzací. Ovšem Ella ho nenechala dlouho odpočívat. Když se před nimi objevila gargantuovská hostina skládající se z ryb a drůbeže, opět na něj zaútočila.

„Vaše smrtonosné vzezření i afektované chování, vaše pompa a sladkost není k ničemu. Mor na vás, říkám, na vaše vlastenectví i kuráž i nebojácnost a rozkazy! Vše je pouhá bublina a předstírání, výmluva k tomu, abyste zasmradili naši nádhernou zemi hromadami rozkládajících se mrtvol...“

„Divil bych se, zda byste mluvila stejně, kdyby četa syrských pěšáků vpadla sem dovnitř a znásilnila vás,“ snažil se ji popíchnout David.

„Můj chlapče, v současné době je pro mě velice složité se s někým dostat do postele, že bych se vskutku modlila o takovouhle možnost seslanou samotným nebem!“

Houkavě zaržála, až jí paruka sjela kupředu v podezřelém úhlu. Nic před ní nemohlo obstát v bezpečí, ona si však lokny klidně posunula na správné místo a vrhla se bez odpočinku opět do útoku.

„Tahle mužská bombastičnost, sobecká arogance! Pro tebe je tahle žena...“, ukázala na Debru ponořenou do obírání krůtího stehna, „... prakticky pouhou schránou překypělých a bezstarostných spermií! Vůbec tě totiž vojáků nezajímá, že ona je příslibem naší budoucnosti, že v ní je sémě velkého literárního talentu. Kdepak, pro tebe je pouze masážním stolem, konvenčním prostředkem...“

Debra ji pohoršeně přerušila. „Tohle rozhodně stačí, protože nedovolím na veřejnosti probírat záležitosti mé ložnice!“ Ella se otočila k ní, z očí šlehalo bojové nadšení.

„Tvé talenty nepatří jen tobě, nemůžeš je využívat podle svého přání. Byly ti svěřeny a patří celému lidstvu, k němuž máš své povinnosti! Proto je zapotřebí, abys dar využila, dovolila mu růst, kvést a přinést ovoce!“ Pak použila krůtí stehno jako soudcovské kladívko a udeřila do okraje talíře, aby utřela jakékoliv protesty.

„Napsala jsi alespoň jediné slovo od chvíle, kdy mladý

Mars se ti vloudil do srdce? Co se stalo s románem, o kterém jsme diskutovaly přesně v těchto místech před rokem? Copak tvé zvířecí vášně skutečně všechno zalily bahnem?

Copak skřípění tvých vaječníků...“

„Ello, okamžitě přestaň!“ S Debrou už skutečně cloumal vztek, tváře jí hořely a temné oči zlobně plály.

„Ano! Ano!“ Umělkyně pohodila kost stranou a halasně si olizovala prsty. „Stydět by ses měla, sama sebe bys měla nenávidět...“

„Běž do hajzlu!“ syčela napadená.

„Půjdu do hajzlu, jestli chceš, ale ty sama jsi v hajzlu, pokud přestaneš psát. Piš, ženská, piš!“ Opřela se do proutěného křesla, které okamžitě zaprotěstovalo nad pohybem rozměrného těla. „Tak dobře, teď si všichni půjdeme zaplavat.

David mě ještě neviděl v bikinách, a pokud se tak stane, bude ještě víc pečovat o tu sušinku po mém boku!“

V noci se vraceli zpátky do Jeruzaléma sežehnuti sluncem.

Mercedes sice nemá sedadla navržená pro milence, přesto se

Debře podařilo přitulit se k řidiči.

„Ona má pravdu, víš to?“ David přerušil dlouhé mlčení.

„Musíš začít psát, Deb!“

„Samozřejmě že budu,“ lehkovážně odříkla.

„A kdy?“ trval na jasné odpovědi. Aby změnil téma, přitiskla se k němu ještě víc.

„Až přijde ten den,“ šeptala, zatímco se mu pohodlně uvelebovala na hrudi.

„Až přijde ten den,“ opakoval po ní.

„Morgane, neotravuj!“ hlesla už napůl ze spánku.

„Přestaň odpovídat vyhýbavě!“ Pohládl ji po vlasech.

„A nesnaž se usnout, když s tebou mluvím...“

„Davey, drahoušku, máme celý život před sebou, i víc,“

munlala. „Vždyť jsi mě udělal nesmrtelnou! Ty a já budeme žít tisíc let, takže budeme mít dostatek času ke všemu.“

Možná bohové temnot zaslechli pyšné holedbání, a hned se sarkasticky uchechtli, přičemž se nadšeně pošťuchovali...

V sobotu Joe a Hannah navštívili dům na Malik Street, po obědě se kvůli Davidovi rozhodli podniknout turistickou výpravu. Všichni čtyři tedy vyšplhali po stráni druhé strany údolí až k hoře Sión. Tam vstoupili do labyrintu uliček, vedoucích k hrobu krále Davida. Uvnitř vše halily nádherně vyšívané přehozy, ke vznešené atmosféře přispěly i stříbrné koruny a krytina tór. O pár schodů výš, v prvním patře téže budovy se rozkládalo Večeřadlo - místnost

Poslední večeře Páně. Takhle těsně je propletena tradice judaismu a křesťanství v Jeruzalémě...

Potom vešli do Starého Města skrz Siónskou bránu a kráčeli až ke stěně, tvořící centrum židovství. Vysoká zeď z obřích kvádrů s širokým osazením při hranách, typickým pro herodesovskou dobu. Jedině tyhle mamutí základy se zachovaly z pohádkově nádherného druhého templu Herodova, zničeného

Římany před devatenácti sty lety.

U vstupu do prostoru pod Západní zeď-spíš známou jako Zeď nářků- je prohledali, potom se oba páry připojily k proudu věřících, postupujících ke stěně. U bariéry rozdělující území na mužskou a ženskou část se zastavili a dlouho v tichosti přemítali. David opět pocítil kdesi v hloubce svého nitra prázdnotu - tam, kde duše toužila po naplnění.

Bohobojní se modlili tváří ke kamenům, mnoho z nich oblečených v dlouhých černých kaftanech ortodoxních Židů, licousy stácející se jako prstýnky po obou stranách obličeje se jim pohupovaly v podivném komihajícím pohybu dle náboženské tradice, připomínající vytržení v extázi.

Ženy ve své enklávě však vypadaly podstatně rezervovanější.

Konečně Joe promluvil, trochu v rozpacích zachraptěl: „Mám dojem, že půjdu odříkat Šema...“

„Ano,“ odsouhlasila Hannah. „Debro, jdeš se mnou?“

„Počkej chvilku!“ Otočila se k Davidovi a cosi vytáhla z kabelky. „Udělal jsem něco pro tebe, co potřebuješ k účasti na bratrově svatbě,“ upozornila. „Ale můžeš si to vzít hned!“

Podala mu nádherně vyšitou jarmulku z černého saténu.

„Běž s ním, on ti ukáže, co dělat...“

Dívky se přesunuly do vyhrazeného prostoru. David si usadil na hlavu věnovanou židovskou čepičku a následoval budoucího švagra ke Zdi.

Hned k ním přistoupil šarnes, stařec s dlouhými stříbřitými vousy, a pomohl Davidovi připevnit pomocí řemíků na levou paži a na čelo tefilirz, pouzdra obsahující na pergamenu psané verše z Tóry.

Ať jsou tato slova, která ti dnes přikazují, v tvém srdci...

Připevni je jako znamení na svou ruku a ať jsou pamětní páskou mezi tvýma očima...

Potom rozprostřel přes Davidova ramena takt, čtverhranný modlitební pláštík k zahalení hlavy a šíje, načež ho odvedl ke kamenné stěně. Tam mladík začal opakovat vše, co šarnes vyslovil.

„ŠernaJisrael-Slyš, Izraeli! Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný.“

Hlas zesílil, když se mu začala vynořovat slova z dávné minulosti a zároveň pohlížel na masivní kvádry, tyčící se před ním. Tisíce dřívějších souvěrců sepsalo úpěnlivé modlitby na kousky papíru a zastrkalo do mezer mezi obřími bloky.

Kolem něj se nesl k nebesům nářikavý chór hlasů. David ve své obrazotvornosti přímo viděl zlatý paprsek modliteb, zdvihající se z tohoto svatého místa a mířící vzhůru ke Stvořiteli.

I když opustili posvátné území a vystoupali po schodech do

Židovské čtvrti, dobrý pocit v Davidovi zůstal, duše se mu konečně uklidnila.

Tenhle večer seděli společně na terase, popíjeli Gold Star, vychutnávali slunečnicová semínka a zcela přirozeně si povídali o Bohu i náboženství.

Joe se snažil upřesnit vlastní postoj: „Jsem Izraelita a teprve potom Žid. V popředí stojí má vlast, teprve potom, daleko za ní, přichází na řadu mé náboženství!“

Ale David si dobře pamatoval výraz jeho tváře, když se modlil u Zdi nářků...

Diskutovali až pozdě do noci a teprve nyní David pochopil, jak obrovský rozměr má jeho náboženské dědictví.

„Rád bych se dozvěděl něco víc,“ přiznal. Debra nic nekomentovala, ale když mu připravovala věci k nočnímu odjezdu na leteckou základnu, přiložila na čisté uniformy výtisk Tolrle je můj Bailr od Hermana Wouka.

Knihu přečetl, a když se příště vrátil do Malik Street, chtěl další prameny. Našla tedy pro něj v angličtině, co mohla, později však zkusila některá díla v hebrejštině, aby se jeho kontakt s jazykem prohloubil. Nešlo však jen o náboženská témata, ale i dějiny či historické romány, které v něm vzbuzovaly zájem o tohle starobylé centrum civilizace, kde tři tisíce let se křížily všechny důležité trasy tehdejšího známého světa a probíhaly důležité bitvy

Nakonec četl vše, cokoliv mu přinesla: nadechl ho jak historický autor Josephus Flavius, tak současný Leon Uris.

Získané vědomosti ho podpořily v rozhodnutí, aby prostudovali veškeré historické památky s nimi spojené.

Proto se ve společném volném čase vrhli do objevování minulosti. Začali v troskách Herodovy pevnosti na vrcholu Masady u Mrtvého moře, kde zélóti raději zabili jeden druhého, než aby se poddali Římanům. Odtud se potom přesunuli na turistům méně známá místa.

V těchto dlouhých, sluncemprozářených dnech mohli vychutnávat piknik na ruinách římského akvaduktu a zároveň sledovat sokola, vznášejícího se ve vzdušných proudech, vznikajících v poušti. Potom se zase hrabali na dně vyprahlých vádí, kde sbírali staré mince a špice šípů, odhalené při posledním dešti.

Kolem nich se tyčily skalní útesy zbarvené do oranžové a zlaté, vzhledem k čistému vzduchu byla viditelnost tak úžasná, až měli dojem, že spatří nekonečno... Navíc je obklopovalo ticho tak rozlehlé, až měli dojem, že jsou jedinými žijícími bytostmi na celém světě...

Tenhle čas překypující štěstím se zdál Davidovi nejkrásnější ze všeho, co kdy vůbec zažil. Zároveň se mu díky těmhle vjemům podařilo překonávat únavné a vyčerpávající hodiny u své letky, takže když služba skončila, vždy na něj čekal dům v Malik Street, plný rodinného tepla, smíchu a lásky...

Joe a David si zorganizovali volno na základně z důvodů svatby. Právě v tenhle čas všude vládl klid, takže jim le Dauphin vyhověl bez jakéhokoli protestu - navíc patřil k pozvaným hostům.

Odjeli nahoru do Jeruzaléma už den předtím a okamžitě byli vtaženi k asistenci při náročných přípravách.

Mladý Morgan se nyní cítil jako plně vytížený taxikář či řidič nákladního vozu. Mercedes transportoval vše od květin, přes hudební nástroje až po vzdálené příbuzné.

Brigovu zahradu dekorovaly palmové listy a vlajkosláva v jásavých barvách. Uprostřed stála chupa, baldachýn ozdobený náboženskými symboly v modré a zlaté. Davidovu hvězdu doplňovaly znaky plodnosti: hrozny vinné révy obilné klasy a granátová jablka. Pod přístřeškem proběhne svatební obřad. Skládací stoly pokrývaly kouzelně barevné ubrusy, na nichž nádherně vynikaly naaranžované mísy s květinami a ovocem ve stínu olivovníků. Vždyť tu bylo místo pro tři sta hostů, na které čekal i otevřený prostor k tanci a ozdobené pódium pro kapelu.

Obsluhu i občerstvení dostali na starost profesionálně zavedené firmy a menu bedlivě vybraly ženy společně se šéfkuchařem. Ve sledu pokrmů měly vyniknout dva zlaté hřeby - obří tuňák s nádivkou, opět coby symbol plodnosti, a jehněčí v beduínském stylu, servírované na rozměrných měděných tácech.

V neděli, v den svatby, mladý Morgan odvezl svou milou do domu hlavního chirurga z Hadassah Hospital.

Hannah byla jednou ze sálových sester asistujících mu při operacích, a proto trval na tom, aby použila jeho dům k přípravě na svatbu. Debra měla nevěstě pomáhat, takže David je nechal o samotě a odjel zpět do Ein Karem.

Uličku vedoucí k domu střežil hustý kordon příslušníků tajné služby a parašutistů.

V domě se natáhl na ženichově posteli a sledoval, jak se Joe činí. Oblékal se v nervozitě, neustále nacházel a ztrácel prstýnek, pocení se zvyšovalo s blížící se hodinou svatebního obřadu. Slyšeli, jak se hosté scházejí dole v zahradě.

David vstal a přešel k oknu. Právě zahlédl, jak u brány velice bedlivě kontrolují plukovníka letectva.

Důstojník však nedával najevo žádné pohoršení.

„Ani s lampasáky se nemazlí,“ komentoval pobaveně Jihoafričan.

„Hannah totiž požádala o co nejmenší počet ozbrojenců v zahradě, takže si musejí dát zatracený pozor, koho sem vpustí,“ poznamenal Joe. Právě dokončil úpravu svršků a už se začal potit v podpaží.

„Jak vypadám?“ vyzvídal úzkostlivě.

„Bože, jako zpořádky Kráska azvíře,“ popíchl ho přítel.

„Trhni si nohou, Morgane!“ zašklebil se šťastný ženich, nasadil si brigádýrku a netrpělivě pohlédl na hodinky.

„Vyrážíme!“

Hlavní armádní rabín vyčkával s Brigem a ostatními ve studovně. Rabbi působil dojmem klidného muže, i když osobně osvobodil Hrobku patriarchů v sedmašedesátém.

Během postupu na Hebron projel s džípem rozpadající se frontovou linií Arabů, dávkou ze samopalů si otevřel vstupní bránu a s namířenou zbraní obrátil na útěk muslimské strážce, kteří se zoufalým ječením přeskakovali zadní zeď.

Joe seděl u otcova stolu a podepisoval ketubn, svatební smlouvu, potom mu rabín předal hedvábnou látku, kterou ženich zdvihl ve formálním gestu nabytí, k čemuž přidali svědkové blahopřání: „Mazal tov!“

Nyní skupina kolem ženicha vpochodovala do zaplněné zahrady, kde vyčkávala příjezd nevěsty. Ta se objevila po boku hlavního chirurga, který zastával místo jejího mrtvého otce

- s nimi přišla i skupina žen v jásavém oblečení, včetně

Debry a její matky. Všechny nesly rozžaté svíce.

Davidovi se Hannah nezdála nikdy nijak zvlášť atraktivní, na ženu mu připadala příliš vysoká a mohutná, ale v bílém šatu nevěsty se závojem došlo k přeměně.

Jako by plula na oblaku vzdouvajících se bělostných sukní, výraz tváře zjemnila krajka i vnitřní štěstí, zářící v těch zelených očích. Obličej rámovaly červenozlaté vlasy, pihy zakryl make-up, rafinovaně aplikovaný Debrou.

Také se jí podařilo v celkovém vzhledu zmírnit linie kostnatého nevěstina nosu a výsledkem se stala Hannah nebývale krásná.

Také Joe vypadal skutečně mohutně a pohledně ve slavnostní uniformě důstojníka letectva. Svižně kráčel ke své vyvolené, aby se s ní setkal u vstupu do zahrady, kde jí spustil závoj přes tvář v ceremoniálním bedeken dikalle.

Potom se ženich přesunul pod chupu, kde rabín čekal s talířem přes rameno. Za ním ženy se svíčkami přivedly Hannah. Rabbi prozpěvoval požehnání, zatímco nevěsta obešla ženicha sedmkrát v magických kruzích, což za starých dob sloužilo k zahnání zlých duchů. Konečně dvojice stála bok po boku, tváří směrem k jeruzalémské chrámové plošině. Hosté i svědci se tlačili kolem nich a ceremoniál začal podle předpisů.

Rabín požehnal číši s vínem, z níž se napili ženich i nevěsta, aby poprvé okusili lahodný nápoj ve společném svazku.

Potom se Joe otočil k Hannah, která měla tvář stále zakrytou krajkou, a navlékl jí hladký zlatý prsten na pravý ukazováček.

„Budiž mi zasvěcena tímto prstenem podle zákona Mojžíšova a Izraele!“ pronesl prastarou formuli.

Na závěr svatebního obřadu pak ženich rozdrtil skleněnou číši podpatkem a zakřupání se stalo signálem pro hudbu, zpěv i radost. Všude znělo: „Mazal tov! Mnoho štěstí!“

David opustil přítele a propracoval se zástupem hostů k čekající Debře.

Zářila žlutou kreací, čerstvé květiny měla vpletené do černých vlasů. Nadšeně vdechoval vůni, když ji objímal kolem pasu a špital do ucha: „Příště jsi na řadě ty, má krásko!“ Ona jen tiše hlesla: „V to doufám!“

Novomanželé se vzali za ruce, potom vstoupili na improvizovaný parket. Hudba začala svižným rytmem a všichni mladí se objevili vedle nich, zatímco starší vyklidili pozice a zamířili ke stolům ve stínu palem.

Mezi veškerým jásotem a smíchem přece jen uniformy dodávaly atmosféře pochmurnou příchut'. Téměř každý druhý muž měl co do činění s válkou - u brány do zahrady i u hlavního vchodu do kuchyně stáli uniformovaní parašutisté se samopalem Uzi na rameni. Příslušníci tajné služby se dali též velice lehce odhalit: sice se pohybovali v civilních šatech, ale bez úsměvu - navíc ostražitě očima pročesávali okolí.

David a Debra tančili spolu, ona se lehce vznášela v nádherně pevném sevření jeho paží. Potom si kapela potřebovala oddechnout, takže Jihoafričan dívku odvedl do tichého zákoutí, kde se zastavili a šeptem pomlouvali hosty, až se musela chichotat.

„Jsi hrozný!“ naklonila se k němu. „Umírám tu žízni neseženeš mi něco k pití?“

„Co třeba sklenku vychlazeného bílého vína?“ navrhl.

„Ty odhalíš každou mou touhu,“ usmívala sena něj.

Chvilí se dívali jeden druhému do očí, když mladý Morgan náhle zaznamenal chladný závan, jakýsi temný mrak děsivého zoufalství, rodičí se kdesi v nitru - snad přímo předtuchu nenahraditelné ztráty! Šlo o skutečný pocit: vždyť mu mráz přeběhl po zádech, žaludek se sevil!

Jako by mu chtěl zlý osud vzít veškeré prožívané štěstí a radost...

„Davey, co se stalo?“ Nadšený výraz dívčí tváře se změnil, snad s ním soucítila, dokonce mu i pevně stiskla ruku.

„Ale nic!“ Prudce se jí vytrhl, snažil se veškeré negativní vjemy potlačit. „Nic se neděje!“ zopakoval své ujištění, ale přesto ho stále drtila nedefinovatelná hrůza. „Radši seženu to víno,“ pronesl a otočil se.

Prodíral se cestou k baru. Brig zachytil jeho pohled a usmál se. Joe stál vedle otce, culil se a cosi volal na Davida, zatímco druhou rukou objímal nevěstu. Hannah už měla závoj zdvižený a pihy se začaly pomalu zviditelňovat - při porovnání se sněhobílou krajkou téměř zářily.

Jihoafričan mávl rukou, pokračoval však dál k baru pod otevřeným nebem na konci zahrady. Smuteční nálada ho však neopustila, takže právě teď ani neměl chuť si s někým z přátel povídat.

Právě nyní ho od Debry odřízlo defilé obsluhujícího personálu v bílém. Vcházeli do zahrady brankou, každý nesl velký měděný podnos zakrytý poklopem, z něhož se i v horkém slunci zdvihaly obláčky páry. Zahradu zaplnila vůně masa, ryb a koření. Nadšeným vzdycháním i potleskem hosté ocenili nadcházející show.

V davu se číšníkům otevřela cesta k jídelnímu stolu na vyvýšené terase, odkud se dalo projít do kuchyně.

Procesí minulo Davida, jehož pozornost od nádherných lahůdek přetáhla tvář druhého muže v řadě. Chlapík středního vzrůstu temné pleti s hustým knírem pod nosem se příšerně potil.

Obličej mu vlhkostí přímo zářil, kapičky visely na každém vousu. Bílé číšnické sako mělo v podpaží temné propoceně skvrny, když zdvihal gigantický podnos.

V té chvíli dotyčný vzhlédl a pohledy obou mužů se střetly.

Mladý Morgan okamžitě pochopil, že tenhle člověk je v područí jakési silné emoce - možná strachu či rozjaření.

V té chvíli si i číšník uvědomil zkoumavý pohled a nervózně uhnul očima.

Najednou si David uvědomil, jak v něm podezření roste, na rukou mu naskočila husí kůže, když se tři podezřelé postavy objevily na kamenném schodišti hned za slavnostní tabulí.

Číšník opět pohlédl směrem k němu a jakmile zjistil stále upřený zrak jednoho z hostů, koutkem úst pronesl cosi ke svému společníkovi. Ten též pohlédl na zvědavce.

Výraz ve tváři však stačil, aby vyvolal poplach v pilotově ostražitě mysli! Cosi se děje, něco nebezpečně zlovolného a hrůzného - tím si byl jistý...

Honem propátral nejbližší okolí, hledal tajné agenty.

Dva z nich spatřil na terase za linií číšníků, jednoho poblíž branky.

Vrhl se mezi přítomné, nedbal nevlídných komentářů, propracovával se k ním. Přitom však nespustil oči z tří podezřelých příslušníků obsluhujícího personálu, takže dopodrobna zahlédl, k čemu dochází.

Operaci měli skutečně naplánovanou s překvapující perfektností. Jakmile všichni tři položili obří podnosy na stůl za neustálého jásotu a smíchu svatečkanů, namačkaných v zahradě pod nimi, sejmuli poklopy, které v jejich případě kryly smrtenosné porce.

Snědý číšník nacvičeným pohybem uchopil samopal, bleskově se stočil a dlouhou dávkou prakticky přefízl vedví oba střežící parašutisty za sebou. Rachot automatu v zahradě chráněné vysokými zdmi každého téměř ohlušil, zatímco smrtenosný proud kulek trhal vnitřnosti obou nebožáků jako monstrózní zbran.

Další komplic s opičím výrazem ve tváři a temně černýma očima zdvihl rychlopalnou zbraň, přiděpl a jedinou dávkou zlikvidoval parašutistu u branky.

Napřed museli eliminovat veškeré zdroje případného ozbrojeného odporu. Samopal sebou trhal v pevném sevření, projektily mlaskavě pronikaly lidským masem.

Strážnému se už podařilo připravit si Uzi ke střelbě a právě se snažil zamířit, když ho kulka zasáhla přímo do úst. Hlava

sebou trhla, parašutistický bareť vyletěl do vzduchu. Automat mu vypadl z rukou, pomalu padal na dlaždice směrem k Davidovi. Ten se skryl za zídkou schodiště právě ve chvíli, kdy arabští teroristé začali kropit nejbližší okolí smrtící sprškou. Okamžitě se ozval nářek i zoufalé výkřiky, mísící se s rachotem výstřelů.

Na druhé straně jeden z příslušníků tajné služby už vytáhl pistoli z podpažního pouzdra, chytil ji oběma rukama a zamířil v pozici profesionálního střelce. Pouze dvakrát stiskl spoušť a terorista s opičím výrazem se musel opřít zády o zeď. Přesto nepadl, dokonce páčil dál, až svůj cíl zasáhl.

Zahrada se zaplnila panikou zachváceným davem, zoufalá masa lidských bytostí se snažila za hrůzného jekotu proplazit do úkrytu mezi umírajícími hosty.

Dva projektily skosily Hannah, která padla na stůl se sklenicemi a lahvemi. Jasná krev tryskala z ran a barvila svatební róbu.

Prostřední útočník právě odhodil prázdnou zbraň, rychle se sehnul nad dalším podnosem a vytáhl dva granáty.

Oba hodil do tlačenic, kde dvojí výbuch způsobil všeničící katastrofu. Rozžehly se dvě jasné plamenné záře, ozvalo se děsivé pištění letících střepin. Výtí žen o oktávu stouplo, téměř přehlušilo střelbu. Terorista se opět sehnul, v ruce se mu objevily další granáty.

Tragédie se seběhla jen v několika vteřinách, ale tenhle zlomek času stačil přeměnit jásavou slavnost v šokující zmrť roztrhaných, zkrvavených těl.

Mladý Morgan vyrazil z úkrytu za schody, hbitě se přetočil k opuštěnému Uzi a v jediném pohybu už klečel, zbraň tiskl k boku. Dřívější parašutistický výcvik mu umožnil provést celou akci naprosto automaticky.

Zraněný zabiják ho zahlédl a hned se k protivníkovi stočil, i když se nemohl odpoutat od opory zdi. Jednu paži měl prostřelenou, bezvládně se mu houpala u boku, zatímco rukáv se barvil krví. Přesto se mu podařilo pozdvihnout samopal a zamířit na Davida.

Jihoafričan však vypálil první dávku, kulky začaly trhat omítku za Arabem, takže instinktivně upravitl náměr.

Projektily strázaly teroristu na zem, přišpendlily ho ke stěně, kde sebou tělo jen trhlo a kroutilo se. Na zdi po sobě zanechal temnou šmouhu.

To už přenášel proud střel na Araba vedle kuchyňských dveří, připraveného k hození dalších granátů.

Zrovna se pravačkou rozmáchl, v obou dlaních svíral ocelové posly smrti. Dokonce vykřikoval jakási hesla, triumfální jekot přehlušoval kvílení obětí.

Než však mohl dokonat hrůzný dílo, Jihoafričan ho sejmul první dávkou, kdy tučet kulek mu pronikl do hrudi i břicha.

Útočník upustil oba granáty, nachýlil se dopředu a pomalu se sesouval k podlaze. Holýma rukama se snažil zastavit únik životodárné tekutiny. Granáty s krátkým časováním však téměř okamžitě explodovaly a v zážehu přeměnily teroristu v krvavou kaši.

Tlaková vlna porazila i třetího na konci terasy, čehož využil David, který se bleskově hnul po schodech vzhůru.

Smrtelně zraněný arabský zabiják měl sice v hlavě i hrudi zabodané střepiny granátů, ale pořád zůstával naživu.

Snažil se uchopit samopal, ležící vedle, smáčený jeho vlastní krví.

Jihoafričana stravovalo šílené běsnění. Náhle si uvědomil, že řičí jako maniak, když přidřepal na terase a mířil na umírajícího.

Arab si přitahoval k sobě automat, zároveň ho zdvihal se zoufalou koncentrací opilce.

David vipálil, jedna kulka se zabořila do zhrouteného těla bez jakéhokoliv okamžitého efektu.

Uzi se vyprázdnil, úderník už nenašel žádný náboj k odpálení.

Na druhé straně terasy se tvář teroristy zalévala potem i krví, přesto se ústí hlavně pomalu, ale nebezpečně posunovalo. Život z vraha sice vyprchával rychle, přesto se snažil využít zbytku svých sil.

Mladý Morgan tam stál zcela paralyzovaný, s prázdným zásobníkem ve zbrani, zatímco temné oko nepřátelského samopalu ho našlo. Všiml si, jak se Arabovy oči zúžily, ve tváři se mu rozzářil vítězoslavný vražedný úšklebek nadšení, když zahlédl ztuhlý terč. Prst se mu usadil na spoušti.

Na tuhle vzdálenost ho dávka zasáhne jako proud vody z hasičské hadice. Chtěl uskočit, ale tušil, že už je pozdě.

Terorista právě mačkal spoušť, když v té samé chvíli zahřměl vedle pilota výstřel.

Polovina zabijákovy hlavy zmizela, žlutý pudinkový obsah lebky se rozpleskl na bílé stěně za ním. Smrtelné sevření na spoušti vyprázdnilo zbylé náboje v uši trhajícímu rámsu zcela neškodně do hroznového vína nad ním.

Napůl omámený David jen pootočil hlavou. Brig se objevil vedle něj, v dlaní svíral služební pistoli příslušníka tajné služby. Krátce si pohlédli do očí, potom generál prošel kolem něj k padlým teroristům. Sklonil se nad nimi, oběma vpálil kulku do hlavy.

Mladý Morgan se otočil. Uzi mu vypadl z rukou, když jako ve snách sestupoval po schodech do zahrady.

Mrtví a ranění se kupili v hromádách, někteří leželi osamoceně na trávníku coby zubožený pomník zvrácené nelidskosti.

Tiché úpění a nářek zraněných se mísil s knikavým pláčem dětí, zoufalé volání matky působilo s větší děsivostí než ostatní výkřiky.

Zahrada prosákla krví. Bílé zdi se přeměnily v makabrozní galerii rudých výtvarů. Dlažďení pokrývaly krvavé hory ostrůvků a klikatých hadů, životodárná tekutina se vsakovala do hlíny krvavý deštěk rudých kapek prýštil z těla hudebníka, který visel přes zábradlí pódia.

Nechutně nasládlý odér se mísil s vůní okořeněného jídla i rozlitého vína, k němu se přidružovala moučná příchut' rozdrobené omítky a hořké aroma spáleného střelného brachu.

Závoje kouře i jemné částičky nečistot se zdvihaly nad zahradou, přesto nedokázaly zakrýt jeviště děsivého masakru.

Kneny olivovníků s vyrvanými kusy dřeva létajícími projektily svítily navlhlou bělostí. Zranění a zmatení, zbytek těch, co přežili, se snažili opustit pole střepů a rozbitého porcelánu. Kleli, modlili se, šeptali a naříkali

-volali po spáse!

David sestupoval po schodech. Nohy mechanicky kráčely, svaly měl otupělé duševní bolestí, tělo znečitlivělé a život mu koloval snad jen v konečcích prstů.

Joe se tyčil pod jedním z těch polámaných olivovníků

- připomínal kolos, na mohutných nohou rozkročený, hlavu zvrácenou dozadu s tváří zaměřenou k nebi. Víčka však měl pevně stisknutá a rty formovaly tichý výkřik hrůzné agonie, protože v náruči svíral Hannah.

Závoj nevěsty spadl, takže jasná záplava vlasů odstínu mědi se téměř dotýkala země. Nohy i ruce visely bez života, zlaté pihy vyvstaly jasně na mléčně bílé tváři. Na šatech se rozrostly krvavé skvrny a připomínaly listy poinsettie.

David se snažil odvrátit zrak. Nemohl se dívat, jak přítel trpí, proto pomalu zamířil do středu zahrady v děsivé předtuše toho nejhoršího.

„Debro!“ pokusil se zařvat, ale ozvalo se pouhé zasípání.

Málem uklouzl v mazlavé černí rozlité krve, překročil tělo jakési ženy v květovaných šatech, ležící tváří v travě, paže měla rozhozené. Vůbec nerozeznal matku ženicha.

Debro! Snažil se pospíchat, ale nohyvypovídaly poslušnost.

Teprve až teď dívku zaregistroval v koutě u zdi, kde ji opustil.

„Debro!“ Srdce se mu rozbušilo, zdála se nezraněná, jen se sesula pod jednu z mramorových řeckých soch.

Květiny ve vlasech zůstaly, žluté hedvábí šatů stále radostně zářilo.

Klečela směrem ke stěně s hlavou sehnutou, jako by se modlila. Tmavé vlasy jí spadaly přes obličej, dlaně si tiskla k lícím.

„Debro.“ Padl vedle ní na kolena, něžně se jí dotkl na rameni.

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ Pomalu spustila ruce, držela je však stále u sebe. Studený pařát snad sevřel

Davidovu hrud', když v dlaních spatřil krev, červenou a jasnou jako víno v křišťálové číši.

„Davey,“ špitla, otočila se k němu. „Jsi to ty, miláčku?“

Mladý Morgan bezděčně zaúpěl, když zahlédl krví zalité oční důlky, kde temná želatinová kaše propojila tmavé řasy a přetvořila milovanou tvář v masku příšery.

„Jsi to ty, Davey?“ opět zjišťovala, s hlavou podivně vychýlenou, aby dobře slyšela.

„Ach bože, Debro...“ Zíral jí přímo do tváře.

„Nic nevidím, Davey!“ Zatápala vedle sebe. „Ach, Davide

- nevidím...“

Uchopil ty zakrvácené ruce, sevřel je ve svých a měl dojem, že mu srdce zoufalstvím pukne.

Siluetu moderní Hadassah Hospital se vypínala téměř nad okrajem osady Lin Karem. Rychlost, s níž se sanitky přirýtily, zachránila mnoha obětem život, obzvlášť, když visel na vlásku. Nemocnici náhle zavalila vlna válečných zranění.

Všichni tři - Brig, Joe a David - drželi noční vigilií společně. Seděli na tvrdé dřevěné lavici v čekárně. Jakmile se ozbrojené složky dozvěděly víc o naplánovaném útoku, příslušník tajné služby vyšetřával zprávu generálovi.

Velitel vražedného gangu už dlouho patřil k těm důvěryhodným zaměstnancům firmy, poskytující služby v pohostinství.

Ti další dva byli údajně jeho „bratřanci“, jimž poskytli dočasně práci na doporučení dotyčného spolehlivého číšníka. Zatím bylo jisté, že veškerá doporučení padělati.

Premiérka a celá vláda měli zpoždění už v knesetu při řešení vyvstálé nouzové situace, takže vyjeli na svatbu v čase, kdy došlo k útoku. Šťastná shoda okolností je tedy zachránila! Golda Meirová poslala osobní kondolence všem příbuzným obětí.

V deset hodin Rádio Damašek vyslalo do éteru nadšenou zprávu, že Al-Fatah se přihlásil k odpovědnosti za atentát vítězně provedený příslušníky sebevražedného oddílu.

Pár minut před půlnocí vyšel z operačního sálu hlavní chirurg, stále v zeleném plášti i botách, s rouškou staženou z úst. Ruth Mordecai je mimo nebezpečí, potvrdil Brigovi.

Odstranili kulkou, která prolétla hrudníkem a zaklínila se pod lopatkou. Dokonce i plíci zachránili.

„Bohudíky,“ mumlal generál a zavřel oči. Představil si, jak by jeho život vypadal bez ženy, s níž strávil už pětadvacet let. Potom vzhlédl. „Co má dcera?“

Chirurg potřásl hlavou. „Ještě stále na ní pracují ve vedlejší operační sále.“ Potom se odmlčel. „Plukovník Halman nám zemřel pod rukama před pár minutami...“

Zatím zahynulo jedenáct lidí, další čtyři se nacházeli v kritickém stavu.

Brzy ráno dorazili pohřební zřizenci v černých limuzínách.

Jihoafričan dal klíče od mercedesu příteli, aby mohl následovat pohřební vůz s tělem své vyvolené a zorganizovat vše potřebné pro pohřeb.

Tím pádem David a Brig zůstali sedět vedle sebe, unavení, s tmavými kruhy pod očima. Popíjeli kávu z papírových kelímků.

Kolem desáté se vynořil oční chirurg. Asi čtyřicátník s hladkou tváří vypadal mladě, šediny ve vlasech se zdály omylem při porovnání s pletí bez vrásek a pronikavě modrýma očima.

„General Mordecai?“ Brig vstal. Zdálo se, že zestárl o deset let během uplynulé noci.

„Jsem doktor Edelman. Mohl byste jít se mnou do kanceláře, prosím?“

David je chtěl následovat, ale lékař se zarazil a pohlédl na důstojníka.

„Jsem její snoubenec,“ upozorňoval mladý Morgan..

„Generále, bylo by lepší, kdybychom si mohli napřed promluvit sami!“ Edelman se jasně snažil předat očima varovný signál, takže otec oběti přikývl.

„Davide, prosím tě...“

„Ale,“ začal mladík, ovšem Brig mu jen sevřel rameno - šlo o první gesto náklonnosti, ke kterému kdy mezi nimi došlo.

„Prosím, můj chlapče...“ David se tedy otočil a padl zpátky na lavici.

V malé prostoru kanceláře se chirurg usadil na roh stolu a zapálil si cigaretu. Téměř dívčí ruce měl dlouhé a štíhlé, zapalovač používal v úsporném pohybu odborníka.

„Určitě nechcete mazat med kolem úst, mám pravdu?“ pohlédl zpytavě na generála a pokračoval dál, aniž by vyčkal odpovědi. „Ani jedno z očí vaší dcery není poškozené,“ zahájil, ale hned zvedl ruce, aby zarazil narůstající výraz uspokojení ve tváři důstojníka. Raději se otočil k průhledové tabuli, kde viselo několik rentgenových snímků.

Cvakl vypínačem.

„Oči jsou nedotčené, nedošlo ani k žádnému poškození obličejových částí, přesto existuje poškození...“, dotkl se jasného obrysu v kouřové šedi negativu. „Jde o kovovou střepinu zcela malého rozměru, pravděpodobně pocházející z granátu. Není větší než špička tužky.

Vstoupila do lebky přes hranu kosti spánkové, prosekla větší žílu, což způsobilo značné krvácení a dostala se až za oční bulbus. Přesto nepoškodila ani jeden z nich, ani jiné životně důležité tkáně. Bohužel se kousku kovu podařilo proseknout kostní okolí zrakových nervů,“ prstem naznačoval trasu střepiny. „Zde se, že napřed nám přetrhla kanál, pak narušila chiazma, a nakonec se zasekla do kostní houby vzadu.“ Edelman zhluboka vtáhl kouř, zatímco čekal na reakci otce pacientky. Žádná se však neobjevila.

„Chápete už naznačený problém, generále?“ zeptal se.

Brig unaveně zavrtěl hlavou. Chirurg tedy vypnul světlo a vrátil se ke stolu. Vzal poznámkový blok, tužku vytáhl z horní kapsičky pláště. Velice zručně naskicoval optický systém u člověka: oční bulvy, mozek i zrakové nervy při pohledu shora.

„Od každého oka vedou zrakové nervy do úzkého tunelu v kosti, kde se po vstupu kříží v chiazmatu v podobě řeckého písmene chí - po výstupu pak míří k protilehlým mozkovým lalokům.“

Generál přikývl, takže Edelman zabodl tužku v místě, kde se nervy spojují. V* Brigových očích náhle zasvitlo poznání.

„Oslepla?“ vydechl, načež chirurg přikývl.

„Na obě oči?“

„Obávám se, že ano.“

Důstojník sklonil hlavu a začal si mnout kořen nosu.

Potom promluvil, aniž se na doktora podíval.

„Nezvrátě?“

„Nemůže rozeznat ani obrys, ani barvu, ani světlo či tmu.

Trajektorie střepiny prošla chiazmatem. Veškeré příznaky potvrzují přerušení nervu. Lékařská věda zatím nezná žádnou techniku, která by původní stav mohla obnovit.“

Edelman se odmlčel, aby se nadechl před vyslovením konečného ortelu: „Slovy se tedy dá vyjádřit situace zcela jasně: vaše dcera je permanentně a kompletně slepá na obě oči!“

Důstojník jen povzddechl, pomalu na lékaře pohlédl.

„Už jste ji s tímhle seznámil?“

„Doufal jsem, že tohle zvládnete vy jako otec,“ uhnul chirurg očima.

„Máte pravdu,“ přikývl Brig. „tak to bude nejlepší.

Mohl bych ji vidět? Je vzhůru?“

„Pacientka je pod lehkými sedativy. Necítí žádnou bolest, jde u ní o drobné nepohodlí, protože vnější rána je zcela zanedbatelná. Nebudeme se ani pokoušet kovovou střepinu odstranit, poněvadž by musela podstoupit velice rozsáhlý neurochirurgický zákrok...“ Vstal, ukázal ke dveřím.

„Ano, teď ji můžete navštívit! Zavedu vás k ní.“

Chodbu podél řady operačních sálů lemovala nosítka a na nich generál rozpoznal mnoho hostů ze svatebního obřadu. U několika se krátce zastavil, aby s nimi promluvil, než opět následoval doktora k pooperačnímu pokoji na konci koridoru.

Na lůžku u okna ležela Debra, velice bledá, zaschlou krev měla stále ve vlasech. Obvaz jí zakrýval obě oči.

„Přišel váš otec, slečno Mordecai,“ oznámil Edelman a ona hned pootočila hlavu k ním.

„Tati?“

„Jsem tady, holčičko moje!“

Chytil nebohou dcerku za ruku a sehnul se, aby ji políbil.

Rty měla studené, v dechu cítil dezinfekci.

„Co máma?“ úzkostlivě hlesla.

„Už je mimo nebezpečí,“ ujišťoval ji otec, „ale Hannah...“

„Neboj, už mi to řekli,“ zarazila ho, i když se dusila slzami. „Joe je v pořádku?“

„Tvůj bratr se chová statečně,“ pronesl. „Ten bude v pořádku!“

„Kde je Davey?“

„Tady.“

Okamžitě se vzepřela o loket, v tváři se jí rozzářilo nadšené očekávání. Marně však točila hlavou.

„Davey,“ zavolala, „kde jsi? Ztracený obvaz! Nedělej si starosti, jen musím nechat zrak odpočinout...“

„V pokoji není,“ přerušil ji Brig a snažil se, aby opět ulehla. „Čeká venku na chodbě.“

Dceři se hned v obličejích zračilo zklamání. „Prosím, řekni mu ať honem přijde!“ špitla.

„Jistě, ale až za chvíli - napřed si musíme spolu promluvit!
Mám pro tebe nepříjemnou zprávu...“ Už podle napětí v otcově hlasu odhadla možné problémy, hned se tedy zklidnila. Nehybně tu ležela jako vyděšené zvířátko uvízlé v pasti.
On však byl voják, s tvrdým přístupem ke všemu. Snažil se zprávu zjemnit, ale tón hlasu naopak ještě víc zdrsněl prožívanou bolestí, takže výsledek se jevil brutálně.
Jedině ruka, kterou svíral v mohutné dlaní prozrazovala, že vnímá. Křečovitě sebou trhala, jako byv ní hloďalo zranění. Další otázky nepoložila, a když slova došla, dlouho u ní v tichosti seděl. Pak promluvil jako první.
„A teď ti sem pošlu Davida,“ oznámil, ovšem její reakce byla okamžitá a vehementní.
„Nel!“ Pevně mu sevřela ruku. „Ne, teď se s ním setkat nemůžu. Napřed si musím všechno promyslet!“
Brig se vrátil do čekárny, kde mladík prudce vyskočil.
Čisté linie tváře jako by umělec vytesal ze zářivě bílého mramoru, temná modř očí vynikala oproti tváři v hlubokém kontrastu.
Generál ho okamžitě zarazil. „Žádné návštěvy!“ Chytil Davida za rameno. „Nedovolí ti, abys ji viděl- až zítra!“
„Stalo se něco? Proč?“ Snažil se ze sevření vymanit, ale Brig ho pomalu odváděl ke dveřím.
„Nic se neděje. Bude zase v pořádku, ale nesmí ji zasáhnout žádné vzrušení! Do zítřka snad vydržíš?“

HANNAH POHRBILI Už ten večer na rodinném pozemku, na svahu Olivové hory. Malou skupinku smutečních hostů tvořili tři muži a hrstka příbuzných, z nichž mnozí měli ještě další členy rodin, nad nimiž truchlili od včerejšího krveprolití.
Služební vůz čekal na generála, jenž se musel zúčastnit jednání nejvyššího velení, kde se zajisté proberou odvetná opatření. Dojde k další otáčce kola násilí, které se valilo přes postiženou zemi.
Joe a David se usadili v automobilu. V tichosti zůstali sedět, David se ani nesnažil nastartovat. Joe zapálil dvě cigarety, jednu mu podal. Dál sklesle dumali. Nezůstala v nich ani kapka rozhodnosti.
„Co budeš teď dělat?“
„Máme čtrnáct dní,“ konstatoval Joe. „Měli jsouc jet k moři do Aškelonu...“, hlas se mu vytratil. „Nevím! Vůbec si neumím představit, co dál...“
„Co takhle někam vyrazit a dát si drink?“
Přítel jen zavrtěl hlavou. „Na chlast nemám ani pomyšlení,“ odfrkl. „Vrátím se asi na základnu. Určitě v noci budou nějaké lety.“
„Takjo,“ rychle přikývl David. „Pojedu vtom s tebou.“
Stejně do zítřka nemůže Debru navštívit, navíc dům v Malik Street by ho zbytečně děsil prázdnotou a chladem. Náhle se mu stýskalo po klidu na noční obloze.
Srpek měsíce jasně zářil, podobný turecké šavli na temném nebi. Hvězdy se stříbřitě třpytily, svým jasnem připomínaly drahokamy.
Hnali se vysoko nad Zemí, vzdáleni od zármutku i bolesti, zahalení v izolaci letu, ztraceni v rituálu a koncentraci nočních stíhačů.
Za hledaný cvičný cíl jim sloužila Mirage F-1 z vlastní letky, kterou objevili na radaru daleko nad Negevskou pouští. Joe stíhačku zachytil na obrazovce, potom veškeré údaje předal vysílačkou Davidovi. Ten trpělivě napínal zrak, až zahlédl pohybující se hvězdnou zář, způsobenou tryskovým motorem. Žhavé výtokové plyny rudě zářily v černém sametu noci.
Dvojice se doslova připlazila zespoda pod břicho cíle, potom vyrazila strmě vzhůru v prudkém švihy podobná dravé barakudě, vyrážející za svou kořistí z hloubky oceánu, kdy v explozi vodní tříště rozráží hladinu. Proletěli tak blízko, až přátelský Přelud sebou divoce trhl vlevo.
Pilot je očividně až do tohoto okamžiku vůbec nezpovozoval.
Joe přece jen na ubytovně usnul, zmožený zármutkem, ale David vedle na lůžku jen naslouchal, jak kamarád oddychuje.
Při náznaku svítání hned vstal, osprchoval se a nechal přítele spát. Vyrazil do Jeruzaléma. Do nemocnice se dostal ve chvíli, kdy slunce zalilo okolní kopce svými paprsky a ověňčilo je odstínem hebkého zlata a růžové perleti.
Sestra z noční služby v recepci se tvářila nepřívětivě a velice zaměstnaně. „Neměl jste sem vůbec chodit, protože návštěvní hodiny jsou až odpoledne.“
David však použil veškerého svého šarmu. „Chtěl jsem jenom vědět, jestli se jí daří dobře. Musím se totiž ještě dopoledne vrátit k útvaru.“
Dívka nebyla imunní ani k jeho úsměvu, ani k uniformě letce, takže se přece jenom podívala do seznamu.
„Asi je to omyl,“ pronesla nakonec. „Jediné příjmení Mordecai je u paní Ruih.“
„To je její matka,“ přitakal mladý Morgan, zatímco sestra prohledávala další záznamy.
„Teď už se nedivím, že vaši dívku nemůžu najít,“ mumlala podrážděně. „Vždyť ji včera propustili.“
„Propustili?“ David na ni zděšeně zíral.
„Ano, odjela domů. Teď už si vzpomínám: otec pro ni přijel zrovna ve chvíli, kdy jsem nastoupila službu. Opravdu hezké stvoření, na očích měla obvaz...“
„Přesně tak,“ přikyvoval mladík. „Děkuju vám za dobrou zprávu,“ vyhrkl a už se hnál k autu. Srdce zpívalo radostí, konečně se cítil volný od hloďajících pochyb a hrůzných představ.

Deb je konečně doma! Deb je v bezpečí a má se dobře!
Brig mu otevřel a nechal ho vkročit do ztichlého domu.
Pořád měl na sobě uniformu, rozepnutou a pomačkanou.
Ve tváři se mu kolem koutků úst tvořily vrásky, oči měl zarudlé ze starostí, bolesti a nedostatku spánku.
„Kde je Debra?“ okamžitě vyhrkl David. Generál jen povzdychl a ustoupil stranou, aby mohl vejít dovnitř.
„Kde je?“ zopakoval mladý Morgan, zatímco ho pán domu vedl do studovny, kde ho mávnutím ruky usadil.
„Proč mi neodpovídáte?“ Mladík zalila vlna vzteku, zatímco vysoký důstojník se sesul do křesla v téhle rozlehlé místnosti, vybavené jen spoře knihami a archeologickými nálezy.
„Včera jsem ti to nemohl říct, Davide, protože si to nepřála! Mrzí mě to...“
„Co se stalo?“ Opět mu zděšením přeběhl mráz po zádech.
„Potřebovala čas k přemýšlení, potřebovala si jistá fakta ujasnit.“ Brig opět vstal a začal přecházet po studovně, ozvěny kroků dutě zněly na holé dřevěné podlaze.
Po chvíli se zarazil, dotkl se jednoho z kousků starobylé sochy, podvědomě jej hladil a přitom vyprávěl. Snad se snažil v minulosti najít úlevu.
Mladý Morgan v tichosti naslouchal, občas potřásl hlavou, jako by chtěl řečená slova popřít, jako by nechtěl skutečnost přijmout.
„Takže vidíš, jde o permanentní a konečné stadium, bezjakékoliv naděje. Je slepá, Davide-úplně slepá! Odešla do vlastního světa temnoty, kam ji nikdo jiný nemůže následovat...“
„Ale kde je? Chci jít za ní,“ syčel mladík, ale Brig jeho požadavek ignoroval. Pokračoval pevně dál.
„Potřebovala čas, aby se rozhodla, a já ji ho dal! Včera večer, po pohřbu, jsem za ní zajel a ona už byla připravená. Postavila se celému neštěstí odhodlaně čelem, zvažila všechna pro i proti, a potom provedla chirurgický řez...“
„Já ji ale chci vidět!“ naléhal David. „Chci si s ní promluvit!“
Generál na něj pohlédl, výraz v očích pohnal, hlas se mu zlomil, drtila ho tíže soucitu.
„Ne, Davide! Šlo totiž o její rozhodnutí - už ji nikdy neuvidíš! Pro tebe je mrtvá! Takhle zněla její slova: Řekni mu, že jsem zemřela, ale ať si mě pamatuje živou!“
Mladý Morgan ho přerušil, vyskočil z křesla. „Zatraceně, kde je?“ Hlas se mu chvěl. „Chci ji vidět, a to hned!“
„Bryskně přešel ke dveřím, trhnutím je otevřel. Brig však pokračoval.
„Tam není...“
„A kde tedy?“
„Nesmím ti to říct, přísahal jsem dceři!“
„Však já ji najdu...“
„I to se ti může povést, pokud budeš pečlivě hledat, však zničíš jakýkoliv respekt či lásku, kterou ona k tobě cítí,“ vysvětloval neúnavně otec. „Opět ti můžu přesně tlumočit její slova: Řekni mu, že ho vyzývám ve jménu naší lásky, ve jménu toho, co jsme byli jeden pro druhého, ať mě nechá být, ať mě nehledá!“
„Proč, ale proč?“ zavyl zoufale David. „Proč mě odvrhla?“
„Má dcera dobře ví, že u ní došlo ke změně bez jakékoliv naděje či příslibu - ona dobře ví, že to, co bylo předtím, se už nikdy nevrátí! Navíc si uvědomila, že nikdy nemůže být pro tebe tím, co můžeš právem předpokládat...“
„Zlobným gestem zarazil další mladíkovy protesty. „Poslouchej už přece, co říkám! Pochopila, že váš vztah nemůže dál trvat.
Právě teď se svou manželkou stát nemůže, poněvadž jsi moc mladý, moc vitální, moc arogantní...“
Mladý Morgan jen ztuhle zíral.
„V současné době by se všechno začalo hroutit. Možná za týden, za měsíc či třeba až za rok by vaše pouto puklo! Ty by ses cítil připoután ke slepé ženě a tohle ona nechce! Proto ti nařídila okamžitou smrt, rychlou i plnou soucitu, a ne vlečení břemene...“
„Skončete to!“ zaječel David. „Zatraceně, přestaňte už!“
„Tohle mi stačí...“ Zhroutl se zpátky do křesla a opět zavládlo ticho. Schoulil se s obličejem v dlaních, zatímco generál zůstal stát u okna, kde ranní slunce ozářilo žalem zkřivenou tvář- starého bojovníka.
„Dcera po mně chtěla, abych tě donutil k přísaze...“
zarazil se. Mladík vzhlédl. „Máš slíbit, že se nebudeš pokoušet ji najít...“
„Ne!“ tvrdošjně vrtěl hlavou.
Generál povzdychl. „Pokud odmítneš, mám ti sdělit další informaci - tvrdila, že určitě pochopíš, i když já nevím, o co jde - že prý v Africe žije nádherné a divoké zvíře zvané antilopa vraná. Ale když jedna z jejích stáda je zraněná lovcem či lvem.“
Slova bolela víc než rány bičem a David si hned vzpomněl na chvíli, kdy tenhle příběh své milé vyprávěl: tenkrát však byli oba silní a nezranitelní!
„Tak dobře,“ zamumlal nakonec, „pokud je tohle její přání, potom slibuju, že po ní nebudu pátrat, i když nemůžu odpřisáhnout, že se nepokusím přesvědčit vaši dceru o nesprávnosti krutého rozhodnutí...“
„Možná by ti pomohlo, kdybys opustil Izrael,“ nadhodil generál. „Možná by ses měl vrátit tam, kde je tvůj domov, a zapomenout na vše, co se tady přihodilo!“
Mladý Morgan chvíli rozvažoval navrženou ideu, teprve potom se vyjádřil: „Ne, všechno mám zde! Zůstanu tady!“
„Dobře.“ Brig akceptoval vyřčené důvody. „V našem domě budeš vždycky vítán.“
„Děkuji vám, pane,“ pronesl David a vyšel ven. Nasedl do mercedesu a hned zamířil do známých míst v Malik Street. Okamžitě zaznamenal, že někdo už tam byl před ním.
Pomalou prošel obývacím pokojem, odkud zmizely knihy.

Ani velký obraz už nevisel nad koženým gaučem.

V koupelně otevřel skříňku, kde scházely veškeré Debřiny toaletní potřeby. Řady exotických lahviček, tubiček a skleniček zmizely, po zubním kartáčku zůstal jen prázdný držák.

Skříň se vyprázdnila, přeměnila se v pustou bednu. Každá stopa po milované bytosti zmizela, s výjimkou vůně ve vzduchu a přehození v barvě slonoviny.

Přešel k posteli, usadil se na ní a hladil krásnou krajku.

Vzpomínal, jak nádherně si žili.

Náhle pod polštářem ucítil cosi tuhého. Nadzdvihl ho a zíral na tenkou zelenou knížku.

Tenhle rok v Jeruzalémě. Nechala ji tady jako dárek na rozloučenou.

Titul se mu rozplynul před očima. Vždyť tohle jediné mu z ní zůstalo...

Zdálo se, že krveprolití v Ein karem se stalo signálem pro nové vzdušné války vlny nepřátelství a násilí po celém Středním východě. Plánovaná eskalace mezinárodního napětí dostoupila vrcholu, jakmile arabské státy začaly chřástit svou okázalou směsicí výzbroje, pořízenou za zisky z prodeje ropy- opět přísahaly, že nenechají naživu jediného Žida v zemi, kterou stále nazývali Palestinou. Došlo k bestiálním útokům bez jakéhokoli směřování, teroristé si vzali na mušku veškeré takzvané měkké cíle: škody utrpěly nedostatečně chráněná vyslanectví a konzuláty na celém světě, v dopisech zasílané výbušniny udělaly své, a ke všemu se ještě přidružily noční přepady školních autobusů v izolovaných oblastech.

Provokace se stávaly čím dál drzejší, ještě víc zaměřené přímo na srdce celého Izraele. Docházelo k vpádům na území Izraele, k nájezdům ve stylu útočných komand, k pronikání do výšostného vzdušného prostoru, k ostřelování osad i k výhrůžnému shromažďování a k pochodům ozbrojené moci podél dlouhé a velice zranitelné hranice už jako klín tvarovaného území téhle malé zemičky.

Izraelité čekali, modlili se za mír- přesto se připravovali na válku!

Den po dni, měsíc po měsíci David a Joe odlétávali stanovené hodiny v oblacích, aby využili nejvyšší stupeň své odbornosti, kdy instinkt a blesková automatika reakce předstihly i vědomí či rozumem zdůvodněnou akci.

Při těchto šílených rychlostech daleko za hranicí zvuku jim pomáhal jedině výcvik, který jako kyvadlo přiděloval výhodu od jednoho bojového týmu k druhému.

Dokonce i ty nejkratší reakční časy u těchto pečlivě vybraných mladých mužů se nestačily vyrovnat s úkoly, při nichž by své mocné stroje provedli bez úhony zcela efektivní operací. Při nich se možnost chyby měřila na setiny vteřiny, při nich dobrušovali své vynikající smysly do naprosté dokonalosti.

Hledat, rozpoznat, přiblížit se, zničit a odpoutat se takhle vypadala kompletní osnova jejich každodenní práce, stávající se pozhánáním, neboť neposkytla téměř žádný čas pro dumání a bolest nad nepříznivým osudem.

Přitom utrpení a zloba, o něž se jihoafričan a Izraelec dělili, jejich úsilí snad přímo zdvojnásobily. Odplata za trýznivé příkoří je zcela stravovala!

Velice brzo se zařadili do vybraného pultu útočných týmů, které Desert Flower volal k vykonání těch nejdělitelnějších úkolů. Znovu a znovu je vysílali do soubojů, pokaždé důvěra v ně na velitelském stanovišti sílila.

David seděl v kokpitu, sevřený od hlavy až k patě ve výškovém kompenzačním obleku. Dýchal kyslík v uzavřené přilbě, ačkoliv Mirage F-1 stále neopustila zem.

Pod kabinou na trupu už měl namalované čtyři miniaturní černé, červené a bílé terčíky, představující ukořistěné skalpy nepřátel.

Důvěra získaná u Desert Flower-zajistila roji s volacím znakem Bright Lance pohotovost prvního stupně pro případnou zteč v extrémních výškách. Vzduchové hadice byly zapojené a připravené vpustit stlačené médium do kompresorů tryskových motorů, aby mohly okamžitě oživnout.

Pozemní personál vyčkával hned vedle strojů, aby se stíhačky v případě nutnosti vyřídily vzhůru během několika vteřin. Z tohoto důvodu měli oba přátelé speciální kombinézy k přežití v téměř vzduchoprázdném prostoru obřích výšek, přesahujících osmnáct tisíc metrů, kde krev nechráněné lidské bytosti doslova bublá jako šampaňské.

Mladý Morgan už ztratil přehled, kolik nepříjemných dní a hodin strávil skrčený v kokpitu při pohotovosti prvního stupně, kdy měl povoleno pouhých patnáct minut na přestávku k přerušení monotónní vigilie.

„Kontrola, jedenáct patnáct- čtvrt hodiny do ukončení pohotovosti,“ oznámil David do mikrofону a slyšel, jak se Joe nadechl, než odpověděl.

„Dvojka připravená. Beseder.“

Až se přiblíží kýžená minuta odpočinku, další posádka zaujme jejich místa při vysilujícím čekání v nejvyšším stavu pohotovosti. Potom se oni můžou převléknout do tepláku a zaběhnout si pár kilometrů, aby setřásl ztuhlost těla a zároveň vypotili veškerou zatuchlost. David se velice těšil na vystřídání, protože potom by mohl...

Ozvalo se ostré zapraskání ve sluchátkách a zcela jiný hlas letovoda.

„Bright Lance - nahodit! Vzlet!“ Rozkaz opakovaly i reproduktory podzemního bunkru, takže všichni se okamžitě vrhli do akce. S kompletní předletovou kontrolou a rutinní přípravou David jen postrčil plynovou páku na maximál. Zakvílení startéru ukázalo okamžitý výsledek.

Tryskový motor se rozběhl na stoprocentní výkon.

Před nimi se otvírala ocelová vrata.

„Bright Lance dva, jednička se chystá ke startu.“

„Dvojka potvrzuje,“ odpověděl Joe. Obě stíhačky zařičely na příjezdové rampě a vystřelily do oblak.

„Desert Flower, tady Bright Lance - jsme ve vzduchu a stoupáme.“

„Bright Lance, tady Brig.“ Davida ani nepřekvapilo, že právě generálmajor Mordecai velí nadcházející operaci.

Charakteristický tón hlasu i použití vlastních jmen zabráňovaly nepříteli falšovat či pozměnit některé zprávy v éteru.

„Davide, máme v extrému vetřelce, který se dostane do našeho vzdušného prostoru během čtyř minut, pokud bude nadále pokračovat ve svém kurzu.

Sledujeme ho na hladině dvacet tři tisíc, to znamená, že jde buď o americké U2, což je velice nepravděpodobné, nebo si ruský špiónážní letoun chce okopírovat náš nejnovější rozptyl detašovaných stanovišť.

„Beseder, pane,“ potvrdil příjem Morgan.

„Pokusíme se o rozhon pro vyšší rychlost k dosažení extrému - pokud se bandita projeví nepřátelsky v našem vzdušném prostoru!“

„Beseder, pane.“

„Vyrovnajte na šesti tisících, stočte se na jedna osm šest, potom tam vrazte maximál, provedte rozhon a připravte se na kolmé vystoupaní, případně zakončené ztečí.“

V šesti kilometrech David srovnal stroj a překontroloval, zda mu Joe visí za zády.

„Bright Lance dva, tady jednička. Blíží se ta správná chvíle!“

„Dvojkapotvrzuje.“

Jihoafričan nechal před trochu klesnout, potom plynovou páku dorazil na pozici forsáže. Mirage F-1 poskočila, bleskově nabrala rychlost. Obě stíhačky překonaly zvukovou bariéru bez sebemenšího zaváhání, potom David ještě jednou překontroloval přístroje pro nastávající supersonický let a palcem objel konec kniplu.

Svižně dosáhli i,2 Mach, potom 1,5.

Strojům pro operaci ve velkých výškách zůstalo pouze základní vybavení: neměly žádné rakety pod křídly, ani přídavné palivové nádrže - vše by totiž neúměrně zvětšovalo čelní odpor. Z výzbroje jim zůstaly jen dvojité třicetimilimetrové kanony.

V lehkém svistu postupovali po Machově stupnici, takže se z Beerševy do Eilatu přemístili v čase, který obyčejný člověk potřeboval k přejítí šířky městského bloku.

Rychlost stabilizovali na 1,9 Mach, těsně před teplotní bariérou.

„Davide, tady Brig, sledujeme tě. Máš správný kurz i rychlost, připrav se k zahájení prudkého stoupání za šestnáct vteřin!“

„Beseder, pane.“

„Teď začínám odpočítávat: osm, sedm, šest... dva, jedna.

Nahoru! Nahoru!“

Mladý Morgan napnul všechny svaly, přitáhl řídicí páku a zdvihl před stíhačky. Potom otevřel ústa. Naplno zaječel, aby překonal nemilé působení gravitace. I přes veškeré přípravy a sevření výškového kompenzačního obleku ho nenadálá změna směru zatlačila do sedadla.

Zároveň se mu odkrvil mozek, takže před očima se mu objevila šed', potom černota.

Mirage F-1 prakticky stála na směrovce, přesto se hnala kolmo vzhůru téměř dvojnásobnou rychlostí zvuku.

Když se mu opět vidění vrátilo, pohlédl na gravimetr a hned si uvědomil, že tělo podstoupilo téměř devítinásobek hodnot gravitace jen proto, aby dosáhl určené výše bez ztráty rychlosti.

Nyní tedy ležel na zádech a zíral do prázdného nebe, zatímco ručička výškoměru se bláznivě točila. Nebeský švih však začal rapidně ztrácet průraznost.

Rychlým pohledem si jen ověřil, že kolega je stále přilepenývzadu jako siamské dvojče, zároveň se mu ve sluchátkách suše připomněl.

„Jedničko, tady je dvojka. Mám kontakt s cílem.“

Dokonce i pod náporom gravitace Joe dokázal manipulovat se svým milovaným radarem, takže špiónážní stroj objevil vysoko nad nimi.

Při tomhle manévru se snažili prodat rychlost za výšku, takže pokud jedna část se zvyšovala, druhá mizela.

Připomínali pár šípů, vystřelených kolmo vzhůru. Luk je sice mohl vystřelit velice vysoko, v jistém bodě by však v prostoru zůstali na zlomek vteřiny viset, než by si je

Země stáhla zpátky k sobě. A právě v tomhle okamžiku je zapotřebí najít nepřítele a zničit ho!

Stále vleže na zádech sledoval David nádhernou scénérii, kdy obloha přešla v temnější modř, a potom zase v půlnoční černotu kosmického prostoru, narušeného jen jasnou září hvězd.

Dostali se už nad spodní hranici stratosféry, vysoko nad nejvzdálenější mraky či další meteorologické útvary, známé při pohledu ze Země. Venku, mimo kokpit, se nacházel pouze řídký vzduch, zcela nedostačující k životu a jen těžko poskytující kyslík pro proudové motory stíhaček - a navíc šedesátistupňový mráz.

Oba letouny pomalu přicházely o dopřednou energii, když se dostaly do vrcholu obří paraboly Omamující pocit letu zmizel, nyní jen oba piloti pluli v černě děsivém oceánu kosmického prostoru, kdesi daleko pod nimi tajuplně zářila Země, třpytící se prapodivným světlem.

Nebyl čas kochat se výhledem, poněvadž Mirage F-1 se s bídou držely v řídkém a zrádném vzduchu, řídicí plochy jako by prokluzovaly či se smekaly, nemohly se ve stratosféře zachytit.

Joe měl cíl stále na obrazovce a v tichosti ho sledoval, takže oba piloti se urputně snažili udržet směr. Stroje však sebou trhaly, začínaly pomalu odpadat z letové křivky, chtěly co nejdříve zmizet z těchto nehostinných výšin.

Jihoafričan zíral kupředu, snažil se udržet před stíhačky v dosažené výši, ale varovná kontrolka přetažení letadla na něho mrkala žlutou a červenou. Pomalu přicházel o získanou výškovou hladinu, čas vyprchával.

V téhle chvíli vetřelce zahlédl, až překvapivě blízko v tom řídkém vzduchu. Jako duch se bandita vznášel za pomoci rozměrných křidel, připomínal černou mūru, proplovající tichým mořem vesmíru - vznášel se vpředu a trochu pod nimi - klidně a tiše se nechával kolébat kosmickými proudy, neuvěřitelná výška mu dodávala falešný pocit nezranitelnosti.

„Desert Flower, tady Bright Lance, mám narušitele před očima

- požaduji povolení k útoku!“ Davidův chladný tón zakrýval náhlou vlnu vzteku a nenávisti, která ho zalila při spatření nepřítele.

„Nahlas detaily!“ požadoval Brig podrobnosti, poněvadž rozhodnutí kvydání rozkazu na neznámý cíl je vždy ošidné.

„Desert Flower jde o Iljušin typ 17-11. Žádné jiné označení.“

Ani symbol příslušného státu nebylo nutné komentovat, protože tenhle stroj s rudou hvězdou patřil pouze jednomu. David se bleskově přiblížoval, nemohl ani zmírnit, ani jinak ovlivnit trasu letu - přesto se rychle dostával k danému bodu. Ta enormní křídla špiónážního letounu byla právě navržena k plutí v řídkém vzduchu stratosféry.

„Blížím se fofrem,“ sděloval situaci pro Desert Flower.

„Šance k útoku pomine během deseti vteřin!“

Ticho ve sluchátkách přerušilo chrastění, zatímco si připravoval kanony. Sledoval vetřelce, jak se před ním zvětšuje - on sám se však stále propadal.

Náhle se generál přece jenom rozhodl, i když svou zemi vystaví nepříjemnému vysvětlování na mezinárodním fóru. Věděl ale dobře, že kamery špiónážního letounu už v klidu nahrály životně důležité podrobnosti schopností izraelského letectva postavit se agresí - tuhle informaci Sověti pak rozhodně velice rychle předají svým arabským spojencům.

„Davide,“ tentokrát opravdu chraptl, „tady je Brig.

Sejmi ho!“

„Beseder,“ odsouhlasil Jihoafričan příjem vysněného rozkazu. Nechal před Mirage o kousek sklonit, perfektní mašinka precizně zareagovala. „Dvojko, tady jednička jdu do zteče!“

„Dvojka potvrzuje.“

Snášel se na nepřítele v šíleném švih - jakmile se mu objevil v zaměřovacím systému, okamžitě věděl, že pro střelbu mu zbývá pouze několik vteřin.

Stiskl spoušť, když se mu na obrazovce objevil kořen křídla špiónážního letounu. Ten náhle zdvihl zád, podobný obřím rejnoku, nečekaně zasaženému ocelovou harpunou.

Celé tři vteřiny pumpoval střely z kanonu do Iljušina a sledoval, jak se blýskají a jiskří na pozadí té masivní černé siluety. Vtom se už snesl pod to obrovité břicho, let pro něj končil a on odpadal jako vypálený stupeň rakety.

Joe se ho držel jako klišé, ze své pozice dvojky zabezpečoval útok roje a přes zaměřovač sledoval, jak poškozený trup Iljušina bezmocně visí na rozměrných křídlech, zatímco dlouhá oblá příd' míří k temnému nebi, plnému studených bezstarostných hvězd.

Ted' zase stiskl spoušť on a sledoval jasné záblesky explodující munice, vypálené z kanonu. Náhle se jedno křídlo odtrhlo a troška špiónážního letounu se začala pomalu otáčet při svém pádu z nebes.

„Desert Flower, tady je Bright Lance- cíl eliminován!“

David se snažil udržet ton hlasu na standardní úrovni, ale ruce se mu trásly i mráz mu běhal po zádech z úžasného zážitku a zároveň vnitřního tlaku nenávisti, kterou ani smrt nepřítele nemohla vymazat.

Ještě jednou stiskl tlačítko vysílačky „Joe, tohle je další za Hannah,“ suše konstatoval, ale poněvadž odpověď nepřišla, opět se zaposlouchal do frekvence velitelského stanoviště. Všude vládlo mlčení, takže aktivoval Dopplerův palubní radiolokátor, aby se zachytil na naváděcí signál domova, zatímco dvojka ho v tichosti následovala zpátky na základnu.

Debra se Davidovi stala uklidňujícím faktorem v procesu zrání, takže bez ní reagoval velice divoce a nekontrolovatelně. Proto musel Joe pokračovat v roli hlídače, i když opustili leteckou základnu.

Hodně volného času trávili pospolu. Velice zřídka se však zmínili o svých ztrátách, přesto sdílení bolesti je sblížovalo. Často Joe přespával v Malik Street, poněvadž dům rodičů se mu stal smutným místem plným deprese.

Navíc Brig se málokdy nacházel doma v těchto problematických dnech, sestra mu zmizela a matka se nesmírně změnila tou hrůznou událostí - zcela zešedivěla a duch se nalomil.

Neuvěřitelně zestárla. Zranění po střele se v těle sice zahojilo, ale z dalších napáchaných duševních škod se nikdy nezotaví, odhadovali lékaři.

Davidova divokost souvisela s touhou po zapomnění, což se mu dařilo jen v bojových akcích. Ve skutečném klidu se tedy nacházel pouze ve vzduchu, na zemi se choval nepokojně, reagoval přímo rtuťovitě. Joe se však pohyboval vedle něj ve své velikosti stále chladnokrevně, takže ho taktně vyváděl z všemožných problémů pomocí nahozeného úšklebku apodpůrným slovem.

Coby důsledek sestřelení špiónážního letounu začala Sýrie provádět taktiku provokativních nájezdů, jejichž čas byl perfektně prokalkulován v souladu s miniaturním vzdušným prostorem Izraele. Jakmile se stíhačky vyřítily, aby zahaly útočníka, Syřané se ve vzduchu zhoupli zpětke své hranici, čímž odmítli souboj.

Dvakrát David zahlédl zelené světélkování těchto nepřátelských hlídek na obrazovce přehledového radiolokátoru, vždy ho však překvapila ve svém nitru síla ledové vlny vzteku a nenávisti, která mu dolehla jako kámen na srdce i plíce, když vedl dvojku ke kontaktu.

Pokaždé se však vetřelci, varováni vlastním radiolokátorem, stočili, zrychlili a zcela diskrétně, zároveň s výsměchem, se setkání vyhnuli.

„Bright Lance, tady je Desert Flower. Cíl už nelze považovat za nepřátelsky se chovající. Přerušte přípravy k útoku!“

Syrský MiG21 se vrátil přes hranici do vzdušného prostoru svého státu, takže David pokaždé tiše oznámil:

„Dvojko, tady jednička. Přerušují se přípravy k útoku, vracíme se ke sledování radarem.“

Celková strategie Arabů měla jen odírat nervy obránců, takže osádky stíhacích letek žily v neustálém napětí a výbušné atmosféře. Provokace je tlačily k samé hranici soudnosti.

Incidenty se jen taktak odvracely, horkokrevní jedinci se pokoušeli o úspěch téměř už za limitem možného vypuknutí války. Nakonec přece jen muselo dojít k zásahu ze strany velení, když DesertFlowerse jim pokusil „zkrátit vodičko“.

Proto poslali Briga, aby promluvil k osádkám.

Když stál na stupínku a pohlédl na zaplněnou místnost pro briefing, okamžitě si uvědomil, jak nečestné je cvičit jestřába, a pak mu držet čepičku přes oči i vázací řemínek na pařátech, když mu divoké kachny svůdně létají nad hlavou.

Začal tedy z filozofické stránky, kdy chtěl využít svého věhlasu i respektu, který k němu mladí piloti měli.

„... cílem války je mír, konečnou strategií každého velitele je mír...“ Mezi posluchači nikdo nereagoval.

Generál se snažil vycítit rozpoložení vlastního syna: Jak vůbec může takhle hovořit o uklidňující smířlivosti před vycvičeným válečníkem, jenž právě pohřbil zohavené tělo své nevěsty? Proto musel přejít do chlapského tónu.

„Jenom hlupák se nechá vtáhnout na bojiště, které si vybral nepřítel,“ začal z jiného konce a oni opravdu zbystřili.

„Nechci, aby někdo z vás mladých nás dokopal do něčeho, pro co ještě nejsme připraveni! Nechci nepřítelům zdarma věnovat výmluvu! Přesně po tomhle totiž touží...“

Už začínají tát, zpozoroval, hlavy pokyvovaly zaslechl i souhlasné mumlání.

„A každý z vás, kdo hledá nějaký velký problém, nemusí vážit cestu do Damašku-vždyť znáte mou adresu,“

pokusil se zažertovat a uspěl. Ted' se už jen uculovali. „Tak dobře, my problémy nepotřebujeme! Jsme schopni se zaklonit a dotknout se čelem země, abychom střetnutí předešli - ale na prdel nepadneme! Až nadejde čas, řeknu vám slovo a nebude to nic jemného, ani nenastavím druhou tvář...“, zavrčeli unisono coby odpověď, čímž připomínali nezkracené šelmy, on však je hned zarazil,

„... ale vy na to slovo musíte čekat!“

Le Dauphin vstal a převzal aktivitu po generálovi.

„Jsem rád, že vás mám tady všechny pohromadě.“

Mám tu pár novinek pro ty horkokrevné, kteří by se chtěli hnát za MiGy přes hranici. Ukázal na projektor na druhé straně místnosti. Světla zhasla, ozvalo se šoupaní nohou, hluk doprovázelo pokašlávání. Jakýsi hlas zoufale protestoval.

„Už zasenějaké filmové představení!“

„Přesně tak!“ potvrdil plukovník. „Zase další film!“ Jak se na plátně objevily první záběry, ihned komentoval:

„Tenhle dokument pro nás získala vojenská rozvědka.“

Pojednává se v něm o novém raketovém systému země-vzduch, který dodala sovětská armáda ozbrojeným složkám arabských států, známém pod kódem Serpent.

Tímhle se vylepšuje dosud existující SAM III. Zatím víme, že novou síť instalovali a uvedli do činnosti v syrském obranném perimetru, velice brzo si tohle postaví i v Egyptě. Dosud je vše ovládáno přítomnými ruskými instruktory!“

Plukovník pokračoval dál, takže Brig si sedl na židli a pozoroval tváře pilotů ve stříbřitém odrazu od plátna. Všichni intenzivně a vážně sledovali dokument, poprvé se vlastně dívali na hrůzné stroje, které se mohou stát příčinou jejich smrti.

„Raketa je odpálena z pásového vozidla. Tady máte záběry vzdušného průzkumu na postupující kolonu.“

Všimněte si transportu střel - vozi se po dvou! Velice brzo pochopíte, že pro nás představují opravdu nebezpečnou hrozbu...“

Brig se nyní zaměří na dokonale propracovaný profil Davida

Morgana, který se právě nahnul, aby podrobně studoval zobrazené rakety. Generál k němu pocítil vlnu sympatie, doplněnou bolestí. Snad se v mladíkově pozici dal rozpoznat respekt k téhle smrtící zbraní i střízlivé posuzování.

Chlapec se opravdu předvedl jako tvrdý muž, schopný se nadchnout pro ideál a zůstat loajální.

„Vylepšení technických parametrů střely Serpettt nejsou známá, ale prý je tahle raketa schopná dosáhnout vysokých rychlostí, pravděpodobně až 2,5 Mach, a navíc zaměřovací systém je kombinací infračerveného hledače tepla a komputerozaného radiolokačního zařízení.“

Při pohledu na tu sličnou tvář musel generál uvažovat, zda

Debra neodhadla špatně mladíkovy rezervy. Přece je docela dobře možné, že by byl schopný ukončit - ne, Brig zavrtěl hlavou a sáhl pro cigaretu. Vždyť je příliš mladý, chtivý života, zhýčkaný dobrým vzhledem i bohatstvím.

Morgan by nic takového neudělal! Debra měla pravdu, což už se mnohokrát potvrdilo. Skutečně vybrala to nejlepší řešení.

Nikdy ho přece nemůže udržet, musí mu nechat volnost.

„Předpokládá se, že Serpettt je schopný se uzamknout na cíl ve výškách od čtyř set padesáti do dvaceti tří tisíc metrů.“

Mezi posluchači zašumělo, když zaregistrovali tahle technickotaktická data.

„Raketové hlavice nesou čtvrtunovou nálož, odpalovanou přibližovacím zapalovačem, který zareaguje na cíl ve vzdálenosti menší než padesát metrů. V tomhle rozmezí je

Serpent smrtící!“

Generál stále sledoval Davida. Už se u nich doma nestavil po několik měsíců. Objevil se sice, když ho Joe vzal na šabat, ale jen dvakrát od toho hrůzného krveprolití.

Atmosféra však působila strojeně a cize, poněvadž se každý snažil vyhnout zmínce o Debre. Po druhé návštěvě už ho téměř půl roku neviděli.

„Taktika k vyhnutí se střetu bude stejná jako u SAM 3.“

„Modlitba a pořádná dávka štěstí!“ kdosi vykřikl avšichni se rozesmáli.

„...maximální stočení proti trase blížící se střely, aby se zakryly horké výtokové plyny tryskových motorů ve snaze donutit Serpettt k přestřelu. V případě, že raketa bude pokračovat ve stopě, je zapotřebí stoupat do slunce a provést další prudký manévř. Střela si pak může vybrat infračervené sluneční paprsky jako lákavější než dosavadní cíl...“

„A když ani tohle nepomůže?“ kdosi vyzvídal.

Další uštěpačně odpověděl: „Pak opakuj následující Slyš,

Izraeli! Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný...”

Ovšem tentokrát se nikdo nezasmál nad závanem rouhání.

Brig si načasoval odchod z místnosti pro briefing ve stejnou chvíli, kdy vycházel mladý Morgan.

„Davide, kdy tě zase uvidíme? Už uplynulo hodně času.“

„Mrzí mě to, pane. Jen doufám, že Joe vyřídil mé omluvy.“

„Samozřejmě že ano. Ale proč k nám nezaskočíš už dnes večer?

Jídla bude určitě dost!“

„Mám toho večer ještě hodně na práci, pane,“ smutně odmítl pozvání.

„Chápu,“ povzdychl generál. Když se dostali ke dveřím velitele, Brig se ještě zastavil. „Pamatuj si, že u nás jsi vždycky vítaný!“ Teprve potom se otočil k odchodu.

„Pane!“ Generál se obrátil a pohlédl na mladíka. Ten spustil ruce podél boků, téměř provinile.

„Jak se má, pane?“ Pak ještě dodal: „Jak je na tom Debra?

Víděl jste ji - myslím jako teď někdy?“

„Nestěžuje si,“ unaveně vydechl Brig. „V mezích daných možností.“

„Řeknete jí, že jsem se zajímal?“

„Ne!“ přiznal generál a ignoroval tichou prosbu v těch temně modrých očích. „Ne, přece víš, že tohle nemůžu udělat!“

David přikývl a otočil se. Brig se za ním chvíli smutně díval, potom s vráskami na čele vstoupil do kanceláře plukovníka.

jihoafričan zamířil do Ein Karem, kde Joe vystoupil v ústí uličky. Odtud řidič nasměroval vůz k hlavnímu obchodnímu středisku ve východním Jeruzalémě a zaparkoval před novým supermarketem v ulici honosně zvané Melech George V, aby si nakoupil zásoby na celý víkend.

Sehnul se nad mrazicím pultem a rozvažoval, zda si má vybrat jehněčí kotlety nebo steak, když si uvědomil, že ho někdo pozoruje.

Rychle vzhlédl a spatřil pohlednou ženu s hustou hřívou blondatých kudrlinek. Stála o kus dál u regálů, hned za uličkou. Vlasy měla samozřejmě odbarvené, protože si všiml stínů u kořínků, určitě byla i starší než on.

Macatá v bocích i v prsou, drobné vrásky v koutcích očí, beze studu ho sledovala. Musel až polknout, dokonce v klíně pocítil napětí. Raději se otočil zpátky k masu, vztekale obviňoval vlastní tělo ze zrady. Vždyť už tak dlouho tomu bylo, kdy pocítil sexuální vzrušení. Vlastně žil v domněni, že už k ničemu takovému nikdy nedojde. Chtěl hodit balíček zpátky do mrazáku a zmizet- místo toho tu však trčel jako přikovaný, přitom lapal po dechu. Náhle si uvědomil, že blondýna stojí vedle něj. Okamžitě rozpoznal teplo jejího těla i ženský odér - květinová vůně na něj přímo útočila.

„Steak je velice dobrý,“ radila. Promluvila se sladkou lehkostí, takže ihned zaregistroval totéž lapání po vzduchu, jako se stalo jemu. Pohlédl na ni ještě jednou. Oči měla zelené, zuby zaujaly bělostí. Možná byla ještě starší než původně odhadoval, snad už čtyřicátnice. Ve výstřihu se mu podařilo zahlédnout sice již povadlou pleť, ale mateřsky zaoblená prsa se lákavě dmula. Jak rád by se k nim schoulil, položil na ně hlavu a vychutnával hebkost, teplo a bezpečí.

„Měl byste je nechat jen osmahnout, aby zůstaly krvavé, společně s houbami, česnekem a červeným vínem,“ snažila se zaujmout. „Tak je to vynikající.“

„Opravdu?“ zachraptěl.

„Ano,“ přikývla s úsměvem. „Kdopak vám vaří? Manželka nebo matka?“

„Kdepak, jsem na to v kuchyni sám. Vlastně i žiju sám.“

Naklonila se trochu blíž, prsem se mu dotkla paže.

Davida omámila brandy. Koupil si láhev v supermarketu a popíjel ji smíchanou s kolon, aby zakryl příchut' alkoholu.

Směs upíjel statečně i rychle. Teď se právě opíral o umyvadlo v koupelně a měl dojem, že se dům kymácí.

Podařilo se mu však se uklidnit.

Opláchl si obličej studenou vodou, otřásl kapky a zpitoměle se šklebil na svůj odraz v zrcadle. Vlasy měl mokré, spadaly mu na čelo. Zavřel jedno oko a mihotající se obraz ztuhl, pak mrknutí zopakoval.

„Nazdar, chlapče,“ zamumlal a sáhl po ručníku.

Zamokřil si košili, což ho otrávil. Hodil ho na záchodové prkénko a vrátil se do obývacího pokoje. žena zmizela.

Kožený gauč stále opatroval vlys jejího pozadí, špinavé talíře zůstaly na stole. Ve vzduchu se vznášel cigaretový kouř, promísený jejím parfémem.

„Kdepak jsi?“ zavolal, u dveří se trochu zamotal.

„Tady, jinochu.“ Zamířil k ložnici. Ležela na posteli nahá, buclatá a bělostná - mohutná ňadra se opírala o kulaté břicho. Zíral na ni.

„Tak pojd', Davidku!“ Oblečení pohodila přes toaletku, on však zaznamenal šedivě zapranou podprsenku.

Blondaté vlasy kontrastovaly s jemným odstínem slonoviny krajkového přehození.

„Pojd' k mamince!“ skřehotala tiše a rozevřela nohy ve

“ vyzývavém gestu. Ležela tu roztažená na mosazné posteli, na Debrině přehození. S Davidem zacloumal vztek.

„Vypadni!“ zařičel.

„No tak, chlapče...“

„Padej z postele!“ zasyčel zlobně, což ona okamžitě zaznamenala. Zbystřila, posadila se.

„Copak je, Davidku?“

„Maž odtud, fofrem!“ ostře prikazoval. „Ty děvko, padej!“

Zmizel! „Třásl se vztekem, tvář mu zbělela, v očích se objevila divokost.

V panice se chvěla, snažila se rychle dostat z postele, zatímco prsa i buclaté hýždě se roztřásly nadměrným spěchem, když se snažila sešňorovat přebytečné tuky.

Jakmile se vytratila, David skočil do koupelny a horečně zvracel do záchodové mísy. Potom vycídl celý dům, vyleštil pánve i talíře, vyblýskal sklenice až se třpytily, vyprázdnil popelníky a otevřel okenice, aby vyhnal pach cigaret i parfému. Nakonec vstoupil do ložnice, veškeré povlečení stáhl a postel převlékl do nových prostěradel.

Krajkový přehoz velice pečlivě umístil tak, aby nikde nevznikla ani vlnka.

Oblékl se do čistého a zajel k Jaffské bráně. Auto nechal na parkovišti, pak vkročil do Starého Města k rekonstruované sefardské synagoze v Židovské čtvrti.

V prostoru pod vysokou kupolí vládl klid a mír. Mladý

Morgan tady dlouho odpočíval na dřevěné lavici.

JOSEPH MORDECAI Seděl proti Davidovi se starostlivým výrazem ve tváři, oba přitom zírali na šachovnici.

Tři další piloti si přisedli a též se soustředili na hru.

Tyhle šachové partie mezi oběma přáteli se tu už proslavily; a proto přitahovaly diváky.

Jihoafričan zablokoval soupeřovu věž na půl tuctu tahů a nyní ho konečně lapil do pasti. Ještě dvakrát pohne figurkami a rozbije obranu krále. Při třetím tahu bude muset slavný Joe rezignovat. Proto se jen šklebil, když přítel konečně promyslel řešení a pohnul koněm.

„Tímhle se chlapečku nezachráníš,“ juchal mladý Morgan a vcelku změněnou situaci ani neprostudoval.

Okamžitě vyhodil věž svým bílým střelcem. „Mat v pěti tazích,“ předpověděl, když odkládal soupeřovu figurku do krabice. Teprve pak už pozdě - si uvědomil, jak dramatický výraz protivníka se pomalu přeměňuje v nevinné culení.

Joseph Mordecai opět použil klamnou taktiku, a on se nechal nachytat. Rychle pohlédl pozorně na koně, čímž ihned odhalil děsivé spiknutí, v němž věž sloužila coby vnaidlo.

„Ach, ty bastarde,“ zaúpěl David. „Ty mrcho!“

„Šach!“ zazářil Joe a skočil s koněm na políčko, odkud mu ohrozil krále a zároveň i královnu.

„Šach,“ konstatoval opět protihráč. a s povzdychnutím zdvihl bílou královnu. Chudák ohrožený král ustoupil na zbylé bezpečné políčko.

„A mat,“ vzdychl velmistr, když jeho vlastní královna opustila tým a připojila se k útoku. „Nebylo to po pěti, jak jsi předvídal, ale ve třech tazích...“ Ozval se výbuch smíchu a gratulací ze všech stran, někteří dokonce tleskali.

Joe mrkl na Davida.

„Ještě jednou?“ nabízel, ale přítel zavrtěl hlavou.

„Vem si na paškál jinýho blbce!“ odsekl. „Já se jdu na hodinu urazit...“ Uvolnil místo, které okamžitě zaujala další horlivá oběť, zatímco Joseph Mordecai připravoval šachovnici. Jihoafričan zamířil ke kávovaru, i když se mu nešlo lehce ve výškovém kompenzačním obleku. Nalil si plný šálek, zamíchal do teplého moku čtyři lžičky cukru a našel si místo v tichém koutě nedaleko hubeného kibucníka, s nímž se docela skamarádil. Kudrnatý mladík hlтал jakýsi tlustý román.

„Šalom, Roberte. Jak jde život?“

„Ten jen cosi zabrumlal, od stránek ani nevzhlédl.“

David upíjel sladkou kávu, zatímco Robert vedle se vrtěl na židli a pokašlával. Mladý Morgan měl až teď možnost ztratit se ve svých myšlenkách, poprvé po tak dlouhé době, co opustil domov. Vzpomínal na Mitzi, uvažoval, co dělá Barney Veoter, dumal, zda hejna ryb se opět objevila v téhle sezoně v obřím zálivu False Bay, na západě ohraničeném mysem Dobré naděje. Zavzpomínal, jak nádherně kvetly protey na protějších svazích nejvyššího vrcholu Helderberg.

Opět se vedle ozvalo odkašlání, Robert se zase vrtěl.

David na něj zkoumavě pohlédl a hned si uvědomil, že mladík při čtení podléhá hluboké emoci, rty se mu dokonce chvěly.

„Co to čteš?“ vyzvídal tedy a naklonil se, aby si přečetl název. Na obálce okamžitě zaregistroval známý obraz: pouštní scenérie překypující zářivými barvami, zdůrazňující velikost prostoru. Dvě vzdálené postavy, muž a žena, kráčely ruku v ruce pískem a výsledný efekt se zdál přímo mystický.

David si ihned uvědomil, že něco takového dokáže namalovat pouze jediná osoba: Ella Kadesh.

Robert sklonil objemný svazek. „Neuvěřitelné...,“ hlesl a polkl. „Davey, říkám ti, tohle je skutečná paráda! Jedna z nejkrásnějších knih, jakou kdy kdo napsal...“

S jakousi podivnou předtuchou na mladého Morgana dolehla vlna naprosté jistoty. Vzal román do ruky, knihu otočil a podíval se na titul: Naše místo na slunci.

Kibucník stále nadšeně chrлил. „Sestra mě donutila, abych si to přečetl. Dělá v jednom nakladatelství. Přitom bulila celou noc, když to četla! Jde o knižní novinku, vyšla minulý týden. Určitě půjde o největší beletristické dílo, které se napsalo o téhle zemi...“

David už ani neposlouchal, poněvadž strnule zíral na jméno autora, vytištěné v menším rozměru než název.

Debra Mordecai.

Přejel lehce prstem po hladkém papíře, pohladil milované jméno.

„Chtěl bych si tu knihu přečíst,“ pronesl tiše.

„Nechám ti ji, až skončím,“ přislíbil Robert.

„Ale já bych chtěl teď hned!“

„Neexistuje!“ vyjekl zděšeně kibucník a téměř mu vytrhl román z ruky. „Musíš si, kamaráde, počkat, až na tebe přijde řada!“

David se otočil a všiml si, jak ho Joe z dálky pozoruje.

Okamžitě na něj vrhl obviňující pohled. Přítel sklopil oči a ihned se věnoval šachovnici. Až teď pochopil, že Debrin bratr o všem věděl. Vstal a vykročil k němu, aby mu vynadal, ovšem v té samé chvíli zaduněly reproduktory v bunkru.

„Všechny roje letky Lance se připraví na pohotovost prvního stupně!“ Na tabuli se rozzářila červená světla vedle volacích znaků.

Bright Lance.

Red Lance.

Fire Lance.

David hrábl po přilbě a okamžitě se přidal ke skupině těl, sevřených v kompenzačních oblecích. Všichni se nacpali do elektrického osobního vozíku, čekajícího v betonovém tunelu u místnosti pro posádku. Uhájil si místo vedle své dvojky.

„Proč jsi mi o tom neřekl?“ chtěl vědět.

„Davey, chystal jsem se na to-fakt, nekecám!“

„Jo, to bych se klidně vsadil,“ sarkasticky odsekl David.

„Četl jsi to alespoň?“

Joe přikývl a mladý Morgan pokračoval. „O čem to je?“

„Nemůžu ti příběh tady jen tak vyprávět, protože si ho musíš přečíst sám...“

„Nedělej si starosti!“ zamumlal chmurně David. „Já to zvládnou,“ ujišťoval ho, zatímco seskakoval, když se dostali k patřičnému úlu. Okamžitě zamířil ke své Mirage

F-1.

7a dvacet minut už pluli vzduchem a Desert Flower je hnál nad Středozemní moře v maximální rychlosti, aby odpovídal na nouzové volání Mayday dopravního letadla Caravelle, izraelské letecké společnosti EI Al. Prý je obtěžuje egyptský MiG 21.

Snědý pilot však bleskově mizel, uháněl hlava nehlava k pobřeží pod ochranu svých raketových baterií, jakmile na obrazovce radiolokátoru zahlédl blížící se pomoc.

Nechali ho klidně prohnout, raději se postarali o dopravní letoun. Jako čestná eskorta ho dovedli až nad mezinárodní letiště Ben Gurion Airport v Rodu a potom se vrátili zpátky na základnu.

Stále ještě ve výškovém kompenzačním obleku se David zastavil v kanceláři, kde vládl le Dauphin a získal propustku na čtyřadvacet hodin.

Deset minut před zavřením se vřítel do jednoho knihkupectví na Jaffa Road.

Uprostřed obchodu se tyčila pyramida nejnovějších výtisků :

Naše místo na slunci.

„Je to nádherný román,“ upozorňovala ho prodavačka, když mu knihu balila.

OTEVŘEL SI GOLD STAR a Odkopl boty, než se natáhl na krajkový přehoz.

Příběh ho naprosto uchvátil. Proto se od něj odtrhl pouze jednou, když musel rozsvítit a zároveň si přinést další pivo.

Šlo vskutku o silný svazek, přesto četl pomalu a vychutnával každé slovo, občas se o celý odstavec vracel, aby se nad daným místem zadumal.

Skutečně se jednalo o jejich zážitky, hrdiny románu se stal on a Debra, která vše vetkala do děje. Vždyť mu vše popsala už tenkrát, zatímco spolu leželi na pustém ostrově u pobřeží Costa Brava, kdy z ní vyvěralo hluboké vnímání

Izraele i prožívání osudů Vyvoleného národa.

Okamžitě rozpoznal několik vedlejších postav, a proto se musel smát nahlas radostí nad perfektním vykreslením.

Na konci ho dusil smutek, když statečná dívka umírá v Hadassah Hospital, s polovinou tváře utrženou výbuchem teroristické nálože, a přitom nenechá milovaného chlapce, aby se s ní rozloučil. Chtěla ho tehdy ušetřit, chtěla, aby si ji zapamatoval veselou a krásnou...

Náhle se ohlásilo svítání. David si vůbec nevšiml, že noc už uplynula. Vstal z postele, naprosto omámený nevšedním zážitkem i nedostatkem spánku. Naplňovalo ho nadšení z

Debriny schopnosti jasně na papíře zachytit a vysvětlit podstatu jejich vztahu. Skutečně mu pronikla až do hloubi duše, dokonce perfektně odhalila i jeho emoce - přičemž on sám žil až dosud v domněni, že je nelze slovy vyjádřit.

Vykoupal se, oholil aprevlékl do domácího. Potom vzal knihu opět do ruky a znovu studoval obrázek na přebalu.

Pak se ještě v tiráži ujistil: obálku navrhla Ella Kadesh.

V tak časnou ranní hodinu měl silnici zcela pro sebe, proto se hnál naplno proti vycházejícímu slunci. V Jerichu opět zabočil na sever a pokračoval podél hranice.

Hned si vzpomněl, jak si milovaná bytost hověla na sedadle vedle něj, sukni vykasanou a on se mohl kochat vyhlídkou na nádherně opálené svůdné Tvary. Husté černé vlasy jí vlály ve větru...

Hučení vzduchu v karosérii uhánějícího vozu mu přímo našeptávalo: Spěchej, spechej! Naléhavé bušení pneumatik ho neslo vzhůru, ke Genezaretskému jezeru.

Mercedes vklouzl na místo vedle starobylé zdi zbudované křížáky, řidič zamířil do zahrady na břehu.

Ella seděla na patin před malířským stojanem. Hlavu jí kryl obří slamák o velikosti kola od vozu, vylepšený třešničkami a pštrosími pery z plastu. Pracovní plášť spíš připomínal šapitó, potřísněné barevnými skvrnami jejích tak typicky živých odstínů.

Chladně vzhledla od malování, štětec namířila na přichozího.

„Zdráv buď, mladý Martel!“ pozdravila ho. „Už jsme se setkali, takže proč opět přinášíš čest do mého skromného příbytečku?“

„Vyser se na to, Ello - zatraceně dobře víš, proč jsem tady!“

„Jak sladká formulace,“ konstatovala s obratnou rafinovaností, zřetelně viditelnou v jejích jasných malých očkách.

„Hanba jen, že tak vulgární slovapřecházejí přes nádherně plné rty. Davey nedáš si pivo?“

„Ne, nic nechci - jen potřebuju vědět, kde je!“

„Koho máš právě na mysli?“

„Nemachruj, knihu jsem už přečetl. Vím taky, kdo je autorem přebalu. Krucinál, přece víš, na co se ptám!“

Chvilí mlčela, nehnutě na něj zírala. Potom se mohutná ozdoba hlavy sklonila.

„Ano,“ přiznala. „Vím.“

„Povídej!“

„Nemůžu, Davey! Ty i já jsme přísahali. Ano, i já znám tvé soukromí, jakvidíš.“

Sledovala jen, jak nabubřelost z mladíka mizí. Ten nádherný kluk v arogantním vzpřímeném postoji se náhle přeměnil, ramena jako by sklesla a ve slunečním světle se zdál naprosto nejistý.

„Davey, dáš si to pivo?“ Zdvihla se, přešla terasu a vrátila se zpátky s velkou sklenicí ozdobenou nádhernou čepicí pěny.

Sedli si v tenhle zimní čas za vítr, až na konec patia.

„Očekávala jsem tvůj příjezd už před týdnem,“ vysvětlovala.

„Okamžitě po vyjití knihy jsem tušila, že vzplaneš!“

Vždyť celý příběh je šíleně dojemný- dokonce i já několik dní ronila slzy jak nedotažený kohoutek,“ uchichtla se stydlivě. „Těžko si asi představiš, že je něco takového u mě možné, vid?“

„Ale ta kniha je o nás- o Debre a o mně!“ upozorňoval.

„Vždyť psala o nás!“

„I to vím,“ potvrdila Ella, „ale ani tenhle fakt neznamenal změnu v jejím rozhodnutí. Mimochodem, i já si myslím, že udělala správně...“

„Ale vždyť popsala všechny mé pocity úplně přesně, Ello!“

Jak jsem tenkrát vše vnímal, i dnes - jenom jsem nebyl schopný fakta vyjádřit slovy...“

„Náhle se snoubí s pravdou, ale copak nevidíš, že tohle vše jen potvrzuje její logickou úvahu?“

„Ello, vždyť ji miluju, a ona mě!“ vyhrkl zoufale.

„Ona si však přeje, aby vše zůstalo při starém. Nechce, aby váš vztah zahynul, nechce ani, aby ochořel...“ Začal protestovat, ale sevřela mu ruku s tak překvapivou silou, až ihned zmlkl. „Ona přece dobře ví, že s tebou teď už krok neudrží. Davide! Vždyť se na sebe podívej: jsi nádherný, plný života, šikovný a svižný- ona by tě jen stahovala zpátky, nakonec by přišel čas, kdy bys podobného kroku zajisté litoval...“

Opět se snažil kázání přerušit, ale umělkyně s ním tvrdě zacloumala. „Zabředl bys do hrozných problémů, nikdy bys ji nemohl opustit a přitom Debra je bezmocná.“

Stala by se ti přítěží na celý život - uvažuj o tom,

Davide!“

„Já ji chci...“ vzpíral se tvrdohlavě. „Neměl jsem nic, než jsem ji potkal, teď mě opět zavaluje nicota!“

„Tohle se změní. Možná tě přece jen něčemu naučila a v mládí se emoce hojí stejně rychle jako zranění. Vždyť pro tebe chtěla jenom štěstí, Davide. Miluje tě tak moc, že jako dar ti věnuje svobodu. Miluje tě tak moc, že kvůli tobě vaši lásku dokáže zapřít...“

„Bože můj!“ zaúpěl. „Kdybych ji mohl vidět, kdybych se jí mohl dotknout, mluvit s ní alespoň pár minut...“

Masivní pyramida se nesouhlasně zakymácela, lalok pod bradou se snad zármutkem i zachvěl.

„S tím by nesouhlasila...“

„Proč, Ello - vysvětlí mi, proč?“ Hlas opět nabíral na razanci, v zoufalství se začínal opět rozpalovat.

„Není totiž dostatečně silná, dobře ví, že pokud se objevíš poblíž ní, zakolísá a přivolá na vás oba ještě větší katastrofu...“

V tichosti seděli a dívali se přes rozlehlou hladinu jezera k druhému břehu. Vysoké hory mraků rostly nad Golanskými výšinami, zářivě bílé v zinním slunci, vystínované světlo modří a šedí. Řada za řadou postupovala, mířily nad Galilejské moře. Jihoafričan se otfásl ve studeném závanu větru, který náhle profoukl terasu, aby je zahnal.

Dopil zbytek piva, potom pomalu otáčel sklenici v prstech.

„Předáš jí tedy zprávu ode mě?“

„Nemyslím si...“

„Prosím tě, Ello! Jen jeden jediný vzkaz!“

Přikývla.

„Řekni jí, že co zachytila v knize, je přesným vyjádřením mé lásky k ní! Řekni jí, že náš vztah je dostatečně silný, aby dokázal ránu osudu překonat! Řekni jí, že chci dostat šanci tohle vyzkoušet!“

Umělkyně v tichosti naslouchala, zatímco David gestikuloval rukama, jako by vytrhával slova ze vzduchu, aby ji přesvědčil.

„Řekni...“ zarazil se, zavrtěl hlavou. „Ne, to je všechno!“

Jen jí vysvětlí, že ji nade vše miluji a chci být s ní!“

„Dobře, Davide, vyřídím.“

„A předáš mi její odpověď?“

„Kde tě zastihnu?“

Dal jí telefonní číslo do místnosti předletové přípravy osádek na letecké základně.

„Ello, zavoláš brzo? Nenecháš mě dlouho čekat?“

„Zítra,“ přislíbila. „Hned dopoledne.“

„Před desátou. Musí to být před desátou!“

Vstal a najednou se sehnul, aby políbil ty převislé líce.

„Děkuji moc,“ snažil se vyjádřit vděk. „Přece jenom nejsi žádná stará breca.“

„Pryč s tebou i s tvou úlisností! Vždyť samotné Odysseovy

Sirény by tě poslechly na slovo.“ Popotáhla nosem.

„A teď už vypadni, protože si chceš pobřečet! Nato musím být sama, abych si mohla užít...“

Dívala se, jak přechází trávník pod datlovými palmami a u průchodu ve zdi se zarazil, načež se otočil. Na vteřinu strnule zírali jeden na druhého, teprve potom vyšel branou ven.

Zaslechla předění motoru, potom se vůz pohnul a pomalu odjížděl. Mercedes po chvíli zaržál, když se řidič ocitl na hlavní silnici a vyrazil zpátky na jih. Ella se ztěžka zvedla, přešla terasu, sestoupila po schůdkách ke kamennému molu, kde stály přístřešky pro čluny, od domu krytýche částí historického valu.

Motorový člun se nepokojně pohupoval na vlnkách zčeřených větrem. Umělkyně dorazila až k nejvzdálenější chatce a zarazila se v otevřených dveřích.

Stěny interiéru nechala přemalovat na bílo, vybavení prostým nábytkem bylo zcela účelové. Koberce na kamenné podlaze měly místnost alespoň trochu zateplit. Velká postel zabudovaná do výklenku ve zdi krytého závěsem trůnila hned vedle krbu.

Na protější straně se nacházel plynový vařič se dvěma hořáky, nad nimiž viselo několik měděných hrnců. Dveře vzadu vedly do koupelny se záchodem, což Ella nechala přistavět teprve nedávno.

Jedinou dekoraci tvořila olejomalba přenesená sem z domu na Malik Street, zavěšená na prázdné bílé stěně směrem ke dveřím. Zdálo se, že osvětluje i zahřívá celou místnost, pod ní seděla dívka u pracovního stolu. Velice intenzivně naslouchala hebrejštině svého vlastního hlasu, nesoucí se z magnetofonu. Tvář vyzařovala zaujetí a soustředění, ačkoliv zírala na pustou zeď před sebou.

Náhle přikývla, usmála se nad vyslechnutým úryvkem. Pak vypnula přístroj a pootočila se na židli k druhémuvedle, kde stiskla nahrávání. Držela si mikrofon blízko úst, pak začala s překladem do angličtiny.

Ella ji pozorovala ode dveří, dívala se, jakpracuje. Jistý, americký nakladatel zakoupil práva na Naše místo na slunci v anglické verzi. Debra od něj dostala zálohu třiceti tisíc amerických dolarů, dalších pět získala za službu ve funkci překladatele. Práci už měla téměř dokončenou.

Z místa, kde Ella stála, viděla jasně jizvu na dívčině skrání. Růžově se leskla v kontrastu s opálenou pletí. Tvar připomínal dítětem nakresleného racka v letu. Ve tvaru věčka, ne větší než sněhová vločka, jako by vylepšovala její vzhled. Dala by se zaměnit se znaménkem krásy, drobná nerovnost, která pozměňovala celkovou vizáž jinak velice souměrných rysů.

Ani se nepokoušela jizvu zakrývat, protože vlasy měla stažené dozadu a uchycené koženou sponkou. Make-up chyběl, takže plet vypadala čistá, zářivá a hebká.

I přes neforemný rybářský svetr a vlněné kalhoty z dívčího těla vyzařovala síla. Vždyť plavala každý den, i když vítr ze severu přinášel sněh.

Malířka opustila vchod a potichu přešla ke stolu, odkud studovala Debriny oči. Často ji takhle pozorovala, jednoho dne musí tenhle výraz zachytit na plátno! Nikde se nedal odhalit ani náznak škody, k níž došlo -nikdo by neuhodl, že tyhle oči nevidí! Jejich chladný pohled snad naopak pronikal hlouběji, aby spatřil všechno. Dal se v něm najít i téměř mystický klid a vyrovnanost, skoro neohraničené porozumění, které umělkyni zanechávalo podivně znepokojenou. Debra cvakla vypínačem u mikrofonu, skončila nahrávání, a potom promluvila, aniž by se otočila.

„To jsi ty, Ello?“

„Jak tohle děláš?“ vyzvíдалa překvapená domácí.

„Přece cítím pohyb vzduchu, když vejdeš. A navíc tě odhalím i po čichu...“

„Jsem dostatečně rozměrná, abych vybudila bouři, ale opravdu tak smrdím?“ protestovala s hlasitým chechtotem umělkyně.

„Vyvěrá z tebe terpentýn, česnek a pivo,“ nasála Debra vzorek a rozesmála se.

„Však jsem malovala, sekala stroužky česneku k masu na grilu a zároveň popíjela pivo s přítelem.“ Usedla na jednu ze židlí. „Jak ti jde kniha?“

„Téměř hotová. Zítra už to může vzít do ruky pískařka.

Nedáš si kafe?“ Dívka vstala a přešla k vařiči. Ella dobře věděla, že nemá cenu nabízet jakoukoliv pomoc, ačkoliv pokaždé skřípala zuby, když musela přihlížet, jak nevidomá chuděra zápasí s ohněm a vařicí vodou. Debra však byla přímo posedlá samostatností, usmyslela si totiž žít bez pomoci a lítosti bližních.

V místnosti všechno leželo přesně na svém místě, takže jí stačilo bez zaváhání natáhnout ruku. Zcela spolehlivě se pohybovala ve svém malém světě, kde se starala o domácnost, připravovala si jídlo i pití, usilovně pracovala a vše si financovala. Jednou týdně se objevil řidič z kanceláře vydavatele v Jeruzalémě, aby vyzvedl nahrané pásky - všechno se pak přepisovalo společně i s její korespondencí.

V tom samém časovém rozmezí vyjížděly s paní domu motorovým člunem na jezero, aby společně nakoupily v Tiberias. Zároveň každý den plavala dobrou hodinu v okolí kamenného mola. Starý rybář, s nímž se spřátelila, ji často brával s sebou, aby si s ním mohla zalovit.

Dokonce ho střídala i u vesel.

A přes trávník od mola, v rozbořené křížácké pevnosti, na ni vždy čekala společnost svérázné malířky s konverzací na inteligentní úrovni. Tady, v malém bungalovu, se jí nabízel klid, bezpečí a práce, čímž zaplnila dlouhé hodiny. Pouze v noci na ni dolehl chlad hrůzného osamocení a hořké slzy smáčely jediný opuštěný polštář slzy, o nichž věděla jen ona. Debra umístila hrnek s kávou vedle Elly, svůj si přinesla k pracovnímu stolu.

„A teď,“ pronesla, „mi můžeš konečně svěřit, co tě tak znervózňuje, až se na židli vrtíš a zároveň bubnuješ prsty na opěradle,“ usmívala se na umělkyni, poněvadž si uměla představit, jak ji tímhle odhalením šokovala. „Máš něco na

srdci, co mi chceš sdělit, a zároveň tě to vyvedlo z míry, vid'?"
„Svatá pravda, má drahá,“ po chvíli přítelkyně odsouhlasila.
Potom se zhluboka nadechla a pokračovala.
„Přišel, Debro! Přišel se na mě podívat, přesně, jak jsme to odhadly.“
Dívka položila hrnek na stůl, ruka se jí ani nezachvěla, výraz ve tváři se nezměnil.
„Neprozradila jsem mu, kde jsi.“
„Jak se má, Ello? Jak vypadá?“
„Nějak pohublý, ale jen trochu, řekla bych - taky o dost bledší, než si ho pamatuju, ale sluší mu to! Je to pořád ten nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla...“
„A co vlasy?“ vyzvídala Debra dál, „nechal si je trochu poporůst?“
„Jo, myslím, že ano. Temné a husté, snad i hebké, kroutí se mu kolem uší i vzadu na týlu.“
Dívka přikývla, culila se. „Jsem ráda, že se nenechal ostříhat.“ Zavládlo ticho, po chvíli však vyslovila další dvě otázky:
„Co říkal? Co chtěl?“
„Přinesl ti zprávu.“
„Jakou?“
Vše poctivě zopakovala, slovo od slova. Když skončila, Debra se stočila, aby jí přítelkyně neviděla do tváře.
„Ello, prosím tě, odejdi-potřebuju být sama.“
„Žebronil, abych mu doručila odpověď. Přislíbila jsem mu ji do zítřejšího rána.“
„Přijdu za tebou později, ale teď prosím tě už běž!“
Umělkyně postřehla průhlednou kapku na profilu té krásné tváři.
Ella, podobná hoře, povstala a zamířila ke dveřím.
Za sebou zaslechla vzlykání, ale neotočila se. Přeshla kamenné molo, dorazila k terase. Sedla si před plátno, popadla štětec a začala tvořit. Tahy plodila široké, drsné a vzteklé.

DAVID SE POTIL Ve výškovém kompenzačním obleku a nervózně vyčkával vedle telefonu - každých pár minut pohlížel na hodiny v místnosti osádek.
V deset hodin začíná s Joem sloužit pohotovost prvního stupně pro extrémní výšky, takže mu zbývalo pouhých sedm minut. Ella se dosud neozvala.
Jihoafričana svírala příšerná deprese, v srdci mu vládl temný vztek a zoufalství. Vždyť umělkyně slíbila, že zavolá před desátou.
„Davey, hni se!“ odvolávala ho dvojka ze dveří.
S nechutí tedy vstal a následoval kolegu k elektrickému vozíku. Už usedal, když zaslechl zvonění telefonu.
„Počkej!“ zarazil řidiče. Pohlédl zpět a všiml si Roberta, jak se sluchátkem v ruce na něj přes sklo zuřivě mává.
„Davey, pro tebe,“ neslo se podzemím, ale to už se hnál zpátky.
„Davide, mrzí mě ten,“ omlouvala se Ella trochu chrčivě a jakoby z dálky. „Snažila jsem se o spojení dřív, ale zdejší ústředny...“
„Jistě, jistě,“ přerušil ji, rozhořčení v něm stále doutnalo. „Mluvila jsi s ní?“
„Ano, Davey: úkol jsem splnila a předala tvůj vzkaz.“
„Co odpověděla?“
„Nic.“
„Do prdele, něco přece musela říct!“
„Zareagovala...,“ umělkyně váhala, „... teď budu citovat přesně její slova: Mrtví nemohou mluvit s živými! Pro Davida jsem zemřela před rokem!“
Svíral sluchátko oběma rukama, přesto se trásl. Po chvíli se opět ozvala.
„Jsi tam?“
„Ano,“ sykl. „pořád!“
Opět nastalo ticho, Jihoafričan ho však přerušil.
„Takže je po všem...“
„Davey, obávám se, že ano...“
Joseph Mordecai strčil hlavu do dveří.
„Hele, jedničko, zkrat' to! Čas kvapí!“
„Ello, už musím jít. Díky za všechno.“
„Sbohem, Davide,“ rozloučila se, a dokonce i v tom chrčivém spojení zaslechl v jejím hlasu soucit. I tohle přililo olej do doutnajícího ohně běsu, který ho svíral cestou k úlu stíhaček, když seděl vedle spolubojovníka.
Poprvé za celou dobu se mladý Morgan necítil dobře v kokpitu své Mirage F-1. Připadal si jako v pasti, neklidně se vrtěl, potil se, zloba s ním cloumala- doba do každé patnáctiminutové rutinní kontroly se mu zdála téměř nekonečná. Pozemní personál mezitím hrál lurč na betonové podlaze pod ním, viděl, jak se spokojeně baví a dělají si legraci jeden z druhého. Při pohledu na tyhle šťastlivce se v něm hněv ještě víc rozhořel.
„Tubby!“ štěkl do mikrofonu a volání zopakovaly reproduktory na stěně. Buclatý vážný mladík ve funkci hlavního inženýra pro letku Lance rychle vystoupal ke kokpitu a s úzkostí pohlédl na pilota.
„Mám špínu na skle,“ stěžoval si Jihoafričan. „Do prdele, jak po mně chcete, abych našel debilní MiG, když musím čoučet přes zbytky vaší zasraný snídaň?“
Zlostný výbuch mladého Morgana zapříčinila saze, která ničila zářící perfektnost krytu kokpitu. Tubby sám osobně

předtím dohlížel na konečné vyleštění, ovšem od té doby tam opravdu saze odněkud spadla. Velice opatrně odstranil nepatrnou příčinu stíženosti a s láskyplnou něžností vycídl postižené místočko jelenicí.

Negativní poznámka však vyšla najevo veřejně, i když nebyla férová, a už vůbec se nehodila k jejich nejlepšimu pilotovi. Bohužel všichni tady spláceli daň nervům napnutým při nejvyšším stupni pohotovosti, takže i malá skvrnka doháněla letce k šílenství. Však v té velké výšce, kdykoliv by mu fliček zapadl do zorného pole, by se mu okamžitě změnil v útočící MiG.

„Teď je to podstatně lepší,“ odfrkl si stěžovatel. Plně si uvědomoval nehoráznost svého obvinění, ale Tubby se nadšeně zašklebil. Zdvihl palec, pak začal hbitě sestupovat.

V téhle chvíli kliklo ve sluchátkách a ozval se jasný Brigův hlas.

„Bright Lance- nahodit! Vzlet!“

S plynovou pákou na doraz a s tlakem do sedadla Jihoafričan hlásil: „Desert Flower, tady Bright Lance- jsme ve vzduchu a stoupáme.“

„Davide, zdravím, tady Brig. Máme kontakt - vypadá to na průnik do našeho vzdušného prostoru. Pravděpodobně další pokusitelé ze Sýrie. Blíží se k naší hranici v hladině osmi tisíc a pravděpodobně se pro nás stanou otevřeně nepřátelští za plus minus tři minuty. Proto přecházíme na plán Gideon. Nové souřadnice jsou dvaatřicet stupňů a chci vás tam okamžitě mít!“

Mladý Morgan odsouhlasil a ihned stočil Mirage F-1 předí dolů. Plán Gideon vyžadoval let v malé výšce, takže terénní nerovnosti zahltí nepřátelský radar, čímž se zároveň bude krýt jejich přiblížení. Až se dostanou do pozice vhodné pro prudký vzestup, využijí situaci a seshora odzadu na cíl zaútočí.

Dostali se tedy těsně nad zem, prakticky kopírovali vlnící se kopce tak nízko, až stádo černých perských ovcí se pod nimi rozprchlo, když tryskové motory ječely na své trase k východu, k Jordánu.

„Bright Lance, tady Desert Flower - nemáme vás na radaru.“

Paráda, blesklo Davidovi hlavou, poněvadž tím pádem je nevidí ani nepřítel. „Cíl je otevřeně nepřátelský v sektoru...“

Brig dodal přesné koordináty. „Pátrejte, už můžete mít vlastní kontakt na palubním radiolokátoru!“

Téměř okamžitě se ozval Joe. „Jedničko, tady dUOjka.

Mám kontakt!“

Mladý Morgan sklouzl očima na obrazovku, když mu přítel udával vzdálenost a polohu narušitele. Šlo o nebezpečné odvedení pozornosti při letu v tak malé výšce a při vcelku vysoké podzvukové rychlosti. Nic slibného však neobjevil. Hnali se dál. Až po chvíli David zahlédl menší jiskřící bod v nejvzdálenějším pásmu na obrazovce radaru.

„Kontakt potvrzen na sto osmdesát kilometrů.“

Postupuje paralelně ve skutečné výšce osmi tisíc metru.“

Jihoafričan pocítil typickou vlnu zloby, vzteku a nenávisti, která se mu jako chladný a mohutný had rozvinula v útrokách.

„Beseder, dvojko. Uzamkni se na cíl, zvýšíme ještě rychlost!“

Teď už překonali zvukovou bariéru a David jen vzhlédl k místu, kde se před nimi na obloze tyčila kovadlina kumulonimbu, mohutné fronty hustých oblaků se silnou vertikální stupňovitostí. Tyhle bouřkové mraky ve stříbřitém a světle modrém odstínu tvořily sousoší nevidaných tvarů, vzbuzujících představivost - hradby a věžičky se mísily s hrdinnými bytostmi stojícími pyšně nebo sehnuté v truchlivém zadumání. Jinde zase kůň jako vystřížený ze šachovnice či šedivé smečky vlků i jiných zvířat fantasmagorických zjevů. Hluboké trhliny mezi mraky přemostovala nádherná duha, sestávající snad ze stovek zářivých odstínů barev, které se točily a následovaly postup oblaků přes oblohu, přičemž si držely majestátní vzhled.

Nad nimi nebe potměnělo nepřírozenou modří, na níž pluly jemně bílé beránky cirokumulu, tvořené vlastně řasovými kupami ledových krystalků, odkud slunce zářilo dolů na dvě řítící se stíhačky.

David pořád ještě nepostřehl cíl. Určitě se skryl někde mezi horami mraků. Opět pohlédl na obrazovku palubního radiolokátoru. Tentokrát přepnul na uzamčení cíle.

Teprve teď, když se rychle blížili, mohl odhadnout přibližnou pozici nepřitele.

Letěl prakticky paralelně s narušiteli třicet kilometrů po jejich pravici vysoko nad nimi, pohyboval se o něco víc než polovinou jejich rychlosti. Slunce zářilo za cílem, blížilo se k zenitu, takže David prokalkuloval přístupovou trasu, která je přivede do útoku seshora k pravoboku vetřelce.

„Stáčíme teď vpravo,“ varoval dvojku, takže cíl podletěl a dostali se za něj, ke slunci. Joe zopakoval vzdálenost i polohu, vše poukazovalo na obyčejný hlídkový let v téměř výletním tempu. Nic nenaznačovalo, že by narušitel cokoliv tušil o lovcích hluboko pod ním.

„Dvojko, tady jednička. Připrav si zbraně!“

Aniž by odtrhl oči od radaru, stiskl David hlavní spínač.

Aktivoval tím dvě protiletadlové rakety vzduch-vzduch

Stelecuinder, zavěšené pod každým křídlem, a okamžitě zaslechl elektronické pípání ve sluchátkách.

Tenhle tón znamenal, že střely ještě spí, ještě neobjevily žádný tepelný zdroj, který by je vybudil k činnosti. Až k tomu dojde, zvýší se hlasitost signálu i rychlost pípání, vše se pak změní v chrčení připomínající loveckého psa, jenž zachytí stopu a horlivostí se dusí na vodítku. Stáhl tedy hlasitost, aby ho elektronické zvuky nerušily.

Nyní přepnul spínač kanonu a připravil si ke střelbě třicetimilimetrové dvojce, zavěšené těsně pod sedadlem.

Spoušť na vrcholku kniplu objel ukazováčkem, aby si na tenhle pocit opět zvykl.

„Dvojko, tady jednička. Zahajuju vizuální kontakt.“

Tímhle naznačil spolubojovníkovi, aby soustředil veškerou pozornost na obrazovku palubního radiolokátoru a všechna zjištěná data mu nahlásil.

„Cíl je nyní v deset hodin vysoko, vzdálenost od nás pět tisíc.“

Mladý Morgan se opět pustil do prohledávání rostoucích stěn mraků v oslepující bílé, občas přerušil pátrání a pohlédl stranou na nějaký terénní bod či věž z oblaků, aby zabránil zaostření na krátkou vzdálenost. Zároveň překontroloval hluché místo za nimi, aby se z lovců v mžiku nestala štvaná zvěř.

Náhle je uviděl. Pět se jich tam mihlo, v mezeře mezi mraky a okamžitě zmizelo jako malé černé blešky na čerstvě vyžehleném prostěradle. V tomhle okamžiku Joe poskytl další údaje.

„Už nás dělí jen dva a půl tisíce,“ hlásil. Nepřátelské letouny však opět spatřil docela jasně, takže podle ostrého kontrastu vržené siluety ihned identifikoval mimo jakoukoliv pochybnost ruské MiG 21.

„Mám vizuální kontakt,“ konstatoval suše. „Vidím pět MiGů 21.“ Hlas zněl neutrálně, ale skutečnost byla jiná:

teď se jeho hněv mohl konečně na něčem vybit, za něco zaháknout-zároveň změnil tvar i barvu! Už nešlo o temný a bolestivý vjem, ale o chladný běs, jasný a ostrý jako čepel rapíru.

„Cíl je stále otevřeně nepřátelský,“ potvrdil Joe, což znamenalo, že narušitelé se nacházejí stále ve vzdušném prostoru Izraele. Přítel však nedokázal zamaskovat tón, jako se to podařilo Davidovi. Ten v jeho hlasu okamžitě odhalil chrapot a hned věděl, že i dvojice vztekem vyschlo hrdlo.

Potrvá ještě patnáct vteřin, než dokončí pravotočivý výkrut-Jihoafričan ihned odhadl výslednou přibližnou polohu a okamžitě pochopil, že se blíží přímo ukázková situace. Celá formace nad nimi plula v naprostém klidu, žádný z banditů vůbec netušil přítomnost izraelských strojů za zádi. Proto obě Mirage F-1 šplhali vzhůru, aby dospěli do hluchého prostoru, kde je kupředu zaměřený přehledový radar nepřítele neodhalí. Zároveň jim slunce poskytne krytí. Jakmile dorazí do určeného bodu, začnou stoupat prudce vzhůru do pozice ve vysoké výšce, což jim přinese taktickou výhodu nad narušitelem. Při pohledu vpřed si David uvědomil, že získali ještě další prémii: jedna z obrovských věží mraku perfektně zakryje jejich stoupání k slunci. Použije tedy přírodní krytí podobně jako Búrové v Africe, když lovili buvolů zpoza stáda domestikovaného dobytka.

„Cíl mění kurz vpravo,“ upozorňovala dvojka. MiGy se tedy stáčely, mířily zpátky k syrské hranici. Arabové dokončili výhrůžné gesto, zamávaly barvami islámu do tváří nevěřících psů a honem spěchali do bezpečí.

Mladý Morgan vnímal ostří hněv kdesi v klíně, ještě studenější a bodavější - vši silou se musel donutit, aby přečkal posledních pár vteřin, než začnou stoupat.

Konečně nastala vytoužená chvíle! Stále však hlas ovládal, takže žádné pocity nedal najevo: „Dvojko, tady jednička.- zahajují výstup!“

„Dvojka potvrzuje.“

Oba stroje zamířily vzhůru a do pilotů se opřela síla, která jim téměř vytrhávala střeva z břicha.

Okamžitě je uviděl DesertFloeverna obrazovce hlavního radiolokátoru, když se vynořili z nerovného terénu.

„Zdravíme Bright Lance. Už vás vidíme. Zapněte identifikaci přítel-nepřítel!“

David i Joe opět leželi na zádech, ale na daný rozkaz museli stisknout systém IFF Elektronická identifikace přítel-nepřítel jim vytvoří na obrazovce jasný znak, téměř jako svatozář, takže velitelské stanoviště je dokáže perfektně sledovat, i kdyby se dostali do nepřehledného vzdušného souboje.

„Beseder - už vás máme i na IFF,“ informoval je Brig.

V té chvíli vletěli do oblačného sloupu a stoupali dál.

Jihoafričan očima přebíhal od přístrojů pro let naslepo k obrazovce palubního radiolokátoru, kde jasně viděl kontury nepřátelských strojů. Teď už se daly rozeznat jednotlivé MiGy.

„Cíl zvyšuje rychlost a přístřhuje stáčení vpravo!“ hlásil

Joe. David provedl úpravu kvůli změně manévru narušitele.

Taky si byl jistý, že je neodhalili - šlo určitě jen o pouhou shodu náhod. Další pohled na obrazovku mu ukázal dosažení určeného bodu, nutného k získání výhody z výšky.

Teď se už dostali na hladinu tří tisíc metrů za vetřelce, slunce měli v zádech. Získali přímo ideální pozici.

„Nyní se stáčím, přichází závěrečná fáze útoku,“ sděloval dvojice své záměry. Souboj tedy začíná! Příteli se k banditům rychlostí kosmické rakety.

Celé uskupení měli jako na dlani, obrazovka zaměřovače jemně žhnula. Sidewinder zachytila první zdroj infračervených paprsků ze své oběti a tiše začala vrčet Davidovi do uší.

Stále je však oslepoval šedivý oblak, v němž se řítily vpřed. Náhle se objevili v křišťálově jasném vzduchu.

Před nimi i dole se otevřel rozlehlý prostor, připomínal údolí mezi hřebeny mraků. Těsně pod nimi se pět MiGů stříbřitě lesklo ve slunečním světle - stíhačky podobné hračkám svátečně zářily červeným, bílým a zeleným označením.

Čisté geometrické tvary šikmých křídel i směrovky se zdály vskutku konstrukčně vyvážené, vstupní otvory proudových motorů se podobaly tlamám žraloka.

Banditi pluli ve formaci zřetelného věčka, po dvou se souměrně drželi za křídly vedoucího letounu. V několika vteřinách mladý Morgan pochopil, o co jde: ti čtyři vzadu byli Syřané, což poznal zcela přesně podle nevalného ovládání strojů. Rozhodně prozrazovali nedostatek vybroušenosti i sebedůvěry, čímž se projevují nedbalí žáci. Tihle patřili mezi měkké cíle, čili snadnou kořist.

Ani nemusel zahlédnout tři červené proužky na trupu, aby odhalil v kabině přítomnost ruského instruktora.

Jakýsi starý veterán s krví dravce v žilách, tvrdý, vychytralý a nebezpečný jako rozdrážděná černá mamba.

„Dvojko, tady jednička. Uzamkni si dva cíle na levoboku!“

vydal rozkaz David, čímž si rezervoval MiG na špici i jeho doprovod po pravici. Ve sluchátkách už obě rakety chtivě chrčely, teď snad přímo čichaly nádherný proud výtokových plynů pod sebou. Nemohly odolat, vyly v touze po zabíjení.

Jihoafričan se ozval velitelskému stanovišti. „Desert Flower, tady Bright Lance - máme cíl a požadujeme povolení k útoku!“

Téměř okamžitě se ozval hlas letovoda. „Davide, tady Brig...“, mluvil naléhavě, rychle. „Ihned skončete přípravu k útoku! Opakuji, skončete uzamčení na cíl! Už není otevřeně nepřátelský-skončete útok!“

Mladý Morgan, šokovaný tímhle příkazem, jen pohlédl dolů, do hlubokého mračného údolí a pod sebou najednou zaregistroval hnědý zářez řeky Jordánu, který se pomalu posunoval za něj.

Už tedy přeletěli syrskou hranici, nyní se jejich role ve vzduchu přeměnily:

Z obránců se stali agresori! k cíli se však blížili velice rychle a nepřátelé stále nic netušili.

Udeříme na ně, rozhodl se v duchu, kde ta chladně ostrá věc žhnula. S klidem do mikrofonu zašeptal:

„Dvojko, jednička útočí!“

„Negativní! Opět opakuji, negativní!“ zoufale volal Joseph Mordecai. „Cíl už není otevřeně nepřátelský!“

„Vzpomeň si na Hannah!“ zařval David. „Potvrď mi to!“

A sevřel ukazováčkem spoušť. Lehce se dotkl levého pedálu, aby se mu nejbližší MiG dostal do zorného pole zaměřovače.

Bandita se mu na obrazovce zvětšoval do neuvěřitelných rozměrů.

Ve zlomku vteřiny se ozval Joe, tentokrát s drsným zachraptěním.

„Dvojka potvrzuje.“

„Zab je, Joe!“ zaječel Jihoafričan, načež stiskl spínač.

Ozvalo se dvojí zasyčení, těžko rozeznatelné v dunění proudového motoru. Z každého závěsu na křídle se vyřítila raketa, která sebou zavrtěla, když si upravovala nejlepší pozici na cíl. Obě nechávaly za sebou kouřovou stopu a v téhle chvíli se MiGy probraly. Na varování svého velitele se jednotlivá formace rozprskla do pěti izolovaných částí.

Stříbřitý třpyt připomínal manévrující hejno sardinek těsně před útokem hladové barakudy. Syřan na zadní pozici zareagoval velice pomalu, právě se začal stáčet, když Sidewinder mu olízla směrovku, následovala banditův manévr a spojila se s ním ve smrtelném objetí.

Tlaková vlna exploze zacloumala s Davidovou stíhačkou, ale zvuk se k němu nedonesl, když MiG zmizel v zelenavém oblaku.

Potom se rozpadl na kousky. Jedno křídlo se utrhl, vyletělo vzhůru a krátce rozevřený květ kouře bleskově prosvištěl podél kabiny pronásledovatele.

Druhá raketa si vybrala velitele formace, ale ten zareagoval skutečně profesionálně. Provedl ostrý výkrut, takže střela ho minula, a tím pádem ztratila stopu. Nebyla schopná MiG znovu objevit a následovat! Když Jihoafričan strhl svou stíhačku, aby se pověsil na paty Rusovi, zahlédl vlastní raketu v sebezničujícím výbuchu daleko na druhé straně oblačného údolí.

Mezitím starý veterán tvrdě stácel stroj vpravo, David v těsném sledu za ním. Měl ho před sebou tak blízko, že si mohl prohlížet každíčký detail nepřátelské stíhačky šarlatová přilba pilota v kabině přímo zářila, viděl i křivolakou kresbu arabského identifikačního značení.

Snad rozeznával i jednotlivé nýty, spojující vyblýskaný kovový plášť MiGu.

Mladý Morgan přitahoval vši silou řídicí páku, jelikož přetížení se o něj opíralo a překáželo mu ve snaze překonat ještě víc ostrý úhel obratu na maximum namáhané Mirage F-1.

Určitě by uspěl, kdyby křídla odtrhl...

Géčka však svírala pilota též, nezvladatelná síla mu odsávala krev z mozku, takže mu vize potemněla. Jas protivníkovy přilby pohasl, barva se změnila v hnědou a sám David se cítil drcený v sedadle.

Kolem pasu i v nohách ho výškový kompenzační oblek brutálně ždímal silou škrtícího hroznýše, když se mu kombinéza snažila zabránit odlivu krve z horní poloviny těla.

Jihoafričan napínal svaly, aby si v nich zadržel co nejvíc životodárné tekutiny zároveň polykal sliny při oblíbeném triku stíhacích pilotů v boji s Géckou. Stroj se přitom hnal v rychlém sudovitém výkrutu s velkým poloměrem a obrovitým přetížením. Něco podobného provádí jezdec na motorce na stěně smrti. Dostává se vzhůru ve svislém válci nejen díky dosažené rychlosti, ale udržuje se ve vodorovné pozici využitím odstředivé síly, takže má k dispozici i výhodu dosažené výšky.

Celkový výhled se Davidovi ještě víc zúžil a scénérie zešedla, až mu v zorném poli zůstalo pouze ohraničení pilotní kabiny. V téhle chvíli byl doslova přibitý k sedadlu, ústa měl otevřená, oči mu lezly z důlků a snaha o udržení pravé ruky na řízení se mu zdála herkulovská.

Koutkem oka zaregistroval opět výstražnou kontrolku přetížení letounu - právě měnila barvu ze žluté na červenou.

Varovala ho, neboť se dostal na okraj katastrofy, když nm hrozilo zničení v nadzvukové rychlosti.

Zhluboka se tedy nadechl a zaječel ze všech sil, vlastní hlas se odrážel v šedivém oparu před očima. Těmhle další trik donutil krev ke chvilkovému návratu do mozku, takže se mu výhled zjasnil. Okamžitě si uvědomil, že MiG předvídal jeho vzniklý problém a vsunul se pod něj, pod nechráněný kýl.

Jihoafričan neměl tedy nic jiného na výběr: musí přerušit manévr dřív, než se rozdrnčí kanony MiGu. Provedl tedy bleskurychlý odval a plynule přešel do prudkého stoupání se zapnutým přidavným spalováním, což mu polykalo palivo v neuvěřitelném množství. Skutečně se pohyboval na samotné hranici možných limitů stroje i člověka při použití těchto zoufalých manévru.

S graciézností baletního mistra ho Rus následoval, dokonce se i předem připravil na každý další krok soupeře.

David ho jasně zahlédl za sebou při krkolomných obrazech, takže se opět vytočil a snažil se prchnout vpravo.

Vize mu znovu ztmavla dosaženým přetížením.

Přetočit stroj, kličkovat, bojovat o život! Jihoafričan se ve svém odhadu nemýlil. Skutečně šlo o smrtelně nebezpečného nepřítele, rychlého a tvrdého, předvídajícího každou otáčku i vybočení. Bandita se zuby nehty držel v pozici nejvhodnější pro útok. Obrat, opět odbočení a přesun do obří paraboly - pak stoupání vzhůru a stočení se, zatímco kondenzační páry se trhaly od konců křídel v hedvábném ornamentu na pozadí jasně modré oblohy.

Paže i ramena Davida bolely z náročného zápasu s řízením i vzpouzením se gravitaci, unavené též odkrvením i vyplavením adrenalinu do krevního oběhu. Chladná bojová posedlost se postupně měnila v ledové zoufalství, když při každém novém obratu ve snaze odpoutat se od Rusa vždy spatřil tu zející žraločí tlamu MiGu, mřící na něj.

Jihoafričanovu veškeré zkušenosti, veškeré talenty přirozených darů k létání, se pomalu přestaly započítávat při porovnání s bitevní praxí nepřítele.

V jednom zlomku vteřiny letěli vedle sebe, stíhačky se téměř dotýkaly konci křídel. Mladý Morgan pohlédl na svého protivníka a postřehl jen pilotovu tvář. Oči a čelo nad kyslíkovou maskou, pleť bílá jako kost, oči posazené hluboko v hlavě připomínaly lebku - to už se ale David opět stácel, kroutil, ječela vzpíral nastupujícím géčkům, řičel i ve vzpouře proti zadrnuté první smyčce dusivého strachu.

V polovině dalšího výkřutu se bez jakékoliv úvahy snažil obrátit, Mirage F-1 se protestem až oťásla a ztratila rychlost. Rus situaci vyčenichal a hnál se na něj z výše po pravoboku. Jihoafričan se naplno opřel do kniplu a levou nohou kopl do pedálu, aby se vyhnul první dávce smrtících projektilů. Stíhačka začala padat dolů ve vývrtce.

Krev, kterou mu předtím přetížení vytáhlo z hlavy, se zase hnala zpátky a zaplnila mu ji tak, až zorné pole zrudlo.

Nyní se jednalo o gravitační sílu obrácenou naruby.

Žilka v nose pod tlakem praskla a najednou měl kyslíkovou masku plnou teplé a zahlcující životodárné tekutiny.

Sovětský veterán se ho držel jako klíště, následoval ho i do vývrtky, připravoval se na druhou dávku.

Jihoafričan zařval, v ústech pocítil kovovou přichuť krve. Hned přitáhl řídící páku k sobě, takže předtím se znovu zdvihla.

Začal stoupat, krev mu opět z mozku mizela pilot přecházel z rudého závoje do přechodné ztráty zraku během zlomku vteřiny, přesto však zahlédl stále za sebou zavěšeného

Rusa. Na vrcholu stoupavé křivky se mu podařilo provést bleskový manévr odpoutání, čímž předstihl nepřítele o setinu vteřiny Proto se mu snad na desetinu vteřiny objevil v zaměřovači právě ve chvíli, kdy David stiskl spoušť a chrtil projektily během divokého obratu přes celou oblohu. Přesto zaznamenal jasný záblesk těsně pod pilotní kabinou nepřítele, potom se ale ihned přetočil, aby se přičítal z druhé strany.

Našel protivníka jakoby zaseklého v původním směru. MiG

začínal právě ztrácet výšku, kymácel se a bílý obláček se mu objevil u kokpitu.

Konečně zásah, jásal mladý Morgan a strach náhle zmizel.

Opět se přeměnil ve vztek doplněný hrůznou zlobou triumfu.

Ještě jednou protáhl Mirage F-1 vzhůru v dalším prudkém kolísavém manévru. Zkusil zavlnění nahoru a dolů, tentokrát MiG už nereagoval. Proto se David jen přetočil a řítit se na nepřítele, perfektně usazeného v zaměřovači.

Vypálil vteřinovou dávku a hned viděl, jak průbojné zápalné střely vnikají do stříbřitého trupu v rychlém sledu, podobné blikajícím hvězdičkám.

Sovětský veterán dokončil obrat, letěl však dál přímo, ani se nepokoušel o únik. Pravděpodobně zahynul v sedadle u řízení, odhadoval Jihoafričan, zatímco si usazoval kořist v zaměřovači. Po další vteřinové dávce se MiG začal rozpadat.

Menší kousky trupu prosvíšely kolem, ale protivník stále svůj stroj neopustil.

tentokrát David udeřil dvouvteřinovou dávkou, až banditova příd' prudce poklesla a MiG se dostal do vývrtky pod plným tahem motoru - připomínal vržený stříbřitý oštěp.

Jihoafričan ho nemohl vůbec následovat, jelikož by tentokrát určitě svou stíhačku poškodil. Proto jen vyrovnal a sledoval nepřítele, jak se řítí kolmo k zemi, v rychlosti určitě přesahující 2 Mach. Při dopadu v mžiku vybuchl jako bomba!

Nad místem se objevil vysoký sloupec prachu a kouře, tyčil se po několik vteřin nad hnědou plání Sýrie.

Mladý Morgan stáhl plynovou páku z pozice přidavného spalování a překontroloval si stav paliva. Přístroje však ukazovaly nebezpečnou blízkost prázdnoty v nádržích. Až teď si David uvědomil, jak honba za Rusem ho stáhla do malé výšky, takže nyní se nachází velice nízko nad nepřátelským územím - skutečně až nepříjemně nízko.

Spotřebovával drahocenné palivo, když zamířil na západ na maximální cíl a zároveň stoupal svižně vzhůru, aby unikl z dosahu případných protiletadlových zbraní. Přitom pátral kolem, zda se někde neobjeví Joe či další MiG - odhadoval však, že Syřané jsou buď s Alláhem v rájských zahradách s huriskami, nebo zpátky doma u svých matek.

„Bright Lancedva, tady jednička. Slyšíš mě vůbec?“

„Jedničko, tady dvojka,“ okamžitě se ozval Joe. „Vidím tě!“

Pro všechno na světě, honem pryč!“

„Jaká je pozice?“

„Jsme osmdesát kilometrů uvnitř syrského teritoria, náš kurz je dvě stě padesát.“

„Jak se ti vedlo?“

„Jednoho jsem sundal. Druhý zmizel, ani nevím kam, protože jsem tě musel jedním okem sledovat...“

David jen zamrkal a překvapeně zjistil, že pot smáčející mu čelo pod přilbou je lepkavý, poněvadž se smíchal s krví z nosu. Svaly ho bolely, cítil se jako omámený, zároveň se o něj pokoušel pobožný šok spojený s vysílením při snaze zdolat přetížení tolika Géček. Proto se mu ruce na řídící páce trochu třáslly.

„Já dostal dva,“ informoval pyšně mladý Morgan, „dvě ty svině-jednoho za Debru, druhého za Hannah...“

„Davey, zmlkni!“ V přítelově hlasu znělo napětí.

„Soustřed se na bleskový ústup -vždyť jsi stále v dostřelu protiletadlových zbraní i raket ze země. Zdvihni ocas, šplhej nahoru!“

„Negativní,“ pronesl Jihoafričan. „Nemám dost paliva. Kde vůbec jsi?“

„Na šesti hodinách v osmi tisících.“ Po odpovědi se Joe na sedadle vzpřimil a nahnul, aby se podíval, jak si vede ten miniaturní trojúhelník izraelské Mirage F-1 v hloubce pod ním. Sledoval pomalý postup jedničky až moc pomalý! Vždyť je pořád nízko-příliš nízko! David se stal zranitelným a Joseph Mordecai se o něj začínal strachovat! Zamračil se, zrakem zoufale propátrával celou oblohu i zemi, abyvčas odhalil případné nebezpečí. Dvě minuty budou stačit, aby zmizeli, ale půjde o dvě velice dlouhé a nesmírně pomalé minuty...

První protiletadlové rakety téměř přehlédli. Pozemní obsluha nechala nepřátelský stroj jejich doupě přeletět, teprve potom zahájili pronásledování - Joe uviděl kondenzační stopu, bleskově se přibližující ke stíhačce pod ním.

„Raketa! Energicky doleva!“ ječela dvojka do mikrofonu.

„Upaluj! FOFREM!“ Okamžitě zaznamenal Davidův obranný manévr, kdy prudkou změnou výšky ošáil vševědoucí oko hlavice střely

„Ztratila tě!“ informoval Joe, když vypálená protiletadlová střela země-vzduch pokračovala v šíleném letu prostorem, potom se začala vrtět ze strany na stranu, jako by se rozhlížela po dalším terči a posléze explodovala v sebevražedném konci.

„Davey, pokračuj!“ dodávala mu dvojka odvahy. „Bud' ale ve střehu, přijdou další...“

Oba zahlédli druhou, opouštějící transportní vozidlo v kamufláži. Celé hnízdo se jich usídlilo na skalnatém hřebeni, tyčícím se nad sluncem sežehlou plání. Serpent sklouzl z útesu a zdvihl se k nebi, razantně stoupal k Davidovu stroji.

„Nadlehčí ocas a čekej!“ radil Joé a sledoval střelu, ženoucí se neuvěřitelnou rychlostí k mrňavé Mirage F-1.

„A teď doprava! Upaluj! FOFREM!“ ječel Joseph Mordecai jako smyslů zbavený a Jihoafričan divoce vybočil. Opět se Serpentprohnal kolem něj, tentokrát však neztratil kontakt a po provedené otočce se dal znovu do útoku. Detektor v hlavici rakety se uzamkl na izraelský stroj.

„Pořád jde po tobě!“ vriskala dvojka. „Jdi do slunce, Davey! Zkus slunce!“ Stíhačka pozdvihla před k obří plamenné kouli, sálající nad skalami. Serpent letoun následoval, lovil ho s úděsným zaujetím robota.

„Pořád tě vidí, Davey - odtrhni se už! Upaluj sakra! FOFREM!“

Mladý Morgan přerušil energický svislý manévr, provedl odval a vytrhl svou Mirage f-1 z příkrého stoupání. Začal padat jako kámen - zatímco Serpent protentokrát pozornost zaměřil na nádherný zdroj infračerveného záření, vycházejícího ze slunce. Hnala se přímo k němu, o stíhačku ztratila zájem.

„Zbavil ses jí, takže koukej vypadnout! Jedničko, zmiz!“

žebroula dvojka, jenže v téhle chvíli se stal stroj neovladatelný. V téměř kolmém vzestupu ztratil manévrovací schopnost, takže se nyní jen ve vzduchu převaloval. Bude trvat několik vteřin, než se opět podvolí aerodynamickým plochám a uposlechně pilota! To už ale bude pozdě, pochopil

Joseph Mordecai, při zahlédnutí třetí vypálené protiletadlové rakety, ženoucí se na chvostu plamenů a kouře. Opět mířila na Davida...

Joe vlastně reagoval podvědomě, když přepadal se strojem do prudkého klesání za plné síly motoru. Hnal se dolů v dvojnásobné rychlosti zvuku, takže se přitíhl k zádi přítele právě před nosem přicházející střely Serpent ho zahlédli kyklopským okem radaru a okamžitě jako by vycítil horkost výtokových plynů mnohem čerstvějších, mnohem hutnějších než u předchozího cíle. Akceptoval tedy změnu terče, zavrtěl se a hnal se za lahůdkou.

Jihoafričana ponechal bez škrábnutí.

Mladý Morgan koutkem oka zaznamenal dvojku v šílené rychlosti za sebou. Za ním však svištěla raketa! V téže chvíli si Jihoafričan uvědomil, že Joe vědomě přitáhl střelu na sebe, čímž ho zachránil před zničením. Fascinovaný David hrůznou scénou pozoroval, viděl, jak přítel dokončuje manévr prudkým stoupáním a využívá dosažené nadzvukové rychlosti v trase ke slunci.

Raketa ho však bez problémů následovala, hnala se vzhůru a dosaženým švihem samozřejmě překonávala veškeré možnosti

Mirage F-1. Dvojku rozhodně vytušila kritickou situaci za sebou, Joe v posledním okamžiku snad podvědomě vytrhl stíhačku ze strmého stoupání a provedl odval.

Tentokrát se však střela zmást nedala!

jakmile izraelský stroj neovladatelně padal do vývrtky, hororová scéna se opakovala. Joseph Mordecai nyní prožíval totéž, co před pár vteřinami mladý Morgan. `tomu se naskytla šance na posla smrti vyžrát, bohužel tentokrát to nevyšlo!

Střela cíl nalezla a ohnivá koule pohltila pilota společně s Mirage F-1.

Jihoafričan letěl dál sám, stíhačka opět dosáhla manévrovatelnosti v nabyté rychlosti, v krku mu však vyschlo děsem, strachem a zármutkem. Dokonce zjistil, že nahlas křičí.

„Joe, ne! Bože můj, Joe! Ne! Tohle jsi neměl dělat!“

Před ním v mezeře obřího mraku se objevil Jordán.

„Ty ses měl vrátit domů, Joe!“ nařikal. „Ty by sis to zasloužil, Joe!“ Hrdlo měl stažené bolestí.

Ale instinkt k přežití stále působil! David se oklepal a zavrtěl strojem, aby propátral hluché místo - ihned však odhalil tu poslední střelu, pasoucí po něm. V dálce se vinula kouřová stopa, raketa ho hladově sledovala svým zloajným okem. Jak ji spatřil, bez jakýchkoliv pochybností získal jistotu, že tahle mu je určena - tuhle mu osud rezervoval!

Z veškerých taktických manévrů, které v posledních minutách zvládal, měl nervy nadranc, zároveň i reakční doba se

mu únavou zpomalila. Propadl jakési vlně fatalistického ohromení při pozorování ženoucí se střely, zkracující vzdálenost mezi nimi, přesto se mu podařilo ze zbylých sil vykřesat rezervy pro další heroický úkon.

Oči se mu zúžily, pot se z něj doslova lil. Levou rukou dotlačil plynovou páku nadoraz, pravou svíral řídicí páku silou zoufalce-vyčkával na ten správný okamžik.

Raketa ho už téměř dohnala, když prudce stočil stroj do výkrtu. Opozdil se však o zlomek vteřiny, takže mjející střela se dostala do jeho blízkosti natolik, až strnulé oko zaregistrovalo stín stíhačky ve fotoelektrickém odpalovacím systému. Ihned nadšeně mrklo a brizantní výbušnina explodovala.

Mirage F-1 se pohybovala v kritickém bodu svého manévru, kryt kokpitu se právě otočil přesně k centru výbuchu.

Exploze zasáhla stroj obří silou! Stíhačka se převrátila, podobná běžícímu člověku, který v plném trysku zakopl.

Ztratila schopnost žít i letu...

Kabinu pilota prosekaly ocelové střepiny. Jakýsi kus udeřil do pancéřovaného sedadla, odrazil se a švihl Davida nad loket. Tam přeťal kost tak čistě, až ruka bezvládně spadla pilotovi do klína.

Ledový víchr řádil v potřhaném překrytu kabiny, když se Mirage F-1 propadávala prostorem sebevražednou silou s přídí cloumanou v děsivé rotaci ploché vývrtky.

Odstředivá síla tlačila Jihoafričana do bezpečnostních popruhu, naražená žebra bolela, kůže z ramen se odírala a zlomená ruka se s mučivou bolestí zmítala.

Mladý Morgan se snažil držet vzpřímeně, když sahal pravačkou nahoru, aby si uvolnil rozsekané plexisklo nad hlavou před použitím záchranného mechanismu.

Zároveň si stáhl hledí přilby přes oči. Zbyla mu jediná možnost - svěřit se vystřelovacímu sedadlu, čímž se dostane na svobodu z letounu odsouzeného k zániku.

V zoufalství se tedy donutil hrábnout dolů, kde mezi chodidly nahmátl spoušť odpalovacího systému. Bohužel bezvýsledně! Výbuch pravděpodobně poškodil jakousi životně důležitou součást záchranného systému u Mirage F-1. Bude tedy muset vydržet ve společenství stíhačky až do hořkého konce. Navíc mu k ovládní zbyla pouze jedna ruka a velice málo výšky! Pevně tedy sevřel v dlani tvarovanou rukojeť kniplu a v šíleném pádu točení se snažil vybojovat opět vládu nad strojem. Řídil se toliko pouhým instinktem, protože vzhledem k těžkému zranění se mu obloha, horizont, země a mraky slévaly v točící masu.

Vnímal prudkou ztrátu výšky, poněvadž pokaždé se mu před očima objevila Země blíž. Výhrůžně se po něm sápala!

On se však nechtěl dát, tvrdohlavě se pokoušel všelijak změnit smrtelnou vývrtku...

Opravdu už času nezbývalo, zčistajasna však zaznamenal první reakci letounu. Zároveň se prudké otáčení zmínilo.

Zabral tedy za řídicí páku i pedály naráz a Mirage F-1 náhle ukázala dobrou vůli k přežití. Okamžitě přešel na jemný dotek milence, přímo něžně se choval ke kniplu, aby ji uklidnil, až najednou plula vzduchem jako předtím.

I ona však utrpěla obrovské zranění, zcela jasně smrtelné.

Připadala mu v ruce těžká, snad i nemotorná.

Vnímal drsné vibrace proudového motoru, čímž se stíhačka roztřásla. Příčinu odhadoval na ztrátu lopatky kompresoru, která přivodila nevyváženost rotoru. Za pár minut, či dokonce vteřin, se motor sám roztrhne na kusy!

Nemůže tedy ani ve snu doufat, že by mohl začít stoupat...

Raději se tedy rozhlédl kolem sebe a se zděšením zaregistroval, jak v souboji s vývrtkou se dostal na hladinu pouhých sto metrů nad terénem. Ztratil orientaci, ale při pohledu na kompas překvapeně zjistil, že stále udržuje daný kurz k domovu.

Vibrace zesílily, teď už slyšel i kovové kvílení. Na základnu se už nedostane, tím si byl jistý! Navíc v téhle poloze nemá žádnou výškovou rezervu, aby odhodil kryt kabiny, uvolnil bezpečnostní popruhy a pokusil se vyškrábat ven z kokpitu. Zůstala mu tedy opravdu jediná možnost-spojit svůj život s letounem!

I když rozhodnutí padlo, přesto s jednou rukou nebylo snadné vše vyřešit. Svíral řídicí páku koleno, zatímco vysunoval podvozek. Kolo na přídí ho může při nouzovém přistání přece jenom udržet dost dlouho, aby neudělal salto mortale...

Očima propátrával prostor před sebou. V nízkém kamenitém terénu občas zahlédl zelenou vegetaci. Tady na něho číhá katastrofa! O kus dál se však zčistajasna objevila otevřená pole, zoraná půda, rovnoměrné čtverce sadů, souměrně rozložené budovy V duchu zajásal:

pořádek a obděláná půda znamenaly jasně, že se dostal přes hranici s Izraelem!

Ještě jednou propátrával hřeben rozeklaných skal, dokonce vtáhl břicho, jako by tělem pomáhal stroji překonat hladové žulové zuby. Před sebou už měl pouze pole.

Dokonce zahlédl i ženy pracující v nedalekém sadu, právě ztuhly a dívaly se na něj. Tak blízko je měl, že postrehli výrazy překvapení ve tvářích.

Jakýsi muž právě seskočil z modrého traktoru a přilepil se k zemi, když se mu David přehnal pár metrů nad hlavou.

Všechny palivové ventily uzavřel, všechny spínače vypnul, nakonec i ten hlavní - procházel koncem nacvičeného rituálu pro nouzové přistání.

Před ním se otevřelo hladké hnědé pole, zcela rovné, bez překážek. Možná bude mít štěstí, možná se z toho dostane...

Mirage F-1 ztrácela rychlost, příd' se začala zdvihat, ukazatel rychloměru klesal z tři sta dvaceti kilometrů za hodinu na tři sta, pak dvě stě osmdesát, až se propracoval k hranici přetažení letounu - dvě stě čtyřicet.

Náhle mladý Morgan zjistil, že pole před ním přetíná betonový zavlažovací kanál: snad deset metrů široký, tři metry hluboký- smrtelně nebezpečná překážka, schopná zničit tank Centurion.

Nemohl však už nic dělat, aby se vyhnul těmhle zejícím čelistem. Přesto posadil stroj na zem velice zlehka.

„Jemně, jako když kocourek čurá do sametu,“ syčel s hořkostí v hlasu, když si uvědomil, že veškeré dosavadní zkušenosti jsou mu už k ničemu. „Dokonce i Barney by byl na mě pyšný,“ chválil se nahlas. Hrbolaté pole stíhačkou

zmítalo, drsně třásl s pilotem. Letoun se kupodivu na všech třech kolech udržel. Rychlost pomalu opadala, podvozek úděsně namáhání přežil. Přesto se Mirage F-1 ve sto čtyřicítce vřítla do rozšklebené betonové pasti...

Podvozek se uloupil jako preclík, před poklesla a narazila na druhou stranu koryta, kde trup v přemetu vyletěl vzhůru s Davidem upoutaným na sedadle. Křídla se odlomila, zbytek sklouzl po jemné půdě a nakonec se zastavil, podobný na břeh vyvržené velrybě.

Jihoafričan vnímal jen oznámení, necítil ani ruce, ani nohy, popruhy ho škrtily. Dezorientovaný a šokovaný se náhle ocitl uprostřed vše pohlcujícího ticha.

Pár vteřin se ani nehýbal, nebyl schopný se pohnout ani myslet. Teprve potom ho děsivý odér udeřil do nosu: letecký petrolej začal vytékat z prasklých nádrží i palivového potrubí. 'Tehle puch v něm okamžitě vybudil typický děs pilotů ze smrti v ohni.

Pravou rukou se snažil uvolnit páku překrytu kabiny, ovšem ztratil deset drahocenných vteřin při zápase s uzávěrem, poněvadž se zasekl. Raději tedy obrátil pozornost k ocelovému nástroji ve výklenku pod pákou.

Tenhle nástroj speciálně navrhli pro podobný typ nouzové situace. Zdvihl ho, opřel se v sedačce a zaútočil na plexisklo krytu. Kerosin čpěl už všude, navíc slyšel syčivé zvuky - kdesi dopadaly kapky na doběla rozžhavený kov. Levačka mu nebyla k ničemu - ani nebolela, ani ji nemohl použít. Bezpečnostní pásy ho však stále držely pevně u sedadla, takže si musel odpočinout, než opět zaútočil na kryt kokpitu.

Po chvilce pokračoval. Podařilo se mu vytvořit otvor o velikosti pěsti-horečně pracoval, aby ho zvětšil. Kdesi praskla další palivová trubka, tlakem v systému kropil letecký petrolej trosky trupu. Drnění kapek na plexiskle připomínalo spršku, vycházející ze zahradního zavlažovače.

Zálivka zasáhla i vykutaný otvor, takže David pocítil ve tváři ledový chlad, zároveň ho kerosin začal pálit v očích. Palivo mu promáčelo ramena kombinézy i přední část výškového kompenzačního obleku. V téhle chvíli se začal modlit! Poprvé v životě začala mít napsaná slova pro něj význam, zároveň zjistil, jak sevření hrůzy polevuje.

„Slyš, Izraeli! Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný...“

Modlil se nahlas, zatímco protřáhl plexisklo a ve tváři vnímal dopad smrtonosného deště. Únikovou cestu teď už zvětšoval odtrháváním větších kusů průhledného materiálu.

Rozřezal si však leteckou rukavici, takže mu krev z prstů doslova crčela.

„Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší...“

Konečně byl otvor dostatečný. Rozepnul popruhy, chtěl se postavit, ale pořád ho ještě na levé straně držely spoje mezi vysílačkou a kyslíkovou maskou. Nemohl se k nim dostat kvůli poraněné ruce. Zadíval se tedy na nepoužitelnou končetinu a hned si všiml vytékající krve z roztrženého rukávu. Žádnou bolest však necítil, jen se mu na levačce úhel natočení u lokte zdál poněkud komický.

„Hospodine, proč jen stojíš v dáli, v dobách soužení...“

šeptal, zatímco pravačkou strhl podbradník a přilbu nechal padnout na podlahu. Teď měl kerosin možnost mu prosáknout i do vlasů, za uši a na krk. Vtom mu vytanuly na mysli plameny pekelné...

S mučivou bolestí se plazil otvorem ven, zatímco ani modlitba v téhle chvíli nedokázala udržet temné hordy hrůzy, útočící na jeho duši.

„Sešle na svévolníky déšť žhavého uhlí a hořící síry, jejich údělem se stane žhoucí víchr...“

Už se mu podařilo překonat kluzký kořen křídla, pak padl na zem. Ležel na břiše, vysílený strachem a úsilím.

„Proto budeš dbát na příkázání Hospodina, svého Pána...“

Najednou zaslechl hlasy, když tak ležel v prachu. Nadzdvihl hlavu a zahlédl ženy ze sadu, běžící k němu přes otevřené pole. Zaregistroval výkřiky, sice vzdálené, ale vedené v hebrejštině. Teď konečně si byl jistý, že je doma.

Opřel se o trosky své Mirage F-1. Podařilo se mu vstát a s bezvládně se pohupující levačkou se je snažil varovat.

„Zpátky! Pozor!“ Z hrdla mu však vycházelo jen skřipavé sípání, ony se však stále blížily. Šaty i zástěry zářily jásavými barvami v kontrastu s hnědou vysušenou půdou.

„Zpátky!“ opakoval chraptivě, zachvácený děsem.

Sevření výškového kompenzačního obleku mu překáželo v jakémkoliv pohybu, odpařující se palivo ho studilo ve vlasech i v obličej.

Uvnitř potřhaného trupu stíhačky se kaluž kerosinu stále ohřívala ještě pořád žhavou lopatkou kompresoru.

Ovšem až nyní teplota dostoupila k nízkému stupni vzplanutí, kdy umírající jiskra elektronického vybavení stačila páry zažehnout.

Hlubokým blafnutím přecházejícím v hrůzu nahánějící řev

Mirage F-1 rozkvetla v temně krvavém plameni, v ohnivou bouři doprovázel jako saze černý kouř. Vítr rozdmýchal oheň do obrovských jazyků a ohnivých šlahounů, které se snažily předat své žhavé polibky. David se belhal prakticky uprostřed burácející pece, jejíž žár snad veškerý vzduch kolem pozřel.

Zadržel dech - pokud by povolil, plameny by mu sežehly i plíce uvnitř. Pevně svíral víčka v mučivé agonii, dokonce se poslepu rozběhl. Tělo i končetiny měl chráněné ohnivzdorným kompenzačním oblekem. Letecké boty i rukavice též odolávaly, ale hlavu měl obnaženou, smáčenou leteckým petrolejem.

David prchal, připomínal planoucí pochodeň! Vlasy se škvařily v příšerném puchu, kůži na temeni, tvářích a krku nic nechránilo. Plameny spálily uši i téměř celý nos.

Pokožka se přeměnila v puchýře, žár pronikal až do masa.

Rty odpadly, obnažené zuby zářily společně s kusem holé čelisti. Oheň se prokusoval očními víčky, likvidoval mu lice.

Hnal se hořícím vzduchem, pronikal kouřem - nikdy ho nenapadlo, že takhle hrůzná bolest může existovat.

Přesáhla veškeré pekelné představy, zalila všechny smysly, ochromila tělo i ducha - jedno však věděl jistě, nesmí se nadechnout! Utření se měnilo v temnotu, živé barvy ničivého živlu mu olizovaly zavřené oči. V uších mu hučel snad

orkán, zatímco hlavu Jihoafričanovi bičovaly rozžhavené pekelné háky. Nesmí povolit, nesmí nechat oheň proniknout do nitra, nesmí zakřičet!

Ženy přibíhající ze sadu se zarazily, když se před nimi nečekaně zvedl celý les plamenů a černého kouře, pohlcující kostru stroje, jenž připomínal rozšlápnutý hmyz, a obklopující vrávorající postavu pilota.

Neprostopná stěna žáru se před nimi tyčila- donutila je, aby couvly, šokovány hrůzou příšerné podívané. Stály tam ve skupince, lapaly po dechu, zděšeně zíraly.

Náhle nečekaný poryv větru porozhrnul olejový závoj kouře a z něj se vypotácelo hrůzostrašné stvoření, s dočerna ohořelým tělem a hlavou v plamenech.

Příznak se slepě hnál pryč z roztaveného centra, levá paže se mu bezvládně pohupovala, nohy se jakoby odmítaly odlepit od země. Ženy hleděly na apokalyptickou scénu, doslova zkamenělé, v naprosté tichosti. Přibližoval se. Urostlá, dohněda opálená tmavovláška vyjekla soucitem a vyrazila vpřed.

Ještě za běhu si strhla širokou silnou vlněnou suknici, dál se hnala už jen v kalhotkách. Okamžitě mu hodila látku přes hlavu, aby udusila plameny, které se stále zakusovaly do masa. Další ženy ji následovaly, i ony použily části oblečení, aby ho zabalily, když se zhroutil na zem a svíjel v bolestech.

Teprve teď David vydal zaječení z úst zbavených rtů, z té temné dutiny, kde zářily bělostné zuby. Tenhle výkřik nikdo nikdy nemohl zapomenout! Přitom měl otevřené oči, poněvadž řasy, obočí a větší část víček padly za obět' ohni.

Temně modré panenky se pohybovaly v seškvažené masce připečeného masa, malé žilky ucpané žářem praskaly, krev z nich vystřikovala či kapala. Řev neumklal, úděsná rudá kaše mu bublala u zejících otvorů zbylých po nosu - tělo se prudce otřásalo, trhavě sebou zmítalo.

Křeče jím cloumaly v neúnosných mukách.

Ženy ho držely na zemi, snažily se mu poskytnout pomoc a zároveň zabránily, aby si zkroucenými prsty rozerval zbytky zruinovaného obličej.

Teď už jen vyl, dokud mu doktor z kibucu skalpelem nerozřízl leteckou kombinézu a nezabodl injekci s morfiem do stále se kroutících svalů na paži.

Brig sledoval, jak poslední jasný bod na obrazovce radiolokátoru zmizel, zároveň slyšel formální oznámení mladého důstojníka: „Žádný další kontakt!“

V bunkru velitelského stanoviště se rozhostilo hluboké ticho.

Všichni se dívali na generálmajora. Stál sehnutý nad obrazovkou, velké kostnaté pěsti sevřené, paže mu volně visely podél těla. Tvář zračila napětí, výraz však nic neprozrazoval, jen z očí vyzařovala hrůza.

Zdálo se, že úděsná konverzace pilotů stále zní z reproduktorů nad hlavou, když v kokpitech letci na sebe volali v extrémní situaci smrtelného konfliktu.

Jasně slyšeli Davidův chraplavý hlas plný bolesti a strachu.

„Joe, Joe! Bože můj, Ioe, ne! Tohle jsi neměl dělat.“ Všichni dobře věděli, co tahle slova znamenají. Teď přišli o oba a Brig tu stál šokovaný v náhle nevypočitatelném obratu, který hlídkový let nabral.

Ve chvíli, kdy ztratil kontrolu nad svými stíhači, pochopil, že katastrofa je neodvratná - nyní zahynul syn!

Chtěl nahlas říct zoufalstvím, protestovat proti nespravedlivému osudu. Pevně však jen stiskl víčka, a když oči otevřel, už opět získal sebevládu.

„Poplachl!“ zavelel. „Všechny letky na pohotovost prvního stupně!“ Uvědomoval si, že nyní stojí tváří v tvář mezinárodní krizi. „Chci pokrýt celou oblast v místě zřícení našich strojů! Možná se katapultovali - hod'te tam dva roje Phantomů, snažte se nad nimi rozevřít deštník!“

Okamžitě vyšlete helikoptéry s parašutisty a lékařské týmy...“

Velitelský bunkr svižně zpracovával proceduru vyhlášeného poplachu.

„Chci mít premiérku co nejdřív na drátě!“ odfrkl generál

Mordecai, poněvadž nyní ho bude čekat hodně náročné vysvětlování. Zároveň strávil několik důležitých vteřin hořkými nadávkami a zatracováním na adresu Davida Morgana...

ARMÁDNÍ DOKTOR vojenských leteckých sil pohlédl na seškvaženou hlavu pi lota a tiše zaklel.

„Budeme mít kliku, pokud ho vůbec probereme k životu!“

Lehce ovinoval Davida obvazy, potom ho zabaleného v dece přepravili na nosítkách k helikoptéře Bell 205, čekající v sadu.

Vrtulník dosedl na heliportu v Hadassah Hospital, kde už na něho čekali odborníci. Hodinu a třiapadesát minut po nárazu Mirage F-1 do zavodňovacího kanálu se Jihoafričan objevil před sterilní uzávěrou na speciální jednotce popálenin ve třetím patře nemocnice. V tomto tichém izolovaném malém světě každý nosil masku a dlouhou zelenou sterilní róbu - s vnějším prostředím je spojovala speciální dvojí okna. Dokonce i vzduch k dýchání měli propaný a filtrovaný.

David se však vznášel v hebkých oblacích morfia, nevnímal ani tiché hlasy postav v rouškách, které se snažily dát ho dohromady.

„Všechno jsou popáleniny třetího stupně!“

„Na tohle nesmíme ani sáhnout, natož se pokoušet čistit, dokud nebude pacient stabilizovaný Spáleninu postříkám jen epigardem, proti infekci dáme intramuskulárně tetracyklin každé čtyři hodiny...“

Zdravotní sestra přikyvovala.

„Bude trvat dva týdny, než se ho odvážíme dotknout!“

„Dobře, doktore.“

„Dál patnáct miligramů morfia, opakovat po šesti hodinách.“

A v tomhle případě se ještě objeví hodně bolesti...”

Utrpení se opravdu zdálo nekonečné, připomínalo oceán bez hranic, po němž se neúnavně valily vlny a bušily do pobřeží nešťastníkovy duše. Stávalo se, že příboj muk zesílil - každý úder hrozil ztrátou rozumu.

Občas nárazy vln zeslábly, přeměnily se v pouhý pulzující rytmus, a on se nechal unášet na hladině oceánu bolesti, kde ho obaloval opar morfia. Sporadicky se mha protřhla a rozpálené slunce mu žhnulo na hlavu, takže začal naříkat, kroutil se a trhal sebou. Měl dojem, že se mu lebka nafukuje a otéká, až určité praskne, zároveň otevřená nervová zakončení toužila po oddychu.

V tomhle okamžiku zaznamenal líbezné bodnutí jehly a opiový opar se nad ním opět uzavřel.

„Vůbec se mi situace nelíbí. Vzala jste už kulturu, sestro?“

„Ano, doktore.“

„Copak si tedy představujeme?“

„Obávám se, že streptokokovou infekci.“

„Aha, to jsem si myslel. Raději přejdeme na cloxacilin

- uvidíme, zda bude reakce lepší.“

Společně s bolestí si však David začal uvědomovat i zápach.

Odér připomínal závan dlouho ležící mršiny, pach špinavých pokrývek plných zvratků a výkalů, smrad zavlhých odpadků v temných uličkách- nakonec však zjistil, že takhle hnije jeho vlastní maso, když bakterie streptokokové infekce zaútočily v otevřené ráně.

Lékaři bojovali s nákazou všemi prostředky, nyní však utrpení ještě zvýrazňovala horečka z infekce a děsivě palčivá žízeň, již žádné množství tekutiny nemohlo uhasit.

S horečkou přišly též noční můry a fantasmagorické sny, které ho trápily ještě dál, až za hranice únosnosti.

„Joe...“, říčel v agonii nešťastný pilot, „zkus zamířit na slunce, Joe! Odtrhni se vlevo, ted'! Upaluj! FOFREM!“

Poté zase vzlykal, ze zničených úst vycházelo jen: „Ach,

Joe! Ach bože, ne! Joe!“

Až sestra noční služby nemohla unést projevy šíleného trápení a honem přispěchala s injekční stříkačkou, takže v mžiku se nářek změnil v nesrozumitelné blekotání, pak přešel do tichého kvílení ve spánku z omámení.

„Začneme s acriflavinem, sestro.“

Když po osmačtyřiceti hodinách měnili obvazy, museli vše provádět pod narkózou, poněvadž z hlavy se stala koule syrového masa, zcela bezvýrazná, připomínala spíš malůvku dítěte: křivolaké obrysy bez vlasů a uší, v hrůzných barvách, zalité žlutými skvrnami vytékajícího hnisu a hnilyby.

„Konečně máme reakci na cloxacilin vše vypadá mnohem zdravější, sestro.“

Zbytky víček se při hojení stáhly, čímž vystavily obě oči prudkému vysušování na vzduchu. Z toho důvodu mu do nich aplikovali speciální roztok, aby povrch bulvy zvláčněl, zvlhčil se a zároveň zabránil infekci, která zasáhla hlavu.

Léčivý roztok též zabraňoval schopnosti vidět.

„Myslím, že ted' nastal čas na břišní štěp. Sestro, mohla byste připravit operační sál na odpoledne, prosím?“

Přišel čas pro skalpel a David začal chápat, že bolest a čepel žijí pospolu v hrůzném hříchu. Nařízli a zdvihli mu dlouhý záhyb kůže i s masem - na jedné straně nechali štěp stále v původním stavu, na druhé začali rolovat, až vznikla tlustá klobása. Pak mu přitáhli zdravou ruku, tu bez sádry, k boku a volný konec kůže přišli k předloktí, aby si pokožka zvykla vyživovat se krví odjinud.

Potom ho odvezli z operačního sálu a nechali bezmocného i oslepeného ležet se štěpem připevněným k ruce jako štítovce k břichu žraloka.

„Vidíte, zachránili jsme obě oči,“ pronášel kdosi hrdě.

Mladý Morgan vzhlédl a poprvé je spatřil. Shromáždili se kolem jeho lůžka v kruhu plešatých hlav, ústa i nosy měli zakryté chirurgickými rouškami. Vizi však jasnou neměl, poněvadž léčivý roztok stále napájel zavlažovací obvazy.

„Nyní se vrhneme na víčka.“

Opět se objevil skalpel, který upravil a vylepšil vzhled očí, vše znovu zformoval, nakonec přišlo šití. Bolest a čepel postupovaly ve známém utrpení, vše doprovázel odér anestetik, která mu prosákla celým tělem a snad už ` vytékala ze všech pórů.

„Nádherná, skutečně perfektně se nám podařilo zahnat infekci a vše vyčistit. Nyní můžeme začít!“

Z hlavy odstranili celé řeky hnisu, nyní se jen mokře blýskala, bez vlasů a v jasně rudé barvě, připomínající odstínem koktejlovou třešničku, když se zformovala granulační tkáň. Po stranách už čekaly dva záševky pro uši, dvě řady zubů zářivě svítily v mezeře, kde scházely rty. Na konci dlouhé bílé kosti se vynořoval čelistní kloub, místo nosu se nacházel jen pahýl, kde otvory připomínaly ústí dvouhlavňové brokovnice. Jedině oči zůstaly krásné v indigové barvě, usazené mezi víčky v šokující karmínové, s nádherně propracovaným zadním stehem.

„Začneme tedy vřadu na krku. Sestro, mohla byste připravit operační sál na odpoledne, prosím?“

A opět nastoupila ta samá varianta. Stáhli mu kus kůže ze stehů, vložili na síťovinu, aby se nekrabatila, a potom ji přenášeli na holé maso - pokrývali po částech každíčkou oblast, hodnotili dosažený úspěch, přičemž David ležel a řtil se na dlouhých vlnách bolesti do bezvědomí.

„Těhle kousek se mi nelíbí. Obávám se, že ho budeme muset seškrábnout a pokusit se ještě jednou.“

Zatímco na stehnech narostla nová pokožka, stáhli mu další kusy z lýtek, čímž každé místo přenosu transplantované tkáně se stalo novým zdrojem bolesti.

„Nádherná! Okraje do sebe perfektně zapadají.“

Pomalu se z kousků kůže stávalo krytí celého týlu, potom začali tvořit skalp. Síťovina však vytvářela pravidelný vzor, připomínající rybí šupiny, zároveň nové štěpy vypadaly tvrdé a vyvýšené.

„Zdá se, že už bychom mohli přesunout ten velký štěp z břicha.“

„Operační sál na odpoledne, doktore?“

„Ano, prosím.“

David už pochopil, že v oddělení popálenin operují každý čtvrtek. Děsil se tedy čtvrtečních rán, kdy konzultant se svým personálem obklopili lůžko, dotýkali se předmětu výzkumu a diskutovali o restrukturalizaci jeho masa ve zcela neosobním duchu, až mu běhal mráz po zádech.

Uvolnili tlustou klobásu a nechali ji viset na ruce jako nějakou groteskní bílou pijavici, která si žila svým vlastním životem a sála krev společně s ostatní výživou ze svého napojení na předloktí.

Zdvihli mu ruku a připevnili v poloze přes hrud' tak, aby volný konec štěpu mohli přichytit a sešít k čelisti a pahýlu nosu.

„Chytilo se to perfektně! Začneme tvarování dnes i odpoledne.

Máme ho už na prvním místě v seznamu pro operační sál.

Sestro, zajistíte nám ho, prosím?“

Žijící pokožka, kterou odcizili z břicha, se nyní stávala základem pro hrubou stavbu nosu, úst a rtů i krytí tváře.

„Otok konečně zmizel. Dnes odpoledne si vytáhneme kostní štěp vhodný pro čelist.“

Otevřeli mu hrudník, odštípli kus čtvrtého žebra, čímž mu opět odcizili kost, s níž vyspravili poškozenou čelist.

Přes ni přetáhli maso z břišního štěpu a vše sešili.

Čtvrtky probíhaly ve znamení čepele a bolesti, doprovázené pachem anestetik. Dny mezi si zabralo utrpení, pálení a svědění hojící se transplantované tkáně.

Nosu už dali konečný tvar, prorazili do něj dva otvory, pak skončili rekonstrukci očních víček. Poslední štěpy transplantovali za uši, pak prořízli dvojité cikcak kolem spodku čelisti, kde smršťující se jizva se snažila stáhnout mu bradu na hrud'. Nové rty se dobře udržely na stávajících svalech, takže David nad nimi získal kontrolu.

Konečně je mohl formovat a zároveň jasně artikulovat.

Poslední oblast živého masa se zakryla záplatami štěpů kůže a masa, v daných proporcích vše udržely stehy.

David už nepatřil k rizikovým případům infekce, a tak ho přesunuli mimo sterilní prostředí. Opět zahlédl lidské tváře, i když většinou šlo o oči skryté pod bílými chirurgickými rouškami. Všichni se tvářili přátelsky a povzbudivě. Muži i ženy se pyšnili dosaženým úspěchem, když ho zachránili ze spárů smrti a zároveň mu znovu vymodelovali hlavu.

„Dokonce vám povolili i návštěvy, doufám, že vás tím potěším.“ informoval ho konzultující odborník. Šlo o distingované vyhlížečijícího mladého chirurga, který opustil velmi dobře placené místo na švýcarské klinice, aby se přesunul k této jednotce plastické chirurgie na oddělení popálenin.

„Nemyslím si, že budu nějaké návštěvy mít,“ pochyboval zachráněný pilot, který už ztratil kontakt se skutečností vnějšího světa během devítiměsíčního pobytu v nemocnici.

„Ale ano, určitě se objeví,“ ubezpečoval ho expert.

„Máme totiž pravidelné dotazy na postup vašeho zotavení od mnoha lidí. Je to tak, že, sestro?“

„Má řeč, doktore.“

„Však jim dejte vědět, že návštěvy už můžou vyrazit.“

Konzultant se svou skupinou začal odcházet.

„Doktore,“ zavolal David. „Chci se podívat do zrcadla!“

Náhle všichni zmlkli, ve tvářích se jim zračily rozpaky.

Tuhle žádost mu během posledních měsíců už mnohokrát zamítli.

„Zatraceně!“ rozhořčil se pilot. „Přece mě nemůžete chránit věčně...“

Lékař gestem poslal všechny pryč, potom se vrátil k lůžku pacienta.

„Dobře, Davide,“ odsouhlasil tiše. „Najdeme ti zrcadlo, i když my tady pro ně nemáme moc velké využití.“

Poprvé za tak dlouhou dobu, co ho mladý Morgan znal, doktorovi náhle pohlédl až na dno duše. Odhalil u něj soucit, což ho zarazilo! Vždyť tenhle chlap se tu neustále pohybuje mezi neuvěřitelným utrpením a hrůzným zohyzděním – přesto ho osudy lidí pořád dojmají...

„Musíš pochopit, že tak jak vypadáš teď, vůbec neznamená, že tak budeš vypadat pořád! Já jsem doposud zvládl jen jediné:

obnažené maso se zahojilo, veškeré funkce se vrátily zpátky

Stal ses opět živou lidskou bytostí!

Dokonce jsi neztratil ani žádnou životně důležitou schopnost - přesto nebudu předstírat, že jsi zkrásněl! Je však nutné vědět, že stále ještě můžu leccos pozměnit!

Například uši můžu pořád ještě vylepšit materiálem, který jsem si ponechal v rezervě pro tenhle případ...“

Ukázal na zbytek břišního štěpu, stále visící na Davidově předloktí. „Pořád je ještě zapotřebí dodělat jenmé tahy kolem nosu, úst a očí...“ Pomalu kráčel po délce oddělení, na chvíli pohlédl do slunce, pak se otočil a postavil se zotavenému pilotovi tváří v tvář.

„Dovol mi, abych ti sdělil celou pravdu: existují totiž omezení mých možností! Třeba svaly ovládající výraz obličeje, ty delikátní a malé kousky masa kolem očí a úst, byly zničeny... A já je nahradit neumím! Cibulky řas na víčkách, obočí i vlasů ve skalpu shořely. Klidně budeš moct nosit paruku, ale...“

David se otočil ke stolku, ze zásuvky vytáhl peněženku.

Otevřel ji a vylovil fotografii. Tenhle záběr dělala

Hannah kdysi dávno: Debra a David seděli u jezírka ve skále při výletu do oázy Ein Gedi. Na obrázku se jeden na druhého nadšeně usmívali. Podal barevnou fotografii chirurgovi.

„Chlapče, takhle jsi vypadal předtím? To jsem nevěděl!“

Lítost se mu přehnala v očích jako rychlý stín.

„Můžete mi mou předcházející podobu zase vrátit?“

Konzultant-jen záběr studoval o něco déle, prohlížel si tu tvář bůžka s černou hřívou a jasnými symetrickými liniemi profilu tváře.

„Ne!“ pronesl rozhodně. „K podobné vizáži se nemůžu ani přiblížit...“

„Tohle jsem chtěl vědět,“ pronesl mladý Morgan a vzal si fotografii zpátky. „Říkáte, že jsem teď už plně funkční.

Necháme to tedy takhle, co vy na to?“

„Copak nechcete další kosmetické chirurgické úpravy? Pořád ještě můžeme hodně...“

„Doktore, úpěl jsem pod čepeli skalpelu nekonečných devět měsíců. Na jazyku jsem měl jenom příchut' antibiotik, všude páchla anestetika. Obklopovaly mě pouze smrad a hořkost.

Teď bych si přál uprchnout od bolesti, získat trochu klidu a lebedit si v čistém vzduchu...“

„Výborně,“ odsouhlasil chirurg. „Není důležité všechno udělat naráz! Můžete se vrátit, kdykoliv si budete přát.“

Zamířil ke dveřím. „Pojďte, najdeme někde zrcadlo.“

Jedno našli na sesterně hned na konci chodby. Místnost zela prázdnotou.

Chirurg se opřel o veřeje, zapálil si cigaretu a sledoval pacientův prožitek ve chvíli pravdy! Ten se prudce zarazil, když svůj odraz zahlédl.

V modrém nemocničním županu, pod ním pyžamo, tam stál štíhlý a nádherně formovaný s útlým pasem a širokými rameny

Tělo žádnou újmu neutrpělo.

Ovšem hlava připomínala hrůznou noční můru. Zalapal po dechu, ústa se mu úlekem pootevřela. Bez rtů však připomínala kobří tlamu, bíle orámovanou.

Přímo fascinován děsivým zjevem se naklonil k zrcadlu ještě blíž. Bývalá hustá kštice zakryla jakékoliv nerovnosti na lebce, a teď tu zíral na vyleštěnou kouli, pokrytou čtverečkovanou kůží, nevzhledně zkrabatělou.

Tvář se změnila v záplatovanou plochu, spojenou švy jizev, těsně přiléhající na lícní kosti. Získal tak asiatský zjev, ale oči měl kulaté s pouhým náznakem víček, nafouklých stále ještě probíhajícím procesem hojení.

Nos nahradil beztvary hrbolek zcela nepatřičných proporcí, uši jasně naznačovaly pouhé uchycení po stranách.

Celkový vzhled působil nevábně, přímo odstrašujícím dojmem -

na první pohled hlava připomínala uvařené vepřové koleno.

Zeující průrva úst se krátce zkroutila v děsivém šklebu odpudivé strnulosti, nakonec si však udržela ztuhlost.

„Já se nemůžu usmát,“ vyděsil se David.

„Tak, tak,“ odsouhlasil chirurg. „Bude ti scházet kontrola výrazu tváře, mimika...“

Z toho Jihoafričanovi opravdu přejel mráz po zádech.

Nešlo jen o pokřivené a zohyzděné tvary se všemi těmi jizvami a posledními stehy, ale dělala ho bezvýraznost téhle masky. Nehybná tvář patřila snad někomu už dávno mrtvému, neschopnému vyjádřit jakoukoliv lidskou vřelost či pocit.

„Tak jo! Ovšem kdybyste viděl mého rivala...,“ holedbal se pacient a chirurg se musel uchechtnout.

„Zítra vytaháme zbytky šití za ušima, potom odstraníme štěp z předloktí. Pak budeš z nemocnice propuštěný.

Nezapomeň však přijít, až se připravíš.“ David si rukou přejel blýskavý skalp.

„Ušetřím těžký prachy za holiče i za žiletky,“ poznamenal.

Doktor se však už otočil a odkráčel chodbou, zatímco se mladý Morgan seznamoval s vlastní hlavou.

Oblečení snad půjčili z bazaru, navíc ani velikost nesouhlasila. Měl na sobě kalhoty, košili s rozhalenkou, lehké sáčko a sandály. Ještě požádal o něco na hlavu, aby zakryl ty podivné tvary. Jedna ze sester mu našla lehkou čapku, zároveň ho informovala, že návštěvník na něj čeká v kanceláři ředitele nemocnice.

Jednalo se o majora z kanceláře náčelníka vojenské policie, štíhlý proseedivělý muž s chladnými šedými očima a úzkými, pevně sevřenými rty. Představil se sám, aniž by nabídl ruku a otevřel složku před sebou na stole.

„Mám instrukce od svého velitele, abych od vás žádal formální rezignaci ze služby u letectva IDF,“ začal. David na něj nevěřícně zíral - v těch dlouhých, bolestí zaplněných a horečkou rozpálených nocích myslel jen na létání-tenhle sen mu připadal jako cesta do ráje.

„Vůbec nechápu,“ mumlal, zatímco se natahoval po cigaretě.

První zápalku zlomil, teprve na druhý pokus uspěl.

„Vy chcete mou rezignaci? Co když odmítnu?“

„Potom nám nezbude jiná alternativa, než vás postavit před polní soud, kde se budete zodpovídat z úmyslného zanedbání služby a neuposlechnutí rozkazu nadřízeného v pozici tváří v tvář nepříteli!“

„Aha,“ přitakal provinilec a potáhl. Kouř ho pálil v očích.

„Zdá se, že nemám nic jiného na vybranou?“

„Připravil jsem všechny nezbytné dokumenty. Prosím, podepište tady, pak zde a nakonec připojím svou paraфу i já, coby svědek.“ Jihoafričan sklonil hlavu nad listiny a začal podepisovat. Ve ztichlé místnosti se ozývalo jen šustění papíru.

„Děkuji,“ utrousil major a všechno si srovnal do složky, kterou vsunul do kufříku. Pokývl hlavou, zamířil ke dveřím.

„Takže teď se ze mě stal vyvrhel,“ tiše lamentoval David.

Důstojník se zastavil, provrtával bývalého pilota pohledem.

V očích se mu objevila zloba.

„Vy jste zodpovědný za zničení dvou stíhaček, což je nenahraditelná ztráta! A zároveň nesete vinu za smrt spolubratra ve zbrani i za přivedení celé země na pokraj války, což by stálo tisíce životů mladých lidí - možná i existenci samotného

Izraele! Vy jste uvedl do rozpaků spřátelené země, zároveň dodal sílu našim nepřátelům!“

Na chvíli se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Doporučení našeho velitele znělo jasně: Přivést vás před tribunál a požadovat pro vás trest smrti! Bohužel se za vás osobně přimlouvala premiérka a generálmajor Mordecai, což vás zachránilo... Podle mě místo nářku nad nepřízní osudu byste se měl považovat za skutečného šťastlivce!“

Pak se znovu otočil a rázné bušení podpatků na kamenné podlaze se neslo chodbou.

V odosobněné hale nemocnice náhle zalila Jihoafričana nechut' vyjít ven do jarního slunce. Už slyšel, že vězňové odsouzení na dlouhá léta mívají podobné pocity, když přijde čas propuštění.

Raději zamířil do nemocniční synagogy. Tam se uvelebil v tichém koutě a přemítal. Vysoko usazená vitrážová okna naplňovala prostor barevnými kužely světla. David přece jen načerpal trochu míru a krásy tohoto místa, což mu dodalo odvalu, aby se zdvihl a vyšel ven. Tam nasedl do autobusu a odjel do centra.

Našel, místo vzadu, hned vedle okna, zatímco dopravní prostředek zdolával zvyšující se hustotu provozu.

Náhle si uvědomil, že ho někdo upřeně pozoruje. Podíval se před sebe, kde se usadila žena s dvěma malými dětmi. Neměla na sobě nijak elegantní oblečení, zdála se utahaná a předčasně zestárlá. Na klíně držela chlapečka a krmila ho z kojenecké láhve. Vedle ní klečela na sedadle andělsky vypadající dceruška, snad čtyřletá, obrovské temné oči rámovaly husté kudrnaté vlasy. Fascinovaně se na něj dívala s palečkem v pusince. S naprostým zaujetím a zblízka studovala tvář zohaveného společníka, což dokáže jen nevinné dítě. Mladého Morgana náhle zalila teplá vlna soucitění s hodnou holčičkou. Vždy tak dlouho toužil po lidském kontaktu, což mu bylo po všechny ty měsíce v nemocnici odepřeno.

Naklonil se tedy trochu, pokusil se usmát a pomalu pohladil tu buclatou ručku.

Okamžitě vytáhla palec, trhla sebou, pak se honem stulila k matce, kde si skryla tvář v blůze.

Na další zastávce David vystoupil. Opustil silnici, začal stoupat na kamenitý kopec.

V teplém dni se ozývalo bzučení včel, vzduch sytila vůně broskví z blízkého sadu. Překonal přírodní terasy, až na vrcholku si odpočinul. Lapal po dechu, vysílením se celý třásl. Měsíce v nemocnici si vybraly svou daň, takže vlastně ani nevydržel větší námahu. Navíc smutná epizoda s dítětem v autobusu se ho dotkla:

S lítostí se díval na oblohu. Zcela jasná v perfektní modři, se stříbřitými obláčky vysoko na severu. Jak by si přál vystoupat až tam! Dobře věděl, že tam by našel klid a mír...

Taxi ho vysadilo v Malik Street. Přední dveře domu nebyly zamčené - otevřely se, jakmile sáhl na kliku, aniž stačil otočit klíčem.

Zmatený a ve střehu vstoupil do obývacího. Místnost zůstala ve stavu, jak ji opustil před mnoha měsíci. Kdosi tu však uklidil a zametl. Čerstvé květiny zářily ve váze na stole, pugét vesele žlutých a šarlatových jirinek.

Zároveň ucítil kořeněnou vůni ve vzduchu, až se mu začaly sbíhat sliny po té nemastné neslané nemocniční stravě.

„Hej!“ zvolal. „Kdo je tam?“

„Vítej doma!“ ozvalo se známé dunivé zvolání za dveřmi do koupelny. „Tak brzo jsem tě neočekávala, takže jsi mě právě přistihl se sukní nahoře a kalhotkami dole.“

Zaslechl šourání, zároveň hromové splachování.

Pak se dveře rozletěly dokořán, aby Ella Kadesh majestátně vyplula ven. Oblečená v rozměrné suknici, základní barvy jako vždy doslova jásaly. Postupující pyramidu korunoval ostře zelený širák, zformovaný jako australský klobouk do buše, kde zdviženou krempu po straně udržovala přímo obří jadeitová brož, doplněná svazkem pštrosích per.

Mohutné paže měla umělkyně připravené ve vítacím gestu smrtícího objetí, ve tváři usazený úšklebek nadšeného vyčkávání. Mířila k němu. V obličejí jí výraz vydržel ještě dlouho potom, co spatřená hrůza utlumila jas v malých očkách.

Zároveň zvolnila chůzi.

„Davide?“ zaznělo nejistě. „Jsi to ty, Davide?“

„Zdravím tě, Ello.“

„Bože můj! Nebesa, co to udělali našemu překrásnému mladému Martovi...“

„Poslouchej, ty stará bréco,“ ostře zareagoval, „pokud tady začneš pro změnu bulit, tak tě rovnou srazím ze schodů!“

Opravdu se chtěla ovládnout, snažila se zahnat příval slz, deroucí se do očí. Laloky na tvářích se však třásly a hlas zněl přiškrceně, když si mladíka přivinula na prsa.

„Mám bednu studeného pivavledniče, zároveň jsem pro nás ukuchtila kotlík guláše na kari. Pošmákej se, protože tenhle dlabanec umím nejlíp...“

Mladý Morgan hladově hltal, ohnivou lahůdku zapíjel vychlazeným mokem a naslouchal jejímu vyprávění.

Chrlila slova jako fontána, zatímco spršku používala coby krytí soucitu a rozpaků.

„Vůbec mi nedovolili, abych tě navštívila, ale já telefonovala každý týden a tím udržovala kontakt. Dokonce ta zdravotní sestra si mě oblíbila natolik, že mě informovala o tvém dnešním odchodu z nemocnice. Tak jsem se honem přihnala, abych tě mohla uvítat...“

Všelijak se snažila vyhybat přímému pohledu na zohyzděnou tvář, pokud však zrak přece jenom sklouzl na podivnou masku, okamžitě jí oči posmutněly, ačkoliv ze všech sil zakrývala zděšení radostným žvatláním. Když konečně dojedl, zeptala se:

„Davide, co budeš dělat teď?“

„Strašně rád bych se vrátil zpátky do služby a zase lítal

- tohle jediné mě udržuje při životě! Donutili mě ale podepsat oficiální rezignaci, protože jsem neuposlechl rozkazy! Já i Joe jsme narušitele následovali až za izraelskou hranici, takže nikdo z letectva se už se mnou nechce bavit...“

„Vždyť jste téměř dali záminku k válce, chlapče. Opravdová šílenost, co jste vy dva provedli!“

Jihoafričan přikývl. „Asi jsem skutečně zešilel! Vůbec jsem rozumně neuvažoval - po tom všem s Debrou...“

Umělkyně ho rychle přerušila. „Jo, to chápu! Dáš si další pivo?“

Mechanicky přikývl. „Ello, jak se má?“ Celou dobu chtěl tuhle otázku vyslovit.

„Cítí se opravdu dobře, Davey. Už začala psát další knihu, a pokud se povede, bude lepší než ta první. Mám dojem, že se z ní stane velice známá spisovatelka...“

„A co oči? Nějaké zlepšení?“

Zavrtěla hlavou. „Už se s tím vyrovnala. S nastalou situací se smířila, fakta akceptovala zrovna tak, jako budeš muset i ty...“

Mladý Morgan však neposlouchal. „Ello, během pobytu v nemocnici jsem každý den doufal - chápal jsem sice marnost své touhy, přesto naděje neumírala. Potěšil by mě i lístek, stačilo slovo...“

„Nic nevěděla, Davey.“

„Nevěděla?“ Naklonil se a sevřel jí zápěstí. „Co tím myslíš?“

„Po tom, co Joe zahynul, generál Mordecai podlehl vlně vzteku. Navíc právě tebe obvinil ze ztráty syna.“

David pokýval hlavou, bezvýrazná maska tváře neprozradila pocit viny.

„A právě z tohoto důvodu řekl Debře, že jsi opustil

Izrael a odjel zpátky domů. Všichni jsme museli příslibit mlčení, takže chuděra této verzi věří...“

Povolil stisk, zdvihl sklenici a napil se pěnivého moku.

„Davide, stále jsi ještě neodpověděl na mou otázku co chceš dělat?“

„Ještě nevím, Ello. Zřejmě o tom budu muset pořádně přemýšlet!“

PRUDKÝ A HORKÝ VÍTR Se přičítal z kopců a rozvlnil hladinu jezera, až ztemněla, na vrcholcích se objevila zčeřená bílá pěna. Rybářské čluny zakotvené podél pobřeží sebou začaly neklidně trhat, sítě roztažené k usušení vlály, podobné závoji nevěsty.

Vítr se dokonce zachytil i Debriných vlasů, rozcuchal je a zároveň se opřel do hedvábných šatů, které měla na sobě.

Tím jen podtrhl křivku nádherných ňader i štíhlost nohou.

Stála na troskách křižácké pevnosti, oběma rukama se lehce opírala o slepeckou hůl. Tvář měla otočenou k vodě, téměř se zdálo, že se dívá.

Ella seděla poblíž u rozpadlého kusu zdi v závětrí, přesto si přidržovala klobouk, zatímco mluvila. Pečlivě studovala výraz chráněnky, aby co nejlépe odhadla její reakci.

„V té době se tohle zdálo jako nejšetrnější řešení. Proto jsem souhlasila se zatajením pravdy, neboť jsem už neunesla tvé sebetřýznění...“

„Tohle už nikdy nedělej!“ ostře ji napomenula dívka.

Umělkyně ztěžka povzddechla a pokračovala. „Vůbec jsem nevěděla, jak na tom je - vždyť mi nepovolili ani návštěvu.

Vlastně patřím mezi zbabělce, proto jsem nijak neprotestovala...“

Debra vztekle potřásla hlavou, přesto mlčela. Ella se pokaždé divila, jak nevidomé oči dokážou vydat veškeré nuance výrazu, poněvadž všechny emoce se jasně zračily v těch medově zbarvených jiskrách, když se k ní rozezleně otočila.

„V tom čase bylo nemyslitelné tě nechat rozrušovat, copak nechápeš, má drahá? Vždyť ses právě dostala do toho správného rytmu při práci na knize. Nenapadl mě žádný důvod k vyřčení kruté pravdy - co bychom tím získaly?

Proto jsem s tvým otcem spolupracovala a teď vidíš, k čemu to všechno vedlo.“

Proč se mi tedy najednou svěruješ teď?“ chtěla vědět.

„Copak tě donutilo změnit názor - co se Davidovi vlastně stalo?“

„Včera v poledne ho propustili z Hadassah Hospital!“

„Z nemocnice?“ zmateně vyhrkla Debra. „Snad nechceš naznačit, že celé ty měsíce trávil zrovna tam, Ello?

Vždyť jde o tři čtvrtě roku, to je přece hloupost!“

„Bohužel, je to pravda!“

„To tedy šlo o hrozné poranění,“ zloba přecházela do starostlivého tónu. „Jak se má? Co se mu stalo? Už je v pořádku?“

Umělkyně chvíli mlčela, slepá dívka k ní o krok postoupila.

„Povídej!“

„Davidův stroj shořel a on utrpěl těžké popáleniny hlavy. Ted' už se kompletně zotavil. Jizvy se sice zhojily, ale...“

Opět zaváhala, takže Debra našmátrala její ruku.

„Pokračuj, Ello! Ale...“

„David už není tím nejkrásnějším mladým mužem, jakého jsem kdy viděla...“

„Nerozumím ti.“

„Už není tím svižným chlapcem plným elánu - teď jakákoliv žena při pohledu na něj s bídou vydrží jeho přítomnost, natož aby ho mohla milovat...“

Dívka soustředěně naslouchala, v zahloubání rozvažovala, v očích se jí zračila něha.

„Ted' už je mu zcela jasné, jak vypadá! Hledá místo, kam by se ukryl, domnívám se. Mluví nadšeně o létání, jako by šlo o jistou formu útěku. Ted' už ví, že je naprosto osamocený, odříznutý od světa strašlivou maskou, přisouzenou mu navěky...“

Rozněžnělé oči se zalily slzami, takže Ella truchlivý tón zjemnila.

„Ale existuje lidská bytost, která nikdy tu hrůzu nespasí...“ Přitáhla Debru k sobě. „Existuje člověk, který si pamatuje jeho vzhled před nastalou tragédií!“ Dívka jí pevně sevřela ruku a začala se usmívat, výraz ve tváři snad vyzařoval přímo z hlubin její duše.

„Debro, právě teď tě potřebuje!“ špitla přítelkyně.
„Nic jiného mu totiž na světě nezbylo. Nezměníš kvůli tomu své původní rozhodnutí?“
„Najdi mi ho, Ello,“ roztřeseně pronesla nevidomá dívka.
„Přived' mi ho co nejdřív!“

MLADÝ MORGAN vystoupal po schodech k ateliéru. V tenhle jasný slunečný den měl na sobě lehké plátěné kalhoty, rozhalenku s krátkými rukávy, na nohou sandály Paže zůstaly pobledlé od dlouhého pobytu v uzavřených prostorách, černé chloupky na prsou kontrastovaly s hebkou pokožkou. Na hlavu si nasadil slamák se širokou krempou, aby dobře ochránil jizvy před slunečními paprsky a zároveň vrženým stínem zjemnil vzhled tváře.

Zastavil se, a hned pocítil stružky potu i tlak na prsou.

Nesnášel slabost těla i chvění nohou, když vystoupal na terasu. Nikoho tam však nenašel, takže zámířil k přivřeným dveřím. Vešel do přítmi místnosti.

Ella Kadesh seděla na samarkandském koberci, uprostřed místnosti na podlaze z dlaždic, a poskytovala neuvěřitelný pohled. Zdobily ji totiž bikiny pokryté vzorem sladkých růžiček, které téměř mizely pod faldami visícími z břicha i prsou. Nacházela se právě v jogistické poloze lotosového květu, mohutné nohy zkroucené a propletené - připomínaly pářící se hroznýše. Ruce měla před sebou sepnuté, oči zavřené v meditaci, zrzavou paruku frajersky na šošolce.

David se opřel hned u dveří a než se mohl vydýchat, rozchechtal se. Napřed začal pisklavě, náhle však smích vyšel odkudsi z hloubky, takže těžké nápoly mu v křečích zmítaly bezmocným tělem. Dokonce snad i plíce se rozhybaly. Prakticky šlo o poslední vykašlání veškerého utrpení -

v téhle chvíli opět akceptoval život, vzal za svou výzvu k přežití!

Ella musela něco takového rozpoznat, poněvadž se vůbec nepohnula a zůstala sedět, podobná soše Buddhy na barevném koberečku. Nakonec však přece jen otevřela alespoň jedno očko, což vypadalo ještě víc komicky.

Jihoafričan se s bídou odpotácel k nejbližšímu křeslu, do kterého zapadl.

„Davide Morgane, tvá duše je poušť,“ chmurně pronesla.

„Vůbec nerozeznáš krásu, veškerá nádhera je ti skrytá pod kupkami hnoje...“ Zbytek však nedořekla, protože se rozchichotala a jógová pozice se jí rozpadla.

Roztekla se podobná zmrzlíně za horkého dne, hýkala radostí, vyla nadšením.

„Zasekla jsem se,“ vyhrkla posléze. „Davey, musíš mně pomoci, ty komiku...“

Dopotácel se k ní, přiklekl a snažil se rozmotat propletené končetiny. Úkol se mu podařilo splnit, i když se ozývalo nemilé praskání a loupání. Teprve potom padla Ella tváří na koberec, úpěla a zároveň se chichotala.

„Vypadni odtud,“ kničela. „Nech mě tu umřít v pokoji.“

Běž si za tou svou ženskou, čeká na tebe na molu.“

Dívala se, jak rychle zmizel. Podařilo se jí vstát, přešla ke dveřím. Smích se vytratil, tiše si zašeptala: „Moje ubohá mála zmrzačená koťátka - pořád nevím, zda jsem se rozhodla správně...“ Stíny pochyb jí přeběhly po tváři, potom však zmizely. „Teď už je pozdě bycha honit, Kadeshová, ty stará bréco, do všeho strkáš nos. Na tohle jsi měla myslet dřív...“

BAREVNÁ osuška a záchranná vesta ležely na molu společně s tranzistorovým rádiem.

S hlasitostí naplno šířilo kolem sebe rockovou melodii.

O kus dál v zátoce zcela osamělá Debra pravidelnými záběry paží prozrazovala plavbu kraulem. Opálené ruce se mokře míhaly ve slunci při každém máchnutí, u nohou jí pěníla voda. Náhle přestala plavat, naslouchala svému hudebnímu majáku. Bez zaváhání se opět rozjela a mířila přímo k molu.

Vyšla z vody, stáhla bílou koupací čepici a protřepala si vlasy. Snědé tělo zdobily zářící kapičky, svaly vypadaly pevně, i v postupu dál se chovala sebejistě. Došla ke kamenným schodům, kde zdvihla ručník.

Při osušování stál David už blízko, chtivě její počínání sledoval a zdálo se, že ji hltá očima - snad se pokoušel v první minutě vizuálního kontaktu najít zadostiučinění za dlouhou dobu odříkání. Vždyť si v mysli neustále oživoval její obraz a teď viděl, na kolik nádherných detailů ještě zapomněl. Vlasy se zdály mnohem sametovější a nadýchanější, než si vybavoval. Zároveň už mu vypadla z paměti hebkost i lesk pleti, podstatně snědší než tenkrát, odstín se téměř vyrovnával barvě očí. Musela trávit hodně času na slunci. Náhle, v nevinném gestu, odhodila ručník a upravila si horní díl plavek. Odtáhla tenkou látku, aby si nádherně tvarované prso uložila pohodlněji. Na Davida prudce dosedla touha, měl dojem, že mu pukne srdce.

Trochu se pohnul, zachrastění šterku ho prozradilo.

Dívka se bleskurychle otočila, ztuhla v naslouchací pozici. Oči měla doširoka rozevřené, opravdu jako by se dívala, i když zaostřila o kousek vedle, takže Jihoafričan měl sto chutí se otočit a zjistit, kdo za ním stojí.

„Davide?“ špitla. „Jsi to ty, Davey?“

Snažil se odpovědět, ale hlas ho zradil. Podařilo se mu jen zachroptět. Rozběhla se k němu s rukama rozpaženými, pohybovala se ladně jako hravé hříbě, tvář rozzářenou radostí.

Chytil ji, hladově se k němu přitiskla, téměř zoufale sice se mu v dobré víře zapřela, ale oni jí ho skutečně odňali.

„Stýskalo se mi po tobě, Davey!“ V hlasu zazněla vášeň.

„Bože, nikdy jsi ani netušil, jak jsem se bez tebe trápila,“

chrčila bez ustání a líbala ho na temný otvor v nehybné masce.

První lidská bytost se k němu chovala bez rezervovanosti, bez soucitu a bez odporu. Po tak dlouhé době se mu až sevřelo hrdlo, tiskl ji k sobě vši silou.

Nakonec se přece jenom odtrhla, aby se nadechla, prohnula se a beze studu k němu přitiskla boky. S nadšením zaznamenala rostoucí tvrdost. Až ji zalila vlna pýchy, co všechno dokáže způsobit - potom rychle a tázavě začala

přejíždět prsty jeho tvář, odhalovala nové obrysy i nepředpokládané plochy a úhly.

Cítila, jak se odtahuje, ale hned ho zarazila a pokračovala v detailním průzkumu.

„Ruce mi říkají, že jsi stále nádherný...”

„Máš prolhané prsty,“ zašeptal, avšak ona slova ignorovala a dál se věnovala svůdnému pohybu boků.

„Navíc získávám další silně povýšenou zprávu od jihu,”

uchichla se. „Majore, mám dojem, že budete muset jít se mnou...”

Pořád držela milovaného za ruku, když vybíhala po schodech.

Doslova ho vlekla za sebou. Davida překvapila její živost, obdivoval sebedůvěru, s níž zdolávala výstup.

Táhla ho do svého obydlí a než se stačil rozhlédnout, zavřela dveře a zamkla. Atmosféra v místnosti okamžitě ztemněla, stala se intimnější. V posteli byla stále ještě mokrá a chladná z koupele v jezeře, rty však měla horké, když se k němu vášnivě tiskla. Obě překrásná mladá těla se hladově proplétala, téměř jako by se pokoušela najít útočiště jedno v druhém. Zoufale se snažili spolu splynout nejenom po tělesné stránce, ale i duchovní, kdy hledali únik před osaměním a temnotou...

Samotný akt milování, bez ohledu na to kolikrát opakovaný, nedostačoval jejich potřebám, dokonce ani v přestávkách, kdy usnuli, přivinutí k sobě. Přitom i v rozespalosti úzkostlivě hledali jeden druhého, když se náhodou oddálili.

Během povídání se drželi za ruce.

Velice často se natahovala, aby prsty opět propátrala tvář milého, zatímco on zírál do těch zlatavých očí. Dokonce i když připravovala jednoduché jídlo, stál těsně vedle či za ní, takže se mohla o něj kdykoliv opřít a vnímat jeho přítomnost. Žili snad v zoufalejším děsu, že by je mohl ještě někdo někdy opět rozdělit.

Teprve až po dvou dnech opustili své útočiště, ruku v ruce se brouzdali po břehu jezera nebo plavali kolem mola, či vychutnávali lenošení na slunci. Když na ně Ella zamávala z terasy, David se zeptal: „Neměli bychom za ní zaskočit?” „Ne!” bleskově zareagovala Debra. „Ještě ne! Ještě nejsem připravená se o tebe s někým dělit. Potřebuju víc času, prosím...”

Trvalo další tři dny, než se vydali do ateliéru. Ella opět uspořádala jeden ze svých gargantuovských obědů, žádné hosty však nepozvala, za což jí byli nesmírně vděční.

„Už jsem se bála, že budu muset poslat dolů skupinu zachránců s nosítky, Davey, aby tě vynesli,” zdravila ho umělkyně a lišácky se pochechtávala.

„To je kruté, Ello,” zareagovala Debra a zrudla až po uši.

Paní domu však opět jásavě zahalekala a rozchechtala se, což působilo vždy nakažlivě, takže se museli přidat.

Uvelebili se pod palmami, popíjeli víno z kameninového džbánu, cpali do sebe dobroty, smáli se a povídali si bez jakékoliv přetvářky. David a Debra se věnovali jeden druhému s takovou vehemencí, že si ani nevšimli, jak se Ella potutelně z dosaženého úspěchu raduje.

U svěřenky došlo opravdu k dramatickým změnám:

veškerý chlad i rezervovanost zmizely, pancíř, jímž si chránila emoce, se vytratil. Opět se změnila v živou dívku, toužebně vychutnávající život a rozkvétající láskou.

Seděla těsně u Davida, nadšeně se chichotala při jeho vtipných poznámkách, nahýbala se k němu a hladila ho, jako by se neustále musela ubezpečovat, že je s ní. Umělkyně se zadívala na zohavený obličej pilota, snažila se přirozeně usmívat, ačkoliv si provinile uvědomovala podlý pocit odporu, skrývající se kdesi uvnitř. Téměř hnus a bolestný soucit ji zachvacovaly při pohledu na tu monstrózní hlavu. Dobře věděla, že i kdyby vedle něj byla každý den dlouhých dvacet let, stále by jí ten pohled děsil.

Debra se opět rozesmála nad nějakou poznámkou, otočila se k němu tváří a nabídla mu ústa v gestu nevinnosti.

„Jak můžeš něco takového říct?” opět se hihňala.

„Něco takového vyžaduje projev kajícího,” juchala a hbitě zareagovala, když se ta zjizvená hlava sehnula a temný otvor úst se jí dotkl.

Zdálo se nepochopitelné, že tak líbezná tvář se líbala s maskou zdeformovaného obličeje, zároveň však scéna nepostrádala dojmavou atmosféru.

Opravdu jsem udělala to nejlepší, co jsem mohla, pomyslela si v duchu Ella, při pohledu na ně, zatímco v ní hlodala závist. Oba mladí lidé se zcela semkli, k čemuž je částečně dovedlo i předchozí osamění. Než se plně poznali, jednalo se prakticky jen o tělesnou touhu a vždy potom se zažehla jiskra ze setkání obou myslí.

Nyní však došlo k něčemu naprosto jinému.

Umělkyně si zarmouceně vybavovala dlouhou řadu milovníků, sahající až kamsi do stinných zákoutí paměti - všechny ty matné tváře se jí nyní zdály neskutečné.

Kdyby jen existovalo něco, co by ji s někým spojilo! Kdyby jen jí zůstalo něco cennějšího než napůl zapamatovaná slova a vybledlé vzpomínky krátkých či neupřímných spojení.

Povzdechla, dvojice k ní okamžitě tázavě vzhledla.

„Ello, jsi nějak smutná,” pronesla Debra. „Drahoušku, prosím tě, odpusť nám naši sobeckost...”

„Děcka, smutná přece nejsem,” bleskově zapírala a honem vyháněla staré duchy z mysli. „Naopak se cítím šťastná kvůli vám: máte totiž v sobě něco nádherného snad sílu, jas a krásu. Chraňte si tyhle dary stejně jako vlastní život!”

Vzala do ruky sklenku s vínem. „Pronesu připítek pro tebe,

Davide, i pro tebe, Debro: Utrpením se láska stává neporazitelnou!” A v téhle chvíli se tvářili vážně, když polykali zlatavě žluté víno vsedě na zlatavě žlutém slunci.

Potom však radostná nálada opět převládla.

Když se konečně zoufalé požadavky těl vyplnily a jakmile se k sobě dostali tak blízko, jak tělesné limity dovolovaly, potom se začaly spojovat i jejich duše. Nikdy takhle předtím nemluvíli, dokonce ani v domě na Malik Street.

Vždy používali slova pouze jako symboly.

Nyní se začali učit skutečně mluvě. Občas v noci vůbec nespali, trávili hodiny a hodiny v temnotě při odhalování myslí toho druhého. S nadšením pochopili, že tohle objevování nikdy neskončí ani ho nikdy neuzavřou - oblast duše je totiž bez hranic.

Během dne mu ta slepá dívka odhalovala tajemství, jak se správně dívat. Náhle si uvědomil, že předtím nikdy vlastně nepoužíval oči správně, protože nyní musel rozlišovat předměty za oba, k čemuž je nezbytné sto procentní využití tohoto smyslu. K tomu samozřejmě potřeboval jasně rozlišený popis barev, tvarů i pohybů, poněvadž Debriny požadavky přesných informací byly neukojitelné.

Na druhé straně zase David, jehož sebejistotou otráso zohavení, se naučil plně důvěřovat své milé. Ona ho zase považovala za plně spolehlivého, obzvláště když dokonce uměl předvídat její potřeby s úplnou samozřejmostí vykročila vpřed, pokud stála vedle něj, protože on ji dokázal vést či upozornit na překážku lehkým dotykem nebo slovem. Za dobu odloučení se Debrin svět zúžil na malý kousek země kolem chatky a mola, kde se pohybovala s jistotou. Nyní však s milým po boku veškeré hranice padly, byla osvobozená, takže se mohla vydat kamkoliv dle vlastního výběru.

Proto mezi první dobrodružství patřily opatrné vycházky podél břehů jezera či zdolávání kopečků směrem k Hoře blahoslavenství.

Zároveň každý den plavali v zelenavých vodách Galilejského moře, každou noc se milovali ve výklenku za závěsy. Mladý Morgan se už naplno zotavil, trénované svaly opět zesílily, a navíc se i opálil. Oba se tedy už dostali do normálních kolejí, takže Ella se odvážila vznést dotaz:

„Debro, kdy začneš pracovat na nové knize?“

Ta se spokojeně zasmála a vtipně odpověděla: „Určitě někdy do konce tohoto století...“

O týden později paní domu zase vyzvíдалa na bývalém pilotovi. „Davey, už ses rozhodl, co budeš dělat?“

„To samé, čím se zabývám teď“, rafinovaně vysvětlil a Debra ho rychle podpořila. „Napořád!“ potvrdila.

„Přesně tohle, ale navždy...“

Potom, aniž by nějak uvažovali a bez přípravy, se rozhodli vyrazit na veřejnost.

Půjčili si motorový člun, vzali od Elly seznam a vypravili se na nákup. Svištěli po hladině Genezaretského jezera, zamířili k Tiberias. Bílá vlna se vzdouvala za nimi, vítr se jim opíral do tváří, vodní sprška je ochlazovala.

Zakotvili v malém přístavu na Lido Beach a vydali se do města. - David byl tak zaujatý Debrou, že davy lidí kolem považoval za neskutečné. Občas sice zaregistroval zvědavý pohled či pozdvižené obočí, ale tohle pro něj nic neznamenalo.

Ačkoliv sezona ještě nezačala, historické místo kypělo návštěvníky. Autobusy parkovaly na náměstí pod kopcem podél nábřeží - i tudy procházela známá turistická trasa.

Jihoafričan nesl plastovou tašku, která snad s každým krokem těžkla a zásoby málem přepadaly

„Ještě chleba a máme všechno,“ poznamenala Debra, která si seznam vtiskla do paměti.

Sešli až k nábřeží, kde pod eukalypty našli volný stůl, krytý zářivě barevným slunečníkem.

Sedli si tak, aby se mohli jeden druhého dotýkat, vychutnávali vychlazené pivo a zobali pistáciové oříšky hemžení kolem ani nevnímali. Galilejské moře jiskřilo, mírně oblé kopce se zdály v jasném vzduchu mnohem blíže.

Náhle roj Phantomů zaburácel údolím, hnál se v malé výšce a bývalý pilot je smutně sledoval, zatímco se řítily dál k jihu.

Když se slunce chýlilo k západu, zamířili k zakotvenému člunu. David pomohl své milé nastoupit. U zídky mola odpočívala skupina turistů, pravděpodobně účastníci poutního zájezdu do Svaté země. Hovořili jeden přes druhého, podle přízvuku se dal postřehnout anglický původ, i když podrobnější způsob výslovnosti se rozeznat nedal.

Jihoafričan nastartoval a odstrčil se od mola. Nechal motor jen bublat, pomalu se šinuli k výjezdu ze zálivu.

Jakýsi rudolící cvalík na ně pohlédl shora a v domněni, že motor hlas přehluší, prohodil k manželce.

„Podívej se na ty dva, Mavis: Kráska a zvíře, co říkáš?“

„Bud' zticha, Berte! Vždyť ti můžou rozumět.“

„Ale miláčku, přece tady všichni mluví jidiš či kdovíjak se ta hatmatilka jmenuje...“

Debra zaznamenala napnutí svalů Davidovy paže, okamžitě vytušila, jak se v něm vaří vztek - honem mu sevřela předloktí.

„Davey, jen přidej plyn, miláčku - nech je být, prosím!“

I když už byli sami uvnitř chatky, mladý Morgan mlčel.

Vycítila v něm napětí, snad i ve vzduchu sršely jiskry

K večeri pojedli chléb se sýrem, rybičky a fíky. Bohužel stále v naprosté mlčenlivosti. Debra nemohla přijít na nic, čím by ho upoutala, čím by ho donutila, aby přestal dumat nad vyřčenou jedovatostí, která ho tak hluboce zranila.

Potom ležela vedle něj, ale nespala. Milý zaujal polohu na zádech, vůbec se jí nedotkl, ruce podél těla, pěsti zaťaté.

Když už nemohla tuto situaci snést, nahnula se k němu a pohládila ho po tváři. Stále nevěděla, co říct.

On však konečně promluvil.

„Chci pryč, daleko od lidí! Přece je nepotřebujeme, nebo ano?“

„Ne,“ hlesla, „nepotřebujeme je, drahoušku!“

„Existuje místo zvané Jabulani, usazené hluboko v africké buši a pořádně daleko od nejbližšího města.

Otec ten pozemek zakoupil před třiceti lety, využíval ho k lovu - nyní však patří mně...“

„Povídej!“ vybědla ho a položila si mu hlavu na hrud.

Začal ji hladit po vlasech, okamžitě z něho veškeré napětí vyprchalo.

„Je tam široká pláň, na které rostou stromy mopani a mohobahoba, doplňuje je několik obézních a starých baobabů i

pár palem olejnatých. V otevřených částech divočiny je tráva téměř zlatá a vějíře datlovníků připomínají prsty žebřáků. Na konci pláně se zdvihá hřeben kopců, jejichž silueta vzdáleností modrá a vrcholky připomínají věžičky pohádkového hradu s podivuhodně tvarovanými žulovými valouny. Mezi kopci vyvěrá pramen tak mohutný, že zatím nikdy nevyschl, voda je čirá a sladká...

„Co znamená Jabulani?“ vyzvíдалa Debra, když ukončil popis krajiny.

„V doslovném překladu Místo radosti,“ vysvětlil.

„Chci tam jít s tebou,“ oznámila rozhodně.

„A co Izrael?“ nadhodil. „Nebude se ti stýskat?“

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou. „Jak víš, mám ho přece v srdci...“

Ella s nimi jela do Jeruzaléma, zaplňovala celé zadní sedadlo. Pomohla Debre vybrat nábytek, který si z domu na Malik Street vezmou s sebou. Dohlédla též na správné usazení do beden, organizovala i nalodění. Co nechali, prodá. Aaron Cohen se postaral o prodej nemovitosti.

Zamilovaný pár statečně bojoval s chladnou vlnou smutku při pomyslení, že cizí lidé budou bydlet v jejich hnízdečku lásky.

David nechal ženy ve městě a vyrazil do Ein Karem.

Mercedes zaparkoval vedle železné brány u zahradní zdi.

Brig na něj čekal v té pusté místnosti nad dvorem.

Když ho mladý Morgan ode dveří pozdravil, jen chladně vzhledl. V tvrdém výrazu tváře se nepohnul ani sval, ani náznak soucitu v těch nesmlouvavých očích válečníka.

„Přišel jsi za mnou, a přitom máš na rukou krev mého syna!“

Jihoafričan ztuhl při krutých slovech, ale očima neuhnul.

Po chvíli generál ukázal na židli u zdi, kam se host usadil.

„Kdybys tolik netrpěl, hnál bych tě k větší zodpovědnosti!“

zasyčel. „Ale odplata a nenávist jsou jalové, jak ses na vlastní kůži přesvědčil...“

Pilot sklopil zrak.

„Nebudu pokračovat v tom nekonečném řetězci ani přes touhu vlastního srdce, protože přesně tohle v tobě odsuzuju!

Jsi divoký zelenáč a násilí je nástrojem hlupáků, i když se může stát poslední možností moudrého muže.

Jedinou omluvou pro použití je ochrana právoplatně nabytých hodnot - jakékoliv jiné použití násilí je zneužití!

Ty jsi zneužil moc, kterou jsem ti dal, a právě při tom jsi zabil mého syna a zároveň přivedl mou vlast na pokraj války...”

Brig vstal od psacího stolu, přešel k oknu a vyhlédl na zahradu. Oba mlčeli, zatímco generál si popotahoval knír a vzpomínal na svého chlapce.

Nakonec těžce povzdychl a otočil se.

„Proč jsi za mnou vůbec přišel?“

„Přál bych si oženit se s vaší dcerou, pane.“

„Ptáš se mě, nebo mě informuješ?“ vyžadoval upřesnění nastávající tchán, ale na vysvětlení nečekal. Vrátil se ke stolu, sedl si. „Pokud zneujiš i tohle, pokud jí způsobíš bolest či uvrhneš do neštěstí, potom si tě najdu!

Chovej se podle toho!“

Mladý Morgan vyskočil ze židle, usadil si pokrývku hlavy na temeni a stáhl si okraj hodně do čela.

„Rádi bychom vás měli na svatbě. Debra se právě zmiňovala o vás a vaší ženě.“

Generál přikývl. „Můžeš jí vyřdit, že se dostavíme...“

Synagoga Univerzity V Jeruzalémě je zářící bílou stavbou ve tvaru stanu poutníka v poušti, s tím samým vzdouvajícím se obrysem.

Okna s jidelny spatřili opět v plném květu. Skupina svatebních hostů byla větší než plánovali, poněvadž kromě rodiny se objevili i bývalí kolegové nevěsty, dorazil též Robert s některými piloty z letky, nechyběla ani

Ella Kadesh, ani doktor Edelman, oční chirurg s dětskou tváří, který operoval Debru. Dostavil se i Aaron Cohen a tucet dalších. Po jednoduchém obřadu prošli univerzitním komplexem k jednomu ze sálů, který David pronajal.

Šlo o tiché shromáždění, kde se moc veselí a smíchu neozývalo. Mladí letci se museli brzo vrátit na základnu, s nimi též zmizela předstíraná radost.

Matka nevěsty se stále ještě plně nezotavila a výhled na dceřin odjezd z ní udělal jen tiše plačící nešťastnou ženu.

Debra se ji snažila uklidnit, ale bezvysledně.

Než doktor Edelman odešel, vzal si Davida stranou.

„Sleduj jakýkoliv náznak atrofie v očích, sebemenší zakalení či zrudnutí, neber na lehkou váhu žádnou poznámku ohledně pálení očí, bolesti hlavy...“

„Dohlédnu na vše!“

„Jakékoliv příznaky, ať budou na pohled triviální, i kdybys byl na pochybách, mi musíš okamžitě sdělit.“

„Díky, doktore.“

Potřásl si rukama. „Hodně štěstí v tvém novém životě,“

popřál mu lékař.

Debra sice předvedla dokonalé sebeovládání, nakonec však přece jen podlehla a společně s matkou i Ellou se naráz zhroutily v odletové hale mezinárodního letiště Ben Gurion v Lodu. Jedna druhou držela kolem krku, z očí se hrnuly hořké slzy Brig a mladý Morgan stáli vedle, vzpřímení a neteční, snažili se vypadat, že nepatří k srdceryvně nařikající trojici.

Proto první hlášení pro pasažéry jim dalo dobrý důvod k rychlému potřesení rukou, David uchopil Debru za paži a něžně ji odtahoval.

Vystoupali po schůdcích do čekajícího zámožského obra typu Boeing 747 společnosti EI Al, aniž by pohlédli zpět. Mohutný stroj odstartoval, zamířil k jihu, k africkému kontinentu. Jako vždy pobyt ve vzduchu Davida okamžitě uklidnil. Veškeré starosti i napětí z posledních dnů zanechal na pevné zemi za sebou a kdesi hluboko uvnitř ihned pocítil novou lehkost a rozlet ducha - vzrušeně se těšil na vše, čemu letěli vstříc. Sevřel novomanželce ruku. „Hej, Morganová, jak je?“ jásavě zvolal. Bleskově se k němu otočila a šťastně se usmívala - slepě. ...

OKOLNOSTI JE DONUTILY Strávit nějakou dobu v Kapském Městě, než mohli uprchnout do vysněného útočiště v Jabulani na severu země.

David zajistil apartmá v hotelu Mount Nelson, odkud byl schopný zařídit velké množství úkolů, které se na něj nahruly během dlouhé nepřítomnosti. Jenom skupina účetních, kteří zvládali finanční fondy mladého Morgana, si vyžádala deset dní jeho času. Celou tu dobu trávili v obývacím pokoji hotelového apartmá, ponoření do čísel a dalších hromad dokumentů.

Během dvou let Davidův příjem vysoce převážil veškerá vydání, a tak nezužitkovaná část jmění se musela znovu investovat. Navíc třetí zdroj se velice brzo otevře, takže se muselo věnovat dalšímu svěřeneckému fondu hodně času i dalším formalitám.

Na Debru veškeré transakce udělaly obrovský dojem.

„Morgane, ty jsi snad milionář,“ pronesla s opravdovou úctou v hlasu, poněvadž takové bohatství si nedokázala ani představit.

„Vždycky jsem ti přece tvrdil, že nejsem pouze líbivá tvář,“ uklidňoval manželku, zatímco se jí ulevilo, když takhle lehce mluvil o svém zjevu.

Na hotelu se objevila i Mitzi s manželem, aby je společně navštívili v jejich apartmá. Nešlo však o žádný velký úspěch, ačkoliv se snažila chovat jako kdysi a stále ho nazývala válečníkem. Přesto se dalo poznat, že se změnila.

V pokročilém stupni těhotenství a ještě víc beztvářá, než si David pamatoval. Ještě neuplynula ani polovina večera, když vyplul na povrch pravý důvod jejich rezervovanosti.

Napřed si mladý Morgan myslel, že jim vadí změna jeho vzhledu. Když však Mitzi pronesla půlhodinový chvalozpěv na manželův vzestup u Morgan Group i úžasnou důvěru, kterou požívá u Paula Morgana, náhle se Cecil probral a zcela nevinně vyhrkl: „Uvažuješ o připojení se k naší firmě?“

Jsem si jistý, že pro tebe najdeme určitě nějaké uplatnění, ha-ha-ha!“

David je však v tichosti ujistil o opaku.

„Ne, díky! O mě se nemusíš vůbec bát, Cecile, starý příteli. Klidně můžeš převzít otěže od strýce Paula s mým požehnáním...“

„Bože můj, něco takového mě ani nenapadlo, na mou duši!“

zaúpěl šokovaný Cecil, ale Mitzi se už tak nedušovala.

„Výnikne tam, válečníku, zatímco ty ses o tuhle pozici nikdy nezajímal, vid?“

Víckrát se už s touhle dvojicí nesešli, navíc Paul Morgan se pohyboval kdesi v Evropě, takže David splnil rodinné povinnosti bez větších bolestí či utrpení. Alespoň se mohl plně soustředit na přípravy k přesunu do Jabulani.

Barney Venter strávil s nimi celý týden při vybírání vhodného letounu, jenž by nejlépe zvládal pohyb na přistávacím pruhu v buši, a přitom dodal výkon, který by

Davidovi vyhovoval. Nakonec padlo rozhodnutí a výhercem se stal šestisedadlový Piper Navajo, dvoumotorový stroj s dvěma mohutnými motory Lycoming o výkonu tři sta koní a tříkolovým podvozkem. Barney obcházel letoun s rukama v bok.

„Mirage to holt není,“ povzdechla kopl do pneumatiky. Hned se však zarazil, provinile pohlédl na bývalého žáka.

„Mám stíhaček až po krk,“ odfrkl David. „Pořádně koušou!“

Poslední den zajeli novomanželé na farmu poblíž města Paarl.

Majitelova žena totiž chovala psy, a když za ní šli ke kotcům, jedno štěně labradora si to zamířilo nebojácně přímo k nim. Studeným čumáčkem se dotklo dívčiny nohy a začichalo.

Debra okamžitě přidřepla a začala se s chlupáčkem mazlit.

Potom zase přišla její chvíle, kdy se nahnula kupředu a očichala si hebký kožíšek.

„Voni jak vydělaná kůže,“ pronesla po testu. „Jakou má barvu?“

„Černou,“ informoval David. „Černou jako příslušník kmene Zulu.“

„A zrovna tak mu budeme říkat-Zulu!“

„Ty si chceš vybrat tady toho?“

„Kdepak, já ne,“ rozesmála se Debra. „On si přece vybral nás.“

Když druhý den ráno konečně vzlétli na dlouhou pouť k severu, štěně rezolutně odmítalo místo na zadním sedadle a jediným skokem přes rameno paničky se jí uvelebilo na klíně. Tahle pozice nakonec vyhovovala oběma.

„Zdá se, že mám konkurenci...“, poznamenal pilot.

- Z MONOTÓNNE hnědé náhorní roviny Higlaveldu krajina prudce spadala ve dumu zvaném escarpment do nížiny, do typického jihoafrického bosveldu.

David našel orientační bod v malé osadě Bosbokrand, kde dlouhý a úzký had řeky Sabi se kroutil mezi stromy v pláni pod nimi. Jen o něco poopravil kurz k severu a během deseti minut zahlédl nízkou linii modrých kopců, které náhle vyrostly z roviny.

„Už se blížíme,“ oznámil a tón hlasu se stal nakažlivý.

Debra objala štěně, naklonila se k manželovi.

„Jak to vypadá?“

Hřeben pokrývaly vzrostlé stromy, občas vykukovala věžička šedivé skály. Na úpatí se rozprostírala hustá a temná buš. Jezírka se lákavě blýskala v nádherně zelené vegetaci. Hned scénérii začal popisovat.

„Otec je nazval Perlový náhrdelník a přesně tak vypadají.“

Voda se do nich dostává při deštích právě ze svahů našeho hřebene. Vznikají prakticky přepadem dešťové vody, která rozvodňuje bažinu za tímhle geologickým útvarem.

Ovšem močál zmizel zrovna tak náhle v písečném podkladu pláně, jako se objeví,“ vysvětloval, když kroužil nad vrcholky.

Pomalu sestupoval. „Právě tady získává Jabulani svůj speciální charakter, poněvadž voda je nositelkou života všem zvířatům v téhle oblasti. Dokonce i ptáci jsou přitahováni jezírky ze vzdálenosti sta kilometrů.“

Vyrovnal stroj, přitáhl plynové páky a nechal letoun klesat. „Teď máme před sebou usedlost, kde září obilené stěny budov se střechami z došků, aby suchá tráva udržovala uvnitř chlad, když je venku vedro. Všude máme stíněné verandy a vysoké stropy- bude se ti tady líbit.“

Přistávací pruh vypadal čistě a bezpečně, i když větrný rukáv zplihle visel na stožáru v cárech. David ještě jednou obletěl prostor přistání, vše pečlivě prohlédl a teprve potom dosedl. Zamířil k malému cihlovému hangáru mezi stromy. Pak zatahl brzdy, vypnul motor.

„A jsme doma!“ vydechl.

JABULANI PATŘIL k jedné z oblastí, které obklopovaly západní hranici nádhernější rezervace na světě n nejstarší v Africe, zvané KrugerNational Park. Pozemky podél plotu neoplývaly úrodnou půdou, nedalo se na nich pěstovat ani obilí a jen některé z nich mohly poskytnout pastvu domácím zvířatům.

Význam proto spočíval v nedotčené buši a v množství divoké zvěře. V klidu těchto míst a rozměrném prostoru

nacházeli bohatí lidé takovou nádhru, že byli schopni platit astronomické částky za kousek Lebensraum.

Když Davidův děda zakoupil Jabulani, zaplatil pár šilinků za akr, poněvadž tenkrát byla divočina nezničená.

Proto rodina Morganů využívala tohle odlehlé místo jako rodinné lovecké území po celé roky. Jelikož strýc neprojevil zájem o rekreační pobyt v buši, připadlo celé území Davidovu otci. A nyní ho po něm zdědil syn.

Téměř sedm a půl tisíc hektarů panenské přírody se nedalo v dnešní době v penězích ani vyjádřit.

Morganova rodina však zdejší ideální podmínky za posledních patnáct let nijak nevyužila. Ovšem Davidův otec byl vášnivým lovcem, a proto tu s ním chlapec trávil veškerý čas během školních prázdnin. Po smrti rodičů ale návštěvy do Jabulani řídly, posléze zcela ustaly.

Uběhlo sedm let od poslední akce, kdy si sem přivedl skupinu přátel ze své letky Flyirag Cobra.

Od té doby se o všechno staral černoch Sam coby dohlížitel, sluha i strážce rezervace.

Pod jeho vedením se tu vždy dalo najít čerstvě vyžehlené povlečení, vyblýskané podlahy a vnější zdi bělostně zářily.

I došky se zdály být perfektně přičísnuté.

V mrazničce měl neustále bohatou zásobu vynikajících steaků, v baru dostatečnou zásobu pití.

Černý manažer dokázal řídit celý kemp s pultuctem ochotných a nadšených pomocníků.

„Kde je Sam?“ položil první otázku David dvěma zaměstnancům, kteří se právě hnali k přistávacímu pruhu.

„Sam zmizel.“

„Kam?“ Místo odpovědi se mu dostalo vehementní krčení ramen, tak typické pro Afriku. Uniformy personálu byly dokonce špinavé, potřebovaly vyspravit a chování černochů prozrazovalo nezájem.

„Kde je náš teréňák? Land Rover!“

„Umřel.“

Zamířili společně k budovám, kde Davida čekala další série nemilých překvapení.

Stavení očividně chátrala, zdála se opuštěná a zanedbaná pod zčernalými doškami. Zdi zešedly, omítka odpadávala v celých kusech.

Uvnitř vše zahaloval prach smíchaný s trusem ptáků i plazů, kteří se utábořili v suché trávě na střeše.

Jemná síť proti komárům měla udržet široké verandy bez hmyzu, neudržováním však zrezla a potrhala se.

Zeleninová zahrada zarostla plevelem, plot se rozpadl. I

půdu kolem domu dusila bujná vegetace, takže tady umřelo víc věcí než jenom terénní vůz. Ani jeden kus ze strojního zařízení na pozemku se nenacházel ve funkčním stavu - vodní čerpadlo, splachování záchodu, elektrický generátor se ani nepohnuly.

„Tohle je tedy hrůza, taky děs!“ povzdechl David, sedící vedle Debry na schodech, kde popíjeli z hrnku sladký čaj.

Naštěstí počítal se vším, takže si nouzové zásoby přivezli s sebou.

„Ach, Davey - mrzí mě to, protože se mi tady líbí. Tak mírumilovné místo, tolik klidu je tady. Dokonce přímo cítím, jak se moje nervy hojí.“

„Nemusíš ničeho litovat, protože ani mně to nevádí. Ty staré chýše vybudoval děda ještě ve dvacátých letech, takže své si už odsloužily.“ V manželově hlasu zazněl nový rozhodný tón, což dávno neslyšela. „Mám teď docela dobrý důvod všechno strhnout a začít stavět nově.“

„Naše místo na slunci?“

„Přesně tak,“ nadšeně odsouhlasil. „Tak je to, máš pravdu!“

Hned druhý den odletěli do Nelspruitu, nejbližšího velkého města. Během následujícího týdne, vyplněného chvatem a plánováním, zapomněli na své největší problémy.

S architektem navrhli detailně nový komplex, kde vzali v úvahu veškeré speciální požadavky. Nutně se tam musela

objevit velká provzdušněná pracovna pro Debru, dílna a kancelář pro Davida, kuchyňské prostory vyřešené zcela bezpečně s ohledem na jednoduchou orientaci nevidomé kuchařky.

Pokoje musely být bez nebezpečně vyvýšených podlah se snadno zapamatovatelnými profily - potom ještě následoval dětský pokoj s příslušenstvím. Když popisoval tento přídavek u stavby, Debra tiše vzdychla: „O některých svých plánech bys mi měl dát včas vědět, nemyslíš?“

„Však se všechno dozvíš v pravou chvíli.“

Dům pro hosty posunuli o pěkný kus mimo hlavní budovy a malou osadu pro personál umístili téměř půl kilometru od celého komplexu, kde byly stavby kryté stromy i svahe kamenného kopce, které se zdvihalo v blízkosti.

Mladý Morgan podplatil stavitelskou firmu v Nelspruitu, aby odsunula všechny ostatní práce na pozdější dobu, naložila veškeré zaměstnance na čtyři těžké nákladní vozy a přivezla je do Jabulani.

Začali s hlavní rezidencí a během oprav David stačil zrenovovat přístávací pruh, uvést do chodu čerpací stanici i další pro život důležité stroje. Land Rover a generátor se však musely vyměnit. Do dvou měsíců se nové hnízdečko stalo obyvatelným, takže se do něj nastěhovali.

Debra si hned umístila magnetofony pod velká okna, za kterými se rozprostírala přední stinná zahrada, kde odpolední bríza pomáhala ochladit místnost a zároveň přinášela vůni květů jasmínů i poinsettií.

Zatímco Davida úplně zavalovaly veškeré přeměny celého komplexu Jabulani v pohodlný domov, Debra se vrhla na vlastní důležité úkoly.

Velice hbitě propátrala a v mysli uložila veškeré rozložení překážek v nejbližším okolí. Do pár týdnů se dokázala pohybovat kolem nového domu s naprostou jistotou člověka, který vidí. Zároveň vycepovala služebnictvo, aby nechávalo každou součást nábytku na stejném místě.

A Zulu, štěně labradora, vždy ťapa podobný blýskavě černému stínu přímo za ní. Už předtím se pes rozhodl, že Debra potřebuje jeho neustálou pozornost, a proto si dohled nad ní ustanovil coby celoživotní dílo.

Velice brzy pochopil, jak zbytečné je na paní zírat či vtět ocasem, aby přilákal pozornost. Musel tedy přejít na výraznější projevy - jemné kňučení či hlasité funění.

I v jiných věcech se mu zdála panička poněkud slaboduchá, poněvadž ji musel varovat před hloupostmi, jako před pádem ze schodů či zakopnutím o kbelík, ponechaný v chodbě nezodpovědnou uklízečkou. Všude musel zasahovat a vrážet do ní, nebo připomenout přítomnost překážky čumákem.

Mladá paní zapadla do denní rutiny, kdy ji práce držela v pracovně každý den až do oběda. Věrný Zulu jí ležel stočený u nohou.

David zase vybudoval pod stromy nedaleko okna větší nádrž, kde se mohli ptáci koupat, takže manželka během nahrávání románu získala zdarma coby zvukovou kulisu různorodé varianty cvrlikání a zpěvu nádherných opeřenců.

Navíc v Nelspruitu objevili písárku se znalostí hebrejštiny, takže k ní bral magnetofonové pásky při každém letu do města pro zásoby a poštu. Zpátky přivázel už přepsané kapitoly na papíře.

Společně se dělili o důležitý úkol, kdy David předčítal strojepis či korespondenci nahlas, současně prováděl i opravy, které určila Debra. Téměř si zvykl vyjadřovat se nahlas, ať šlo o noviny či román.

„Kdo by potřeboval slepecké písmo, když tě mám po ruce?“

jednou poznamenala Debra. Ale rozhodně od něj chtěla slyšet víc než jen tlumočení psaného slova. Chtěla znát každíčký detail i vzhled nového prostředí. Nikdy neviděla myriády ptačích hejn, ženoucích se k pití a koupeli pod oknem, i když velice brzo dokázala rozeznat každý individuální hlas, čímž nového přichozího vždy odhalila.

„Davey, zase nějaký nováček- který je to? Jak vypadá?“

Hned musel barvitě líčit nejen podobu a chování ptáka, ale i stavbu a kresbu peří. Jindy zase vysvětloval, jak nové budovy perfektně zapadají do terénu, vypodobňoval dovádivé skotačení labradora a dodával přesné popisy služebnictva i výhled z okna studovny osvětloval též další stovky různorodých aspektů nového života v buši.

V čase, kdy budování skončilo a dělníci opustili Jabulani, konečně dorazilo jejich kargo z Izraele. Teprve po rozmístění nábytku a dalšího vybavení z domu na Malik Street se jim Místo radosti stalo jejich opravdovým domovem.

Stůl z olivového dřeva umístili k oknu v pracovně.

„Nemohla jsem ani pracovat na sto procent, něco mi tady pořád scházelo...“, přiznávala Debra a prsty přejížděla desku vykládanou slonovinou a ebenem, „... až dodnes.“

Knihy si seřadila v poličkách na zdi hned vedle stolu, i kožená sedací souprava do nového obývacího pokoje zapadla perfektně, obzvlášť když interiér doplňovaly tkané koberce i předložky ze zvířecích kůží.

David umístil Ellin obraz nad krb, kde manželka vymezila přesnou pozici po hmatu.

„Máš jistotu, že by neměl viset o šestnáctinu coule níž?“

vážně vyzvídal.

„Nestarej se, Morgane, já vím totiž přesně, kde je správné místo pro olejomalbu.“

i Vložnici sestavili rozměrnou mosaznou postel, ložní prádlo zakryli oblíbeným přehozem. Debra se nadšeně usadila, šťastně se na matraci pohupovala.

„A teď už mi tady schází jenom jedna věc,“ pronesla.

„Copak to může být?“ zahrál úzkost. „Že by snad něco důležitého?“

„Pojď ke mně!“ ukázala na něj prstem. „Hned ti předvedu tu veledůležitou součást, o kterou se jedná...“

Během měsíců zabydlování se prakticky nikam daleko do buše nedostali, ale teď konečně zavládl klid a mír.

„Máme tady přes sedm tisíc hektarů a moře čtyřmohých sousedů, měli bychom si osazenstvo překontrolovat,“ nadhodil

David.

Nechali si tedy zabalit studené jídlo na piknik a všichni tři nasedli do terénního vozu, kde se Zulu uvelebil na zadním

sedadle. Cesta přirozeně vedla napřed k Perlovému náhrdelníku, poněvadž ten tvořil centrum celého území. Land Rover nechali stát pod mohutnými akáciemi s typicky žlutým a hladkým kmenem, zatímco zamířili k ruinám letního sídla na břehu největšího jezírka.

Vodní nádrž vybudila labradoři instinkt, takže Zulu se bleskově vrhl do osvěžujícího živlu a čubičkou se dostal až doprostřed. Z nenadálé kratochvíle se nadšeně radoval.

Voda se jevila průzračná jako vzduch kolem, ale s hloubkou temněla.

David prohrábl bahnitý břeh a vytáhl krásně tlustou a růžovou žílu. Hodil ji do mělčiny a okamžitě se objevil temný obrys ryby o velikosti poloviny paže - cejn se v tichosti přihnál ode dna a rozvlnil hladinu.

„Paráda!“ zajásal mladý Morgan. „Pořád je tu několik takových tlustých. Musíme si vzít s sebou rybářské pruty! V dětství jsem tady trávil celé dny.“

Procházeli se lesem, s každým krokem se mu obnovovaly vzpomínky. Pokračovali podél rákosí, náhle však zmlkl.

„Něco se stalo, Davey?“ divila se Debra. Naučila se ihned vycítit změnu v manželově náladě.

„Nejsou tady žádná zvířata!“ vydechl zmateně pán Mista radosti. „Ptáci zůstali, ale zatím jsme nepotkali ani živáčka. Dokonce se neobjevila ani malá antilopka, říká se jí chocholátka schovávavá, co jsme odjeli z domova.“

Zarazil se u volné prostory, kde břeh pomalu spadl do vody. „Tohle byl nejlákavější přístup k napajedlu. Zvířata tudy dupala ve dne i v noci - stáda dokonce čekala, až na ně přijde řada.“ Na chvíli odskočil, aby si prohlédl stopy.

„Nikde nic, jen několik kudu velkých, patřících do podčeledi lesoňů, běžně však nazývané antilopy A ještě malá smečka paviánů. Větší stádo se tu neukázalo snad několik měsíců, možná i rok.“

Vrátil se k Debře, která se něžně zeptala: „Štve tě to?“

„Jabulani bez zvířat nemá žádnou hodnotu,“ mumlal.

„Pojď, vyrazíme a propátráme zbytek! Tohle se mi opravdu nezdá...“

Menší procházka se přeměnila v zoufalou štvani, kdy David zkoumal každý keř i otevřené pláne, následoval vyschlé potůčky a zastavoval u pískových ploch, aby pátral po náznacích života.

„Ani jedna impala,“ divil se zděšeně. „Vždyť těch se tu proháněly stovky. Pamatuju se na krásná stáda hedvábně hnědých a gráciálních antilop, pohybujících se doslova tanečním krokem - mohlas je zahlédnout téměř pod každým stromem.“

Land Rover zamířil k severu, využívali zarostlou cestu mezi stromy.

„Pastvy je tu dostatek, navíc vegetace je lákavá jako v obhospodařované zahradě.“

Před polednem se dopravovali na prašnou silnici rozrytou příčnými koryty, opisující severní hranici Jabulani.

Plot, který dělil pozemek od veřejné cesty, se hroutil, pletivo bylo potřhané, sloupky vyvrácené.

„Do příc, tohle je nadělení!“ zaúpěl majitel, když projel dírou v oplocení. Další tři kilometry pokračovali po cestě, až se dostali k odbočce zpátky ke komplexu Jabulani.

Dokonce i označení rezidence, upevněné na kamenném sloupu v bráně, na něj byl Davidův otec velice pyšný, když je nechal zhotovit z bronzy, vypadalo zchátrale a viselo nakřivo.

„Hele, tady je opravdu všude hrozně moc práce,“ pronesl téměř s nadšením.

Po dalším ujetém kilometru se cesta náhle prudce stočila, krytá po obou stranách vysokou trávou. A právě tady na písku stál nádherný samec kudu, duchově šedivý se svislými proužky, jakoby namalovanými křídou.

Hlavu držel vzhůru, dlouhé vývrtky rohů se hrozivě tyčily.

Obrovské uši měl nastražené a naslouchal.

I když terénní vůz zastavil dobrých dvě stě metrů od něj, předváděl se jen pouhý zlomek vteřiny Potom snad přímo explodoval do rozmazaného obrysu šíleného běhu, s rohy položenými na hřbetě. Prchal v celé sérii dlouhých skoků, zmizel tak rychle, jako by býval přeludem.

David okamžitě vše vyličil Debře.

„Vypálil jako divoch, jen co nás zahlédl. Přitom pamatuju dobu antilopí drzosti, kdy jsme je museli klackem vyhánět ze zeleninových záhonků u baráku.“

Opět odbočil z hlavní trasy a dostal se na zarostlou stezku, kde se zakořenily mladé stromky, už docela silné.

Land Rover je ohýbal k zemi, se šustěním se plazily pod vozidlem.

„Co se to děje?“ dělala se manželka při neobvyklém hlomozu.

„V téhle zemi, když ti skončí cesta, si musíš projet vlastní.“

Po šesti kilometrech se náhle ocitli na protipožárnímu pruhu, označujícím východní hranici Jabulani. Tenhle průsek je odděloval od Krugerova národního parku s rozlohou větší než stát Izrael - dobrých dvaadvacet tisíc kilometrů čtverečních netknuté divočiny. Situovaný podél západní hranice

Jihoafrické republiky zabíral od severu k jihu na délku tři sta pětadesát kilometrů, v nejširším místě měl osmdesát kilometrů. Tam existoval domov desítek tisíc divokých zvířat, tohle byl důležitý rezervoár živočichů, zbylých na jihu Afriky.

Terénní vůz zastavil, David vypnul motor a seskočil.

Po chvíli se do ticha neslo jeho šokované klení.

„Copak tě tak rozradostnilo, Morgane?“

„Podívej se na tohle - no, jen se koukni!“

„Docela bych si to přála...“

„Promiň, Deb. Je tady plot, speciální typ proti divoké zvěři!“

Téměř tři metry vysoké pletivo, uchycené na sloupech z tvrdého dřeva, silných jako mužské stehno. „Oni nás odřízli!“

Národní park nás zkrátka odepsal! Pak se nemůžu divit, že tu nejsou žádná zvířata...“

Cestou zpátky vysvětloval manželce, že vždy měli otevřenou hranici s Krugerovým národním parkem. Přece tenhle

způsob vyhovoval oběma stranám: sladká pastva a zadržaná voda v Jabulani pomáhala stádům utišit žízeň v čase sucha a nedostatku.

„Zdá se, že pro tebe je velice důležité tohle podnikání s divokými zvířaty,“ konstatovala Debra, zatímco drbala psa za uchem.

„Přesně tak, najednou je to důležité. Pokud tady bylo zvíře plno, připadalo mi to normální, ale nyní jsem pochopil, že jde o výsadu...“

Ujeli dalších pár kilometrů v naprosté tichosti, když se mladý Morgan náhle rozhodl. „Požádám je, aby ohradník zrušili! Přece nás nemůžou takhle odseknout. Hned teď seženu náčelníka dohledu v Národním parku!“

Conrad Berg byl v čase Davidova mládí obyčejným strážcem, který měl na starosti jižní část rezervace. Už tenkrát patřil k živoucím legendám, když obzvlášť dva příběhy perfektně ukazovaly, jakým typem člověka je.

Soumrak ho tenkrát zastihl v osamělé oblasti Krugerova národního parku, kde vozidlo vypovědělo službu.

Zamířil tedy domů pěšky a cestou ho napadl plně vzrostlý lev. Zápasil s ním a utrpěl těžká zranění, šelma mu odtrhla téměř půl zad, poškodila lopatku a prohryzla i paži.

Přesto se mu podařilo divé zvíře zabít malým nožem, když ho bodal do krku tak dlouho, dokud nezasáhl jugulární žílu. Teprve potom se mu podařilo vstát a překonat dalších osm kilometrů temnotou, za zády smečku hyen, vyčkávajících, kdy padne.

V druhém případě si jeden z majitelů pozemků při hranici rezervace zapytlčil a zastřelil jednoho z Bergových lvů asi půl kilometru uvnitř parku. Dotyčný zlotřilec však zaujímal vysokou pozici ve vládě s těmi největšími konexemi, takže se nějakému Conradu Bergovi drze vysmíval.

„Copak s tím míníte dělat, milý příteli? Už vás přestala bavit vaše práce?“

Strážce však ignoroval výstražné náznaky seshora, připravil si veškeré důkazy a vydal oficiální předvolání k soudu. Nátlak z vlivných míst pomalu zesiloval, jak se přibližovalo datum rozhodnutí, ale on nepolevil. Důležitá osobnost se tedy konečně objevila na lavici obžalovaných a opravdu došlo k odsouzení. Rozsudek zněl jasně:

Pokuta tisíc liber nebo šest měsíců nucených prací!

Po skončeném procesu však dotyčný čelní představitel přistoupil k Bergovi, podal mu ruku a přiznal se:

„Musím vám poděkovat za danou lekci odvahy...“ Možná právě tenhle případ se stal důvodem, proč získal funkci náčelníka dohledu v Národním parku.

A právě teď stál na své straně ohrazení, poněvadž se po telefonickém hovoru uvolil sejít s mladým Morganem.

Skutečně mohutný opálený chlap, vysoký a svalnatý - paži zdobily zřetelně viditelné jizvy od útoku lva.

Hnědavý letní stejnokroj doplňoval kloboukem s klopeným okrajem, zelené nášivky na náramenicích prozrazovaly příslušnost k personálu rezervace.

O kus dál parkovala hnědá jednotunka značky Chevrolet s emblémem Krugerův národní park na dveřích.

Dva černí strážci seděli na korbě, jeden z nich třímal těžkou pušku.

Berg se tyčil ve vyzývavém postoji, pěsti zatnuté, klobouk posunutý dozadu, ve tváři znechucený výraz.

Přímě ztělesňoval rozzuřeného samce, chránícího své teritorium!

„Tohle vypadá na problém,“ tiše zašeptal David manželce, když zabrzdil u plotu.

„Pane Bergu, jsem David Morgan. Vzpomínám si na vás ještě z doby, kdy můj otec vlastnil Jabulani. Zároveň bych vám chtěl představit mou ženu.“

Náčelník strážců v duchu zakolísal. Samozřejmě slyšel rozličné pověsti o novém příchozím na Jabulani. Šlo přece o zcela izolovanou oblast a při své práci musel všechno vědět. Přesto nebyl připravený na zjevení tak zohaveného mladého muže, jemuž po boku stála nevidomá krasavice.

V záchvatu galantnosti okamžitě strhl klobouk, než si uvědomil, že dáma tohle gesto neuvidí. Zamumlal tedy jen pozdrav, a když David prostrčil ruku skrz pletivo, opatrně mu s ní potřásl.

Mladí novomanželé už dokázali pracovat jako sehraný tým, takže sloučili svůj šarm a zaútočili na Berga, zcela prostého a přímého muže. Povídali si s ním a jeho obranný postoj začal získávat trhliny. Bergovi se nesmírně líbil Zulu, protože též vlastnil labradora, takže se docela rozpovídal. Mezitím šikovná Debra vytáhla termosku s kávou a David nalil do hrnečku pro všechny.

„Nesedí tamhle Sam?“ mladý Morgan ukázal na jednoho z černochů s puškou.

„Ja,“ zamračil se slavný náčelník.

„Kdysi pracoval na Jabulani.“

„Přišel k nám z vlastní vůle,“ rychle vysvětloval Berg, aby včas zabránil jakýmkoliv dalším obviňujícím poznámkám.

„Těžko si mě asi pamatuje, samozřejmě, obzvlášť, když teď vypadám jinak. Byl to ale vynikající lovec a celý komplex se prakticky zhroutil, když se o něj přestal starat.“

přiznal rafinovaně mladý Morgan, než přešel k frontálnímu útoku. „Druhá rána na náš pozemek dopadla, když jste ho odřízl tímhle ohradníkem,“ smutně vzdychl a kopl do jednoho sloupu.

„Neříkej?“ pronesl náčelník, zatímco černý zbytek na dně hrnečku zamíchal a vylil.

„Proč jste to udělali?“

„Z dobrého důvodu!“

„Můj otec měl gentlemanskou dohodu s Národním parkem, že hranice zůstane otevřená bez omezení.

Vždyť tam přece máme vodu i pastvu pro vaši zvěř!“

„S veškerou úctou k zesnulému panu Morganovi,“ tvrdě oznamoval Conrad Berg, „musím podotknout, že jsem nikdy nebyl zastáncem týhle výjimky!“

„Proč ne?“

„Váš otec byl totiž sportsman!“ téměř tohle označení vyplivl jako nechutné sousto. „Když moji lvi pochopili, jak je ten

sportovec nebezpečnej, zůstávali pro jistotu na mé straně. On však zastřelil pár divokejch oslů a s pěkně navinulejma mršinama maširoval po své straně, aby moje kluky nalákal k sobě!“

David otevřel ústa k protestu, potom je však v tichosti zavřel. Dokonce si uvědomil jizvy ve tváři, které mu zrudly hanbou. Ten chlap říkal pravdu, poněvadž na ty osly se dokonce i on pamatoval. V duchu viděl hebké a vlhké lví kůže, tenkrát vypnuté na vzduchu, aby uschly.

„On ale nikdy nepytlačil!“ bránil tátu. „Vlastnil přece povolení, takže mohl střílet na své půdě...“

„Jasně, on nikdy nepytlačil,“ přiznal Berg. „Nato byl až zasraně mazanej! Věděl totiž, že kdybych ho při některý nekalosti chytíl, vrazil bych mu raketu do zadku a on by se stal prvním mužem na Měsíci!“

„Takže proto jste přehradili náš pozemek.“

„Ne.“

„Proč tedy?“

„Protože čtrnáct let Jabulani patřilo nepřítomnému majiteli, kterej se na všechno vysral! Tady třeba starej Sam...“ máchl ke strážci na korbě, „... ze sebe vydal všechno, přesto se ale území změnilo v ráj pytláků. Jakmile se tráva zazelenala a voda začala zurčet, moje zvěř se tam hnala hlava nehlava, aby ji sejmul kterýkoliv sportovní střelec s lechtivou spouští. Když se Sam pokusil zareagovat, ošklivě ho zbili! A protože nepřestal, někdo mu v noci zapálil chýši - v tom ohni mu dokonce uhořely obě děti...“

David cítil, jak se mu duše zachvěla při zmínce o plamenech, líce ho dokonce začaly svědit.

„To jsem netušil,“ zachraptěl.

„Samozřejmě že ne, protože dělal peníze či kdovíco ještě jistou formou radovánek, vztekal se Berg. „Nakonec tedy přišel Sam ke mně a já mu dal práci! Teprve pak jsem postavil plot...“

„Takže nám pro Jabulani zbylo jen několik kudu, pár chocholatek a nic víc...“

„Asi máš pravdu, protože těm zhovadilcům netrvalo dlouho, než všechno vystříleli.“

„Já však chci dostat zvěř zpátky,“

„Proč?“ odfrkl náčelník. „Chceš být sportsman jako tvůj otec? Budeš sem na víkend letadlem dovážet kamarády z Johannesburgu, aby ostřelovali moje lvy, až se ti chudáčkové zeserou?“ Rozpálený náčelník strážců Národního parku zděšeně pohlédl na Debru, zrudl jako rak.

„Promiňte, paní Morganová, něco takovýho jsem vůbec říct nechtěl...“

„Ale máte pravdu, pane Bergu, navíc tu pointu jste popsal téměř lyricky.“

„Děkuju za uznání, madam!“ Pak se vztekle otočil k Davidovi.

„Jakpak se ten váš zabijáckej podnik bude jmenovat:

Morganovo privátní safari?“

„Nedovolím na Jabulani ani jeden výstřel!“

„Klidně tomu věřím, ale s výjimkou sportovní trofeje!

Tímhle se totiž vždycky všechno kryje. Jakmile se povolí trofeje, už zase dochází k bitvě u Waterloo!“

„Kdepak,“ horlivě ho ubezpečoval znovuobjevený majitel.

„Ani trofeje nebudou povolené!“

„Že byste najednou dlabali hovězí od řezníka?“ nevěřicně kroutil hlavou oficiální zástupce Krugerova národního parku.

„Podívejte, pane Bergu - pokud zbouřáte ohradník, prohlásím Jabulani za soukromou přírodní rezervaci...“

Náčelník strážců parku chtěl něco dodat, ale následné prohlášení mladého Morgana mu vzalo dech. Ústa mu dokonce zůstala dokořán a jen velice pomalu je zavíral.

„Víte vůbec, co to znamená?“ zeptal se nakonec.

„Tím se vlastně dostáváte pod naši jurisdikci, a to zcela kompletně! A my si vás perfektně zpracujeme s pomocí právníků a ostatních náležitostí: žádná licence ke střelbě pro majitele, žádný střílení lvů z důvodů pastvy dobytka...“

„Ano, přesně tohle vím. Vždyť jsem celou situaci prostudoval, ale ještě k tomu dodám další chuťovky nechám postavit ohradník na všechny tři strany našeho pozemku podle vašeho standardu, zároveň vytvořím tak velkou skupinu soukromých strážců parku, jakou budete považovat za přiměřenou - všechno samozřejmě půjde na můj účet.“

Conrad Berg smekl a rozpačité se škrábal na hlavě, kde mu zbylo pár šedivých vlasů.

„Man,“ pronesl truchlivě, „jak bych mohl tohle odmítnout?“

Potom nasadil úsměv jako první náznak spokojenosti od té chvíle, co se sešli. „Zdá se, že tohle myslíte opravdu vážně...“

„Manželka i já tady budeme žít permanentně, nechceme tedy mít kolem sebe žádnou poušť!“

„Ja,“ opět přikývl strážce Národního parku, protože téhle úvaze dobře rozuměl. Zároveň překonal prvotní odpor k potomkovi těch bohatých ničitelů, mladík se mu začínal dokonce zamlouvat.

„Ovšem napřed, mám dojem, bysme měli hodit okem na ty pytláky! Stačí jich pro výstrahu pár odchytit,“ dodal ještě David.

Bergova rudá tvář se rozzářila ve šťastném úšklebku.

„Už se mi začíná postup našeho souseda líbit,“

zamumlal a opět prostrčil ruku skrz plot. Mladý Morgan překvapeně zamrkal, když pocítil, jak mu mohutná tlapa drtí klouby.

„Nemohli byste k nám přijít zítra na večeři? Samozřejmě i s paní!“ zvala ho Debra s úlevou.

„Tohle nám udělá skutečně obrovskou radost, madam.“

„Připravím dobrou whisky,“ chlubil se David.

„Velice laskavý...“, pronesl Conrad Berg vážně, „ale má žena i já pijeme jen gin značky Old Buck s troškou vody.“

„I o to se postarám,“ stejně vážně odpověděl hostitel.

TANE BERCOVá vypadala dost hubeně.

Asi ve stejném věku jako její manžel, měla stejně vrásčitou tvář vysušenou sluncem jako on. I vlasy paprsky vybělily, přesto se v účesu daly zahlédnout šediny. Z rozhovoru

Debra odhadla, že tahle osoba je jediným lidským stvořením, kterého se statečný náčelník strážců parku bojí.

„Vždyť mluvím, Connie!“ stačilo, aby se mohutný partner okamžitě odmlčel. Stačil jen významný pohled na prázdnou sklenici a on se už sloním tempem hnál, aby dolil.

Slavný Berg měl též problém s dokončením jakéhokoliv příběhu či prohlášení, poněvadž Jane musela upřesnit veškeré detaily, zatímco on trpělivě čekal, až se vyskytne vhodná chvíle, aby se dopracoval k pointě.

Debra vybrala hlavní chod s velkou pečlivostí, nechtěla totiž zapříčinit žádnou neshodu. Proto z mrazničky vytáhla hovězí steaky a Conrad slupl čtyři s neutuchajícím nadšením, ovšem víno, které nabídl David, okamžitě zavrhl.

„Tahle tekutina je hotový jed! Zabila jednoho z mých strýců,“ upřesňoval a setrval u svého ginu dokonce i během moučniku.

Potom se sesedli k obřímú krbu, kde polena povzbudivě praskala a náčelník s asistencí manželky vysvětloval problémy, na které může majitel Jabulani narazit.

„Občas se vám tady objeví pár černochů z kmenového území ze severu...“

„Nebo z druhého břehu řeky!“ upřesnila Jane.

„Nebo z druhého břehu řeky, ale těch se není třeba děsit.

Ti většinou jen líčí oka, takže moc zvířete nezlikvidují...“

„Ovšem jde o hrůzně krutý způsob, protože chycené nebožátko se tak zmítá několik dní a drát se mu prořezává masem až na kost!“ bědovala Jane.

„Jak jsem řekl, pokud tady budeme mít pár strážců, tak tohle pytláčení rychle ustane. Větší starosti nám spíš dělají běloši s moderními zbraněmi a loveckými světlomety...“

„Vražednými světlomety,“ opravila ho žena.

„... vražednými světlomety, a tihle páchají největší škody!

Zlikvidovali téměř všechno v Místě radosti během pár sezon!“

„A odkud přicházejí?“ vyzvídal David a vztek v něm okamžitě rostl. Šlo o totéž ochranné rozzezení pastevce, které na něj dosedalo, když brázdil oblohu

Izraele.

„Asi osmdesát kilometrů na sever se nachází velký měděný důl, město se jmenuje Phalaborwa. Tam si stovky znučených horníků olizují pysky nad servírovanou divočinou.

Klidně si zajedou sem a vystřílejí všechno živé - teď pro ně ale pusté území nemá žádnou cenu.

Přesto jde pouze o amatéry, o víkendové pytláky „

„A kdo jsou profesionálové?“

„Tam, kde prашná cesta z Jabulani se střetává s asfaltovou státní silnicí, asi tak padesát kilometrů odtud...“

„Místo se podle kopce nazývá Bandolier Hill!“ Jane okamžitě dodala přesné označení.

„... tam je obchod se smíšeným zbožím. Jde vlastně o jeden z těch kšeftařských brlohů, kde se trochu vydělá na projíždějících motoristech, ale základ tkví v domorodcích z kmenových území. Bastard vlastníci tenhle byznys je na tom fleku už osm let a po celou tu dobu po něm pasu!

Jde o toho nejzasranějšího hajzla - spromnutím paní

Morganová - kterýho jsem kdy v životě potkal.“

„To je on?“ ujist'oval se David.

„To je on,“ přikývl Conrad. „Chyt' ho a polovinu starostí máš z krku...“

„Jak se jmenuje?“

„Akkers. Johan Akkers!“ opět přispěchala s pomocí Jane, i když Old Buck už trochu působil - oči se jí přivíraly a zároveň nezvládala přesnou artikulaci.

„A jak ho dostaneme?“ spekuloval mladý Morgan.

„Vždyť v Jabulani už nic nezůstalo, co by ho svádělo.

Navíc těch pár kudu úplně zvlčilo, takže nemá cenu se za nimi hnát.“

„Kdepak, tady nemáte vůbec nic, na co byste ho právě teď přilákali, ale uprostřed září...“

„Spíš první týden v září!“ pevně stála na svém Jane a praménky vlasů se jí už uvolňovaly z účesu.

„... první týden v září začínají dozrávat plody na vašich manilách u jezírek. A moji sloni se tam okamžitě poženou, protože nemůžou odolat jedinému: vůni přezrálého ovoce.

Rozdupou mi ohradník, aby se dostali ke slastnému zdroji.

Než zvládneme opravy, využijte uvolnění i další zvíř, která bude tlustokožce následovat. Klidně se můžeš vsadit, že náš přítel Akkers už maže flintu vazelínou a slintá blahem. Když padne plot, do hodiny se to dozví!“

„Tentokrát se však dočká překvapení.“

„Doufejme!“

„Mám dojem...“ pronesl zamyšleně David, „... že právě zítra bychom mohli zajet mrknout se na Bandolier Hill a našeho gentlemouna si prohlédnout.“

„Jedno je však naprosto jisté...“ zavrčela Jane Bergová,

„... gentleman to není!“

CESTA NA BANDOLIER HILL S vymletými příčnými stružkami se halila do oblaku bílého prachu, který se zdvihl jako

prapor za terénním vozem. Mrak zůstal viset ve vzduchu ještě dlouho poté, co projeli.

V místě určení opravdu čněl zalesněný kopec, pod ním se hnala státní silnice.

Obchod se nacházel čtyři sta metrů od křižovatky, kde se usadil v hájku mangovníků, pod korunami temně zelených listů. Podobná stavba se dala nalézt všude v Africe -

neomítnutou budovu z vepřovic kryla střecha z vlnitého plechu, výzdobu na stěnách tvořily plakáty, propagující zboží od čaje až po svítilny.

Land Rover zaparkoval na prašném dvoře před zvýšenou verandou. Nad ním se skvěl vybledlý nápis: Bandolier Hill General Store.

Stranou stála stará zelená nákladní fordka. V chládku verandy se usadil tučet potenciálních zákazníků, většinou černošky z domorodé oblasti v dlouhých barvotiskových šatech. Čekaly s nekonečným výrazem trpělivosti ve tváři, vůbec se nezajímaly o posádku terénního vozu.

Jedna z nich právě kojila potomka z enormně velkého prsu, takže dítě mohlo stát vedle ní a sledovat příchod, aniž by z pusinky vypustilo mléčný zdroj. Uprostřed dvora se zdvihal silný sloup, vysoký dobrých pět metrů, nahoře dřevěný výtvar připomínal psí boudu.

David se ani nestačil divit, když zevnitř vyletělo cosi chlupatého a bleskově se spustilo dolů. Zvíře našťěstí kolem pasu obepínal silný kožený popruh, přichycený k řetězu.

„Je to jeden z největších paviánů, jakého jsem kdy viděl,“

chvatně oznamoval manželce, zatímco opičák se dostal až k okraji povoleného limitu. Potom začal obcházet své panství, řetěz za ním cinkal. Šlo o drzé předvádění, přičemž měl zježené chlupy na hřbetu. Když dokončil okruh, pohodlně se usadil a v typicky lidské póze vysunul spodní čelist a prohlížel si je malými hnědými očkami, usazenými blízko u sebe.

„Skutečně hnusná bestie,“ popisoval Debra. „Může vážit skoro padesát kilo, a pod téměř psím čumákem má plno zažloutlých tesáků. Po hyeně patří k těm nejděsivějším zvířatům z buše =“ vychytralý, krutý a hrabivý, snad zpodobňoval veškeré nectnosti člověka, bez jakékoliv kladné vlastnosti. Zíral bez mrknutí, každých pár vteřin pohodil hlavou v agresivním gestu.

Zatímco veškerou pozornost upírali k paviánovi, vyšel z obchodu muž a opřel se o sloup na verandě.

„Co pro vás můžu udělat, pane Morgane?“ ptal se s hrozným přízvukem. Vysoký, podsaditý, oblečený v pomačkaných a ne příliš čistých khaki kalhotách a rozhalence.

Na nohou měl těžké boty, šle nahrazovaly opasek.

„Odkud znáte mé jméno?“ David vzhlédl a zíral na chlapíka středního věku s nakrátko ostříhanými šedivějícími vlasy. Umělý chrup mu asi moc neseděl, dala se spatřit jasně růžová barva materiálu dásní - pleť na tváři se napínala přes lícní kosti, hluboko usazené oči připomínaly důlky v lebce. Nad otázkou se jen zašklebil.

„Kdo jiný by tu mohl být se zjizvenou tváří a slepou ženou - vy jste nový majitel Jabulani. Prý jste si postavil dům a vše ostatní připravil k obývání.“

Ruce jako lopaty se zdály mimo proporce těla. Rozhodně v nich měl sílu, poněvadž svaly na předloktí připomínaly lana. Odstrčil se od sloupu, sáhl do kapsy, vytáhl zavírací nůž a kousek černého biltongu, na vzduchu sušeného masa zvaného jerky v Severní Americe či boucan v Karibiku, odřízl z něj kousek, jako by se jednalo o žvýkáci tabák, a nacpal si ho do úst.

„Jak jsem se ptal - copak pro vás můžu udělat?“ Hlasitě přitom žvýkal, při každém zakousnutí mu mezi zuby čvachtalo.

„Potřebuju hřebíky a barvu,“ ohlásil nevinně mladý Morgan a seskočil z terénního vozu.

„Prý si všechno kupujete v Nelspruitu,“ odfrkl Akkers a pohlížel na něj s vypočítavou domýšlivostí, přičemž hnědozelenými očima pečlivě zkoumal zohavenou tvář přichozího.

„Měl jsem dojem, že existuje zákon, zakazující umístění divokých zvířat do klece či na řetěz.“ Tenhle výtečník okamžitě vzbudil v Davidovi odpor, takže v hlasu mu zazněl ostrý tón. Obchodník se téměř rozzářil, žvýkat nepřestal.

„Vy jste právník?“

„Jen se ptám.“

„Mám povolení - chcete ho vidět?“

David zavrtěl hlavou, otočil se k Debre a bleskově jí popsal zloducha v hebrejštině.

„Zřejmě uhlí pravý důvod našeho příjezdu a snaží se vyvolat rozepři.“

„Zůstanu radši v autě.“

„Dobře,“ odsouhlasil manžel a vyšel po schůdkách na verandu.

„A co ty hřebíky a barva?“

„Jen si poslužte,“ šklebil se Akkers. „Mám za pultem negra, ten se o vás postará...“

Mladý Morgan chvíli váhal, potom však vešel dovnitř.

Ve vzduchu cítil karbolové mýdlo a petrolej. V koutě se vršily pytle s kukuřičnou moukou, police zaplňovaly levné požívatin, patentované medicíny, příkrývky a štučky látek s tištěným vzorem. Od stropu visely armádní boty, kabáty, sekýry a petrolejové lampy. Na podlaze se v různém seskupení tyčily hromady plechových beden, násady ke krumpáčům, plechovky s moukou a stovky dalších předmětů, které tradičně tvořily sortiment prodejny se smíšeným zbožím uprostřed buše.

V šeru opravdu objevil černého příručního, a tak začal nakupovat.

Venku se zatím Debra vysoukala ven z kabiny, lehce se opřela o otevřené dveře. Labrador seskočil za ní a hned začal čenichat kolem betonových sloupků pod verandou.

Zajisté ho sváděly pachové stopy, které tam zanechali kolegové.

„Hezký pejsek,“ pronesl Akkers.

„Děkuju za uznání,“ zdvořile přikývla.

Majitel obchodu však okamžitě pohlédl na svého ochočeného paviána, ve tváři se mu objevil vychytralý výraz.

Záblesk porozumění propojil člověka a zvíře. Opičák pohodil hlavou v nervózním gestu, potom se zdvihl a zacouval ke sloupu. Pak vyskočil a bleskově se vyšplhal na vrchol, kde zmizel ve své budce.

Zloduchovy oči radostně zasvítily, když odkrajoval další porci sušeného masa.

„Líbí se vám pobyt v Jabulani?“ vyzvídal, zatímco štěněti nabízel sousto k ochutnání.

„Jsem tam šťastní!“ odměřeně odpověděla Debra, protože se nechtěla nechat zatáhnout do konverzace.

Zulu však už ohodnotil vlnadný závan a ocas se rozkmital jako ručička metronomu. Žádný pes neodolá koncentrované vůni masa v podobě biltongu, takže i labrador ho lačně slupl.

Ještě dvakrát dostal odřezek, to už mu oči zářily a hebký čumáček se koupal v pěně slin.

Černošky ve stínu verandy začaly situaci sledovat se zvýšeným zájmem. Už dřív viděly, co se přihodilo nenasytným psům, takže očekávaly povyražení. Přitom David se nacházel uvnitř, kdežto Debra tu stála nevidomá a bez podezření.

Nyní Akkers odřízl ještě větší kus sušeného masa a nabídl ho štěněti. To nadšeně vyrazilo vpřed, ale obchodník rukou uhnul. Zulu si už ale zvykl na báječnou chuť biltongu, takže se opět pokusil lahůdku získat. Zase o ni přišel v poslední chvíli. Čenich se mu kroutil úzkostí, ouška měl vztyčená.

Zloduch sešel z verandy, labrador ho nadšeně následoval. Pak mu opět ukázal laskominu, nechal ho i přičichnout.

Potom zavelel: „Chyt' si masíčko!“ Zároveň hodil biltong ke sloupu. Zulu blaženě vyrazil, i když, se trochu kymácel na velkých, stále štěněčích tlapkách.

Přeběhl vydupaný hraniční okruh, dostal se ke kořisti a hladově se po ní vrhl.

Opičák sjel dolů rychlostí blesku, padl na všechny čtyři, tlamu rozevřenou. Vrčel, mohutné špičáky vyceněné.

Dopadl však lehce, končetiny náraz absorbovaly, takže v mžiku mohl zaútočit. Vyřítel se na labradora, plnou vahou ho udeřil do boku.

Zulu se překotil, padl na záda a začal hlasitě kvílet.

Než však mohl použít nemotorné nožky, pavián po něm skočil.

Debra zaslechla nářek štěněte, vykročila tedy překvapená vpřed, zatím však nic netušila.

Zulu na zádech nabízel zcela nechráněné, sametově hebké břicho. Opičí zabiják se jen přikrčil, chlupatými končetinami si ho přidržel k zemi a zabořil do něj zažloutlé tesáky.

Psík zaječel v mučivé agonii, Debra vyděšeně vyjekla a rozběhla se.

Akkers ležerně nastavil nohu. Dívka zakopla, padla na kolena.

„Jen je nechte, dámo!“ varoval, stále se šklebem ve tváři. „Jinak můžete utržit ošklivá zranění, pokud se do toho vmísíte...“

Pavián už pevně skousl, potom pohodil hlavou. Tenká kůžička praskla, purpurové šňůrky stěv vyletěly ven a vlály opici u tlamy.

Štěně vrískalo ostrošest, Debra se snažila zdvihnout.

„Davide!“ zoufale křičela. „Pomocť!“

Manžel vyběhl z obchodu, zarazil se u dveří, aby přehlédl celou scénu, pak okamžitě popadl nejbližší násadu. Přeskočil zábradlí, třemi rychlými skoky se ocitl u štěněte.

Zabiják si zachránce všiml hned, kořist tedy pustil a zlehka se vyhoupl na sloup. Ve vteřině se usadil nahore, s tlamou zakrvácenou nadšeně juchal a poskakoval, plný vzrušení a triumfu.

Mladý Morgan odhodil násadu, něžně zdvihl černé tělíčko.

Odnesl štěně k autu, kde roztrhl kus hadru a kousky látky se snažil převázat otevřenou ránu. Visící střevo zatlačil dovnitř pěsti.

„Davey, co se mu stalo?“ chtěla vědět Debra a on jí vše vysvětlil hebrejsky, krátkými větami.

„Nastup si!“ vyzval manželku a potom jí do klína položil zraněného labradora. Přeběhl na druhou stranu, hupnul za volant.

Akkers už zase stál u dveří do obchodu, palce zaháknuté za šle. Chechtal se, až mu falešné zuby cvakaly v otevřených ústech, zároveň se pohupoval na patách.

Nahore u budky pavián nadšeně opakoval pohyby svého pána.

„Hej, pane Morgane,“ hýkal zloduch, „nezapomeňte na ty hřebíky!“

David na něj pohlédl, jizvy na tváři i čele mu zrudly, z temně modrých očí šlehaly blesky vzteku. Neodolal, vyskočil a vyběhl na verandu. Okraj úst se změnil v bledý otvor, pěsti měl zaťaté.

Akkers rychle ustoupil a sáhl za pult. Mrštně vylovil starou dvouhlavňovou brokovnici, kohouty natáhl kostnatým palcem.

„Sebeobrana je nutná, pane Morgane, mám na to svědky!“

chichotal se v sadistickém nadšení. „Stačí ještě jeden krok a podíváme se i na vaše střívká...“

Majitel potraného labradora se zarazil na schodech, zatímco ústí zbraně mu mířila přímo na břicho.

„Davey, honem - dělej, prosím tě!“ zoufale volala Debra s třesoucím se tělíčkem štěněte v náruči.

„Ještě se setkáme...“, sykl mladý Morgan.

„Jo, bude aspoň sranda,“ juchal Akkers, zatímco se David otočil a běžel k vozu.

Land Rover vyrazil v oblaku prachu, obchodník vše sledoval a teprve potom brokovnici odložil. Jakmile vyšel do slunečního světla, pavián sjel dolů a hnal se k pánovi.

Vyhoupl se mu na bok, kde se usadil v té samé pozici, jako děti černých matek.

Akkers vytáhl z kapsy tvrdý bonbon a něžně mu ho vložil mezi hnusně zažloutlé tesáky.

„Ty seš můj nejchytřejší kamarád,“ pochechtával se a škrábal zabijáka na hlavě. Pavián rozkoší až šilhal, oddaně zíral na

pána, který k němu lichotivě promlouval.

PŘES DRSNÝ POVRCH Cesty DaVid zvládl padesátikilometrovou vzdálenost do Jabulani za pětadvacet minut.

Ve smyku zabrzdil vedle hangáru, se štěnětem v náručí se hnál k letadlu.

Ve vzduchu už zase Debra chovala nebohého labradora na klíně, sukně nasávala temnou krev. Zulu ztichl, jen občas kníkl. Pilot vysílačkou už dopředu sehnal vůz, který na ně čekal na letišti v Nelspruitu. Za pětáctřicet minut od startu už oběť krvelačného paviána ležela na operačním stole veterinární kliniky.

Doktor pracoval s plným soustředěním téměř dvě hodiny, poněvadž musel ošetřit potrhnaná střeva a spojit rozervané kusy břišního svalu.

Šlo skutečně o vážné zranění, kde infekce hrála roli bytí či nebytí. Proto manželé raději neriskovali rychlý návrat na Jabulani a vyčkali zlepšení stavu malého pacienta.

Až pátý den odstartovali se stále zesláblým štěnětem, celým obvázaným, ale už mimo nebezpečí. Mladý Morgan změnil letovou trasu, aby se dostali nad obchod u Bandolier Hill.

Střecha z vlnitého plechu zářila na slunci jako zrcadlo a David cítil, jak v něm kypí chladný vztek.

„Ten zloduch je pro nás skutečnou hrozbou, prakticky i pro celé Místo radosti,“ pronesl nahlas. Debra přitakala, zatímco hladila labradora po hlavě. Raději ani nepromluvila, poněvadž její zloba se intenzitou podobala manželově.

„Však ho za tohle dostanu!“ tiše konstatoval David.

Současně mu v mysli zněla generálova slova: Jedinou omluvou pro použití násilí je ochrana právoplatně nabytých hodnot!

Stočil stroj, vyrovnal a připravil se na přiblížení k přistávacímu pruhu v Jabulani.

CONRAD BERS se opět ozval ohledně ochutnávky ginu značky

Old Buck a zároveň ohlásil Davidovi, že žádost o vyhlášení

Jabulani coby soukromé přírodní rezervace byla odsouhlasena komisí Krugerova národního parku a všechny potřebné dokumenty budou velice brzo připravené k podpisu.

„Mám už teď strhnout oplocení?“

„Kdepak,“ zachmuřeně ho zarazil David. „Jen ho ještě nech na místě - nechci, aby Akkers vyčuchal změnu a nestáhl se.“

„Ja,“ odsouhlasil Conrad. „Musíme ho už jednou dostat!“

Přivolal Zulu k sobě a prozkoumal klikatou jizvu na břišku štěněte. „Ten zasranec,“ zamumlala hned pohlédla provinile na Debru. „Pardon, paní Morganová...“

„Nemůžu s vámi nesouhlasit, pane Bergu,“ potvrdila vhodné označení, zatímco labrador jí visel pohledem na rtech, když mluvila. Hlavu držel koketně na stranu.

Jako u všech mláďat, i jemu se zranění zahojilo bez jakýchkoliv dalších následků.

Manily obklopující husté úpatí kopců kolem Perlového náhrdelníku začaly kvést.

Kmeny stromů se pevně vypínaly s korunami téměř rovnoměrně rozložitými, takže rudé květy předváděly přímo královské show.

Mladá dvojice se skoro denně toulala půvabnými hájky, procházela stezkami podél jezírek a Zulu získával při těchto rekreačních výletech sílu. Zážitek pak umocnil ponořením do chladné vody a nadšeným otřepáním, kdy obdaroval vodní sprškou obvykle toho nejbližšího z doprovodu.

Po několika dnech se už zelené ovoce ve tvaru švestky měnilo ve žluté. Plody zrály a teplá večerní bríza roznášela do okolí svůdnou vůni fermentačního procesu.

Stádo slonů se blížilo od řeky Sabi, kde opustilo šťavnatou pastvu v rákosí výměnou za příslib kvašené úrody.

Vedli ho dva staří samci, kteří už čtyřicet let prováděli tuto každoroční pouť k Perlovému náhrdelníku. Následovalo je patnáct slonic s mláďaty, motajícími se pod nohama, a skupina omladiny.

Pomalu postupovali od jihu, cestou rvali chutnou zeleň a pluli jako duchové, připomínali šedivé galeony prorážející buš. Přeplněná břicha občas hřmotně protestovala.

Někdy je zaujal vysoký strom, a tak se o něj samec opřel čelem, rytmicky se rozhoupal a ve správné chvíli ho lehce vyvrátil. Několik hrstí jemných lístků žrouta uspokojilo, jindy zase odtrhl kůru a nacpal si ji do tlamy, než pokračoval dál.

Když celé stádo dorazilo k Bergovu pletivu, dvojice mohutných samců postoupila kupředu a místo studovala. Stáli tu bok po boku jako při konzultaci, mávali rozměrnými ušima a každých pár minut nabrali chobotem kupičku písku, aby si ji přehodili na záda a zahnali tak dotěrný hmyz.

Během čtyřiceti let migrace po rezervaci znali perfektně vytyčené hranice. Nyní tu dumali nad pletivem, jako by si byli dobře vědomi, že zničení lidského zátarasu je kriminálním činem a může poškodit jejich reputaci i dobrou pověst.

Conrad Berg to myslel smrtelně vážně, když Davidovi vyprávěl o svých slonech se smyslem pro dobré a zlé.

Mluvil o nich jako o školácích, kteří musejí být pochváleni za slušné chování a trestáni při opaku - k tomu sloužilo odehnání jinam nebo použití uspávacího prostředku či v nejhorším případě formální poprava výstřelem ze zbraně o velké ráži. Tenhle konečný trest postihl jen ty nezvladatelné slony, kteří prováděli nájezdy na obdělávaná pole nebo pronásledovali automobily či jinak ohrožovali lidské životy.

Svádění vůni neustávalo, přesto se oba tlustokožci otočili k ohradě zády a přešli ke stádu, které poblíž pod akáciemi trpělivě čekalo na rozhodnutí vůdců. Tři dny skupina postupovala k ohradníku a zase zpět, hledala potravu, odpočívala a vyčkávala, až náhle začal vítr vát přímo od západu - v té chvíli přinesl těžké sladké aroma plodů manily

David zaparkoval terénní vůz v požární průseku a nadšeně se rozesmál.

„A tohle znamená konec Bergova plotu!“

Z jakéhosi záhadného důvodu, možná kvůli prestiži či jen z vrozeného šibalství a rozkoše při destrukci, žádný dospělý slon neakceptoval hranici protřzenou někým jiným.

Každý z nich si vybral vlastní sloup z tvrdého dřeva, usazený v betonu a vcelku bez zřejmé námahy ho ulomil těsně u země. V délce dobrého půldruhého kilometru pletivo poraženecky lehlo.

Každý tlustokožec využil ulomený sloup jako provazochodec, aby se vyhnul styku s ostrými bodci ostnatého drátu.

Na druhé straně se opět stádo semklo a postupovalo k jezírkům, kde strávili noc hodováním. Když se konečně nasýtli, zastihlo je už svítání, takže se celá skupina seřadila do pochodového útvaru a co nejrychleji se snažila dostat zpátky, do bezpečí Národního parku možná je hnal pocit viny, či jen doufali, že Conrad Berg bude hnát k odpovědnosti jiné stádo.

Každopádně poražený ohradník se stal příhodným místem pro mnoho jiných zvířat, která též toužila po sladké pastvě a hlubokých napajedlech.

Třeba až komicky ošklivý pakůň s monstrózní hlavou, absurdně se ježící hřívou a zahnutými rohy v imitaci mohutného buvola se pohyboval v buší jako klaun.

S ostatními směšně poskakoval, jeden druhého naháněli v kruzích. Doprovázely je zebry, podstatně důstojnější, ignorující jakékoliv legrační výstupy. Klusaly, aby snad splnily oficiální pověření dostat se co nejdřív k jezírku.

Pruhované boky se blýskaly v nádherné zakulacenosti, hlavy zdvižené, uši nastražené.

Conrad Berg se sešel s Davidem u trosek ohrazení.

Vystoupil z jednotunky a opatrně přešel rozdupané dráty.

Sam, černý strážce, ho následoval.

Náčelník jen potřásl hlavou, když kontroloval napáchané škody, přitom se však neustále uchechtával.

„Tohle má na svědomí starý Mohamed a jeho kámoš Jednoočka -

jejich stopu poznám kdykoliv! Jim už není pomoci, těm bastardům...“, rychle pohlédl k Debře, sedící v kabině terénního vozu.

„Perfektně jste se vyjádřil, pane Bergu,“ už předem zarazila následující obvyklou omluvu.

Černoch mezitím přecházel podél pletiva a studoval otisky v půdě, nyní se objevil vedle nich.

„Zdravím tě, Same,“ zahlaholil David. „Trvalo dlouho, než bývalého manažera Jabulani přesvědčili, že tahle osoba s hrůzně zohavenou tváří je mladý Nkosi David, kterého učil stopovat, střílet i sebrat plást divokým včelám, aniž by mu ublížily.“

Sam nadšeně zasalutoval. Velice si vážil uniformy a sám se snažil chovat jako skutečný bojovník. Nebylo snadné uhodnout jeho věk, poněvadž kulatá měsíční tvář patřila lidu Nguni, přímo aristokratickému válečnému kmeni v Africe. Nyní však mu už kudrlinky zbělely; což se dalo zahlédnout, i když měl na hlavě služební klobouk se širokou obrubou. David si pamatoval, že tenhle muž pracoval na Jabulani čtyřicet let, než odešel. Teď už se tedy musel blížit k šedesátce. Rychle ze sebe vysypal vše, co odhalil - popisoval druhy zvířat i počty přeběhlíků.

„Už je tam i stádo třiačtyřiceti buvolů,“ oznamoval v jednoduché řeči zulu, takže David mu rozuměl.

„Jde o ty, co se chodili napájet k hrázi Ripape Dam poblíž

Hlangulene.“

„V tomhle případě se Akkers už žene, protože kýta z mladého buvola je nejlepším materiálem pro biltong,“ suše konstatoval Conrad.

„Jak dlouho potrvá, než se náš obchodník dozví nová fakta?“

chtěl vědět mladý Morgan. Náčelník se okamžitě zapojil do dlouhé a rychlé diskuse se Samem, čímž David ztratil přehled.

Proto mu Berg hlavní body přeložil.

„Podle Sama tam už dávno všechno vědí. Všichni tvoji domorodci i jejich manželky v tom obchodě nakupují a on jim platí za veškeré informace. Jinak je vcelku očividný, že mezi Samem a tím Akkersem panuje nepřátelství na život a na smrt, protože náš strážce ho podezírá ze všech nekalejších skutků: když ho tenkrát v temné noci na osamělý cestě zbili, musel strávit tři měsíce v nemocnici.“

Zároveň obviňuje toho zloducha, že mu zapálil chýši, aby ho vyštval z Jabulani...“

„To se potom všechno sčítá, co?“

„Starý Sam je proto nadšený, když nám může pomoci při honbě na toho hajzla - zároveň vypracoval i plán celé akce.“

„Povídej!“

„Když jsi zakotvil v rezidenci v Místě radosti, bude se muset

Akkers smířit s pytláckejma aktivitama jen během noci s použitím vražednejch světlometů. On je však zkušený mistr triků, takže bychom ho těžko dostali!“

„Takže?“

„Takže musíš mezi služebnictvem rozhlásit, že odlítáš kvůli byznysu na dva týdny do Kapského Města. Akkers se okamžitě dozví, jakmile odstartuješ, a bude věřit tomu, že je opět králem na Jabulani...“

Dobrou hodinu ještě prodiskutovali veškeré detaily plánu, potom si potřásli rukama a rozešli se.

Při jízdě zpátky domů vyjeli z buše na otevřenou pláň s vysokou trávou, kde David zahlédl zářící volavky bílé, plující podobně sněhovým vločkám nad kývající se nazlátlou trávou.

„Něco tady je,“ pronesl a vypnul motor. Chvilu v tichosti vyčkávali, až se vegetace rozhýbala při rozestoupení a návratu před těžkými těly. Tři volavky seděly v jedné řadě, pomalu se blížily k nim, nesené hřbetem skrytého zvířete, pasoucího se při postupu vpřed.

„Aha, buvol!“ špitl hrdě pán na Jabulani, když se první z kolosů objevil. Při spatření automobilu se však kolos ihned

zarazil mezi stromy, odkud pečlivě propátrával situaci. Mohutné rohy neuvěřitelného rozpětí se pohybovaly, když samec zdvihal tlamu vzhůru. Strach však neprozrazoval, protože některá zvířata v parku se téměř domestikovala. Po chvíli dorazilo celé stádo. Každý kus podrobil vozidlo povrchní kontrole, potom pokračoval v pastvě. Opravdu dorazili v počtu třiačtyřiceti, jak Sam předtím přesně odečetl ze stop. David mezi nimi odhalil i statné jedince dosahující výše dobrého půldruhého metru v kohoutku, vážící téměř tunu. Masivní rohy se setkávaly uprostřed hlavy, kde vytvářely zákruty s tupými výčnělky, na povrchu drsné, na špicích vyblýskané dočerna. Po obřích tělech šplhali krátkonoží klubáci, okřídlení žokejové se šarlatově zbarvenými zobáky a veselými korálkovými očkama.

Občas pohnuli hlavičkou, když objevili klíště či jiný krvežíznivý hmyz v záhybech kůže končetin. Některé z těchto monster občas odfrklo či poskočilo, vrtělo se a mrskalo ocasem, když ostrý zobák objevil citlivé místo tělesné konstrukce - většinou pod ocasem či na těžce se houpajícím černém šourku. V té chvíli ptáci syčivě protestovali a vyčkávali, až se hostitel zase uklidní. Potom opět pokračovali v bedlivém průzkumu a vyzobávání. David fotografoval celou skupinu, dokud se nezačalo šepit, takže domů dojeli až za tmy. Před večeří otevřel láhev vína, jejíž obsah vychutnávali společně na verandě. Tiskli se k sobě, naslouchali zvukům buše. Nárek nočních ptáků se mísil s nárazy hmyzu do pletiva, ke zvukům se přidávalo další tajemné škvrkání a šustění malých zvířat.

„Pamatuješ se, jak jsem ti kdysi vyčítala rozmazlenost, a navíc i neschopnost soužití v dobrém manželství?“ vyzvíдалa tiše Debra, zatímco si mu opírala hlavu o rameno.

„Nato jsem nikdy nezapomněl!“

„Proto bych tuhle poznámku chtěla formálně odvolat,“

pokračovala a jemně se k němu přivinula, aby se jí mohl dívat do tváře. Vycítila jeho pohled, usmála se. Předvedla ten typický stydlivý úsměv. „Zamilovala jsem se do malého chlapce, opravdu zhýčkaného, který myslel jen na rychlá auta a nejbližší sukni...“, líčila. „Ale teď mám muže, který dospěl v chlapa!“ opět se usmívala.

„A moc se mi to takhle líbí...“

Sehnul se a políbil ji, rty se jim spojily v úporném objetí. Až po chvíli šťastně vzdychla a opět se o manžela opřela.

Rozhostilo se ticho, potom se Debra znovu ozvala.

„Ta divoká zvířata pro tebe skutečně hodně znamenají...“

„Přesně tak,“ přitakal povzbudivě.

„Zdá se mi, že začínám všechno chápat. Navíc, i když je nemůžu vidět, začínají mi být nějak blízká.“

„To mě opravdu těší.“

„Davey, tohle naše místo na slunci je tak pokojné a dokonalé, že snad připomíná ráj před vyhnáním Adama.“

„Však si ten náš Eden zase zvelebíme,“ sliboval, ale v noci ho z klidného spánku probudila střelba. Rychle vstal, nechal klidně spící ženu na rozehrátém lůžku a sám vyšel na verandu.

Rány se opět ozvaly, tlumeně kdesi v dálce - připomínaly zcela neválečné otvírání šampaňského. Opět se v něm vzedmula vlna vzteku, když si představil dlouhý oslepující paprsek vražedného světlometu bez oddychu pročešávající les, dokud nezachytí zmatené zvíře. Pak už ho ze svých bodajících spárů nepustí! Oči vyděšené kořisti září podobně drahokamům, čímž se stávají perfektním terčem při zamíření pušky vybavené dalekohledem.

Potom jen zahřmí výstřel, zcela šokující v nočním klidu a z ústí vyletí záblesk olizujícího se plamene. Nádherná hlava nešťastného kusu sebou nárazem projektilu trhne dozadu, pak se ozve zuchnutí mrtvého těla při dopadu na ztvrdlou zem. Poslední křečovitě cukání mihajících se kopyt, nakonec opět zavládne mír.

Mladý Morgan dobře věděl, že v téhle chvíli není možné pokusit se o pronásledování, poněvadž pytlák má svého komplice na nejbližším kopci. Ten mu bleskově dodá varovný signál, pokud by se rozsvítila světla a ozval hukot automobilového motoru. Vražedný světlomet okamžitě zhasne a zloduch se stáhne. A David by si mohl o půlnoci ušoupat nohy po celém Jabulani zcela zbytečně. Při téhle honbě jeho kořist bude vychytralá, vybavená tou největší zkušeností v zabíjení - proto ji může ulovit jen s použitím ještě větší vychytrality!

Usnout už nemohl. Ležel tedy vedle manželky a naslouchal, jak jemně oddychuje, klid přerušovala pouze vzdálená střelba.

Zvířata si na člověka zvykla, téměř se ochočila při bezstarostném životě v bezpečí Národního parku.

Proto se k nim mohl pytlák snadno přiblížit.

Navíc zvířata po každé ráně jen popoběhla, aby o kousek dál zírала bez jakéhokoliv pocitu nebezpečí do oslepujícího světla, které je v buši odhalovalo.

Oheň nenávisť žhnul v Davidovi celou noc, plameny se rozdmýchaly, když při svítání zahlédl supy. Černé tečky se jasně rýsovaly proti růžovým ranním červánkům.

Mrchožrouti se objevili v ještě větším počtu, plachtili vysoko v širokém kruhu a pomalu se snášeli k hostině.

Mladý Morgan časně ráno zavolal Bergovi do centrálního kempu ve Skukuze. Land Rover měl přichystaný, takže mohla nasednout i Debra se psem. Dobře se oblékli proti rannímu chladu.

Nemuseli hledat cestu, jen následovali sestupné spirály supů k místu, kde zabijáci přepadli buvoli stádo.

Narazili na první zdechlinu, na níž už smrduté hyeny se sraženými zadky hodovaly. Když se vůz objevil, okamžitě se zbáběle přesunuly ke křoviskům, drze pohlížely zpět a téměř omluvně se šklebily. Malý šakal se stříbřitým hřbetem a zdviženými ušima si klidně odklusal do dostatečně bezpečné vzdálenosti, kde se zastavil a úzkostlivě zíral k opuštěným lahůdkám.

Supi však měli pro strach uděláno, téměř zakrývali zdechlinu, podobní obrovským tlustým masařkám, navíc se při přezírání neustále napadali a současně všechno zaneřádili odporně páchnoucím trusem i uvolněnými pery Mršinu

opustili až v poslední vteřině, kdy se k nim terénní vůz přiblížil a oni těžkopádně rozhybali křídla, aby se vznesli do korun nejbližších stromů, odkud groteskně přikrčení sledovali dění, plešaté hlavy jako by společně mudrovaly. Před nimi leželo šestnáct zabitých buvolů, padli na trase útěku stáda. Každý kus měl břicho rozpárané, aby mrchožrouti co nejdříve pronikli k vnitřnostem, zatímco panenku i další jakostní kusy masa kdosi odborně vyjmul.

„Copak je zabili jen kvůli několika kilogramům masa?“

nevěřila vlastním uším Debra.

„Přesně tak,“ chmurně přitakal David. „To však ještě není to nejhorší. Někdy totiž zprovodí ze světa buvola jenom proto, aby jeho ocásek použili k odhánění dotěrného hmyzu, nebo klidně zastřelí žirafu kvůli pochutnání si na morku z kostí.“

„Vůbec tohle nechápu!“ lomila rukama zoufalá Debra.

„Co nutí člověka, aby páchal taková zvěrstva?“

Přece nikdo tady snad hladem netrpí!“

„Jistěže ne,“ souhlasil manžel. „Ovšem v tomhle případě jde o něco hlubšího, poněvadž tenhle druh zabíjení ti svírá žaludek. A tihle grázlové vraždí jen pro vzrušení, protože se snad ukájejí, když žirafy, jak zvíře padá, smrtelně chroptí, a k tomu vdechují pach prolité krve...“

Odměl se, musel polknout. „Tentokrát buď ráda, že to nemůžeš vidět,“ pronesl tiše.

Conrad Berg se přihnál skutečně brzo, strážci parku okanzitě začali bourat padlé kusy „Přímě hřích nechat takovej poklad znehodnotit!“

Vždyť tu zůstalo maso pro moře hladovejch krků.“

Potom nasadili Sama na stopu. Odhalil přítomnost čtyř pytláků, z nichž jeden měl boty, ostatní byli bosí.

„Jeden běloch, velký muž s dlouhýma nohama. Tři černoši nesli maso, krev kapala tady a tady.“

Sledovali stopaře otevřenou buší, kde s kolegy propátrával trávu kolem dokola, pomalu se blížili k prašné silnici.

„A tady začali couvat,“ oznámil Sam a Conrad zamračeně vysvětloval.

„Starý pytláckej trik. Začnou kráčet pozadu, když přecházejí hranici území. Pokud si šlépějí strážce všimne, zdá se mu na první pohled, že dotyčný opustil oblast parku - ve skutečnosti však vstoupil - takže se po nich nepátrá.“

Stopa je dovedla k otvoru v pletivu, překonala silnici a dostala se na kmenové území. Končila v místě, kde parkovalo vozidlo, kryté hustým křovím. Otisky pneumatik jasně v písku prozrazovaly směr k silnici.

„Berete sádrové otisky vzorku?“ vyzvídal David.

„Zbytečná ztráta času,“ vrtěl hlavou Berg. „Tihle borci si před každou vyjížděkou mění kola, náhradní gumy mají vyčleněný a ukrytý, když nepytlačí.“

„A co takhle prázdné patrony?“ zatvářil se vychytrale detektiv-amatér Morgan.

Conrad znechuceně zachrochtal. „Experti je nosej po kapsách, takže zase nula! Přece nám tady nebudou rozhazovat důkazy, který by je usvědčily. Kdepak, všechno musíme pořádně naaranžovat...“ Náhle se náčelník strážců začal chovat jako generál. „Dobře, už jsi vybral místo pro Sama?“

„Myslím, že vhodné a kryté stanoviště by poskytlo jedno kopje poblíž Perlového náhrdelníku. Odtamtud bude mít celé území jako na dlaní, zároveň zahlédne jakýkoliv obláček prachu na cestě. Navíc na vyvýšeném místě nám spolehlivě pomůže i vysílačka...“

Po obědě David naložil zavazadla do nákladového prostoru u Piper Navajo. Služebnictvu vyplatil mzdu na dva týdny dopředu.

„Pečlivě se o všechno starejte!“ nařizoval. „Měl bych se vrátit před koncem měsíce.“

Land Rover zaparkoval v hangáru s klíčkem v zapalování, aby s ním mohl bleskově vyrazit. Potom odstartoval a držel se západním směrem, aby proletěl těsně nad Bandolier Hill, nad budovami mezi mangovníky Nikde nezahlédl ani živáčka, přesto držel kurz, dokud kopec nezmizel za oblinou horizontu.

Teprve potom stočil stroj v širokém oblouku na jih a připravil se na přistání ve Skukuze - středobodu Krugerova národního parku.

Letoun dosedl na přistávací pruhu, kde už čekal Conrad Berg s nákladním vozem. Mezitím jeho žena stačila poklidit a ještě naaranžovat do vázy čerstvé květiny v pokoji pro hosty. A Jabulani, Místo radosti, leželo osmdesát kilometrů vzdálené směrem na severozápad.

SITUACE PŘIPOMÍNALA armádní pohotovost prvního stupně, kdy Piper Navajo se ukrýval ve stínu vysokých stromů na konci přistávacího pruhu, zvaného ve Skukuze honosně letiště.

Zapnutá vysílačka občas zachrchlala na frekvenci, kterou měl naladěnou i Sam.

Ten trpělivě ležel na vrcholu kopje blízko jezírek.

Slunce sálalo, zdálo se, že přijde změna počasí. Na východě narůstaly kovadliny bouřkových mraků, posunovaly se podobné obrům přes bosveld.

Debra, David i náčelník strážců seděli ve stínu křídla letounu, poněvadž v kabině se vydržet nedalo. Rozprávěli o všem možném, vždy ale zbystrili, když vysílačka zaskřehotala. Napětí se zvyšovalo.

„Ten zloduch nepříjde,“ konstatovala smutně Debra, když se blížilo poledne.

„Nebojte se, pytlák neodolá!“ odporoval Conrad. „Ti buvoli jsou totiž perfektním lákadlem. Možná nedorazí dneska, ale zítra či pozítří určitě...“

David vstal, vyšplhal nahoru a sehnul se do kabiny.

Uchopil mikrofon.

„Same, slyšíš mě?“

Delší dobu vládlo ticho, poněvadž černoch zřejmě zápasil s technikou. Pak se však ozval vzdálený, ale čistý hlas.

„Slyším tě, Nkosi.“

„Vidíš něco?“

„Nic!“

„Měj oči otevřené!“

„Jebho, Nkosi.“

Jane přinesla koš s jídlem, vhodným pro piknik u ranveje.

Vychutnávali vzpružující dobroty i přes vládnoucí nervozitu.

Právě se chystali na zákusek, voňavý tvarohový koláč, když rádio zachroptělo. Zřetelně zaslechli Sama.

„Je tady!“

„Pohotovost prvního stupně - nahoru! Vzlet!“ ječel David a všichni se hnali ke dveřím kabiny. Debra ztuhla se soustem tvarohu v ústech, než ji manžel popadl za ruku a vtěsnal do sedadla.

„Bright Lance, jsem ve vzduchu a stoupám!“ chechtal se pilot nadšeně, ačkoliv osten vzpomínek zabolet.

Téměř viděl, jak se Joe na šesté hodině řítí naplno podařilo se mu však chmurné obrazy vypudit z mysli, když prudce stoupal daným směrem. Neplýtl časem k šplhání vzhůru, zůstal v hladině těsně nad vrcholky stromů.

Conrad Berg nahrbeně zíral ven, ve tváři červenější než obvykle-zdalo se, že pukne jako přezrálé rajče.

„Land Rover, kde máš od něj klíče?“ vyzvídal s úzkostí v hlasu.

„Přímě v zapalování a nádrž je plná.“

„Nemůžeš zrychlit?“ zasípěl náčelník.

„Máš svou vysílačku, Connie?“ kontroloval ho mladý Morgan.

„Tady!“ svíral ji pevně v jedné tlapě, zatímco služební dvojhlavňovku v druhé. David přitáhl berany, občas musel přehupnout vyšší stromy, aby se neustále držel co nejniž.

Rychlostí blesku se přehnali, přes hraniční plot a před nimi se rozprostřely kopce na Jabulani.

„Připrav se!“ houkl na Conrada. Piper Navajo spolehlivě dosedl, pak zamířil k hangáru, kde čekal terénní vůz.

Berg vyskočil okamžitě, jakmile letoun zastavil. Hnal se k autu, zatímco pilot se opět opřel o plynové páky. Stočil stroj a připravil se ke startu.

Land Rover se řítí jako splašený po přistávacím pruhu, za sebou táhl sloupec prachu, což z kabiny stoupajícího letounu viděli naprosto jasně.

„Connie, slyšíš mě?“

„Hlasitě a čistě,“ zaburácel hlas náčelníka strážců z reproduktoru. David bleskově stočil stroj k šedivé stužce prašné silnice pod nimi, klikatící se mezi stromy za hřebenem kopců.

Sledoval ji z výšky sto padesáti metrů, zrakem propátrával řídkou buš.

Zelenou fordku sice kryl porost, ale z ptačí perspektivy svou přítomnost lehce prozradila. Akkers vůbec nepomyslel na možnost odhalení z nebe.

„Connie, vidím tu dodávku. Májí zašitou za stromy, necelý kilometr od břehu říčky Luzane. Nejlepší trasu k němu máš po silnici až k mostu, potom zabočíš do suchého řečiště a pokusíš se toho hajzla odříznout, než se dostane k nákladáku.“

„Okej, Davide.“

„Man, fofruj!“

„Ženu se s vyplazeným jazykem,“ sykl reproduktor.

Však už pilot zahlédl prach nad stromy, takže náčelník tiskne pedál k podlaze.

„Pokusím se naši kořist lokalizovat a nahnat ti zlosyna do náruče.“

„Mrskni sebou!“

Mladý Morgan začal stoupat v dlouhém oblouku směrem ke kopcům, hledal podél jejich úpatí. Pod ním se leskla hladina jezírek, takže posunul o kousek plynové páky, aby stroj přes vrcholky vyzdvihl.

Na tom nejvyšším kdosi divoce mával.

„Sam,“ odříkl. „Provádí válečný tanec.“ Lehce pozměnil kurz, aby se dostal k němu blíž. Strážce přestal napodobovat větrný mlýn, najednou rukou jasně ukázal k západu.

Pilot mu odpověděl zamáváním křídlů, a hned zamířil určeným směrem.

Před ním se rozprostřela pláň obsypaná temnými keři a zlatavými plochami trávy, připomínající kůži leoparda.

Náhle zaregistroval pohybující se černou masu, sunoucí se pomalu kdesi vpředu. Nádherně vynikala na světlém pozadí.

Zbytek buvolího stáda se tu semkl, aby postupoval společně.

Nepřesunovali se cílevědomě, poněvadž stále ještě byla zvěř schvácená panikou z noční střílby.

„Buvoli kaferští,“ upřesňoval manželce. „Chudáci, jsou na útěku! Così je vyděsilo.“ Debra seděla vedle něj zcela potichu, ruce v klíně, nevidomé oči zíraly vpřed.

„Aha!“ zajásal David. „Máme ho - s rukama od krve!“

Uprostřed jedné z velkých mýtin leželo na boku temné tělo skoleného obra s nafouklým břichem, s nohama komicky vytrčenýma.

Čtyři postavy zdechlinu obklopovaly, právě začaly maso porcovat. Tři černoši, z nichž jeden v ruce svíral obrovský nůž.

Čtvrtým byl Johan Akkers. Tohle vychrtlíka by si David s nikým nespletl. Navíc zloduch měl na hlavě klobouk, což nijak neodpovídalo práci, do níž se zapojil. Šle se mu křížily na zádech. Pušku držel v pravačce, při zvuku motorů se bleskově otočil a díval se vzhůru. Na chvíli ztuhl v šoku z odhalení.

„Ty svině, ty zkurvenče!“ sípěl pilot a vztek v něm vzplál naplno.

„Drž se, děvče!“ varoval ženu, zatímco nalétával přímo na pytláka.

Skupinka kolem buvola se rozprchla, jakmile zahlédli řítící se letoun. Každý z nich si vybral vlastní útěkovou trasu, po níž dupal ze všech sil. Pilot si však vzal na mušku obchodníka, snad ho chtěl zabít přímo na místě.

Konečky vrtulí už sekaly vysokou travu, když se objevil pytlákovi v patách.

Zloba ovládla pána na Jabulani stejně jako samce, který se instinktivně snaží chránit příslušníky vlastního stáda.

Třeba se mu podaří toho zlosyna vrtulí rozsekat na maděru.

David se připravil na náraz právě ve chvíli, kdy Akkers pohledem přes rameno zjišťoval nastalou situaci. Tvář mu zešedla děsem, temné oči zapadly ještě hlouběji do důlků.

Až v tomhle okamžiku zaregistroval blízkost se smrtící ostří, takže se bleskově vrhl na zem.

Piper Navajo se prohnal snad jen pár centimetrů nad rozpláclym tělem, vrtule opět kosila travu. David znovu vystoupal, provedl obrát zpět a sledoval, jak se Akkers opět žene k jediné záchraně, zbývalo mu asi padesát kroků k hranici lesa.

Pilot stroj vyrovnal, uprchlíka si opět vzal na mušku.

V tom okamžiku už ale pochopil, že pytláka nedožene.

Hbitě se přičítal nad mýtinu, ale postava už dosáhla kýženého útočiště mezi kmeny mohutných stromů. Tam Akkers znovu nabyl odvahy, dokonce si opřel pušku o rameno a mířil na blízkost se letoun. Ovšem ruce se mu chvěly, navíc velká vzdálenost tu hrála podstatnou roli.

„Skrč se!“ zaječel David a tlačil Debru pod úroveň krytu kabiny. Ihned přitáhl berany, současně potlačil plynové páky. Stroj začal šplhat vzhůru.

Dokonce i přes řev motorů zaslechl náraz těžké kulky kamsi do trupu.

„Co se děje, Davey?“ zjišťovala vyděšená Debra.

„Střelil po nás, ale my ho máme v merku. Právě teď se žene ke svému nákladáku, kde mu Conrad přichystal milé uvítání.“

Zlosyn se skutečně držel kraje lesa, když pospíchal po únikové trase, zatímco ho seshora z letadla pilot sledoval.

„Davide, slyšíš mě?“ náhle zahřměl náčelníkův hlas v napjaté atmosféře kabiny.

„Copak je, Connie?“

„Máme problém! Land Rover nezvládl skok přes šutr, takže mi prdla olejová vana. Teď mám pod sebou všude samý mazlavý sračky!“

„Do prdele, cos dělal?“

„Zahlíd jsem perfektní zkratku,“ chlubil se Berg, z hlasu mu však znělo zklamání.

„Kolik ti schází k Luzane?“

„Asi pět kiláků!“

„Bože, ten blb nás předběhne!“ pěnil mladý Morgan.

„Vždyť od vozu ho dělí jen tři kilometry, přitom upaluje, jako by se za ním hnál úředník z bernáku.“

„Viděl jsi vůbec někdy, když se starý Connie rozběhne naplno? Já tam totiž na něj budu čekat!“ naparoval se Berg.

„Hodně štěstí,“ popřál mu pilot a rádio se odmlčelo.

Mezi stromy pod nimi stále poskakoval černý klobouk. David se snažil na něj mířit pravým křídlem, a tak držel stroj pevně v poměrně malém okruhu.

Náhle koutkem oka zaznamenal další pohyb, přímo na svahu kopce, nad místem, kde postupoval Akkers.

Na chvíli měl dojem, že vidí zvíře. Pak však překvapeně hvízdal, když si uvědomil, o co jde.

„Co je?“ vyžadovala další informace Debra.

„Ten pitomec Sam! Connie mu důrazně kladl na srdce, aby za žádnou cenu neopouštěl své stanoviště - vždyť nemá zbraň - přitom se valí dolů jako tank! Snaží se toho darebáka odříznout od nákladáku.“

„Nemůžeš ho nějak zarazit?“ úzkostlivě vyhrkla, ale manžel se odpovědi neobtěžoval.

Právě se totiž snažil navázat kontakt s Bergem, teprve napočtvrté se dostavil úspěch. Z reproduktoru se ozývalo supění.

„Sam se vrhá do cesty Akkersovi, zdá se, že ho bude konfrontovat přímo!“

„Proboha..., zatraceně...!“ chroptěl Conrad. „Za to mu nakopu... tu černou prdel...“

„Výdrž na příjmu, udělám další kolečko, abych se podíval zblízka.“

A skutečně se před ním naprosto jasně objevila celá scéna, vždyť nad účastníky dramatu kroužil ve výši téměř sto metrů.

Právě v tomhle okamžiku pytlák též zahlédl postavu běžící z kopce nad ním. Najednou se zarazil, pozdvihl zbraň, možná i cosi vykřikl. Černý strážce se však nezadržitelně řítí, virtuózně přeskakoval kameny a snažil se co nejrychleji dostat k vrahovi svých dětí.

Akkers si náhle opřel pažbu do ramene, pečlivě zamířil a puška poskočila. Hlaveň sebou trhla vzhůru. Samovy nohy stále běžely vpřed, zatímco horní část těla se prudce prohnula dozadu nárazem těžké kulky.

Náhle se v hnědé uniformě zahalené tělo zhroutilo, poskakovalo mezi balvany při pádu dolů, než se zarazilo o keř.

Mladý Morgan zřetelně viděl pytláka jak nabíjí, pak se ohnul pro prázdnou nábojnici a schoval ji do kapsy. Poté vzhlédl, přesunul pozornost ke kroužícímu letadlu. Pilot se mohl mýlit, ale zdálo se mu, že vrah se směje - snad dokonce slyšel obscénní cvakání zubní protězy i jásavé hýkání. Teprve potom se zloduch otočil a klusem vyrazil ke svému vozidlu.

„Connie,“ promluvil David přiškrceně do mikrofону,

„ten hajzl právě zastřelil Sama...“

CONRAD BERG ztěžka dupal v písku, - dokonce už ztratil i klobouk do buše.

Pot se mu lil po zrudlém obličej, pátil ho v očích a zároveň přilepil šedivé vlasy do čela.

Vysílačka mu poskakovala na opasku, pažba pušky ho rytmicky tloukla do boku.

Hnal se s naprostým soustředěním, pokoušel se ignorovat divoce bušící srdce i bolest na prsou, v nichž plíce žebrouly o vzduch.

Trnitá větev mu hrábla po lokti, po ostnech zůstaly krvavé stopy. On se však nezastavil.

Zběžně pohlédl vzhůru k nebi, kde letoun stále křídlem označoval pytlákovu pozici. Stroj se už posunul poněkud vlevo, takže bylo jasné, že náčelník postupně ztrácí šanci dostihnout vraha.

Vysílačka opět zabručela, ale on na signál nereagoval.

Nemohl přece zastavit, poněvadž při přerušení vysílajícího běhu by se zřejmě vyčerpaně zhroutil na zem. Vždyť při mohutné tělesné konstituci, v žhavém vzduchu a při překonání vzdálenosti pěti kilometrů se ocitl na pokraji svých sil.

Právě teď spaloval poslední rezervy Zčistajasna mu půda pod nohama zmizela. Stačil ještě přidřepnout, takže napůl padal, napůl se koulel dolů ze strmého břehu říčky Luzane. Skončil na zádech v bílém písku vyschlého řečiště, připomínajícím složením zrnka rafinovaného cukru.

Vysílačka ho bolestivě tlačila do zad, takže až teď ji konečně vzal do ruky. Zůstal ležet, lapal po dechu jako uštváný pes, oslepený potem hledal správné tlačítko.

„Davide...“ zachřel. „Jsem v řečišti..., vidíš mě?“

Letoun se záhy objevil nad ním, zároveň se ozvala odpověď.

„Connie, vidím tě! Jsi vzdálený asi sto metrů od nákladáku.“

Akkers už je tam, zrovna teď leze do kabiny. Za chvíli ho budeš mít u sebe...“

S bolestí a kašláním se dostal náčelník strážců na kolena, v témže okamžiku zaslechl startování motoru.

Raději odložil vysílačku, načež si stáhl z ramene zbraň, otevřel závěr a překontroloval, zda je náboj v komoře.

Potom vstal.

Překvapila ho slabost, která jako by prostoupila celým tělem. Přesto se dobelhal do středu koryta.

Říčka si tu častými povodněmi vymlela průrvu tři metry hlubokou, dobrých pět metrů širokou, dno tvořil bělostný písek. Občas z něj vykukoval oblázek ne větší než tenisový míček. V období sucha šlo o ideální přístupovou cestu do Jabulani, využívanou motorizovanými pytláky.

Navíc otisky pneumatik vše potvrzovaly.

Conrad slyšel, jak se auto přibližuje, občas se motor rozeřval při překonávání zrádných sypkých pastí. Ještě chvíli potrvá, než se dostane na rovinu hladkého dna.

Náčelník strážců se konečně vzpřimil, dvojku držel u boku a snažil se srovnat dech. Hukot motoru dostoupil crescendo, najednou se vozidlo objevilo, divoce sebou zmítalo v písku a hnalo se k němu. Spršky kamínků létaly od protáčejících se zadních kol.

Johan Akkers se krčil za volantem, černý klobouk naražený až k obočí, ve strachu zešedlé tváři se leskl pot.

Náhle spatřil člověka; blokujícího mu cestu.

„Stop!“ zařičel Conrad, zároveň pozdvihl zbraň.

„Zastav, nebo střelím!“

Nákladák sebou házel, motor bolestně protestoval.

Zloduch se opět rozhykal nadšením, Berg zřetelně viděl rozevřená ústa a ramena trhající sebou v záchvatu smíchu.

Rychlost řítícího se vozu se viditelně snižovala, ba právě naopak.

Ochránci zákona nezbylo nic jiného než pozdvihnout pušku.

Na tuhle vzdálenost by snadno poslal obě střely do každého padouchova oka. Johan Akkers se však ani nesnažil krýt, či vyhnout hrozcím ústí. Pořád se chechtal, takže se skutečně daly zahlédnout falešné zuby, poskakující na dásních.

Dokonce se vzepřel za volantem, aby se připravil na náraz.

Mysl musí skutečně dojít jistého stadia, než se člověk rozhodne zcela chladnokrevně zastřelit lidskou bytost.

Pokud nejde o reakci vycvičeného vojáka nebo policisty, potom nastoupí zoufalý čin štvance či vyvedení z rovnováhy zabijáckého šílence.

Ani jedno se však nehodilo na Conrada Berga. Jako většina silných mužů byl v jádru velmi citliví. Navíc se vždy, za každých okolností, snažil chránit život, takže nemohl jen tak stisknout spoušť.

Smrtící nákladák se od něho ocitl snad pět metrů, když náčelník strážců povolil a odskočil. Ovšem Johan Akkers stačil trhnout volantem, aby mu představitel zákona neunikl.

Úspěšně se mu podařilo zachytit Berga bokem vozidla, odmrští ho až do hlíny příkrého břehu. Kola ho však minula, ačkoliv se celý automobil rozkymácel. O kus dál vybagroval nárazníkem hromadu oblázků, divoce poskakoval, zatímco se ho řidič pokoušel udržet v jízdě.

Téměř okamžitě se mu nadlidský úkol zdařil, takže dupl na plyn a hnalo se dál suchým korytem. V písku za sebou zanechal bezmocně ležícího Berga.

při úderu Conrad pocítil, jak se kyčelní kloub nárazem roztříštil, navíc kontakt s plechovou korbou mu vyrazil dech, a on teď vnímal silnou bolest v hrudníku.

Zůstal stočený na boku, v ústech se mu objevila krev.

Chutnala slaně, takže zkušený lovec pochopil nebezpečnou situaci: zlomené žebro mu probodlo plíce jako kopí a životodárná tekutina mu uniká z hloubi nitra.

Otočil hlavu a zahlédl vysílačku asi deset kroků od sebe.

Sebral všechny síly a začal se sunout k ní. Ochromenou nohu vlekl za sebou, zkroucenou v groteskním úhlu.

„Davide,“ šeptal do mikrofónu. „Nezastavil jsem ho..., ujel mi...“ Odplivl si a rudá skvrna se vsákla do bílého písku.

Mladý Morgan sledoval nákladák až k místu, kde byl pytlák donucený opustit řečiště kvůli betonovému mostu.

Vozidlo několikrát poskočilo přes odvodňovací příkop, potom se propracovalo na silnici. Svižně nabralo rychlost, hnalo se na západ k Bandler Hill. Oblak zvířeného prachu stoupal vzhůru, a tím pádem měl David pohyb vraha zcela pod kontrolou ze své pozice, necelé tři kilometry od něj.

Po překonání Luzane se silnice ostře stočila, aby se vyhnula skaliskům. Potom si udržovala přímý směr dobré tři kilometry v mírně vlnitém terénu porostlém stromy.

Zkušený pilot dokončil obrát, pak spustil podvozek a přitáhl plynové páky. Piper Navajo začal klesat, zdálo se, že použije prašnou cestu coby přistávací pruh.

Zpředu se přibližoval sloup prachu řítícího se nákladního vozu. Oba stroje se nyní hnaly proti sobě, připravené k čelnímu nárazu. David se chladnokrevně soustředil na udržení směru v úzkém průseku mezi stěnamí stromů. Přitom neustále tiše vysvětloval Debře co dělá, ujišťoval ji o správnosti a vykresloval další strategii.

Něžně se podvozkem dotkl země, letoun nechal lehce plout a přitom opět přidal na výkonu. Hnal se teď středem prašné silnice s dostatečnou zásobou vztaku pod křídly, takže se mohl kdykoliv pohodlně vznést. To pro případ, že Akkers by si vybral srážku před kapitulací. Zatím ho kryla terénní vlna. Najednou se vyhoupl zelený nákladní vůz, vzdálený snad ani ne sto metrů.

Oba stroje se řítily naplno, součet rychlostí by určitě převýšil tři sta kilometrů za hodinu. Navíc zde zasáhl i moment překvapení.

Objevení letadla uprostřed cesty, mířícího přímo na něj s hrůzně se točícími vrtulemi, už Johan Akkers nevydržel.

Do krajnosti napjaté nervy povolily.

Prudce trhl volantem, nákladník se dostal do smyku.

Jen o kousek minul konec levého křídla, potom vyletěl ze silnice.

Přední kola se zasekla v příkopu, vozidlo se převrátilo a ještě dvakrát divoce poskočilo. Sklo z oken se vysypalo, dveře se rozletěly dokořán. Nákladní vůz se zastavil, zůstal ležet pod stromy na boku.

Pilot zkušeně přitáhl plynové páky, zároveň se prudce vzepěl do pedálů brzd. Piper Navajo zpomalil, posléze se zastavil.

„Čekej tady!“ křikl na Debru, načež vyskočil ven. Tvář připomínala zmrazenou masku z jizev, z očí však šlehalý blesky. Hnal se k vaku.

Akkers ho spatřil právě ve chvíli, kdy se snažil povstat.

Při nárazu totiž vyletěl ven, teď by se rád rychle ocitl zpátky. V kabině totiž zůstala puška, proto se chtěl co nejdřív dostat ke dveřím. Krev z hluboké tržné rány na čele ho oslepovala, proto si ji musel otírat hřbetem ruky, zatímco se rozhlížel.

Pilot se však blížil, přeskočil příkop a dostával se pro zlosyna do nebezpečné blízkosti. Vrah se tedy raději otočil a hrábl po loveckém tesáku, který měl zavěšený na opasku.

Dvacet centimetrů blýskavé oceli, čepel ostrá jako břitva a kostěná rukojeť.

Sevřel sečnou zbraň v klasické poloze zkušeného rváče z doků, volnou rukou si opět otřel zkrvavenou tvář.

Přikrčil se, vyčkával na tah soupeře, kostnatá dlaň zakrývala téměř polovinu ostří.

Mladý Morgan se zastavil, pozornost soustředil na tesák.

Akkers se opět rozhykal v typickém chechtotu snad šlo o hysterický smích člověka, dohnaného na samou hranici šílenství.

Ocelová špice se mírně komihala, připomínala pomalé hypnotické pohupování vztyčené kobry. Sluneční paprsky se odrážely od vyblýskané čepele. David pohyb sledoval připravoval se na střet přesně podle nacvičeného postupu v kurzu pro parašutisty. Svaly se mu napínaly, vždyť tu stál s holýma rukama proti nebezpečné zbraní.

Zloduch naznačil výpad, a jakmile pilot odskočil, opět se ozval šílený smích.

Akkers občas vysunul zubní protézu, srkal a nasával vzduch, řečtal se a poťouchlými očima sledoval každý krok soupeře.

Pán na Jabulani pomalu ustupoval, vrah se ho snažil nasměrovat do slepé uličky končící korbou vozu.

Zčistajasna bleskově vyrazil, rychlostí připomínal zraněného leoparda. Tesák se ve vzduchu zablýskl, připravený rozpárat nepříteli břicho.

Zkušený pilot však sevřel zápěstí útočníka a zablokoval jakýkoliv další pohyb. Nyní se opírali jeden o druhého, připomínali tančící pár. Ale puch z falešných zubů téměř zabíjel...

V tichosti se pomalu stáčeli, snažili se jeden druhému narušit rovnováhu.

Náhle David zaregistroval posunutí ruky s nožem.

Vždyť ten chlap má snad paže z ocele, takže už ho dlouho neudrží. V několika vteřinách se uvolní a pak se mu špice ocitne někde u žaludku.

Vší silou zatlačil stranou, což Akkers nečekal. Tím pádem se nemohl ubránit, takže ho pilot přitiskl ke kapotě.

Sípali a hekali, chroptěli a vzájemně se drtili. Plech pálil, ve vzduchu se vznášel pach oleje.

Když David zkoncentroval veškerou sílu na smrtelně nebezpečný tesák, s hrůzou náhle pocítil, jak se mu sápe volná ruka soupeře po krku. Přitiskl hlavu k rameni, ale ocelové prsty připomínaly robota. Bez milosti se začaly do kůže, pozdvihly mu bradu a sevřely krk. Teď se rozpoutal boj o holý život!

Zoufalství dodalo mladému Morganovi sílu, obzvlášť, když pochopil, že nadešel rozhodující okamžik. Ruku s tesákem zvládne, poněvadž se vrahoun víc soustředil na škrcení.

Přední sklo kabiny sice vypadlo, ale v rámu zůstaly ostré špice, připomínající zuby pily.

Ovšem zloduch mu snad už drtil hlasivky, zároveň i blokoval přísun krve do mozku. Vidění se mu rozostřilo, jako by se do něj opíralo osm géček v leteckém souboji.

Výbuchem posledních sil dostal tu prokletou paži k rámu, přirazil na okraj s trčícími střepy a začal řezat.

Akkers zaječel, uvolnil sevření. David však nepolevil, pilně rozdíral kůži i maso, drtil nervová spojení i cévy. Během několika vteřin tesák vypadl z ochromených prstů, jejichž majitel doslova vyl bolestí. Konečně se vymanil ze zloduchova smrtícího stisku. Vrah padl na kolena, vřeštěl; David si mezitím masíroval krk a lapal po dechu. „Bože, vždyť umírám! Vykrvácím! Nebesa, pomóóc!“ řičel padouch, zatímco si tiskl zmračenou ruku k břichu. „Bože, pomóóc, nenech mě umřít!“ Krev crčela, vpíjela se mu do kalhot. Při tak zoufalém nářkumu vypadla zubní protéza, takže v obličejí zela jen prázdná temná jeskyně. „Tys mě zabil, kvůli tobě vykrvácím!“ vyšiloval horečně obvinění. „Teď mě musíš zachránit, nesmíš mě nechat umřít!“ David o pár kroků ustoupil, pak se rozběhl a nádhernou placírkou udeřil skučícího vraha přímo pod bradu. Ten se bezmocně zvrátil dozadu a zůstal ležet. Ani se nepohnul, zatímco mladý Morgan se nad ním zalykal bublající zběsilostí, navíc stěží popadal dech. Jeho ctihodnost soudce Barnard, předsedající Nejvyššího soudu provincie Transvaal, z důvodu vyhlášení konečného rozsudku napřed zdůraznil nejdůležitější body obžaloby: dvakrát porušení Wild Life Conservation Act, jedenkrát přepadení za obzvlášť přitěžujících okolností a jedenkrát přepadení s úmyslem přivodit těžké ublížení na těle. Proto byl Johan Akkers uznán vinným ve dvanácti bodech obžaloby za porušení zákona na ochranu života ve volné přírodě, což zajišťuje právě Wild Life Conservation Act. Soudce však všechny body shrnul v jedno provinění ohodnocené třemi roky nucených prací bez možnosti vyplatit se pokutou - k tomu patřila ještě konfiskace zbraní i motorových vozidel, figurujících při vykonávání těchto přečinů. Potom byl Iohaň Akkers uznán vinným z jednoho pokusu o ublížení na těle, za což mu přifkl další tři roky nucených prací bez jakýchkoliv úlev. Prokurátor změnil jedno obvinění z pokusu o vraždu na přepadení s úmyslem přivodit těžké ublížení na těle. I v tomhle bodě byl Iohan Akkers uznán vinným a rozsudek zněl pět let vězení bez jakýchkoliv úlev. V konečném obvinění z vraždy byl Iohan Akkers uznán též vinným a Jeho Ctihodnost soudce Barnard vyjevil důvody v soudní síni. „Nejvyšší trest daný zákonem pro tento typ obvinění je smrt oběšením. Ale v tomto případě jsem povinován vzít v úvahu skutečnost, že obviněný se choval jako divé zvíře zahnané do kouta, takže nelze prokázat jednání předem promyšlené a naplánované vraždy...“ Rozsudek zněl na osmáct let vězení, přičemž délky všech trestů následovaly konsektivně, v souslednosti. I po odvolání byl původní rozsudek potvrzen. Však Conrad Berg na nemocničním lůžku s nohou v sádře nadšeně juchal, v ruce držel svůj oblíbený Old Buck. „Konečně můžeme na osmadvacet let pustit z hlavy starosti s tímhle sráčem - žádám o prominutí, paní Morganová.“ „Dvacet devět, drahý!“ brskného opravila Jane.

V ČERVENCI V Americe vydali Naše místo na slunci a kniha okamžitě zapadla do bezedné propasti nezájmu, kam je bohužel vsáto i moře dalších beletristických děl. Nezanechala za sebou ani náznak zaujetí, ani vlnku pochopení... Bobby Dugan, literární agent zastupující Debru v Americe, psal, že ho neúspěch mrzí, jak je mu to líto jak je zklamáný Předpokládal alespoň reakci kritiků, když se publikace objevila na knižním trhu. David zneuznání manželčiny píle považoval za osobní urážku. Celý týden vztekla, pobíhal po Jabulani, v jedné chvíli se dokonce připravoval na odlet do Ameriky, aby celou zem tělesně ztrestal - cosi obdobného jako obrácený Vietnam v provedení jediného muže. „Snad opravdu jde o pitomce!“ zuřil. „Vždyť je to nejkrásnější kniha, jakou kdo kdy napsal!“ „Ach, Davey, drahoušku,“ snažila se ho uklidnit Debra. „Je to tak! A strašně rád bych tam vletěl a nacpal jim tu knihu do chřtánu!“ Manželka si živě představila, jak dveře všech vydavatelů v New Yorku jsou vyvrácené z pantů, recenzenti v panice prchají, vyskakují z oken mrakodrapů či se zamykají na dámských toaletách, aby se vyhnuli odvetě mladého Morgana. „Davey, miláčku, ty jsi na mě tak hodný,“ chichotala se spokojeně, ačkoliv v hloubi duše ji nastalá situace také zraňovala. A poměrně dost! Vnímala už předtím útlum plamenů dychtivosti vyjádřit se - teď však pohasínaly vlivem studeného větru odmítnutí. Nyní seděla u pracovního stolu s připraveným mikrofonom slova se však už neřinula z nitra jako dřív, nápady se přestaly rojit. Kde dřív prakticky viděla děj probíhající jako na jevišti, kde se postavy smály, truchlily či zpívaly, se nyní vznášel temný oblak těžce ji zavalující, únavně jednotvárný a bez pevných obrysů. Hodiny proseděla za stolem a nehnutě naslouchala štěbetání ptáčků v zahradě pod oknem. David vycítil manželčino zoufalství, pokoušel se jí pomoci při překonávání krize. Jelikož sezení se ukázalo neplodné, trval na svém, aby s ním vyrazila do terénu, když kontroloval nový ohradník, či dostal chuť na cejna a šel si zarybařit do hlubokých jezírek. Debra nyní už v orientaci velice pokročila, poněvadž si zapamatovala rozmístění objektů v interiéru, k čemuž si v paměti přiřadila i nejbližší okolí domu. David měl tedy možnost začít ji seznamovat i s delšími trasami. Každý den se spolu vydali k vodě a ona si cestou ukládala do paměti hlavní orientační body, jež si oťukávala vyřezávanou holí, kterou jí daroval manžel. Labrador záhy pochopil svou životní příležitost při těchto expedicích, takže

mu pán domu připnul malý stříbrný zvonek na obojek.

Tím pádem ho mohla nevidomá dívka lehce sledovat.

Velice brzy začala podnikat dobrodružné výpravy bez muže;

kdy se domlouvala o své pozici se psem a zároveň kontrolovala dle informací uložených v paměti podchycené orientační body.

Mezitím měl David práce až nad hlavu, jelikož pomáhal odstraňovat staré oplocení Národního parku, přičemž musel vystavět nové po všech třech stranách vlastního pozemku.

Navíc také naverboval a cvičil celou legii černých strážců, aby jim služební povinnosti přešly do krve.

Těž jim navrhl uniformy a vybudoval strážní stanoviště u všech hlavních vstupů do Místa radosti. Velice často proto odlétal do Nelspruitu, kde veškerou činnost konzultoval s Conradem. Ten mu dokonce i poradil, aby si nechal provést průzkum situace vodních zdrojů. Pán na Jabulani potřeboval totiž zřídit rezervoáry povrchové vody v oblastech vzdálených od jezírek. Proto studoval možnosti vybudování menších sypaných hrází, kde by se dala zachytit voda čerpaná v době sucha z artéských studní.

Dny tedy překypovaly aktivitou, takže mu svaly ztvrdly, celkově zeštíhlel a též se opálil. I přes spoustu práce však trávil s manželkou dlouhé hodiny.

Barevné diapozitivy, na které si nafotil stádo buvolů, než mu zvěř Johan Akkers zlikvidoval, se vrátily z fotolaboratoře.

Veškerá snaha o zachycení přírody však nebyla nijak zvlášť úspěšná: kolosální zvířata trčela téměř na horizontu, klubáci na hřbetech se přeměnili v šedivé flíčky. Nezdálo se, že by vyprovokoval Davida při příští návštěvě Nelspruitu ke koupi kvalitního teleobjektivu.

Pokud Debra usedla za stůl a snažila se vypočítat nějaký příběh, on si umístil fotoaparát za ní a zvětčoval opeřence otevřeným oknem. První výsledky nebyly nejlepší.

Z šestatřiceti obrázků mohl považovat jen jeden za dokonalý: nápadně černobíločervený ptáček, ťuhák rudobříchý, zachycený v letu s nádherně roztaženými křídélky. Slunce mu perfektně ozařovalo karmínově červené břicho, půvab podtrhovala blýskavá očka.

V té chvíli pána domu zachvátila fotografická posedlost.

V krátkém čase se zařízení začalo rozmnožovat o další čočky, aparáty a stativy, dokud Debra nevznesla oficiální protest: Jde přece o hobby zcela vizuální, takže ona je z účasti naprosto vyloučená!

Z Davida však vypadla geniální myšlenka. Nechal si poslat ptačí zpěv nahraný od profesionálů a manželka zjehla.

Intenzivně naslouchala, tvář se jí rozzářila nadšením, když rozlišila známý druh.

A pak už následoval přirozený krok k pokusu o vlastní nahrávky z ptačí říše. Z pásky se ozýval Zulu a cinkání zvonečku, rachot motoru Davidova terénního vozu, hlasy černochů dohadujících se v kuchyni a kdesi v dálce, velice slabě, se dalo rozlišit pronikavé hvízdání zelenočerné leskoptve jihoafrické s kovově blýskavým peřím.

„Je to k ničemu!“ hořce si stěžovala Debra. „Jak to jen ti profíci dělají, že je všechno slyšet tak čistě a zblízka...“

Manžel hned prostudoval literaturu zabývající se tímto problémem a zakoupil pro ženu směrový mikrofon s parabolickým zrcadlem. Zařízení nijak ladně nevypadalo, ale splnilo očekávání. Při přesném namíření ke zdroji se zvukové vlny bez rušení do mikrofonu dostaly.

Z okna pracovny se Debra nakonec přesunula ven, kde ji čekalo větší dobrodružství. David jí pomohl vybudovat stále a pohodlně úkryty poblíž vodních ploch a jakmile strážci nahlásili hnízdiště zajímavých ptačích druhů, okamžitě se oba přemístili do nového působiště.

Tady si vystavěli prozatímní pozorovatelnu z došků a plátna, někdy dokonce i na kůlech, kde společně trávili mnoho mlčenlivých, ale radostí naplněných hodin. On fotografoval, ona nahrávala. Kupodivu i Zulu se naučil v naprosté tichosti odpočívat vedle nich, obzvlášť když mu na inkriminovanou dobu odňali zvoneček.

Pomaloučku se jim tak začala rozrůstat sbírka fotografií i nahrávek na profesionální úrovni, až jednoho dne David nabyl odvahy. Vybral tučnou nejlepší diapozitivu a poslal je do časopisu zabývajícího se ochranou života ve volné přírodě - African Wild Life Magazine - s centrálou v Americe.

O dva týdny později přišel dopis informující o akceptování zaslaných materiálů s přílohou šekem na sto dolarů.

Tahle částka reprezentovala asi dvacetinu jednoho procenta výdajů za profesionální vybavení.

Mladého Morgana zachvátila extáze, radost Debry neznala mezí. Proto u večere oslavovali, připíjeli si značkovým Veuve Clicquot. Slibné vytržení kombinované se šampaňským se při následném milování stalo důvodem obzvlášť vynalézavých postupů.

Jakmile se ve Wild Life objevily Davidovy snímky doprovázené

Debriným textem, okamžitě sklídili neočekávanou úrodu dopisů z celého světa od lidí podobných zájmů.

Zároveň od redaktora dorazil i požadavek o celostránkový článek, zabývající se problematikou Jabulani i veškerými jejich plány na přerod v soukromou rezervaci divoké zvěře.

Debra zároveň vylepšila některé snímky svou přítomností, kdy na fotografii představovala líbeznou hostesku.

Současně pečlivě propracovávala text, zatímco David naslouchal jejím myšlenkám i kritice:

Nová kniha zůstala ležet stranou, veškeré Debrino zklamání však zmizelo. Pohltila ji radost ze společné práce.

Korespondence s ostatními ochránci přírody manželům dodávala dostatečný intelektuální stimul, občasná návštěva Conrada

Berga s Jane zaplnila jejich potřebu lidského kontaktu.

Mladý pár totiž stále ještě citlivě vnímal bariéry při setkávání s druhými lidmi, takže tímhle postupem se veškerým problémům vyhýbal.

Stránka pro Wild Life byla připravená k odeslání, když se objevil dopis od Dugana z New Yorku. Redaktorka časopisu Cosmopolitan kdesi narazila na výtisk Naše místo na slunci:

Příběh ji zaujal a redakční rada uvažovala o uveřejnění románu na pokračování - pravděpodobně s dalšími podrobnostmi o autorce. Proto Bobby žádal Debru o fotografie a dvě stránky životopisného materiálu. Naštěstí snímky měli připravené k odeslání pro Wild Life, takže zbývalo sepsat autobiografické povídání. Díky Davidovi za tři hodiny vše dokončila - některé jeho nápovědy musela ocenit, jiné však pro obscénnost zavrhla. Nakonec poslali magnetofonovou pásku i snímky v ten samý den společně s dalšími požadovanými materiály. Téměř měsíc se nikdo neozval, ovšem další události vynahradily jejich nervózní očekávání. Svojně se krčili v malém úkrytu hned vedle hlavního jezírka, tiše pozorovali zvýšení večerní aktivity. David měl fotoaparát usazený na stativu v jednom z několika úzkých průzorů pro pozorovatele, Debrina parabola, opatřená kamufláží, zaujímala místo na střeše. Nasměrování ovládali zevnitř rukojetí. Klidná hladina potměněla s výjimkou míst, kde cejni hledali potravu poblíž rákosím zarostlého břehu na druhé straně. Hejno divokých hrdliček se předvádělo na větvích, zatímco hlasitě kdákající perličky kropenatě, nádherně bíle tečkované, spěchaly k napajedlu. Zobly, pak zdvihly hlavičku k obloze, aby jim voda stekla do hrdla. Náhle David sevřel manželce ruku coby signál k opatrnosti, podle stisku usoudila na neobvyklé dění. Hned se k němu naklonila, aby si mohla vyslechnout šepem sdělovanou informaci. Pravačkou zapnula magnetofon, potom začala směřovat mikrofon. Stádo zvíře z podčeledě lesoňů, jejichž vzácným a plachým exemplářem je nyala nížinná, se opatrně přibližovalo k napajedlu. Do poslední chvíle se držely v bezpečí lesa. Uši měly nastražené, nozdry se jim chvěly, když nasávaly vzorky vzduchu, veliké oči zářily podobné lampičkám v šeru. Devět bezrohých samic v barvě kaštanové s příčnými bílými pruhy obezřetně postupovalo za dvěma vůdčími samci. Ti se odlišovali natolik, až se zdálo, že patří k jinému druhu. Purpurový hřbet na vrcholku zakrývala rozčuchaná hříva, táhnoucí se od hlavy až k ocasu, stejně tak od hrdla po celé délce břicha. Silné rohy v krémové barvě připomínaly vývrtky, prostor mezi očima zdobily bílé prýmký. Krok za krokem se nádherná stvoření blížila, pravidelně se zastavovala a vyčkávala s nekonečnou trpělivostí divokých zvířat. Pátrala po jakémkoliv náznaku nebezpečí, nakonec se přece jen dostala k břehu. Poměrně mohutná zvířata prošla tak blízko úkrytu, až se David bál stisknout spoušť fotoaparátu, aby je evaknutí závěrky nevyplašilo. Manželský pár zcela ztuhl, téměř nedýchali, dokud stádo nedorazilo k vodě. Debra se šťastně usmála, když mikrofon zachytil jemné frknutí vůdce, jak odfoukl nečistotu na hladině. Potom se ozvalo srkání prvního doušku. Jakmile začaly pít, David zamířil, zaostřil a stiskl spoušť. Nejbližší samec vyskočil, zaržal na poplach a stádo v mžiku uhánělo pryč, podobné bledým duchům mizícím v temnotě lesa. „Mám to! Chytila jsem je!“ jákala Debra. „Paráda! Tak blízko, že mi málem protřhl ušní bubínky.“ Nadšení prostoupilo celým Jabulani, připomínalo horečku. Nyala nížinná v tomhle místě nikdy k vidění nebyla, dokonce ani v údobí, kdy tu panoval Davidův otec. Proto se okamžitě vyhlásily důležité příkazy, které měly stádu zajistit klid. Jezírka se vyloučila z návštěvní zóny nejen pro služebnictvo, ale i pro strážce rezervace. Bylo zapotřebí snížit přítomnost lidských bytostí na minimum, aby divoká zvířata měla šanci se usadit a stabilizovat v novém teritoriu. Dokonce dorazil i Conrad Berg, opíral se o hůl a značně kulhal, čehož se, dle sdělení lékařů, nezbaví až do konce života. Z úkrytu stádo sledoval společně s objeviteli, zpátky doma se usadil před hranicí plápolajících polen, kde si pochutnával na dva prsty silném steaku, lahůdku zapíjel ginem. Teprve teď zveřejnil svůj názor. „Tihle nejsou z našeho parku, za to dám krk! Toho velkého samce bych poznal, kdybych ho někdy předtím viděl. Pravděpodobně se k vám protáhli z okolní divočiny. Jižní hranici už máte oplocenou?“ „Ještě ne.“ „Takže se zřejmě přesunuli, možná znervózněli přítomností turistů. Došli si sem pro klid!“ Upil ze sklenky svůj oblíbený Old Buck. „Začínají se vám tu scházet zajímaví představitelé různých zvířecích rodů, Davey- ještě pár roků a budete se mít čím chlubit. Máte už nějaké plány, jak zabavit případné návštěvníky? Dalo by se tady z toho udělat pěkný show, jako mají třeba v nedaleké Mala-Mala. Pětihvězdičkové soukromé safari za přijatelný ceny...“ „Connie, jsem asi tvrdohlavý sobec, ale já se s nikým o tuhle nádhru dělit nechci!“ Podobná rozptýlení Debra pomohla překonat zklamání, když v Americe Naše místo na slunci propadlo. A tak jednoho rána opět usedla za pracovní stůl a vrhla se na psaní dalšího románu. Večer se o radost podělila s manželem. „Jeden z hrdinů příběhu pořád ještě nemá jméno. Je to jako s dítětem-dokud se nějak nejmenuje, není skutečnou osobou.“ „A název knihy už máš?“ „Ano.“ „A řekneš mi ho?“ Chvilí váhala, styděla se - vždyť šlo o tuze intimní záležitost. „Myslím, že titul by mohl znít Ohnivý třpyt,“ pronesla potichu. Chvilí nad tím přemýšlel, několikrát si slova přefíkal. „Líbí se ti?“ naléhala úzkostlivě. „Paráda,“ pochválil. „Nejenom že se mi líbí, ale přímo se rozplývá na jazyku.“ Jakmile se Debra opět zabrala do psaní, zdálo se, že den je až moc krátký pro lásku, smích a práci; jež ho vyplňovaly. Telefon se rozezněl ve chvíli, kdy oba seděli u ohniště před domem a vychutnávali braai.

David vběhl dovnitř, kde cvrčící přístroj trval na svém.

„Slečna Mordecai?“ ozvalo se. Až se podivil, poněvadž jméno mu připadalo velice povědomé.

„Je tam? Mám tady hovor pro dotyčnou osobu přímo z New Yorku, chtějí slečnu Debru Mordecai,“ netrpělivě vysvětlovala spojovatelka na mezinárodní ústředně v Kapském Městě.

Teprve teď David pochopil, o kom je řeč.

„Hned ji zavolám,“ ubezpečil nervózní dámu a zaječel na manželku. Konečně se ozval Bobby Dugan, poprvé slyšela jeho hlas.

„Zázračná děvo,“ vykřikoval ve sluchátku. „Posaď se, ať se nesvalíš! Papínek má pro tebe novinku, která ti vyrazí dech! Cosmopolitan uveřejnil objednaný článek před dvěma týdny. Drahá dámo, na snímku vypadáš skutečně hrdě, fotografie zabírá celou stránku - bože, vždyť by sis neudělala ostudu ani na dvoustraně...“

Debra se nervózně uchichtla, honem gestikulovala na manžela, aby taky přiložil ucho ke sluchátku.

„... časopis se objevil na stáncích v sobotu a v pondělí ráno vtrhly lačně dychtících čtenářů do všech knihkupectví. Všechno, co bylo na pultě, rozebrali! Slavná spisovatelko, kápka jsi do noty všem! Prodalo se sedmáct tisíc vázaných výtisků za pět dní, takže jsi zaujala pozici na pátém místě seznamu bestsellerů v New York Times...“

Jde o zcela nevyzpytatelný fenomén, snad davové šílenství -

zdá se, že prodáme celý půlmilionový náklad, který nám ucpával sklady Všechny významné noviny a časopisy s brekem žadoní o ukázkové výtisky, poněvadž jako obvykle nemůžou najít ty, co jsme jim poslali před čtvrt rokem. Naše nakladatelství Doubleday uvažuje o dotisku padesáti tisíc kousků a já je hned seřval: Minimálně sto tisíc toho musíme mít! Vždyť horečka teprve začala, příští týden se pravděpodobně chytí i západní pobřeží a jakmile se na to vrhne celá země...“

Bobby Dugan chrlí dál, nedal se zastavit, líčil skvělé plány, vzbuzoval naděje, zatímco Debra se stačila občas jen unaveně usmát a přitakávat. Ne! Tomu nevěřím! nebo

Tohle přece nemůže být pravda!

Ten večer vypili tři lahve značkového Veuve Clicquot a snad těsně před půlnocí Debra otěhotněla s Davidem Morganem.

SLEČNA MORDECAI kombinuje dokonalé využití možností jazyka se zkušeným literárním talentem, čímž zajistila čtivost populárního bestselleru, hlásal New York Times.

Kdo říká, že krásná literatura musí být nudná? ptal se

Time. Nadání, které předvedla Debra Mordecai, hoří jako čistý bílý plamen.

Slečna Mordecai vás chytí za krk, udeří vámi o zeď, hodí na podlahu a kope vás do břicha. Na konci vás ponechá otřeseného a zesláblého, jako byste právě prožil automobilovou srážku, dodával Free Press.

S pýchou David předal jako dar starému Bergovi podepsaný výtisk knihy Naše místo na slunci. Conrad na oplátku konečně opustil dosud používaný titul paní Morganová a začal jí říkat Debro. Příběh ho však uchvátil natolik, že na to úplně zapomněl.

„Jak tohle dokážete vymyslet, paní Morganová?“

s úctou vyzvídal.

„Debro,“ upřesnila paní domu.

„Ona přece nic nevymýšlí,“ podávala pomocnou ruku Jane.

„Na ni to jenom sedne - říká se tomu inspirace...“

Bobby Dugan měl pravdu, poněvadž požadovaný dotisk zahrnoval padesát tisíc kusů.

Téměř se zdálo že kola osudu dosud postihující mladý pár se sama u strnula nad vlastní krutostí a rozhodla se zasypat Debru i Davida dary.

Když se nyní už proslavená spisovatelka usadila za pracovním stolem, se svým narůstajícím bříškem, opět jí z mysli proudila slova jasná jako voda z pramene u Perlového náhrdelníku. Samozřejmě že pořád pomáhala manželovi s fotografiemi pro publikaci, kterou sestavoval ze snímků dravců bosveldu, takže ho doprovázela na každodenních výpravách do různorodých oblastí Jabulani.

Navíc s nadšením plánovala rozvržení nábytku v dosud prázdném dětském pokoji.

Conrad Berg ji potají kontaktoval, aby získal pomocnou ruku zase ve svém plánu, v němž chtěl Davida nominovat do správní rady Výboru národních parků. Veškeré dopady úspěšného tahu prodiskutovali do všech podrobností. Pozice ve správní radě přinášela prestiž a obvykle ji rezervovali pro člověka staršího věku s mnoha kontakty, což David zatím nesplňoval. Přesto se Conrad cítil sebejistý úspěchem, poněvadž všude respektované příjmení Morgan v kombinaci s rodinným majetkem ve vyšších kruzích dobře znali, zatímco vlastnictví Jabulani zase prozrazovalo zájem majitele o ochranu přírody. Též schopnost obětovat vlastní čas jednáním správní rady mohla pozitivně ovlivnit rozhodování.

„Ano,“ přitakala Debra. „Bude pro něho dobré, aby se sešel s jinými lidmi a dostal se odtud občas ven. Vždyť na nás číhá nebezpečí poustevnického syndromu...“

„Odkývne to?“

„Není třeba se bát,“ ujišťovala paní domu. „Já to nějak zařídím!“

A měla pravdu. Po nejistém začátku při prvním zasedání správní rady, než si ostatní členové zvykli na zizvenou tvář, která však skrývala přívětivou a rozhodnou osobu, získával David čím dál větší důvěru dámy každé požadované návštěvě na centrále v Pretorii. Debra většinou letěla s ním a zatímco rada zasedala, mohla s Jane nakupovat potřeby pro miminko i další luxusní nezbytnosti, které se obvykle v Nelspruitu neobjevovaly.

Přišel listopad a nastávající maminka se už zakulatila natolik, že si připadala až příliš rozměrná při porovnání s velikostí

malé kabiny jejich letadélka. Navíc se ohlašovaly deště, takže turbulence ve vzduchu dělala divy ruku v ruce s bouřkovými mraky, statickou elektřinou a dalšími vzdušnými úkazy Určitě půjde o drsné poskakující let, navíc se už blížila k poslední kapitole nového románu.

„Přežiju tady zcela bez problémů,“ trvala na svém.

„Mám telefon, šest strážců rezervace, čtyři služební a věrné psisko - ti všichni mě pohlídají.“

Pán domu sice protestoval a dohadoval se s ní celých pět dní před odletem, nakonec variantu odsouhlasil, až když vypracovali přesný časový rozvrh.

„Pokud vyrazím před svítáním, objevím se na správní radě kolem deváté. Okolo třetí skončíme, takže bych se měl vrátit nejpozději do půl sedmé večer,“ mumlal.

„Kdyby totiž nešlo o můj hlas pro rozpočet a další finanční náklady, vykašlal bych se na všechno a radši nahlásil nemoc.“

„Drahoušku, tohle je důležité, musíš se zúčastnit!“

„Skutečně si to myslíš?“

„Vždyť v denním shonu si ani nevšimnu tvé nepřítomnosti.“

„Jen se moc nenech unášet podobnými představami,“

laškovně ji káral. „Co když se zdržím delší dobu, abych tě potrestal?“

Před rozedněním se kovadliny bouřkových mraků skvěly v barvě zralých hroznů modrého vína, nadouvaly se do obřích rozměrů, tyčily se do výše nad titěným strojem, zasahovaly daleko nad dosažitelnou výškovou hladinu letadla. Pilot se hnál volnými koridory na obloze, opět posedlý vzrušením z letu, které ho nikdy neopustilo. V intervalech měnil kurz, aby se vyhnul oblačným horám, z nichž číselá smrt a zmar. Mohutné víchry snad byly schopné utrhnout křídla a trup vynést až nahoru, kde člověk zhyne nedostatkem kyslíku.

Pohodlně přistál na Grand Central Airport nedaleko

Johannesburgu, kde na něho čekala limuzína. Při jízdě do Pretorie si pročítal ranní noviny. Teprve zprávy o počasí ho zneklidnily, poněvadž si všiml úvahy meteorologů o bouřkové frontě, postupující od východu, od Mosambického průlivu. V téhle chvíli skutečně znejistěl.

Než vstoupil do zasedacího sálu, požádal v recepci o telefonní kontakt s Jabulani.

„Máme hlášené dvouhodinové pozdržení při spojení, pane Morgane.“

„Okej, dejte mi vědět, až bude na drátě!“

Přišel čas oběda, takže hned zjišťoval.

„Co se stalo s mým telefonátem?“

„Mrzí mě to, pane Morgane. Už jsem chtěla jít za vámi, protože linky jsou stržené. Lijáky snad zaplavily celý lowveld.“ Neklid vystřídal znepekovaní.

„Mohla byste mě propojit na meteorologickou stanici, prosím?“

Počasí se kompletně zvrtilo. Od Barbertonu, ležícího na jihu u hranic Svazijska, až po Punda Milia na severu se usadila souvislá bouřková fronta v délce tří set kilometrů, takže vyprahlá zem sála vodní příval na území, táhnoucím se od mosambického přístavu Louren'o Marques až po transvaalský Machadodorp bez jakékoliv naděje na ochabnutí.

Horní hladina mraků se držela ve výšce téměř sedmi tisíc metrů, temný závěs dosahoval až k zemi.

Piper Navajo bohužel neměl ve vybavení ani kyslíkovou masku ani elektronický navigační systém.

„Na jak dlouho trvání téhle anomálie odhadujete?“

požadoval jasnou odpověď od meteorologa. „Za jak dlouho se nám obloha pročistí?“

„Těžko říct, pane. Za dva či tři dny“

„Do prčic! Hernajs!“ hořce proklínal nepříznivé počasí mladý Morgan a zamířil do jídelny v přízemí téhle vládní budovy Conrad Berg seděl u stolu s dalšími členy správní rady, jakmile však zahlédl souseda, okamžitě vstal a s viditelnou námahou se kulhal k němu.

„Davide!“ chytil ho za loket, ve tváři vážný výraz. „Právě jsem zaslechl hrůznou novinu - Johan Akkers uprchl v noci z vězení. Zabil bachaře a zmizel! Už je to sedmáct hodin...“ Do mladého Morgana jako by hrom udeřil.

„Je tam Debra sama?“

David jen přikývl, zjizvená tvář se nepohnula, i když v temných očích se zračily obavy

„Radši nahod' svůj stroj a švihej domů, fofrem!“

„Vzhledem k průtrži mračen vyhlásili v dané oblasti zákaz všech letů...“

„Tak si vem mou dodávku,“ nabízel mu Conrad pomoc.

„Potřebuju něco rychlejšího než tvou popelnici vždyť jenom do Nelspruitu to mám skoro čtyři sta kilometrů!“

„Chceš, abych jel s tebou?“

„Kdepak!“ zarazil ho David. „Pokud bys tady přes odpoledne nezůstal, asi by neodsouhlasili rozpočet na nové ohradníky.“

Já to zvládnu sám...“

Debra u pracovního stolu zaslechla, jak se zdvihá vítr.

Vypnula magnetofon a vyšla na verandu, kam ji Zulu oddaně následoval.

Stála tam a nebyla si jistá, co slyší. Cośi v dálce nařikalo a vzdychalo, zvuk ji připomínal mořský příliv dorážející na pláž plnou oblázků.

Labrador se jí opřel o nohu, ona k němu přisedla. Jednou rukou ho vzala kolem krku a naslouchala silicím svištění větru, měnicím se v pořádný hukot. Větvě začaly drnčet, některé praskaly.

Zulu zakňučel, přitáhla ho tedy pevněji k sobě.

„Hodný pejsek, neboj se!“ šeptala uklidňující slova ve chvíli, kdy se víchř opřel naplno. Podobný explozi se s vytím prořítíl korunami stromů, kde trhal, lámal a rval.

Rám s pletivem proti hmyzu praskl, další nezajištěná okna a dveře následovaly s duněním dělostřelby Debra vyskočila a hnala se zpátky do pracovny, kde křídla oken sebou cloumala, zatímco prach a úlomky, létaly dovnitř.

Musela se o rám opřít ramenem, aby ho zavřela a zajistila.

Potom chvátala k dalším. Ve spěchu dokonce vrazila do jednoho černocho ze služebnictva.

S jeho pomocí se jí podařilo zabezpečit celý dům.

„Madam, brzo začne pršet. Ale hodně!“

„Radši běžte ke svým rodinám,“ doporučila mladá paní.

„A co večere, madam?“

„Jen se nestarej, já to zvládnou!“ S neskonale vděčností se černoši hnali bariérou prachu ke svým chýším za nedalekým kopje.

Víchř řádil ještě patnáct minut. Debra si stoupla k pletivu, vnímala jak drnčí a zároveň se nechávala ochlazovat příjemnými šlehy Divokost živlu snad byla nakažlivá, takže se nahlas rozesmála, naprosto spokojená a v téměř povznesené náladě.

Najednou vše ztichlo, tak jak začalo. Ještě mohla zaslechnout hluk slábnoucího větru, prodírajícího se cestou přes kopce poblíž jezírek.

Zavládl absolutní klid, snad celý okolní svět vyčkával s napětím na další prudký výpad živlu. Náhle teplota poklesla, jako by někdo otevřel lednici. Až jí přeběhl mráz po zádech, takže se otrásla. Nemohla vidět monstrózní hradbu mraků, valících se na Jabulani, ale nějak jejich hrozbu vycítila v právě narůstajícím chladu.

První blesk udeřil, elektřina sršela ve vzduchu, snad ji přímo obklopovala. Tohle Debra vůbec nečekala, takže strachem vykřikla. V téměř zlomku vteřiny hrom otrásl nebem i zemí.

Paní domu se otočila a rychle postupovala do svého pokoje, kde se zamkla. Ovšem ani zdi nedokázaly ztlumit běsnění bouře, doprovázené mohutným lijákem.

Kolem dokola se rozléhalo bubnování a ohlušující řev, živly bušily do oken, stěn i dveří; proudy vod se hnaly přes pletivo po verandě.

Ještě s větší vervou však útočily blesky, kdy obzvláště praskavé hřmění usilovalo nevidomé dívky o nervy.

Nedokázala se sebrat včas, aby se připravila na novou explozi - každý další úder zazněl zcela nečekaně. Pomalu získávala dojem, že útok je vedený přímo proti ní.

Schoulila se na posteli, tiskla k sobě věrné zvíře, ale přesto klid nenacházela. Škoda, že propustila služebnictvo, takhle má situaci podstatně těžší, když jejich dům snad bombardují!

Nakonec vzdala snahu překonat krizi silou vůle a přesunula se do obývacího pokoje. V zoufalství si nemohla vybavit rozložení interiéru, téměř ztratila cestu. Pak přece jen našla telefon, přiložila sluchátko k uchu.

Okamžitě věděla, že spojení je přerušeno. Žádný tón, přesto bušila do vidlice a zoufale volala do mluvítko.

Posléze jí sluchátko z ruky vypadlo, skončilo komíhající se na šňůře.

Rozvzlykala se, pomalu se potácela zpátky do pracovny.

Objímala nenarozeného potomka v zaobleném břišku, když padla na postel, pak si dlaněmi zakryla uši.

„Přestaň!“ vyjekla. „Bože, prosím, ať to skončí!“

Nově vybudovaná dálnice N4 mířila z Pretorie na východ, sahala až k městu Witbank v oblasti uhelných dolů.

Nádherně široká národní tepna o dvou pruzích v každém směru umožnila Davidovi přitlačit plynový pedál k podlaze u mohutného vozu pontiac, sehnaného z půjčovny Držel se v rychlém jízdním pruhu, protože křižník silnic se hnál dvěstěkilometrovou rychlostí, a přitom pevně seděl na vozovce. Snad by ani nemusel držet volant.

V mysli se mu přehrávaly obrazy možných hrůzostrašných scén, když si vzpomněl, jak Johan Akkers s tváří zkřivenou vztekem stál v soudní síni u lavice obžalovaných.

Ze zapadlých očí šlehala zášť, ústa se pohybovala, jako by chtěl plivnout. Když ho vězeňská služba odváděla do cely, stačil se otočit a zařvat naplno.

„Já tě dostanu, zjizvená hubo!“ chroptěl. „I kdybych měl čekat dvacet devět let - pak tě přece jenom sejmu!“

Potom konečně zabijáka odvedli.

Za Witbankem se dálnice přeměnila v obyčejnou úzkou dvoupruhovou silnici. Tady už začínal hustý provoz a objevovaly se nebezpečné zatáčky. Musel proto podstatně zpomalit, navíc všemi smysly se soustředil na řízení těžkého vozu, čímž se mu mysl opět pročistila.

Dálková trasa N4 procházela středem transvaalského Middelburgu, odkud stále ještě zbývalo dobrých dvě stě kilometrů do Nelspruitu. Problém však vězel v informaci, že bouřková fronta dosáhla městečka Machadodorp, kde začínalo prudké klesání. Tam právě vysoko položený hlgaveld přecházel do lowveldu.

Za těchto okolností se dal vlevo, aby ze západu objel rozečkané území Dračích hor zasahujících od jihu až do východního Transvaalu. Tím se vyhne rozkaceným živlům dole v nížině.

Na vedlejší silnici provoz téměř vymizel, sem tam se objevil nákladní vůz. Opět mohl přišlápnout plyn, takže se řítíl naplno přes menší osadu Stoffberg, po sto kilometrech minul Steelpoort. To už se nacházel na úrovni domova, v cestě mu však stál severní sjezd z náhorní roviny, kde musel napřed překonat průsmyk Abel Erasmus Pass, potom se probil skalní stěnou Dračích hor tunelem, honosně zvaným J. G. Strijdom Tunnel po bývalém premiérovi.

V tomto místě silnice prudce spadala podél příkrého escarpmentu, tudíž pronikala do lowveldu.

A tady ho čekala záplava! Místo do deště vjel do souvislé vodní opony, zaplňující prostor a bušící do karoserie.

Na živlem zalité vozovce měl David problémy se vůbec udržet na cestě. Stírače sice pracovaly ze všech sil, ale bitvu s

přírodou prohrávaly.

S rozsvícenými reflektory se snažil udržovat rychlost, jak si jen troufl, dokonce se posunul na sedadle dopředu, aby si zlepšil výhled.

Tma se dostavila mnohem dřív, o což se zasloužil šílený nečas. Obří mraky se vyprazdňovaly, z kapek o velikosti krup i blýskavého asfaltu se odrážela světla vozu, takže musel mít přivřené oči. Proto nezbylo nic jiného, než opět zmírnit.

Zdálo se mu, že k Bandalier Hill se téměř plíží...

V temnotě přehlédl odbočku, takže musel zacouvat, aby se dostal na rozbahněnou příjezdovou silnici k domovu.

Všude samé louže a bláto, povrch klouzal, jako by jel po kolomazi. Opět raději ubral plyn. Jen jednou sebou vůz smýkl, načež se zasekl v mělkém příkopu. Musel pod kola naházet kameny, než se z pasti vyhrabal.

Když se prodral k mostu přes Luzane, měl už za sebou šest hodin tvrdé dřiny za volantem a hodinky ukazovaly , osmou večer.

Jakoby zárazem přestalo pršet, protože v bouřkové frontě mraků se objevila jakási záhadná trhlina. Přímo nad ním blekotaly hvězdy, zatímco oblaka kolem se pomalu točila

-připomínala loukotě obřího kola.

Reflektory probily noc, takže jasně viděl bublající říčku, zaplňující koryto až k druhému břehu, vzdálenému sto metrů.

Vozovka přeplavovacího mostu už zmizela, povodeň zalila ještě nedávno vyschlé koryto. Voda se hnala, vlnila a víry se zdály jako vytesané z vyblýskaného hnědého mramoru.

Plovoucí kmeny vyvrácených stromů hrozily nahými kořeny.

Zdálo se až neuvěřitelné, že rozvodněná řeka zcela vyplnila prostor, kde ještě nedávno Johan Akkers srazil nákladákem Conrada Berga.

David vystoupil z auta a zamířil k břehu. Jak tam tak stál, voda se mu nenápadně kradla k nohám. Povodeň ještě neřekla své poslední slovo, pochopil.

Vzhlédl k nebi a odhadl, že nastolený dočasný klid moc dlouho nevydrží.

Okamžitě se rozhodl. Rozběhl se k autu, skočil dovnitř a zařadil zpátečku. Vyjel na nejvyšší místo, reflektory nechal svítit, aby ozařovaly ,potopený most. Potom se svlékl do košile a slipů. Uvolnil pásek z kalhot a zapnul si ho, boty si k němu přivázal za tkaničky.

Bosý se rozběhl k mostu. Pomalu začal zkoušet terén, silnice mu pod nohama velice rychle mizela. Po pár krocích už stál po kolena v proudu, který se s ním snažil cloumat a zároveň ho zbavit rovnováhy.

Stál tam nakloněný proti dorážející síle, vyčkával.

Náhle spatřil další strom, kořeny připomínaly mávající ruce. Řeka ho přinášela ve vhodném úhlu, takže musel jen vybrat příhodný okamžik.

Skočil. Půl tuctu záběrů rukama ho doneslo k cíli, kde se mohl zachytit. Tímhle manévrem se však dostal mimo dosah osvětleného prostoru, pohltila ho tma a řev rozběsněného živlu. Strom se občas pootočil, takže se

David velice často dostával pod vodu. Když se vynořil, kašlal a lapal po dechu.

Cosí do něj narazilo, vnímal roztrženou košili a možná i kůži. Držel se však jako klíště.

Noc kolem zaplňoval děsivý hukot, čas od času zahlédl světlou skvrnu skály na břehu. Kmen se však začal stáčet, poněvadž špička se zachytila o překážku a proud se do něj opíral. David oslepený rozbahněnou vodou brzo pochopil, že tuhle jízdu už moc dlouho nevydrží. Rychle slábl, myšlení i pohyby se mu zpomalovaly, připadal si jako dobitý boxer v desátém kole.

Vsadil všechno na jednu kartu: co zatarasilo cestu nouzovému plavidlu, se muselo určitě nacházet na druhém břehu! Proto povolil sevření a opět se bez váhání vrhl do proudu. Nepodařilo se mu snad zvládnout ani dvě tempa, když se ruka zachytila ve větvi nějaké akácie.

Trny se mu zabodly do dlaně, bolesti až vyjekl.

Přesto se udržel, s pomocí uvízlého stromu se doplzl až na břeh, kde vykašlával vodu z plic. Slabostí se sesul, padl tváří do bahna a zvracel spolykaný hnus, který odcházel nosem i ústy.

Zcela vyčerpaný chvíli odpočíval, než opět popadl dech.

Už dávno mu živel odtrhl boty od opasku, takže vyrazil dál bos. Dokonce se i rozběhl, musel si však pomoci zubů vytahat některé uvízlé trny v kůži.

Hvězdy nad ním pořád svítily, takže přece jenom trochu viděl na cestu. Zrychlením se mu kupodivu začala vracet síla.

Všude teď vládlo ticho, přerušované pouze odkapáváním dešťové vody ze stromů a občasným zahřměním kdesi na horizontu.

Tři kilometry od domu zahlédl temnou siluetu automobilu.

Teprve zblízka odhalil nejnovější model chevroletu. Vůz zůstal opuštěný, když zapadl v bahnitě díře, kterou lijak otevřel.

Dveře nebyly zamčené, takže je otevřel. Dokonce se i rozsvítila lampička na stropě. Na sedadle řidiče zahlédl zaschlou krev, vzadu se válelo jakési šatstvo. Hrál po něm. Ihned rozpoznal drsné plátno vězeňského oblečení.

Chvilí hloupě zíral, než mysl vydedukovala veškeré podrobnosti.

Auto kdosi ukradl, krev pravděpodobně patří nešťastnému majiteli. Vězeňské hadry patří vrahovi, který si je vyměnil za nové, stažené zřejmě z chladnouceho těla.

Ted' už David věděl zcela nepochybně, že Johan Akkers se objevil v Jabulani. Dorazil těsně před tím, než Luzane zalila most, čímž odřízla jakékoliv silniční spojení.

K tomu došlo pravděpodobně před třemi až čtyřmi hodinami.

Mladý Morgan hodil vězeňský mundúr zpátky, bleskově se otočil a opět se rozběhl.

Johan Akkers překonal most ještě ve chvíli, kdy zdvihající se hladina už zalila vozovku, zatímco dešť se snášel k zemi v

oslepujících bílých záclonách.

Voda plná bahna se opírala do karoserie, ztěžovala řízení. Dokonce se prodrala i pode dveřmi a smáčela řidičovy nohy. Přesto se mu podařilo dorazit do bezpečí druhého břehu, kde se burácející motor snažil vůz dostat z dosahu rozkaceného živlu. Kola se však začala v blátě protáčet, chevrolet sebou házel a poskakoval jako opilý.

Čím víc se zločinec blížil k Jabulani, tím víc se ve spěchu stával nepozorný.

Před odsouzením a uvězněním se Akkers choval jako pokřivené a záluďné stvoření, temperamentní a vznětlivé, podléhající prudkým změnám temných nálad. Sám totiž vycítil pohrdání od ostatních lidí, proto žil ve světě bleskově používaného násilí k domnělé sebeobraně.

Vždy se mu však dařilo udržet se na samém okraji hranice soudnosti.

Ovšem během dvou let nucených prací a pobytu za vězeňskou zdí ho nenávisť i touha po odplatě přetlačily přes úzkou mez! Pomsta se mu stala jediným důvodem existence, navíc si za mřížemi probíral každický detail odplaty nejméně stokrát denně. Naplánoval si útěk dopodrobna, přičemž si povolil pouhé tři dny svobodypotom ho už další osud vlastní osoby nezajímal. Tři dny mu postačí! Ve vězení se mu podařilo vyvolat zánět okostice, když si jehlu, znečištěnou vlastními výměšky, zabodl hluboko do dásně. Následně ho odvezli na stomatologické oddělení, přesně dle očekávání. Bachaře zvládl snadno a dentista perfektně spolupracoval, když mu přidržel skalpel pod bradou.

Jakmile areál věznice zůstal daleko za nimi, přišla chvíle vhodná k použití skalpelu. Zloducha až překvapilo, jaké množství krve vytryskne z lidského krku. Na pusté parcele nechal zubaře padnout na volant a v bílém laboratorním plášti, nataženém přes vězeňský mundúr, vyrazil na číhanou k nejbližšímu semaforu.

Na červenou zastavil nádherně nablýskaný chevrolet, čehož Akkers okamžitě využil. Přiskočil k vozu, otevřel dveře a uvelebil se na sedadle pro spolujezdce.

Buclatý řidič menšího vzrůstu, se spokojeným výrazem ve tváři, vypadal dost bledý, drobnýma rukama nervózně svíral volant. Pokorně plnil veškeré příkazy, které mu Akkers dával.

Nakonec však stejně jeho bledé tělo, oblečené pouze v krátkých kalhotách a vestičce, padlo do husté trávy poblíž vcelku nepoužívané prašné silnice, kam se dostali po čtyřicetiminutové jízdě, když opustili město.

Uprchlý vězeň využíval k postupu postranních cest, pomalu se propracovával k východu. Ovšem infekce v dásni se ozývala naplno i přes antibiotika, které mu naordinoval vězeňský dentista. Navíc ochrnutá ruka si vůbec nebyla jistá na řadici páce, poněvadž potřhané šlachy i nervy už nikdo dohromady nedal.

Zloduch se řídil instinkty dravce, občas si vypomohl poslechem zpráv v rádiu. Proto se mu podařilo s použitím vrozené vychytralosti přelstít honce a vyhnout se nastražené síti. Konečně se objevil na půdě Jabulani, teď už se dál ovládat nedovedl.

Chevrolet však ve čtyřicítce zapadl do bahnitě prolákliny, nárazem se pootočil a ponořil až po břicho do nevábné kaše. Nechal tedy automobil na místě a svižně se vydal do deště.

Dlouhými kroky se blížil k vytouženému cíli, jen jednou se zachechtal. Potom se ještě snažil vysát bolest z mezery v zubech, načež ztlchl.

Stmívalo se, když se vyšplhal na kopje, tyčící se nad usedlostí v Místě radosti. Ležel tu v lijáku dvě hodiny, pozorně sledoval pohyb a vyčkával na příchod tmy. Zavládla noc, v domě se však neobjevilo žádné světlo.

Znervózněl.

Spustil se tedy z kopce, opatrně postupoval temnotou. Vyhnul se chýším služebnictva, proklouzl mezi stromy k přistávacímu pruhu.

Přeběhl k hangáru, sunul se podél stěny, aby našel boční vchod.

Uvnitř šmátral po letounu - s náhlým pocitem marnosti zaúpěl při zjištění, že tam stroj není.

Odletěli! Všechno plánování padlo vniveč, časový rozvrh mu nebyl k ničemu.

V zoufalství zavyl jako zvíře, pěstí vztekla uhodil do zdi. Docela se mu ale líbila vlna frustrace, která mu zalila tělo v kombinaci se zběsilou nenávistí - emoce s ním cloumaly podobné horečky. Z hrdla se mu dralo hlasité skučení, měnilo se v naprosto zvířecí pazvuky.

Náhle déšť ustal. Halasné bušení do střechy z vlnitého plechu pominulo tak prudce, až se Akkers vyděsil. Vystrčil hlavu ven a rozhlížel se.

Hvězdy se mihotaly na nebi, jediný zvuk okolo vytvářela zurčící voda a kapky pleskající ze stromů.

Potom přenesl pohled k budovám, kde jasné zářily bílé omítnuté stěny. Vždyť by se tam mohl nádherně vyřádit! napadlo ho najednou. Konečně má šanci dát volný průběh vlastnoručně infikovanému rozhořčení.

Může rozbít nábytek a zapálit došky zevnitř, aby se i v tomhle nečase hezky rozhořely.

Vyrazil vpřed, vztekla se prodíral mokřými křovisky.

Debra se probrala do naprostého ticha. Skutečně uprostřed bouře upadla do spánku - snad šlo o jakousi formu úniku z reality.

Zašmátrala po hřejivém a uklidňujícím těle labradora, ale pes zmizel. Ucítila jen teplé místočko na posteli vedle ní, kde celou dobu ležel.

Napjatě naslouchala, nikde se však nic neožývalo s výjimkou vody stékající z okapů a vzdáleného hřmění bouřky. Při vzpomínce na propadnutí panice se až zastyděla.

Vstala tedy a otřásla se chladem v lehkém mateřském oblečení. Nohama nahmatala cvičky na kamenné podlaze a obula si je.

Zamířila k šatníku pro svetr, potom si vychutná horkou polévku, rozhodla se.

Zulu začal štěkat. Pohyboval se před domem na zahradě, kam se dostal malými dvířky, speciálně Davidem vybudovanými ve stěně verandy.

Domácí mazlíček používal různé druhy štěkoty, jejichž významu Debra perfektně rozuměla.

Jedno obyčejné HAF se rovnalo hlášení ponocného:

Deset hodin červnové noci - všechno je v pořádku.

Táhle zavytí znamenalo: Na obloze se objevil úplněk a vlčí krev v mých žilách mě nenechává spát.

Ostřejší, jasně vymezené HAF sdělovalo: Něco se pohybuje nedaleko čerpací stanice - může jít o lva!

A potom už zbývalo jen divoké vyhlášení stavu nouze dvojitým HAF: Blíží se skutečně hrozné nebezpečí pozor! POZOR!

Právě tahle poslední verze se ozvala teď, poté následovalo vrčení, jako by na hlídače dolehly starosti.

Debra vyšla na verandu, a hned šlápla do první louže.

Labrador skutečně něco ulovil, poněvadž chroptěl a sípal.

Navíc zaslechla i hluk zápasu. Strnule stála, nevěděla, co má dělat. Chápala však dobře, že Zulu se od ní pomoci nedočká. Vždyť je slepá a bezmocná, navíc ani netuší, o jakého vetřelce by mohlo jít. Náhle se ozvala dutá rána, pak zapraskala kost a kdosi padl na zem.

Labradorovo vrčení ustalo, jako když utne! Rozhostilo se ticho. Psovi se něco stalo, pochopila. Nyní zůstala zcela sama, obklopoval ji klid.

Ale ne úplně, protože kdosi dýchal - vlastně lapal po dechu.

Opřela se zády o stěnu, bedlivě naslouchala a mlčky vyčkávala.

Náhle zaslechla kroky, lidské kroky! Blížily se od zahrady k předním dveřím. K nim se připojilo i čvachtání rozmočené půdy...

Chtěla vykřiknout nějakou hrozbu, ale slova v hrdle zamrzla. Chtěla se rozběhnout, ale nohy ochromoval zvuk chůze pravděpodobného násilníka.

Ruka rozezněla síť proti hmyzu, potom se dotkla kliky a zalomcovala s ní.

Konečně Debra ztracený hlas našla. „Kdo je to?“ vyděšeně zaječela, až ozvěna výkřik nesla nocí.

Okamžitě veškeré šátrání ustalo. Vetřelec ztuhl. Dokázala si představit, jak stojí u pletiva a snaží se zrakem prozkoumat ztemnělou verandu, snaží se lokalizovat původce výzvy. Jak byla ráda, že má na sobě oblečení temné barvy!

Ani se nehnula, napínala sluch. Závan větru oťásl korunami stromů, v listí zašuměly spadlé kapky. Lovící sova se ozvala od přehrad. Burácení hromu doznívalo kdesi v dálce, lelek se ozýval od poinsettií.

Ticho stále přetrvávalo, i když věděla, že dlouho nevydrží:

Rty se jí začaly chvět, chlad i strach společně s váhou nenarozeného dítěte se jí opřely do močového měchýře.

Nejradši by prchla, ale nebylo kam.

Náhle se ozvalo chechtání. Zblízka se zcela jasně ozval naprosto šílený zvuk. Šok jí téměř zastavil srdce a vyhnal vzduch z plic. Kolena zrosolovatěla, začala se třást -

nutkání na záchod zesílilo. Teď už věděla přesně, komu ten bláznivý chechtot patří!

Ruka opět zatřásla vstupními dveřmi, potom se rameno opřelo do veřejí. Coby zařízení proti hmyzu nemohl rám vydržet tak hrubé zacházení. Nemůže surové síle odolat, blesko jí hlavou.

Zaječela naplno, v hlasu zazněla hrůza, čímž se osvobodila ze zakletí strnulosti. Nohy se konečně pohnuly, mozek začal pracovat.

Otočila se a bleskově vletěla do pracovny. Tam za sebou zabouchla dveře, hbitě zamkla.

Přikrčila se, začala přemýšlet. Bylo jí jasné, že pokud

Akkers vnikne dovnitř, stačí, když rozsvítí světlo.

Generátor na výrobu elektřiny totiž automaticky zareaguje na daný požadavek a nahodí veškeré osvětlení. Ona se však může skrýt jen ve tmě, protože v ní má výhodu, navíc situaci může přesně ohodnotit podle sluchu jen v klidu.

Opět zaznělo volání sovy a křik lelka, takže venku vládla noc. A pravděpodobně dešťové mraky zakrývají měsíc i hvězdy.

Naprostá temnota je však jedině venku, v buši.

Tam se musí dostat, odtamtud se může pokusit přeběhnout k černošským chýším.

Zamířila tedy k místnostem na druhé straně domu, mezitím uvažovala o aktivní sebeobraně. Palné zbraně byly umístěné v seifu Davidovy kanceláře - klíče měl však pán domu s sebou. Doběhla tedy do kuchyně, kde našla svou těžkou hůl hned u dveří. Radostněji popadla, potichu odstrčila závoru na zadních dveřích.

V tom okamžiku zaslechla odpředu ránu, zdálo se, že

Akkers vykopl zámek se vším všudy. Právě se s rachotem vřít do obývacího pokoje! Zamkla tedy za sebou, zamířila na dvůr. Snažila se neutíkat, raději počítala kroky. Hlavně nepanikařit! uklidňovala se. Nesmí sejít z cesty ke kopje, ze směru ke komplexu zaměstnanců.

Prvním orientačním bodem byla pro ni branka v oplocení kolem domu. Než se k ní však dostala, rozběhl se generátor ve strojovně nedaleko garáže. Vetřelec tedy našel vypínač.

Leknutí ji lehce odchylovalo od správného směru, takže vběhla do ostnatého drátu. Horečně se snažila prohrabat cestu k únikovému bodu. Náhle zaregistrovala jemné bzučení nad hlavou - jedna z lamp, osvětlujících celou zahradu, se probrala k životu.

Zloduch se opět pracoval k dalšímu vypínači poblíž kuchyňských dveří. Debra pochopila, že nyní je plně ozářená jako na jevišti.

Zaslechla i vzteklé výkřiky za sebou, asi ji už spatřil.

Konečně však našmátrala branku, vzlykla úlevou, když ji trhnutím otvírala a rozběhla se.

Musí se dostat pryč z jasu halogenových lamp, musí najít temnotu. Světlo se pro ni stalo smrtelným nebezpečím, tma útočištěm.

Stežka se rozdvjovala, vlevo k jezírkům, vpravo k chýškám.

Stočila se tedy k jediné záchraně, zvýšila rychlost.

V dále klapla branka! Žene se za ní... „7 Hbitě počítala:

pět set kroků ke kameni po levé straně, který označoval další rozcestí. Samozřejmě že přes něj upadla, navíc si odřela nohu.

Podařilo se jí kleknout. Marně však hledala hůl.

Nechtěla tedy ztrácet drahocenné vteřiny zoufalým šmátráním, proto raději vyrazila vpřed.

Po padesáti krocích si s hrůzou uvědomila, že tímhle směrem se dostane k čerpací stanici - tuhle stranu však neznala. Nepatřila k jejím pravidelným procházkám.

Navíc ještě minula ohyb pěšiny, čímž se vřítla do buše.

Zakolísala, než se jí tráva omotala kolem kotníků a strhla budoucí matku k zemi. Padla jako podťatá, vyrazila si dech.

Zcela dezorientovaná zůstala ležet, teď si však už byla jistá, že se dostala z dosahu světlometů. S trochou štěstí zapadla do temné buše. Srdce jí však bušilo naplno, žaludek se jí děsem obracel.

Pokoušela se ovládnout lapání po dechu i vzlyky, aby mohla poslouchat.

Slyšela jak se blíží, kroky zněly zcela jasně, dokonce i v deštěm nasáklé půdě. Zdálo se, že zločinec jde přímo k ní. Tiskla se do mokra, tvář si skryla pod ruku, snažila si utlumit dýchání.

V poslední chvíli dupání zaznělo těsně u ní, pak však pokračovalo dál. Úlevou si oddechla, ale asi předčasně.

Rozhostilo se totiž ticho, slyšela jen, jak zlosyn funí.

Naslouchal nedaleko místa, kde padla do trávy. Prošlo několik dlouhých minut. Dobře připadalo čekání věčnosti - nakonec ho přece jenom porušil skřehotavý hlas.

„Aha! Tady jsi,“ zařval. „Už tě mám! Vidím tě!“

Srdce jí hrůzou poskočilo, poněvadž se Akkers zdál blíž, než si původně myslela. Téměř vyskočila, aby prchala dál, ale snad pud sebezáchovy ji zadržel.

„Vidím tě, jak se schováváš!“ opakoval a opět se chichotal.

„Mám s sebou velkou kudlu, přidržím si tě a rozpáru...“

Přetrpěla veškeré obscennosti, které zloduch vychrlil.

Náhle si uvědomila, že zde je v naprostém bezpečí. Noc se jí stala spojencem, hustá tráva úkrytem. Ztratil ji! Jen se jí pokoušel zpanikařit, aby se opět rozběhla a prozradila tak svou pozici. Proto se soustředila na zachování klidu a naprosté tichosti.

Veškeré hrozby i sadistické výhrůžky skončily. Teď opět naslouchal s trpělivostí profesionálního lovce, čas se nekonečně vlekl.

Bolest v močovém měchýři se stupňovala, pálení se snad vyrovnalo otisku rozžhaveného značkovacího železa.

Málem nahlas zaúpěla. K tomu ještě cosi podivného se jí škrábalo přes ruku. Prožívaným děsem jí naskočila husí kůže.

Dokonce měla dojem, že se jí po celém těle plazí nějaký hmyz. Přesto se dokázala ovládnout.

Živý tvor pokračoval v pochodu, možná škorpion, možná sklípan! Dopracoval se až ke krku a v téhle chvíli měla nervy na prasknutí. Rozhodovaly vteřiny...

Náhle se Akkers opět ozval. „Dobrá!“ pronesl znechuceně.

„Teď si půjdu zpátky pro baterku. Pak uvidím, jak daleko ses dostala: Brzo se vrátím - nemysli si, že jsi starého machra pobila! Za život jsem zapomněl víc triků, než ses ty kdy naučila...“

Slyšela jasně vzdalující se kroky. Chtěla se zbavit nepřijemného hmyzího společníka, ale opět uposlechla vnitřního varovného hlasu. Vyčkala pět minut, potom deset.

Tvor se jí už zabydloval ve vlasech.

Vtom se opět ozval Akkers. „Jen počkej ty chytrá děvko

-však já tě dostanu!“ Ozvěna kroků opět mizela. Tentokrát věděla, že skutečně odešel.

Honem vyhodila z vlasů vlezlého vetřelce, otrásla se hnusem. Poté vstala, potichu se přesunula do lesa. Ztuhlé prsty nechtěly poslouchat, když si stahovala kalhoty

Konečně mohla přidřepnout a uvolnit palčivé bolesti v podbřišku.

Vzpřímila se a hned zaznamenala pohyb dítěte. Tenhle vjem v ní vybudil ještě víc veškeré mateřské instinkty k ochraně nenarozeného miminka: Musí najít bezpečné místo pro dítě.

Náhle si vzpomněla na pozorovací stanoviště u jezírek.

Ale jak se tam dostat? Vždyť opravdu nevěděla, kterým směrem se dát. Pak si vybavila Davidovo vyprávění o větru, o dešti přicházejícím od západu. Nyní však se nepohnul ani list, takže musela vyčkat na další závan. Tím získala trasu postupu! Obrátila se zády k následující vzduchové vlně a srdnatě vyrazila vpřed. Ruce držela před sebou, aby nenarazila do stromu. Kdyby jen se mohla dostat k jezírkům, potom už cestu po břehu zná...

Ovšem větrná smršť se otáčela kolem svého středu, neustále měnila směr. Debra však poctivě každý pohyb vzduchu poslechla, takže se začala stáčet v širokém a bezcílném kruhu uprostřed lesa...

Na Jabulani řádl Akkers v jasně osvětlené domácnosti.

Trhnutím otvíral zásuvky, vztekle kopal do zamčených dveří.

V kanceláři majitele objevil sejf s zbraněmi, marně však hledal klíče. Opět se zachichotal, z pocitu marnosti klel.

Přešel ke skříni zabudované ve zdi. Tady konečně našel mohutnou příruční lampu, vedle ní krabičku nábojů do brokovnice. Honem po svítilce hrábl, palcem stiskl vypínač.

Jasně bílý kužel světla prozradil neztenčenou sílu zdroje.

Radostně vysál mezeru v zubech, blaženě se rozřehtal.

Ještě jednou vběhl do kuchyně, kde se zarazil, aby si vybral dlouhý porcovací nůž z nerezové oceli. Teprve potom vyběhl ven, za chvíli se ocitl na stezce.

Ve světle jasně viděl šlápoty uprchlice i své, které je občas překrývaly. Následoval je až k místu, kde odbočily. Tam našel uválené místo v trávě, které prozrazovalo obrysy těla. „Chytrá děvka,“ chichotal se a pokračoval po stopě do lesa. Nechávala za sebou zřetelně viditelnou stopu, když pohybem sklepalávala kapky ze stébel trávy. Oku profesionálního lovce se její trasa jevila přímo nádherně vyznačená. Každou chvíli se zarazil, aby si posvítíl dopředu mezi stromy. Už ho zachvacovala lovecká horečka i živočišný pud honby za kořistí, což vlastně bylo základem jeho existence. Předchozí zdržování mu tohle vzrušení ještě osladilo. Opatrně pokračoval dál, sledoval vyšlapanou cestu, stáječící se zcela nesmyslně do kruhu. Opět se zarazil a projel kuzelem světla namoklou travu. Vtom v dálce zahlédl jakýsi pohyb, cosi bledého a oválného. Zamířil lampou daným směrem a náhle se mu objevila ženská tvář, zamračená úsilím. S předpaženými rukama připomínala náměsíčného, přesto nejistě postupovala vpřed. Blížila se přímo k němu a vůbec netušila, že se na ni dívá. Najednou se zastavila, aby si objala vzduté břicho, zavzlykala únavou i strachem. Kalhoty nasákly vodou, cvičky se už potrhaly. Ruce i rty jí chladem zmždraly, celá se třásla. Akkers v tichosti číhal, připomínal pohupující se kobru, zaměřenou na cupitající kuře. Temné vlasy jí v mokřích pramenech visely na ramena, spadaly i do tváře. Tenká látka košilky se jí lepila na tělo. Zloduch nechal Debru přiblížit a přímo se vyžíval v nádherném pocitu moci, který nad ní získal. Vychutnával každíčkou kapku své odplaty, připravoval si závěrečné slavnostní finále! Ve vzdálenosti pěti kroků jí posvítíl naplno do obličeje a slastně se rozchechtal. Zaječela, ve tváři se objevilo zděšení. Otočila se a jako vyplašené zvíře se bezhlavě hnala pryč. Po dvaceti skocích však narazila naplno čelem do kmene maruly. Odpadla, zhroutila se na kolena a nahlas se rozvzlykala. Přitom si držela odřeně čelo. Přece jenom se sebrala, i když se neovladatelně chvěla. Natáčela hlavu, aby zaslechla další zvuk. Zlosyn se však blížil potichu, obešel ji a najednou se rozchechtal za ní. Opět zaječela, zpánikařila a v nastalém děsu se řítila slepě dál, dokud jí nohu neobjalo doupě mravenečnicka. Těžce dopadla na zem, kde zůstala ležet v hořkém pláči. V naprosté tichosti Akkers lehce postupoval za ní, konečně se mohl po dvou letech radovat. Podobně jako kočka nechtěl, aby tahle hra skončila. Měla trvat dál... Sklonil se nad obětí, zasyčel pár sprostých slov. Opět se zdvihla, opět slepě prchala mezi stromy. Následoval ji, v šílené mysli se mu stala symbolem tisíců zvířat, která vystopoval a zabil...

DAVID SE HNAL BOS po rozměklém povrchu prašné silnice. Vůbec nevnímal škrábance, nezajímalo ho bušení srdce ani protestující plíce.

Jakmile cesta obešla úpatí kopce, začala se svažovat k jeho domovu. Tam se zarazil, lapa po dechu. Zíral na zář halogenových světlometů, zaplavující zahradu i okolí.

Jabulani. Něco takového nedávalo smysl, proto pocítil novou vlnu hrůzy. Vyrázil vpřed!

Propátrával prázdné místnosti, volal manželku. Ozvěna se mu však vysmívala, když přeskakoval rozházené předměty.

Jakmile dorazil na přední verandu, zahlédl v temnotě pohyb hned za rozbitými dveřmi se sítí proti hmyzu.

„Zulu!“ Skočil k věrnému psu. „Hodný kluk! Hodný!“

Kde máš paničku?“

Labrador se potácel, neúnavně však vrtěl ocasem. Byl ale těžce zraněný, poněvadž silný úder ze strany mu asi přerazil čelist či ji vykloubil. Visela mu v groteskním úhlu. Zvíře se dosud nezbavilo šoku...

David k němu přiklekl. „Kde je, Zulu? Kde?“ Zdálo se, že pes se snaží shromáždit všechny zbylé síly. „Kdepak je? Doma není. Kde je? Najdi! Hledej!“

Zavedl ho na dvorek a labrador následoval pána, hledajícího stopu. U zadních vrátek Zulu odhalil známý pach ve vlhké půdě. Rozhodně zamířil správným směrem, což si David okamžitě potvrdil podle stop ozářených světlomety.

Menší šlépěje patřily Debre, velké pravděpodobně uprchlému trestanci.

Než se Zulu vzpamatoval, pán domu se stačil ještě vrátit do kanceláře. Nouzová lampa ze skříně zmizela, zůstala mu jen náhradní baterka na pět monočládků.

Strčil si ji do kapsy, zároveň shrábl i několik nábojů.

Rychle přešel k sejfu a odemkl ho. Vytrhl dvouhlavňovou brokovnici značky Purdey ze stojanu, v běhu nabíjel.

Labrador se mezitím na pěšině rozhýbal, David se hnál za ním.

Johan Akkers už přestal být lidskou bytostí, změnil se ve zvíře. Svůdné představení prchající oběti v něm vybudilo největší vzrušení dravce, jenž může štvát kořist, skočit jí po krku a strhnout na zem-vše ještě navíc okořeněné líbeznou špetkou mučení. Nyní si hrál se zraněnou obětí, rozbíhající se na jeho povel, i když už dávno mohl její život ukončit. Snažil se jen odsunout klimax co nejdál, aby celým tělem prolínající blažený pocit, prýstící ze zabíjení, dostatečně vychutnal.

Jeho chvíle konečně nadešla, jakýsi hluboce ukrytý atavistický smysl vycházející z rituálu lovu podobně jako každé sportovní zabíjení procházelo danou ceremonií

- mu naznačil příchod vrcholného okamžiku.

Doběhl ležící postavu, omotal si kolem ochrnutého pařátu pramen vlasů a prudkým trhnutím jí zvrátil hlavu dozadu,

čímž se odhalilo bledé hrdlo coby nádherný terč pro ostří nože.

Debra se však na něj divoce vrhla silou, kterou by ani ve snu nečekal. Díky pevnému a vytrénovanému tělu její odpor narostl, násobený ještě hrůzou z pronásledování.

Podobný útok vůbec nepředvídal. Ztratil rovnováhu, padl na záda. Zároveň přišel o nůž i lampu, poněvadž si musel chránit oči před dlouhými a ostrými nehty. Cítil, jak mu rve nos i tváře, v téhle chvíli se přeměnila v divokou kočku.

Konečně se mu podařilo osvobodit necitlivý pařát z vlasů, rozmáchl se a vši silou ji uhodil do hlavy.

Zchromlou končetinu totiž používal jako kyj! Vždyť jedinou ranou řídil labradora, náraz se rovnal úderu sekery do kmene stromu. Tím Debre veškerý odpor znemožnil!

Podánilo se mu zakleknout, sevřel ji zdravou rukou pod krkem a bez milosti do ní bušil. Jednotlivé údery spojil v primitivním rytmu. Ve světle lampy viděl krev prýstící z nosu, zatímco rány dopadaly na lebku oběti. Bil ji stále dál, ačkoliv už dávno upadla do bezvědomí. Nakonec nechal oběť na zemi zhroucenou a vstal. Zvedl lampu, aby si posvítíl kolem. Zabýskání velice brzo prozradilo ztracený nůž.

Starobylý ceremoniál lovu šel ke konci! Obřad vždy kulminoval vývrhem zvěře, kdy lovec triumfálně otvírá břicho skolené kořisti, strká ruku dovnitř, aby mohl vyrvat střeva z ještě teplých útrob.

Johan Akkers zdvihl nůž z trávy a usadil lampu tak, aby kužel světla ozařoval nehybné tělo.

Přistoupil k bezvládné oběti, nohou ji otočil na záda.

Temné mokré vlasy měla přilepené na obličeji.

Přiklekl, zahákl prst pevný jako železo za límeček u košile. Jediným pohybem trhl směrem dolů, látka se rozevřela a velké kulaté břicho se objevilo ve světle lampy.

Bělostné, plné a zralé s temným kolečkem pupíku uprostřed...

Akkers se divoce zachechtal, rukou si otřel pot z čela.

Potom změnil držení nože, aby ostří neproniklo hluboko při otvírání, kdy řez povede od rozkroku k hrudníku.

Nesmí narušit střeva, povede si jako zkušený chirurg, který podobnou operaci již zvládl tisíckrát předtím!

Pohyb ve stínu na hranici světla a tmy ho zadržel.

Náhle rozpoznal černého psa - potichu se hnál k němu, v očích se mu odrážela žlutá zář. V obranném gestu zdvihl ruce, aby si chránil krk. Právě včas, chlupaté tělo do něj totiž vši silou narazilo! V jednom chumlu se stočili, naštěstí se Zulu udržel v horní pozici. Chtěl se sice zakousnout, ale zraněná čelist mu bránila v dokončení chvatu.

Zločinec však dosud stačil nůž v sevření udržet, nyní ho s využitím své váhy vrazil psovi do hrudi. Hned prvním bodnutím zasáhl věrné srdce. Labrador naposledy ostře štěkl, načež padl. Akkers odvalil psí zdechlinu, nůž hbitě vytáhl.

Pak se připlazil k místu, kde ležela Debra.

Zatímco Zulu na sebe upoutal pozornost, naskytla se

Davidovi šance bez problémů se přiblížit.

Zloduch vzhlédl, oči zelenavě zářily ve světle lampy.

Hrůzně vrčel, nůž v ruce měl zalitý psí krví. Snažil se pozdvihnout, hlavou pohazoval ve stejném agresivním gestu jako vzrostlý samec paviána.

David mu chladnokrevně přitiskl ústí brokovnice na obličej, pak stiskl obě spouště. Výstřely se slily v jeden, roztrhly hlavu zloducha v jasném žlutém záblesku a obří explozi. S výjimkou čelisti se celá lebka přeměnila v nicotu. Akkers padl do trávy, nohy sebou však ještě křečovitě škubaly Mladý Morgan odhodil zbraň a hnál se k Debre.

Sklonil se k ní a horečně šeptal: „Má drahá, ach, má milovaná! Odpusť mi, prosím, odpusť! Neměl jsem tě nechávat o samotě...“ Něžně ji zdvihl, tiskl k sobě a odnesl domů.

S příchodem svítání přišlo dítě na svět. Pro malou hubenou holčičku se však tato chvíle dostavila příliš brzy.

Pokud by poblíž existovala odborná lékařská pomoc, možná by přežila, protože statečně bojovala o život. David však nevěděl, co má dělat, nechápal nejnnutnější potřeby drobného nedonošeného tělíčka.

Navíc zůstal odříznutý rozkaceným vodním živlem, telefon ohluhl a manželka stále byla v bezvědomí...

Když těžká bitva skončila prohrou, zabalil malé promodralé neviňátko do čistého prostěradla a láskyplně ho vložil do připravené kolébky Zmocnil se ho pocit viny-vždyť selhal, nedokázal poskytnout pomoc dvěma nejmilejším osobám, které na něm závisely a nutně ho potřebovaly.

Ve tři odpoledne Conrad Berg konečně překonal zaplavený most přes říčku Luzane, vodní pěna přitom úplně zakryla velké pneumatiky těžkého vozu. Za tři hodiny už Debra ležela na soukromém oddělení nemocnice v Nelspruitu.

O dva dny později se probírala, obličej však měla stále fialový a oteklý od utržených škrábanců a ran.

Poblíž vrcholku kopce, tyčícího se nad komplexem budov

Jabulaní, se rozprostírala přírodní terasa, jako by stvořená k vyhlídce na celé území. Šlo o velice vzdálené a klidné místo, tady pohřbili své děťátko.

Z kamenů kopje David vybudoval vlastníma rukama hrobeček...

V celé tragédii se zdálo být ještě šťastím, že Debra nikdy nedržela holčičku v náručí, ani ji nekojila - nikdy nezaslechla její pláč, nikdy nevdechla voňavé aroma vlastního miminka.

Truchlení nebohé matky se tedy nestalo mrzačícím a sžíravým, obzvlášť když mohla pravidelně s Davidem navštěvovat místo posledního odpočinku. V jedno nedělní dopoledne se jako obvykle usadili na kamenné lavici vedle hrobečku, a tam poprvé promluvila o dalším dítěti.

„S tím prvním, Morgane, sis dal na čas,“ postěžovala si.

„Doufám, že techniku jsi už propracoval...“

Sešli z kopce dolů, vzali rybářské pruty i koš s pochoutkami pro piknik a vše naložili do terénního vozu.

Land Rover zamířil k jezírkům.

Hodinu před polednem došlo pod hladinou k boji:

cejni se doslova rvali o nádherně žluté a tlusté ponravy, které David používal jako návnadu. Debra zasekla pět, všechny kolem půldruhého kila. Manžel skóre dotáhl na celý tucet, než se voda zklidnila. Pak složili pruty, otevřeli chladicí box a začali hodovat. Leželi na koberečku pod rozprostřenými větvemi žlutých kapinic, popíjeli nádherně vychlazené bílé víno.

Africké krátké jaro předávalo vládu létu, čímž se buš zaplnila šumotem zvýšené aktivity. Snovači škraboškoví usilovně splétali hnízda ve formě košíčků, zavěšovali je otvorem dolů na ohnuté vrcholky rákosy. Jásavě žlutá tělíčka se míhala všude, černé hlavičky všemu přikyvovaly

Na druhé straně vodní plochy se nádherně vybarvený ledňáček malachitový usadil na pozorovacím stanovišti, kterým se stala uschlá větev, trčící nad jezírko.

Náhle se jako blesk vřít do vody, hladina se rozvlnila a po chvíli se vynořil se stříbřitou rybkou, třepotající se v nadměrném zobáku. Řady motýlů, ozdobených žlutou, bronzovou a bílou, krášlily mokré břeh těsně pod místem, kde spolu manželé leželi. Divoké včely připomínaly zlatá zrnka prachu v kuželu světla při přeletu k úlu u skalního útesu, vysoko nad blyškajícím se zrcadlem.

Voda k sobě přitahovala vše živé. Chvilí po poledni se

David dotkl manželčiny paže.

„Nyaly dorazily...,“ zašeptal.

Vyšly z hájku naproti, spokojeně a bez nervozity kráčely k životodárnému zdroji. Občas se zastavily a rozhlížely se kolem velkýma temnýma očima, čenichem propátrávaly vzorky vzduchu, uši nastražené. Elegantní proužky přes boky zajišťovaly dokonalé krytí ve stínech mezi stromy.

„Všechny samice jsou březí,“ upřesňoval David.

„Během pár týdnů budou mít mladé. Všechno je tu plodné!“

Napůl se k ní otočil, což okamžitě vycítila a přitiskla se k němu pevněji. Když stádo nyal utišilo žízeň a odešlo, zatímco orel jasnohlasý, s typicky bílou hlavou a temně kaštanovými až černými křídly kroužil vysoko nad nimi a vydával nádherně jásavé, daleko se rozléhající líbezně znějící volání, milovali se ve stínu vedle tichých vod.

Při milostném aktu si David prohlížel její tvář. Ležela pod ním s očima zavřenýma, temné vlasy rozprostřené v blýskavě černé svatozáři. Podlitiny už vybledly do lehce žluté a velice světle modré - však už uplynuly dva měsíce od doby, co opustila nemocnici. Bílá jizva od střepiny granátu však jasně vystupovala na spánku.

Zároveň jí zčervenaly tváře, kapičky potu se objevily na čele i horním rtu. Přidružilo se vrnění, přecházející do kňourání právě narozených štěňátek.

Pozoroval svou milovanou ženu, celé jeho bytí zaobalila láska. Přímou nad nimi prorazil osamělý sluneční paprsek klenbu listů a dopadl na vzhůru otočenou tvář.

Ozářil ji tentokrát zlatavou aureolou, takže Debra připomínala obrázek Madony z vitrážového okna středověkého kostela. Tak úžasnou nádhrou David neunesl, vzedmutá vlna lásky se v hloubi duše zlomila. Debra změnu vycítila a vykřikla. Oči se jí rozevřely dokořán, takže se opět mohl dívat do těch zlatavě skvrnitých hlubin.

Panenky připomínaly temná jezírka, ale když je zasáhl sluneční paprsek, náhle se zornice prudce zúžily a přeměnily v černé špendlíkové hlavičky.

Dokonce i uprostřed milostného aktu ho podobný fenomén překvapil. Dlouho potom, když v klidu odpočívali vedle sebe, se náhle zeptala: „Davey, copak je? Stalo se něco?“

„Nic, drahoušku. K čemu by mohlo dojít?“

„Já to cítím, Davey! Vyslal jsi totiž ty nejsilnější signály

- jsem si jistá, že je dokážu přijmout na poloviční vzdálenost kolem zeměkoule!“

Rozesmál se a odtáhl se od ní téměř s pocitem viny Možná si s ním zahrála bujná obrazotvornost, možná šlo o světelný trik! Pokusil se událost vytlačit z mysli.

V chladu nadcházejícího soumraku sbalil rybářské náčiní i kobereček, pomalu kráčeli zpátky k vozu. Požárním průsekem dojeli až domů, protože David potřeboval zkontrolovat jižní část ohradníku. Po dvaceti minutách jízdy v mlčení se ho náhle manželka dotkla.

„Až budeš ochotný rozprávět se o záležitostech, kterými vrtá hlavou, jsem připravená naslouchat...“

Okamžitě zareagovala vrhl se do líčení zajímavého příběhu, aby odvedl její i svou pozornost, působil však až moc nenuceně:

V noci musel vstát a odskočit si na záchod. Když se vracel, strávil dlouhou chvíli vedle postele s pohledem upřeným na spící manželku. Možná by opět myšlenku zapudil, ale v tom okamžiku se ozvalo lví zařvání od jezírek.

Zvuk se nesl nocí naprosto čistě, lehce překonal vzdálenost tří kilometrů, která je od šelmy dělila.

Tahle výmluva se Davidovi hodila. Rychle vzal do ruky mohutnou baterku z nočního stolku a posvítíl Debre do tváře.

Vyzařoval z ní klid a krása, okamžitě ho posedlo nutkání sehnout se a políbit ji. Překonal něžné rozpoložení a raději zvolal: „Miláčku! Probuď se!“

Zavrtěla se, otevřela oči. Kužel ostrého světla se do nich opíral a opět, zcela bez jakékoliv další pochybnosti, se široké černé kruhy panenek stáhly - skutečně došlo k zúžení zornic!

„Co se děje, Davide?“ rozespale mumlala, zatímco on se jí chraplavě snažil vysvětlit situaci.

„Lev nám koncertuje poblíž jezírek. Napadlo mě, jestli bys neměla chuť mu zatleskat?“ Pohnula hlavou, odvrátila trochu tvář, jako by ji zdroj oslnujícího světla rušil.

V hlasu však zněla radost.

„Ach, ano! Miluju tohle hutné chrčení. Odkud sem dorazil?“

David zhasl baterku a zalezl do pelíšku k ní.

„Pravděpodobně z jihu. Vsadil bych se, že si pod naším ohradníkem vyhrabal díru, kterou by projel nákladňák.“

Pokoušel se mluvit přirozeně, zatímco jeden druhého objímali.

Zahřívali se, přičemž naslouchali vzdálenému řevu šelmy Pak pomalu sláblo, když lev zamířil hlouběji do nitra rezervace.

Opět se milovali, potom však už David neusnul a držel Debru v náručí až do svítání.

Trvalo celý týden, než se odhodlal k napsání dopisu:

Vážený pane doktore Edelmane, domluvili jsme se na včasném ohlášení jakýchkoliv změn, týkajících se zraku mé ženy či jejího zdraví.

V nedávné době se bohužel manželka ocitla v nezáviděníhodné situaci, kdy utrpěla opakované těžké údery do hlavy a zůstala dva a půl dne v bezvědomí.

V nemocnici si nechali manželku na pozorování kvůli podezření na prasklou spodinu lebeční, ale po deseti dnech ji propustili.

K násilnému aktu došlo před dvěma měsíci. Nyní jsem však zaregistroval změny u zornic, reagujících na světlo.

Jak dobře víte, v tomhle případě původně neexistovala žádná odezva. Navíc si též stěžovala na časté bolesti hlavy.

Několikrát jsem přezkoušel svá pozorování na slunci i při umělém osvětlení. Bez jakýchkoliv pochybností v silném zdroji světla dochází k okamžitému zúžení zornic snad tím samým způsobem jako u zdravého oka.

Napadá mě, zda by se nemohla vaše původní diagnóza revidovat, i když chci s největší rozhodností doporučit, aby se v této situaci přistupovalo k celé záležitosti s velikou opatrností.

Nechtěl bych u manželky vzbudit falešné naděje.

Za každou radu budu vděčný a těším se na vaši odpověď.

Srdečně zdraví

David Morgan

Dopis zalepil, napsal adresu, ale když se další týden vrátil z nákupu v Nelspruitu, obálku měl stále zapnutou v kapse kožené bundy.

Dny se vrátily do běžně zažité rutiny Debra dokončila rukopis nového románu a zároveň obdržela požadavek, v němž Bobby Dugan po ní chtěl uskutečnění přednášek v pěti velkých městech Spojených států. Naše místo na slunci se už dvaatřicátý týden drželo u New York Times na seznamu bestsellerů-literární agent ji informoval, že kniha je stále „horká“.

Manžel poznamenal, že co se týče jeho názoru, je Debra rozpálená ještě víc! Ona ho zase nazvala chlípíkem, načež podotkla, že, nechápe, jak počestná děva jako ona mu vůbec mohla podlehnout. Potom do Ameriky zaslala strohé odmítnutí.

„Kdo potřebuje lidi?“ souhlasil s jejím postupem pán na Jabulani, i když vytušil, že tohle rozhodnutí udělala kvůli němu. Věděl též, že Debra, coby pohledná autorka bestselleru, by se mohla stát senzací! A díky turné by mohla vystřelit až do kategorie superhvězd...

Těmito událostmi se však jeho další postup začal drolit.

Znovu usilovně promýšlel událost s očima, zároveň uvažoval i nad důvodem zpoždění dopisu pro doktora Edelmana.

Přece reakce na světlo nijak neznamenal, že by se manželce mohl zčistajasna vrátit zrak. Navíc je teď šťastná, přizpůsobila se daným okolnostem, zvykla si a svou životní pozici si nalezla. Určitě by bylo kruté nalezenou rovnováhu porušit, nabídnout falešnou naději, doprovázenou pravděpodobně brutálním chirurgickým zákrokem.

Ve svých teoriích se pokoušel nalézt pro Debru prioritu, ale šlo o pouhý sebeklam, věděl v duchu. Vždyť v nitru prakticky

David Morgan poukazoval na všechna pro i proti Davidu

Morganovi - zda v případě znovuoobnoveného vidění manželky se jemně vybalancovaná struktura štěstí náhle nezhroutí a nepromění v trosky! Jedno dopoledne vyrazil s terénním vozem do nejvzdálenějšího kouta Místa radosti, kde zaparkoval ve skrytu trnitých keřů. Vypnul motor, zpětně zrcátko obrátil na sebe.

Téměř hodinu studoval vlastní tvář zblízka, snažil se v zohavení vyhledat cokoliv lidského. S výjimkou bystrých očí však nenalezl nic pohledného! Pochopil tvrdou realitu: žena bez zrakového omezení nemůže být schopná se na něj usmát či ho políbit a dotknout se, natož s ním žít! O milostném aktu nemluvě...

Velice pomalu jel domů. Debra už čekala ve stínu verandy, se smíchem se hnala po schůdkách a vběhla do slunečního světla, jakmile zaslechla hukot motoru. Ve vybledlých džínách a jasně růžové blůzce vypadala nádherně, obzvlášť když pozdvihla tvář se rty slepě hledajícími polibek.

Na večer měli připravené braai, seděli tedy venku pod stromy u otevřeného ohně a naslouchali zvukům noci.

Ochladilo se však, takže měla přes ramena kašmírový svetr, zatímco David se zachumlal do kožené bundy.

Náhle si uvědomil přítomnost dopisu v kapsičce, velice blízko srdci. Snad se mu přímo vpaloval do kůže.

Rozepnul knoflík a vytáhl obálku. Debra vedle něj šťastně štěbetala, natahovala ruce k teplým plamenům.

David se zatím díval na dopis, pomalu ho v ruce několikrát otočil.

Náhle, jako by šlo o jedovatého škorpiona, obálku prudce odhodil, až spadla do ohně. Díval se, jak se kroutí a černá, po chvíli se přeměnila v popel. Skutek však nic nevyřešil, poněvadž v posteli nemohl usnout a před očima mu pochodovalo celé procesí slov, napsaných v dopisu.

Vždyť si obsah zapamatoval do posledního písmenka!

Nezískal ani vytoužený klid! I když ho oči pálily a hlava bolela únavou, nemohl spát...

Během následujícího dne většinou mlčel, choval se podrážděně.

Debra všechno vycítila, ačkoliv se snažil špatnou náladu zakrýt. Dokonce obviňovala samu sebe, bála se, že ona je příčinou manželovy nevrlosti! Vždyť ho úzkostlivě milovala, proto ji jakákoliv neshoda trápila a ona okamžitě hledala příčinu nesouladu.

Způsobené starosti ještě víc prohlubovaly u Davida pocit viny.

Téměř v aktu zoufalství jeden večer odjeli k Perlovému náhrdelníku, terénní vůz zanechali v buši a procházeli se po břehu jezírka. Narazili na padlý kmen, krytý rákosím, a hned se na něj usadili. Po dlouhé době neměl jeden druhému co říct...

Když velké červené slunce mizelo za korunami stromů a šero v hájku houstlo, opět se objevily nyaly. Stádo postupovalo lehce, ve stínech mezi kmeny však velice obezřetně.

David dloubl do Debry, takže okamžitě nastražila hlavu v naslouchacím úhlu. Zároveň se k němu přitiskla, aby porozuměla šepotu.

„Dnes večer jsou opravdu vystrašené, jako by měly v nohách pružiny. Až odtud vidím napnuté svaly Staří samci jsou téměř na pokraji nervového zhroucení, zděšeně naslouchají a uši mají snad dvakrát tak velké, přísahám!

Určitě musí být poblíž leopard, možná číhá někde v rákosí,“ odmlčel se. „Ach tak, v tom je tedy háček!“

„Co se stalo, Davey?“ tahala ho manželka za ruku, zvědavost s ní přímo cloumala.

„Nové mládě!“ nadšeně komentoval. „Jedna ze samic porodila.

Bože, Debro! Nožičky se mu ještě prolamují, přesto vypadá kouzelně v oblečku odstínu nejjemnější krémově béžové...“

Popisoval veškeré dění, i novorozence následujícího matku do otevřeného terénu. Milovaná mu přímo visela na rtech.

Přece jenom jakákoliv zmínka o zrození či vzniklém mateřství rozeznávala v hloubce ukrytou strunu.

Možná si v podvědomí připomínala vlastní mrtvé dítě!

Sevření na paži zesílilo, nevidomé oči v soumraku přímo žhnuly. Náhle promluvila. Tón hlasu zněl hluboce, obsah se nesl až bolestivě jasně. Zahrnul snad veškerý stesk i smutek až dodnes potlačovaný.

„Jak bych si přála zase vidět!“ vydechla. „Bože můj!

Hospodine, nech mě opět prohlédnout! Prosím, ať zase vidím!“ Náhle se rozplakala, křečovitě vzlyky roztřásaly celé tělo.

Na druhé straně jezírka se stádo nyal vyděsilo a bleskově zmizelo mezi stromy. David sevřel manželku v náručí, kolébal ji. Vnímал horké slzy, které mu smáčely košili a začaly studit - ledový vítr zoufalství se mu hnal duší.

Téže noci znovu sepsal dopis ve světle plynové lampy.

Debra seděla proti manželovi v křesle a pletla svetr, který mu slíbila na zimu. Věřila, že sepišuje účty. David si uvědomil, že dokáže opakovat každé slovo sepsané prosby, takže během pár minut úkol zvládl.

„Budeš zítra dopoledne pracovat na své knize?“

nadhodil mezi řečí. Jakmile odsouhlasila, pokračoval lakonicky: „Musím zaskočit na hodinku či dvě do Nelspruitu.“

David ležel v takové výši, jako by se snad chtěl navždy odpoutat od Země. V jádru ani nevěřil, že svůj záměr uskuteční.

Přece nebude schopný přinést tak velkou oběť!

V duchu rozvažoval, zda je opravdu možné tak hluboce milovat druhého, aby mu poskytl šanci zničit vztah pro dobro partnera... Už teď mu bylo však jasné, když se hnal na jih, že tak silná láska opravdu existuje!

Ze všech osudem potrefených lidských bytostí určitě Debra nejvíce potřebovala navrácení zraku. Vždyť bez funkčních očí zůstávají velká křídla jejího talentu přistřižená.

Pokud situaci nevidí, nemůže ji dostatečně popsat!

I když obdržela dar literárního nadání, přesto ho polovina scházela. Proto chápal zoufalý výkřik k Všemohoucímu, zoufalou prosbu o návrat tak důležitého smyslu!

Vždyť on sám si tohle v podvědomí též přál. Vždyť vedle tak tragického postižení se jeho potřeby zdály triviální a malicherné...

„Bože na nebesích, prosím tě, ať zase vidí!“ modlil se potichu.

Piper Navajo dosedl na přistávací pruh. Hned potom si pilot zavolal taxi a nechal se odvézt přímo na hlavní poštu.

Tam na něj řidič počkal, dokud neposlal dopis a nevybral došlou poštu z postboxu.

„Kam teď?“ ptal se taxikář, když se zákazník usadil.

Málem požádal o návrat k přistávacímu pruhu, když na něj náhle dosedla inspirace.

„Zavezte mě k obchodu s alkoholem, prosím,“ upřesnil. Tam hned koupil celou bednu šampaňského Veuve Clicquot.

Domů se navracel v povzneseném duchu. Kola se otáčela, všechno do sebe zapadalo - teď už mu nic nezabrání v jistém pádu... Ovšem zbavil se pochybností, zbavil se pocitu viny

- cokoliv nyní přijde, klidně se osudu postaví čelem!

Debra jeho dobrou náladu vycítila téměř okamžitě!

S viditelnými ulehčením se vesele rozesmála, radostně ho objímala.

„Copak se tedy stalo?“ chtěla znát jasnou odpověď.

„Čtyři týdny ses tvářil mizerně, já už se bála, že na tebe dosedá nějaká nemoc - najednou zmizíš na hodinku na dvě a vrátíš se zpátky nabitý elánem. Copak se děje, Morgane?“

„Právě jsem si totiž ujasnil, jak moc tě miluju!“ slavnostně oznamoval a objetí opětoval.

„Hodně moc?“

„Ještě víc!“

„Ty jsi můj hodný chlapeček!“ zajásala.

Veuve Clicquot se bude hodit. V hromádce pošty z Nelspruitu se objevil i dopis se jménem odesílatele:

Bobby Dugan. Agent nadšeně komentoval první kapitoly nového románu, které mu Debra letecky zaslala. Stejného názoru prý byli i nakladatelé, takže z nich vymámil zálohu sto tisíc dolarů.

„Zbohatla jsi!“ chválil manželku David, když vzhledl od dopisu.

„Však jen kvůli tomu sis mě vzal!“ upozorňovala Debra.

„I ty zlatokope!“ Blaženě se však smála, i mladého Morgana zasáhla vlna pýchy a štěstí.

„Davey, ono se jim to fakt asi líbí,“ pokračovala vážně.

„Opravdu je to nadechlo a já se tak strachovala.“ Peníze vlastně nic neznamenaly, snad jen s výjimkou hodnocení vytvořeného díla. Ale velká suma je asi tím nejpravdivějším měřítkem kvality!“

„To by přece byli primitivové, kdyby je tohle nezaujalo,“

rozumoval David, potom pokračoval. „Úplně náhodou jsem vzal bednu francouzského šampaňského, nemám nechat jedno či deset vychladit?“

„Morgane, ty jasnovide,“ vyjekla Debra. „V podobných situacích jsi vskutku bez konkurence - však dobře vím, proč tě miluju!“

Následující týdny probíhaly v radostném duchu jako dřív.

David však události vychutnával jinak, s mnohem ostřejším vnímáním, zvláště když se na horizontu hromadily stíny bouřkových mraků, z nichž se dalo odvodit, že léta hojnosti mohou vystřídat léta strádání. Proto se snažil podobné myšlenky potlačit. Pět dlouhých týdnů trvalo, než se odhodlal odletět do Nelspruitu, a to ještě jen kvůli manželce, která úzkostlivě toužila po dalších novinkách od vydavatele i literárního agenta. Navíc nadešel čas přivést zpátky přepsané magnetofonové kazety.

„Taky bych ráda zašla ke kadeřníkovi. I když vím, že lidi k ničemu nepotřebujeme, přece jenom bychom měli kontakt s nimi udržovat - co říkáš Davey, drahoušku?“

Třeba jednou za měsíc, nemyslíš?“

„Takhle nám to uteklo?“ nasadil manžel nevinný tón, i když každý uplynulý den velice pečlivě vážil a uschoval v paměti pro další hubená léta.

Nechal tedy Debru u kadeřnice, a když odcházel, slyšel, jak se dohaduje s obsluhou, že nechce žádné malé kudrlinky natužené lakem na vlasy: David se musel šklíbit nad projevenou úzkostí manželky, poněvadž on sám nazýval tenhle styl Moderní kapský Holanďan nebo Randburská renesance.

Na poště otevřel zcela zaplněnou schránku a rychle oddělil všechny reklamy a prospekty od dopisů: tři z Ameriky, dva z Izraele. Jeden z nich měl adresu nadrápanou, takže spíš připomínal recept. Mladý Morgan se nestačil divit, že vůbec list našel adresáta. Rukopis na druhé obálce se nedal splést: písmenka pochodovala jako vojáci, každé stálo ve stejném úhlu s druhým, špičky připomínaly vztyčené bajonety.

Pán na Jabulani si našel lavičku v parku pod purpurově zbarvenými květy jacarand a napřed otevřel dopis od doktora Edelmana. Psal mu hebrejsky, takže luštění rozsypaného čaje bylo ještě náročnější.

Drahý Davide, tvůj dopis mi způsobil velké překvapení, takže jsem hned ještě jednou prostudoval všechny rentgenové snímky.

Situace na nich se zdá zcela jednoznačná, takže jsem ochotný potvrdit svou původní diagnózu přes smutek v duši pocítil v nitru rozervaný manžel závan úlevy.

Pokud jsem se vůbec něčemu během pětadvacetileté praxe naučil, pak pokoře. Proto se snažím přijmout výsledky tvého pozorování ohledně reakce na světlo jako nezvratný fakt! Potom je tedy nutné akceptovat fakt, že zrakové nervy jsou z jisté části funkční. Tím se tedy ruší prvotní úvaha o jejich přerušení, takže se dá ve skrytu duše doufat, že nyní - pravděpodobně coby následek úderu do hlavy - konečně začaly přenášet zrakové podněty.

Zůstává nám však kardinální otázka, k jak velkému zotavení došlo. Opět tě musím varovat, že může jít o zcela drobné vylepšení v současné době, kdy se může jednat o pouhou citlivost na světlo bez jakéhokoliv zvýšení zrakového vnímání. Na druhé straně se může jednat i o podstatnější zlepšení, což při jistém způsobu léčení by mohlo vyústit v částečné obnovení zraku. Přesto se nedá předpokládat nic světoborného, pravděpodobně by šlo jen o hrubé rozlišení světla či tvaru. Proto je zapotřebí zodpovědně rozvážit, zda možné výhody převáží nebezpečí chirurgického zákroku v tak zranitelné oblasti.

Samozřejmě že bych si přál vyšetřit Debru sám.

Mám však dojem, že pro vás nebude snadné vyrazit si do Jeruzaléma, takže jsem využil kontaktů a napsal kolegovi do Kapského Města. Ten patří mezi světovou špičku expertů na oční choroby. Doktor Reuben Friedman je můj přítel, proto mu přikládám kopii tohoto dopisu.

Zároveň u něj najdete originální rentgenové snímky i klinický rozbor utrženého zranění.

Proto s co největší vážností doporučuji využít první možnosti a co nejdříve domluvit setkání pacientky s doktorem Friedmanem. Je zapotřebí se mu svěřit do rukou s naprostou důvěrou! Ještě musím dodat, že oční oddělení Groote Schuur

Hospital je světově proslulé a dokonale zařízené pro jakýkoliv druh léčby své aktivity tam rozhodně nezúžili jen na transplantace srdcí!

Zároveň jsem si dovolil ukázat dopis Debrinu otci.

Generál Mordecai celý případ se mnou probral...

David opatrně dopis složil. „Do přec, proč do toho zatáhl Briga. To dopadne jako se slonem v porcelánu...“, povzdechl si. Potom otevřel armádní zprávu.

Drahý Davide, doktor Edelman se mnou mluvil. Proto jsem zavolał jeho kolegovi Friedmanovi do Kapského Města, ten souhlasil s návštěvou mé dcery.

Už několik let jsem odsunoval přednáškové turné po

Jihoafrické republice, kde mě chce vidět sionistické sdružení S. A. Zionist Council. Právě dnes jsem jim napsal a zeptal se, jak by mou návštěvu mohli zorganizovat.

Takto by se dala použít nádherná výmluva k přesunu Debry do

Kapského Města. Stačí vysvětlit, že nemám dostatek času, abych vás navštívil na nějaké ztracené farmě, i když

samozřejmě trvám na setkání s ní!

Další podrobnosti a data ohlásím později. Očekávám, že se s vámi uvidím...

Šlo o typický bryskní styl ve velitelském tónu, nepředpokládající žádný odpor! Tím se celá situace Davidovi vymkla z rukou. Už neexistovala cesta zpátky, přesto se dalo doufat, že naděje se brzo rozplyne. S údivem si uvědomil, jak právě v to doufá - vnímaná vlastní sobeckost ho trochu otrávil. Přetočil tedy list a na prázdné straně si načrtl osnovu falešného dopisu podle Brigova návodu.

Dokonce se pobavil, když do vět určených dceři vkládal generálovu strohost.

Debru zachvátilo velké vzrušení, když jí text předčítal, zatímco ho svědomí hlodalo.

„Už se na setkání s tátou těším, jenom nevím, jestli s ním dorazí i máti, co říkáš?“

„Neznižuje se o tom, ale pochybuju.“ Mezitím si David sestavil korespondenci z Ameriky chronologicky podle poštovních razítek. Pak začal předčítat. První dva dopisy se týkaly redaktorských komentářů na Ohnivý trpyt, takže je odložil pro pozdější detailní zpracování.

Z třetí obálky vypadly zajímavé novinky.

United Artists chtějí zfilmovat Naše místo na slunci a mluví o zcela impozantních částkách pro dvanáctiměsíční rezervaci na případnou koupi plus i menší procento ze zisku. Každopádně, pokud by autorka dorazila do Kalifornie a zhotovila scénář, odhadoval Bobby Dugan výšku částky na čtvrt milionu dolarů. Naléhal tedy, aby zvážila dodaná fakta a porovнала nastalou situaci se skutečností, že i světově proslulí autoři románů jsou velmi zřídka vyzváni k sepsání vlastních scénářů. Proto podobný návrh se nemá jen tak lehce odmítat a Debre doporučoval, aby velkorysou nabídku akceptovala.

„Kdo potřebuje lidi?“ zasmála se rychle, až příliš rychle.

Manžel však zaznamenal toužebný výraz, než stočila hlavu a položila rafinovanou otázku: „Morgane, zůstala ti ještě nějaká láhev šampaňského? Myslím, že bychom měli oslavovat, co říkáš?“

„Morganová, vzhledem k nasazenému tempu konzumace tohoto zboží bude nutné si tady založit zásobovací sklady,“ odpověděl a zamířil k lednici. Pěna vylétěla až k okraji číše, když víno naléval. Ještě než klesla, uzrálo v něm rozhodnutí.

„Musíme si vážně nabídku promyslet! Seriózně probrat

Hollywood,“ pronesl a vložil jí sklenku do ruky.

„Proč bychom se tím měli zabírat?“ ptala se. „Přece patříme sem!“

„Kdepak, je zapotřebí chvíli vyčkat, než odpovíš...“

„Co tím myslíš?“ Spustila ruku se šampaňským, aniž ochutnala.

„Musíme počkat, dokud - řekněme, dokud se nesejdeme s Brigem v Kapském Městě.“

„Proč?“ vypadala zmateně. „Proč by po tátově návštěvě měla být situace jinačí?“

„Není v tom žádný přímý důvod, jde pouze o důležité rozhodnutí - je nutné nechat čas pracovat.“

„Beseder!“ hbitě přisvědčila a pozdvihla sklenici k přípitku. „Miluju tě!“

„Taky tě miluju!“ odpověděl, a když upíjel lahodný mok, těšil se nad rozličnými možnostmi, z nichž si Debra může vybrat.

Podle Brigova časového rozvrhu jim do rendezvous v Kapském

Městě zbývaly ještě další tři týdny Proto David vychutnával každou hodinu naplno, jelikož předvídal změny při vyhnání z jejich soukromého ráje.

Prožívali šťastné dny, dokonce se zdálo, že i sama příroda se rozhodla předvádět se v tom nejkrásnějším světle. Nastaly životodárné každodenní deště, začínaly pravidelně odpoledne, po dopoledni s vysokými mraky a těžkým vzduchem, plným statické elektřiny s náznakem hřmění.

K večeru si blesky na obloze hrály, křížovaly fronty mraků a měnily svou barvu s odcházejícím sluncem do odstínu vyleštěného bronzu a panenského ruměnce.

Potom v temnotě, když leželi propletení, hrom bušil podobný kladivu a blesk měnil okno za postelí v obdélník oslepujícího bílého světla. Pleskání kapek se mísilo s praskáním ohně či dusotem kopyt prchající zvěře.

S Davidem vedle sebe se Debra ničeho nebála.

Ráno opět přišlo jasné a chladné, stromy omyté do jiskřící čistoty, až listy zářily ve slunci a půda zhnědla, nasákla vodou, občas třpytící se kalužemi.

Deště přinášely života vzrušení celé divočině. Každý den s sebou nesl menší objevy v podobě nepředpokládaných návštěv a podivných zážitků.

Rodina orla jasnohlasého vyvedla svá dvě mláďata z mohutného rozčuchaného hnízda v koruně stromů mhobahoba nad jezírkem, kde je rodiče učili pevnému držení na suché vodorovné větvi:

Sedávali tam den co den, zdálo se, že sbírají odvahu.

Dospělé dravce jako by posedla horečka při snaze pomáhat potomkům v tom důležitém okamžiku přípravy na let.

Jedno ráno, když manželé pojídali snídaní na verandě, náhle zaslechli celý chór typických výkřiků orla jasnohlasého, z nichž se dal vycítit triumf. David vzal Debru za ruku a sešli po schůdcích ven. Tam vzhlédl, a hned spatřil čtyři temné obrysy s rozprostřenými mohutnými křídly, kontrastujícími s jasně modrou oblohou. I jeho duch se rozjásal v téhle chvíli úspěchu. Rodina opeřenců stoupala v rozsáhlých okruzích, až se přeměnila v malé tečky a zmizela kamsi k podzimmu příbytku kdesi u Zambezi, dobrých tisíc kilometrů dál na sever.

Přesto během posledních dnů došlo k nemilé události, která je zalila smutkem. Vyrázili totiž pár kilometrů za linii kopců, k úzké pláni, na níž se tyčila skupina vzrostlých mahagonových stromů.

Pár orlů bojovných si vybral nejvyšší korunu pro své hnízdečko lásky. Ona vypadala skutečně nádherně, on však už překonal životní vrchol. Začali se stavbou v rozsoše, ale práci jim narušoval osamělý orel, velký mladý pták, pyšný,

divoký a nenasytý David si všiml, jak nalétává na hranice teritoria usedlého páru, přesto se vyhýbal obsazenému vzdušnému prostoru. Většinou vysedával na stromech v kopcích, odkud přehlížel celou pláň a získával sebedůvěru ke konfrontaci, kterou rozhodně plánoval.

Příznaky schylujícího se konfliktu pána na Jabulani téměř fascinovaly, palce držel samozřejmě staršímu, který předváděl bojovou výstrahu. Vykřikoval varování k potenciálnímu agresorovi z nejvyšší větve, či prováděl hlídkové lety podél hranic. Vždy se včas stočil, aby svůj prostor nepřekročil ani pírkem.

Proto se v ten den David rozhodl podívat až do těchto míst, kde si chtěl vybudovat pozorovatelnu. Rád by na fotografický materiál zachytil nejen život orlího páru v hnízdě, ale i případné soupeření obou samečů.

Zdálo se, že ne pouhou náhodou si vybrali k návštěvě právě tenhle den.

Manželé prošli sedlem mezi kopci a usadili se na nejbližším útesu, odkud se dala přehlédnout celá pláň. Tady se vydýchlí, zatímco bojiště se rozprostíralo před nimi.

Pán hnízda seděl doma, v černém obrysu dravce vynikala světlá hrud' a rozčepýřená chocholka na hlavě.

David zrakem prohledával nejbližší skalní výčnělky, ale po soupeři nikde ani vidu, ani slechu, proto odložil dalekohled a povídal si s Debrou.

Náhle jeho pozornost upoutalo chování orla v hnízdě.

Právě prudce vyletěl vzhůru, pařáty tlačil dopředu a z celého postroje se dal vycítit stav nouze - dokonce použil i zvláštní styl stoupání.

Při dosahování větší výšky se jim dostal až nad hlavy, takže se dala jasně spatřit krutá křivka zobáku i černé tečky, dekorující královský hermelín na hrudi.

Právě nad nimi zahlekal, vydal zřejmě bojový signál.

David se bleskově otočil a jako ostřílený pilot propátrával zrakem oblohu i mráčky. Náhle nepřítele objevil!

Mladší konkurent si vybral svou chvíli s perfektním odhadem, snad i z pohledu zkušeností, získaných lety tréninku.

Vznášel se hodně vysoko ve slunci coby jasně viditelný a opravdu vyzývavý vetřelec. Jako by vybízel starého vládce k vystoupení až k němu. Davidovi až naskočila husí kůže, když se soucitem pozoroval obránce, stoupajícího rozvázným máváním obřích křídel.

Rychle a téměř bez dechu popisoval manželce situaci, ona ho chytila za ruku, poněvadž soucítila s původním obyvatel.

„Povídej dál!“

Mladší se vznášel ve vyčkávajících liniích, nacyloval hlavu, aby mohl pozorovat protivníkov výstup.

„Teď padá střemhlav!“ vyhrkl bývalý pilot, když stíhač začal přes křídlo pád dolů.

„Slyším ho,“ špitla Debra. Svistot křídel se nesl jasně vzduchem, připomínal zvuk ohně postupujícího buší.

„Uhní doleva! Dělej! FOFREM!“ David si náhle uvědomil, že diriguje starého orla, jako by šlo o jeho vlastní dvojku.

Sevřel ruku manželky, až zamrkala. Starý orel snad radu zaslechl, protože stáhl křídla a vychýlil se z trasy útočícího nepřítele. Jen jednou se pootočil, takže rival ho minul; s pařáty marně se svírajícími ve vzduchu - dosaženou rychlostí svištěl k zemi.

Napadený orel se vymanil z akrobatického manévru, opět se stočil a hnál se za vyzývatelem. Coby veterán vzdušných soubojů mohl využít získané zkušenosti ve svůj prospěch.

„Chyť ho!“ ječel David. „Dřív než se ti stočí! Teď!“

Vetřelec se snažil vyhýbat vrcholům stromů i svištěcí smrti v zádech. Křídly se snažil zpomalit pád, zoufale se snažil vyhnout smrtící hrozbě nepřítele. V téhle chvíli byl velice zranitelný! Starý vládce jen vysunul špičaté drápy a bez jakéhokoliv zmírnění udeřil soka v kritickém okamžiku manévru.

Zvuk nárazu jasně zaslechl pozorovatelé na kopci,

David ještě zahlédl obláček perí, připomínající mrak při výbuchu. Černý odstín per pocházel z křídel, bílý z náprsenky. Společně zaseklá dvojice se řítila prostorem a převalovala se, jedno křídlo se křížilo s druhým. Pera neustále odletovala z propojených těl, vznášela se ve vzduchu jako chmýří bodláků při lehké bríze.

Nepolevili ve smrtelném objetí, takže společně udeřili do koruny obřího stromu. Propadli se o několik pater větví, než zůstali viset, podobní neforemnému balíku rozčuchaného perí, v jedné vidlici.

Mladý Morgan vedl manželku přes rozeklaný terén, hnali se z kopce dolů, prodírali se trávou.

„Vidíš je?“ vyzvíдалa Debra s úzkostí v hlasu. David opět použil dalekohled, aby se podíval na zápasící pár.

„Jsou v pasti,“ vysvětloval. „Starý borec má drápy hluboko zaseklé do zad soupeře. Není schopný si je uvolnit, přitom visí na větví.“ Zoufalý nářek vzteku i mučivé agonie se odrážel od kopců, samice plná strachu se mezitím vznášela nad lesíkem.

„Ten mladý umírá,“ informoval David ženu o dalším dění, které pozoroval dalekohledem. Viděl jasně, jak karminové kapky stékají z otevřeného žlutého zobáku, odkud padaly na sněhobílou náprsenku jako rubíny umírajícího krále.

„A náš starý pán...“ Debra naslouchala vzdálenému nářku, tvář stočenou vzhůru, v očích starost.

„Bohužel pařáty neuvolní, protože se svírají automaticky při dotyku, takže se nezdvihne. Zahyne taky!“

„Nemůžeš něco udělat?“ cloumala manželovi paži.

„Nemůžeš mu pomoci?“

Velice jemně jí vysvětloval, že oba ptáci se zasekli ve výšce dobrých třiceti metrů od země. Přitom mahagonový strom dorůstá do výše až šedesáti metrů s průměrem kmenu i pěti metrů. Navíc je zespoda hladký a bez větví, až do prvních patnácti metrů výšky. Trvalo by několik dní, než by se k nim dostal, což už by bylo pozdě.

„Dokonce i kdybych nějaký způsob našel, drahoušku, jde o dvě divoká stvoření - nebezpečná a nelítostná.“

Navíc jejich drápy i zobáky jsou ostré natolik, že vyklovnou oko z hlavy či roztrhnou maso až na kost - příroda nemá ráda vměšování do svých záležitostí!“

„Není tedy žádná možnost mu pomoci?“ prosila.

„Ano,“ tiše přitakal. „Můžeme sem přijít ráno a podívat se, zda se náhodou neosvobodil. Vezmeme s sebou ale pušku pro případ, že se mu to nepodaří...“

Už během svítání oba dorazili pod strom poskytující červené mahagonové dřevo. Mladý orel tam visel bez života, starý se však stále hýbal, drápy zaťaté do zdechliny soupeře.

Slábl, umíral, ale vztek z očí stále šlehal žlutými plameny.

Zaslechl hlasy, takže vystrčil chocholovou hlavu, otevřel zobák a vydal poslední výstražný výkřik.

Mladý Morgan nabil dvojhlavňovou brokovnici, přitom pohlížel na lapeného dravce. Nejsi sám, kamaráde, pomyslel si v duchu.

Opřel si pažbu do ramene a dvěma ranami ho zbavil trápení.

Nechali ho tam v roztrhaném chumáči peří, z něhož pomalu skapávala krev. David měl dojem, že tímhle výstřelem zničil i část sebe samého, takže stín smutného skutku jako by zahalil jas následujících dnů.

Zbytek času uběhl až moc rychle, když nadešel poslední den, kdy společně s manželkou podnikli poslední kontrolu celého

Jabulani. Navštívili svá speciální místa, našli různá stáda i typické představitele známých zvířat - jako by se loučili se starými přáteli. Večer se usadili mezi žluté kapinice vedle jezírka, seděli tam, dokud slunce nezapadlo v nádherné purpurové a temně růžové show.

Potom se jim kolem uší rozezvučeli komáři, proto se raději vrátili domů.

Sbalili si věci, aby se připravili na časný ranní odlet.

Pak si sedli k ohni, kde si opět opekli maso a popili šampaňské. Víno jim vylepšilo náladu, takže se společně smáli na tom malém ostrůvku světla plamenů, vyzdvihnutém z rozlehlého oceánu africké noci. Mladý Morgan však navíc ještě z ozvěny smíchu, která mu snad sdělovala konec blažené spokojenosti, vnímal definitivnost cosi mělo končit, cosi nového začít...

Když se ráno zdvihli z přistávacího pruhu, ještě dvakrát

David zakroužil nad Místem radosti, než pomalu vystoupal na letovou hladinu. Jezírka se leskla jako kov zbraně mezi kopci, když je nízko položené slunce ozářilo.

Krajina se štědře třpytila několikerým odstínem zelené, tolik rozdílné od vegetace na severní polokouli.

Služebnictvo stálo na dvorku. Všichni si stínili oči a mávali, jejich dlouhé a úzké stíny pokrývaly hrbolatou zem.

Pak pilot nasadil daný kurz.

„Kapské Město, připrav se na nás!“ zahlekal. Debra se usmívala, v tichosti mu položila ruku na koleno v teplém a podpůrném dotyku.

Opět se ubytovali v apartmá hotelu Mount Nelson, kde dávali přednost starobylé eleganci a prostorným zahradám s palmami před moderními tabulemi skla a betonu dole v centru.

Dva dny čekali na Brigův přilet, takže David, už nezvyklý na lidskou tlačnici, okamžitě zaregistroval několik zvědavých pohledů i soucitných poznámek.

Žaludek se mu nechutí stáhl.

Druhý den generál dorazil. Zaťukal u nich na dveře, vstoupil agresivním a rozhodným krokem. Zůstal štíhlý, drsný a opálený, přesně jak si ho David pamatoval. Když se otec s dcerou objal, obrátil se pak k němu. Zeť mu stiskl snad sluncem vysušenou ruku. Navíc se mu zdálo, že i tchán na něj pohlíží s novým propočtem v těch divokých očích bojovníka.

Zatímco se Debra koupala a strojila na večer, vzal její otec mladého Morgana do svého pokoje. Tam nalil whisky, aniž by se ptal. Podal mladíkovi sklenici, a hned přešel k informacím ohledně zorganizovaného postupu.

„Friedman už čeká v hale u recepcie. Představím ho dceři a nechám je, ať si popovídají. Při večeři ho usadím hned vedle ní. Tím získáme pádný důvod k přesvědčení Debry, aby povolila pozdější prohlídku...“

„Než půjdeme do dalších podrobností, pane,“ přerušil ho zeť,

„chtěl bych se jen ujistit, zda za žádných okolností nikdo nenaznačí možnost návratu zraku!“

„Velice správně.“

„Míním tím celý proces! Dokonce i když doktor Friedman rozhodne o nutnosti chirurgického zákroku, musí se najít jiný důvod, než řečený...“

„Podle mého je tohle nemožné!“ odsekl vztekla Brig.

„Pokud se dostaneme až tak daleko, musí být má dcera informovaná! Nebylo by vůči ní čestné...“

Teď se zase začal vztekat David, i když ztuhlá maska obličeje se nepohnula. Jen otvor úst bez rtů zbělel, modré oči sršely hněvem.

„Nechte mě rozhodnout, co je čestné! Já ji znám víc než vy, chápu veškeré její pocity a vím, co si myslí. Pokud jí nabídnete možnost k prohlédnutí ze tmy, vrhnete dceru do stejného dilematu, v němž se zmítám od doby, kdy mě tohle napadlo. Chtěl bych ji proto trápení ušetřit!“

„Moc tomu nerozumím,“ brumlal generál. Nepřátelství mezi oběma muži se dalo vycítit, teď však už snad zaplňovalo celý pokoj, jako když se připravuje bouře v horký letní den.

„Potom vám tedy musím situaci osvětlit,“ sklopil David zrak, aby se nedal zmást zlobou, sršící z očí vysokého důstojníka.

„Vaše dcera a já jsme dosáhli neobvyklého stadia štěstí...“

Generál v souhlasu naklonil hlavu. „Ano, věřím tvému slovu

- ale jde o umělé stadium! Podobá se skleníku, izolovanému od okolního skutečného světa. Možná jde o snový stav...“

Mladým Morganem prostoupilo rozhořčení - vždyť tenhle člověk otfásá samotnými základy jejich manželského soužití.

Připadalo mu nechutné, pokud někdo v tomhle smyslu mluví o Debře, i když v jistém úhlu pohledu by se tenhle názor dal ospravedlnit.

„I tak můžete náš vztah hodnotit, pane. Ale pro vaši dceru i pro mě jde o skutečnost! Navíc má pro nás tohle stadium nevyčíslitelnou hodnotu!“

Brig mlčel.

„Proto vám musím po pravdě říct, jak dlouho a zoufale jsem sám se sebou zápasil, když se objevila šance pro manželku! Dokonce i potom jsem pravdu skrýval kvůli vlastnímu sobeckému pocitu štěstí...“

„Pořád to ale nedává smysl! Jak by mohl mít návrat zraku negativní dopad na tebe?“

„Jen se na mě pořádně podívejte!“ zachrčel. Generál vztekle přešel zete pohledem, očekával další náznak, ale bezvýsledně.

Nechutí zkrivený výraz ve tváři se náhle uvolnil, a vlastně poprvé zíral na tu hrůzně zdeformovanou hlavu, přímo obscénní ukázkou nelidské tělesné formy.

Najednou mu svítilo, poněvadž pronikl do myšlení druhé osoby, zatímco až dosud se na vše díval jen rodičovskýmá očima.

Uhnul pohledem a raději upil whisky.

„Kdybych jí mohl vrátit zrak, udělal bych to! I když pro mě jde o velice drahý dar, přesto musí zákrok podstoupit.“

Hlas se Davidovi třásl. „Dokonce věřím, že mě dostatečně miluje, aby vše překonala, pokud se tahle šance vyskytne.“

Proto nechci, aby se trápila možností výběru.“

Tchán pozdvihl sklenku, najeden lok ji vyprázdnil.

„Jak si přeješ,“ odsouhlasil, i když možná kvůli whisky tón jeho hlasu zazněl chraplavě. Následek rozbouřených emocí u něj zeť nepředpokládal ani omylem.

„Děkuju vám, pane.“ Mladý Morgan odložil drink, aniž by z něj upil. „Pokud mě omluvíte, rád bych se připravil na večeri.“ Zamířil ke dveřím.

„Davide!“ ozvalo se naléhavě, až se mladík otočil. Zlatý zub opět zářil v hustém kníru, když se generál snažil nasadit poněkud neobvyklý, a navíc i stydlivý úsměv pochvalného typu.

„Ty to zvládneš!“ povzbudil ho rozpačitě.

Banket se konal ve slavnostním sálu hotelu Heerengracht.

Když manželé Morganovi stoupali vzhůru v kabině výtahu,

Debra vycítila Davidovo rozpoložení a sevřela mu ruku.

„Dnes večer stůj při mně!“ mumlala. „Budu tě potřebovat!“

Dobře tušil, že ho chce rozptýlit a byl jí za to vděčný.

Zcela jasně chápal, že se stanou morbidní ukázkou před tolika lidmi, i když většina hostů musela být na jejich účast připravená. Přesto jdou vstříc utrpení!

Naklonil se a tváří jí přešel po líci. Hebké vlasy temně zářily v nádherném lesku, slunce jí obarvilo tvář do zlatova.

Oblékla si jednoduché zelené společenské šaty, spadající v prostých liniích až na zem. Levá paže a rameno zůstaly odhalené, sametová pleť jiskřila zvláštním odstínem, čímž ještě podtrhovala celkovývjem.

Make-upu použila co nejméně, jen lehce se dotkla rtů, takže klidný výraz v očích zvýrazňoval prostou graciéznost, když mu kráčela po boku. Tím dodávala manželovi právě tu nutnou dávku odvahy, kterou potřeboval při vstupu do zaplněného sálu.

Šlo skutečně o setkání na úrovni, kde se pohybovali muži v černých oblecích s ženami v bohatě nabíraných hedvábných róbach doplněných šperky Ze všech vyzařovala moc i bohatství - přesto Brig mezi nimi vynikal, dokonce i v civilním obleku, štíhlý a drsný, na rozdíl od buclatých protějšků. Připomínal bystrého jestřába v hejnu bažantů.

Hned k nim přiváděl doktora a zcela nenuceně ho představoval.

Reuben Friedman vypadal docela statně i přes menší postavu, ovšem velká hlava neodpovídala proporcím.

Davidovi se však hned zalíbil jeho jasný pohled, neustále usměvavá tvář a pevný stisk ruky při seznamování. Debra byl též sympatický, obzvlášť když se mohla soustředit jen na tón jeho hlasu, coby příjemnou ukázkou osobnosti.

Když zamířili k tabuli, chtěla po Davidovi přesný popis dotyčného doktora. Musela se smát, když slyšela odpověď.

„No, připomíná mi trochu medvídko koalu,“ upřesnil.

Potom si spokojeně povídali, než se začal podávat předkrm.

Lékařova manželka, štíhlá žena s kostěnými brýlemi, nijak moc krásná, se k nim chovala velice přátelsky a velmi rychle se zapojila do konverzace. Náhle mladý Morgan zaslechl otázku.

„Nepřišli byste k nám zítra na oběd? Ovšem pokud vydržíte útok tlupy ječících dětí.“

„Obvykle nenavštěvujeme...“, spolkla Debra výmluvu, ale v tónu hlasu manžel zaregistroval váhání. Však se hned k němu otáčela.

„Nedalo by se nějak vyhovět?“ Samozřejmě, odsouhlasil hned a společně se lehce rozesmáli jako staří přátelé. David však poté ztichl a stáhl se, věděl dobře, že jde o kamufláž -

navíc ho náhle začala obtěžovat hlučná vlna lidských hlasů i rachocení příborů. Stýskalo se mu po nočním tichu bosveddu, po osamění, které však nebylo izolací s milovanou Debrou po boku.

Když pořadatel banketu vstal a představil mluvčího, mladý Morgan pocítil úlevu při pomyslení na blížící se konec prožívaného utrpení. Brzo už s manželkou zmizí, aby se skryl před zvědavýma a vševědoucíma očima.

Uvítací proslov proběhl hladce a v profesionálním duchu, žerty vzbudily smích - scházela jen poutavá náplň.

Po pěti minutách určitě nikdo nevěděl, o čem vlastně byla úvodní řeč.

Potom vstal Brig, rozhlédl se kolem jako olympský bůh, z očí válečníka šlehalo opovržení změkčilými zbohatlíky

Oni však zcela ztichli před pohledem mohutného izraelského generála, David měl dokonce dojem, že se jim to líbí, jako

by na ně dosedl jakýsi tajuplný pocit radosti při pohledu na něj. Představoval pro ně vůdce, dodával jim hlubokou sebedůvěru, pevný bod, o který se jejich duch může opřít. Byl jedním z nich, žil však jinde!

Připadal jim jako výkladní skříň hrdosti a síly vždy ponižované židovské rasy...

I mladý Morgan si v duchu překvapeně přiznal, že ze šlachovitého starého válečníka prýští přímo všepronikající aroma hrdiny, které vyplňovalo rozlehlou místnost a dominovalo posluchačům. Zdál se nesmrtelný, neporazitelný!

Atmosféra dojala i Davida, city se v něm rozechvěly, pulz zrychlil - prostoupil jím opět pocit židovské sounáležitosti.

„... ale za všechno se musí zaplatit! Částí stanovené ceny je neustálá bdělost, neustálá pohotovost! Každý z nás je připravený v kterékoli chvíli reagovat na volání k obraně vlasti - každý z nás musí bez váhání přinést vyžadovanou odpověď! Může jít o vlastní život, či o něco velice drahého...“

Náhle si mladý Morgan uvědomil, že Brig ho ve svém proslovu přede všemi vyzdvihl. Proto se teď generál na něj díval

-

zrakem posílal povzbuzení, velebil tak nutnost použití síly a kuráže. Shromáždění však utajený vzkaz nepochopilo. Zaznamenali totiž v očích obou mužů tiché souznění, navíc mnoho z přítomných znalo hrůzná fakta: Davidovo zohavení i

Debřinu slepotu zavinil válečný konflikt!

Špatně si vyložili poznámku o oběti z úst vysokého izraelského důstojníka a sborově začali aplaudovat.

Všechny zachvátilo nadšení, vstávali od tabule, tleskání rostlo, přecházelo v hřmění. Lidé zírali na hostující pár, všechny hlavy se otáčely k nim. Židle skřípěly; když je horlivci odsunovali, tváře se usmívaly, ovace neustávaly, dokud nezaplnily celý slavnostní sál.

Debra si nebyla jistá, k čemu došlo, dokud nepocítila manželovo sevření ruky a nezaslechla jeho hlas.

„Honem, musíme odtud vypadnout - všichni na nás zírají!“

Vnímala Davidovo rozechvění i hloubku tísně každým dotekem.

„Pojď, mizíme!“ Vstala na jeho naléhání, srdce jí bolestným soucitem s mužem naříkalo. Následovala ho, zatímco vlna potlesku je zalévala, podobná úderům nepřítelů do bezbranné oběti.

I když dorazili do útočiště vlastního apartmá, přesto se mladý Morgan stále třásl jako nemocný, zasažený horečkou.

„Ten bastard!“ syčel, když si naléval whisky a hrdlo láhve cinkalo o okraj křišťálové sklenky. „Ten krutý bastard-proč nám tohle udělal?“

„Davey,“ snažila se ho uklidnit. „On nás přece nechtěl zranit - vím, že to myslel dobře! Mám dojem, že šlo o pokus naznačit, jak je na tebe hrdý...“

Davidův instinkt velel k úprku, k návratu do klidu a míru, do Místa radosti... Pokušení vyzvat manželku k útěku bylo velké- jasně chápal, že se k němu okamžitě přidá!

Proto s ním musel zápasit, jako by šlo o soupeře z masa a krve...

Nahořklý drink chutnal kouřem. Nenabízela mu cestu k úniku, proto ho nechal stát na pultu baru a otočil se k Debře.

„Ano,“ šeptala mu do rtů. „Ano, můj drahoušku!“ Sálala z ní pýcha ženy i nespoutaná radost z možnosti stát se mu oázou úlevy. Jako vždy se k němu připojila při vznášení se nad bouří, kdy použila divoká křídla lásky k vystoupení obou do té nejzávažnější výše! Teprve potom společně padali do zářivého bezpečí...

David se probudil ještě v noci, když spala. Svit stříbritého měsíce pronikal oknem a ozařoval její tvář, takže se opět mohl na ni zahledět. Po chvíli se mu ale osvětlení zdálo nedostatečné, a tak natáhl ruku, aby nahmatal vypínač lampičky.

Zavrtěla sebou, snad se i na chvíli probrala. Vzdychla, ochable si odsunula vlasy z očí. Davida poprvé sevřel ledový chlad blížící se ztráty! Jelikož se ani nepohnul, tušil, co ji nade vši pochybnost vyrušilo: světlo!

Tentokrát ho však ani milostný akt nedokázal uklidnit...

Rezidence Reubena Friedmana hlásala i jeho postavení ve světě. Tyčila se vybudovaná nad mořem, trávník dosahoval až k pláži. Vysoké temně zelené stromy obklopovaly bazén, doplněný pergolou s místem pro grilování, nazývané braai. Marion Friedmanová normálně velela hordě dětí, nyní však skupina prořídla, právě z důvodu návštěvy Pravděpodobně zmizely někde na farmu, takže jí zůstaly jen dvě nejmladší.

Potomci příběhli a s posvátnou bázní si několik minut nezvyklého hosta prohlíželi. Matka je však ostře okřikla, takže radši zmizeli k bazénu, kde se okamžitě naložili do vody a zabavili hrou.

Brig měl další přednášku, takže tu zůstali jen čtyři dospělí. Spokojeně si tu odpočívali. Možná samotná skutečnost, že Reuben je chirurg, manžele Morganovy uklidňovala. Debra se dokonce o tom zmínila, když se konverzace stočila k jejímu zranění.

V té chvíli lékař zahájil ofenzívu.

„Nevadí vám o tom mluvit?“

„Kdepak, s vámi vůbec ne! Přece není naprosto žádný problém odhalit své nitro doktorovi.“

„Tohle bych vám neradila, má drahá,“ varovala ji Marion.

„Rozhodně ne před mým manželem-podívejte se na mě, už mi zplodil šest dětí!“ Rozesmáli se.

Ruby už brzo ráno vyrazil na lov a vydoloval půl tuctu velkých langust, skrytých v křišťálové vodě malé zátoky plné mořských řas. Naparoval se, že tam má své soukromé rybářské území.

Pochoutku obalil čerstvě natrhanými šlahouny z vegetace oceánu a dusil ji na žhavém uhlí, dokud nezčervenala do šarlatového odstínu. Masičko zbělelo jako mléko, nádherně šťavnaté, když rozlomil krunýř.

„Teď musíte odpřisáhnout, že jde o nejchutnějšího pularda, jakého jste kdy viděli...“, jásal a pozdvihl rozpitvaného koryše. „Jste svědkové, že má dvě nohy a peří!“

Mladý Morgan přiznal, že nikdy podobnou drůbež neochutnal, každé sousto zapíjel suchým Kapským ryzlinkem.

Nemohl se delikatesy nabažit. Společně s Debrou si debužirovali, přátelská atmosféra každého zklidnila, takže

Reuben se odhodlal k prvnímu kroku.

Nahnul se, aby paní Morganové doplnil sklenku, když se náhle zarazil.

„Kolik času už uplynulo od kontroly vašeho zraku, drahá

Debro?“ Jemněji uchopil za bradu a potlačil vzhůru, aby se mohl podívat přímo do očí. Davidovy napjaté nervy doslova drnčely, hbitě se tedy přisunul blíž a sledoval probíhající konzultaci.

„Naposledy v Izraeli - mám dojem, že jsem byla na rentgenu tenkrát v nemocnici.“

„A co bolení hlavy?“ ptal se Ruby dál. Pacientka přikývla.

Bert jen zamručel, pak uvolnil sevření brady.

„Asi mě všichni utlučou, že zase biju na poplach! Já mám však osobně dojem, že v tomhle případě by mělo docházet k pravidelným prohlídkám. Dva roky je totiž příliš dlouhá doba, obzvlášť, když máte cizí těleso zaseklé uvnitř lebky...“

„Tohle mě nikdy nenapadlo,“ lehce se zachmuřila Debra.

Zdvihla ruku, aby se dotkla jizvy na spánku.

V Davidovi se ozvalo špatné svědomí, když se aktivně připojil ke spiknutí.

„Lékařské vyšetření ti nijak neublíží, miláčku! Proč by tě právě pan doktor nemohl prohlédnout, když už jsme tady Bůhví kdy se nám podobná možnost příště naskytne...“

„Ach, Davey...“ vzdychla nevidomá dívka. „Já přece vím, jak moc se těšíš na návrat domů - zrovna tak jako já!“

„Další den nebo dva tady přece zvládneme. Navíc, když jsme se dotkli tohoto ošidného tématu, budeme pak nad tím ještě zbytečně spekulovat.“

Debra otočila hlavu k lékaři. „Jak dlouho by prohlídka trvala?“

„Den nám stačí. Pustím se do vás dopoledne, odpoledne uděláme rentgenové snímky“

„A kdy by k vám mohla přijít?“ sípal spojenec. Hlas ho málem zradil, vždyť dobře znal datum konzultace, určené již před pěti týdny.

„Žádný problém, klidně ji vsunu mezi své pacienty třeba už zítra, i když budu muset udělat malou rošádu.

Váš případ je totiž speciální!“

Mladý Morgan chytil manželku za ruku. „Souhlasíš, miláčku?“

„Ano, Davey,“ vydechla.

Ordinace doktora Friedmana se nacházela v budově Medical

Centre, trčící se nad přístavem a shlízející přes hladinu

Stolové zátoky na vlny Atlantského oceánu.

Hřbety živlu bíle pěnily a vodní tříšť zahalovala dobrých deset kilometrů vzdálené pobřeží zátoky šedivým oblakem, připomínajícím kouř.

Místnosti dekorovala pečlivost a vkus: dva originály krajinek vytvořil slavný jihoafrický malíř J. H. Pierneef, kvalitu doplňovaly pravé perské koberce. Dokonce i recepční připomínala hostesku z časopisu Playboy, scházely jí jen králíčí ouška a ocásek. Zdálo se nad slunce jasnější, že si chirurg užívá dobrých stránek života.

Sestřička je sice očekávala, přesto nemohla potlačit rozšíření očí i náhlé zblednutí ve tváři při spatření člověka s tak zohyzděným obličejem.

„Doktor Friedman vás očekává, pane a paní Morganovi. Oba můžete vstoupit do jeho kanceláře, prosím.“

Reuben Friedman vypadal jinak, když tu nepobíhal v plavkách.

Přesto je nadšeně vítal, Debru vzal za ruku.

„Měl by tu David s námi zůstat?“ ptal se v hraném spiklenectví.

„Ano,“ odpověděla.

Po obvyklém probrání veškerých lékařských záznamů se zdál doktor spokojený, teprve potom s ním přešli do ordinace.

Křeslo mladému Morganovi připomnělo návštěvu u zubaře.

Expert si tam pacientku usadil, potom ji spustil do vodorovné polohy. Pod ostrým světlem zkoumal zornice.

„Nádherně zdravé oči,“ vynesl konečně diagnózu.

„A též krásné, co říkáte, Davide?“

„K zulíbání,“ odsouhlasil manžel. Lékař si opět Debru pozdvihl do sedící polohy, načež jí připevnil elektrody k pažím.

Poté pacientku přisunul k velice složitému elektronickému přístroji.

„Elektroencefalograf,“ odhadl David. Expert se však jen uchechl a zavrtěl hlavou.

„Kdepak, tohle je můj vlastní malý vynález. Jsem na něj pyšný, protože ve skutečnosti jde o variantu starodávného detektoru lži.“

„Opět přichází otázkové údobí?“ lomila rukama Debra.

„Kdepak, jen na vás bleskne světlem a hned odpozorujeme případné podvědomé reakce.“

„Tohle už známe, ne?“ bránila se pacientka, tón hlasu se přiosťlil.

„Asi ano - jde však o pouhou rutinní záležitost,“ uklidňoval ji doktor. Pak se otočil k Davidovi: „Prosím, stoupněte si trochu dál. Světlo je oslňující, ale nechci vám nasazovat brýle proti slunci.“

Mladý Morgan couvl, zatímco chirurg upravoval přístroj. Role milimetrového papíru se začala odvíjet, záznamový hrot okamžitě započal rýsovat pravidelně zakřivenou čáru. Na vedlejší obrazovce pohybující se zelený bod opakoval rytmus a nechával za sebou hasnoucí stopu, čímž připomínal chvost komety. Bývalému armádnímu pilotovi pohled připomněl obrazovku radiolokátoru na přístrojovém panelu jeho milované Mirage

F-1.

Lékař v ordinaci zhasl, v místnosti zavládla tma s výjimkou pulzující zelené.

„Jste připravená, Debro? Dívejte se přímo před sebe, prosím, oči otevřené...“

Náhle záblesk modrého světla zaplnil místnost. David okamžitě zaznamenal vybočení zeleného bodu z obvyklé trasy, na chvíli zareagoval ztřeštěně, než se usadil zpátky v původním rytmu. Manželka oslepující záři zaznamenala, ačkoliv to netušila. Světlo totiž zaregistroval mozek a stroj zachytil instinktivní reakci.

Hra se světlem pokračovala dalších dvacet minut, Reuben pokaždé měnil intenzitu zdroje i vlnovou délku.

Nakonec rozsvítil světla, výsledek prohlídky ho pravděpodobně uspokojil.

„Tak co?“ vyzvídala Debra. „Prošla jsem testem?“

„Už nic dalšího od vás nechci,“ konstatoval lékař.

„Všechno jste zvládla parádně, navíc máme všechno v mezích norem“

„Už můžu jít?“

„Davide, zaskočte si na oběd, ale odpoledne vás chci mít na rentgenu! Mám dojem, že máte domluvený termín na půl třetí - radši to však překontrolujte u sestry „

Reuben velice lehce oddálil jakýkoliv pokus manžela pacientky, dostat se k němu o samotě. „Budu vás informovat, jakmile se mi dostanou do ruky rentgenové snímky.

Tady máte adresu místa, kam odpoledne zaskočíte.“

Naškrábal téměř nečitelné klikyháky na kus papíru a předal ho Davidovi.

„Stavte se u mě zítra v deset ráno, ale sám!“

Mladý Morgan přikývl, pak uchopil Debru za ruku.

Chvilí zíral na doktora, snažil se mu vyčíst z tváře nějaký náznak. On však jen pokrčil rameny a protočil panenky v komickém gestu nejistoty.

Brig se k nim připojil na oběd v jejich apartmá hotelu

Mount Nelson, poněvadž David stále nedokázal potlačit nervózní zneklidnění na veřejnosti. Generál skutečně v utajeném nitru odhalil prameny šarmu, jako by vycítil nutnost podání pomocné ruky Mladí manželé se díky jeho pozornosti mohli uvolněně smát nad příběhy z Debrina dětství i nad rozličnými zážitky z prvních dnů po opuštění Ameriky. Proto mu byl zeť velice vděčný za překonání časové bariéry, takže nakonec musel pobízet

Debru ke spěchu.

„Použijí na vás dvě různé techniky, má drahá...“ Mladý

Morgan se nestačil divit, proč každý muž přes čtyřicetku se chová k manželce jako ke dvanáctiletému dítěti.

„Napřed uděláme soubor pěti záběrů, jimž jsme dali přídomek policejní: zepředu, zezadu, ze stran a seshora...“

Červenolící rentgenolog se šedivými vlasy, rozložitými rameny a mohutnými tlapami připomínal profesionálního zápasníka. „Dokonce po vás ani nebudeme chtít, abyste se svlékla...“, uchechtl se. David však měl dojem, že v hlase odborníka zaregistroval lítost. „Potom budeme strašně chytří a vezmeme si na paškál vnitřek lebky v pohyblivém snímku, čemuž říkáme tomografie. To už vám ale budeme muset hlavu upevnit, aby se ani nepohnula.

Kamera bude postupovat po kružnici vzhledem k bodu, kde leží náš problém. Však my uvidíme, co se děje v té vaší krásné hlavince...“

„Jen pevně doufám, že vás mé intimnosti nebudou šokovat, doktore!“ snažila se zlehčit situaci Debra. Lékař na chvíli strnul, potom se vesele rozesmál. Později David zaslechl, jak s gustem humornou scénku opakuje sestře.

Nešlo o jednoduché procedury, takže při návratu zpátky do hotelu se manželka k němu přivinula. „Už se těším domů, Davey! Vyrazíme hned, jak to půjde?“

„Hned, jak to půjde!“ odsouhlasil.

Mladý Morgan netoužil po doprovodu při návštěvě doktora

Friedmana. Tchán však trval na svém! Druhý den tak poprvé v životě David zalhal manželce, když tvrdil, že se musí sejít s lidmi od Morgan Group. Nechal ji tedy v zelenavých bikinách u hotelového bazénu, dohněda opálenou, štíhlou a vzrušující ve slunečním světle.

Reuben Friedman se choval bryskně a věcně. Oba návštěvníky si usadil ke stolu, aby hbitě přešel k jádru věci.

„Pánové, začal. „Máme tady problém, skutečně obrovský!“

Teď vám ukážu rentgenové snímky, abych potvrdil svá slova...“

otočil se k prohlížeči tabuli a prosvítil negativy.

„Vpravo mám originální záběry od doktora Edelmana z

Jeruzaléma. Na nich jasně vidíte střepinu granátu.“

Snímek prozrazoval zcela jasně menší trojúhelníkový kovový úlomek, spočívající v oblaku kostní struktury.

„A zde můžete vidět trasu zrakových nervů a tady je chiazma, kde porušení i rozdrčení kosti je naprosto evidentní.

Původní diagnóza kolegy Edelmana, založená na těchto rentgenových snímcích společně s potvrzením neschopnosti rozlišit světlo či tvar, byla jasně potvrzená.

Zrakový nerv je přetřátý, tím veškeré úvahy skončily!“

Potom přenesl pozornost na nejnovější záběry.

„Zde máme další soubor záběrů ze včerejška.

Zřetelně se tu dá odpozorovat střepina už usazená, dokonce encystovaná...“ Dřívější jasná kontura se nyní rozplizla, kost ji totiž zaobalila. „To je dobré, klidně jsme mohli podobný postup předpokládat. Ale tady, v kanálku chiazmatu, se dá objevit růst čehosi, což nám dává prostor k celé řadě interpretací. Může jít o jizvu, či zarostlý úlomek kosti nebo jakýkoliv benigní či maligní nádor.“

Pak chirurg nasadil další soubor negativů.

„A nakonec tady vidíte výsledek hloubkového snímkování.

Tomografická technika nám pomáhá určit původ daného výrůstku.

Dokonce nám snad i potvrdila tvar kostního kanálku chiazmatu, s výjimkou tady...“ doktor se dotkl drobného

půlkulatého zářezu v horní části výčnělku, „... v tomto malém bodě probíhá nerv skrz hlavní osu lebky a stáčí se vzhůru ve tvaru invertovaného velkého písmene U.

Proto je možné, že v téhle chvíli se díváme na nejdůležitější nález z celé naší prohlídky...”

Reuben Friedman zhasl světelnou tabuli.

„Nerozumím tomu,“ ostře zareagoval Brig. Neraď se nechával omračovat speciálními výrazy civilních expertů.

„Samozřejmě že ne,“ lehce přešel námitku lékař. „Já jen připravuji kulisu k následujícímu vysvětlení.“ Otočil se zády ke stolu, chování se změnilo. Už nebyl obyčejným vypravěčem, ale vedl odbornou přednášku svou autoritou.

„Nyní, podle mého soudu, neexistuje žádná pochybnost o obnovení jistých funkcí zbytků zrakového nervu.

Stále přenáší impulzy do mozku, protože alespoň část zůstala neporušená! Nabízí se otázka, jak dalece byl zachován původní stav, kam až se může funkčnost nervu vylepšit. Je totiž možné, že střepina granátu přesekla část nervu - poškození se dá připodobnit zničení pěti částí šestipramenného lana, či jen čtyři nebo tři prameny odpadly. Neznáme přesný počet, ale dobře víme, že jde o nevratný proces. Dobře může zůstat přesně to, co má teď:

téměř nic!“ Chirurg zmlkl. Oba muži naproti ho napjatě sledovali a netrpělivě se k němu nahýbali.

„Nyní jsem prozradil temnou stránku celé záležitosti pokud je tahle úvaha správná, potom je pacientka skutečně nevidomá a v tomhle stavu zůstane. Ovšem nám se tu rysuje i druhá strana otázky - možnost menší škody zrakového nervu, či vůbec žádné poškození, dej Bůh...”

„Proč tedy nevidí?“ vztekle vyhrkl manžel. Připadal si zmltáný slovy, vedený jako dobytek na porážku. „Přece nemohlo dojít k oběma možnostem!“

Reuben Friedman na něj pohlédl a poprvé zaregistroval za nehybnou maskou zjištěnou tvář infikovanou bolest, zaznamenal zranění v temných očích, modrých jako zakalená ocel.

„Omlouvám se, Davide! Nechal jsem se totiž unést fascinujícími fakty tohoto případu, na který jsem pohlížel z mého akademického hlediska raději než z vašeho, obávám se.

Proto se dostanu k jádru věci bez dalšího prodloužení!“

Opřel se v židli a pokračoval. „Vzpomínáte si na ten zářez v chiazmatu? Já si totiž myslím, že je to sám zrakový nerv, vyhozený z původní pozice, přiskřípnutý jako zahradní hadice úlomkem kosti. K tomu se musí připočítat i tlak kovové částice, čímž impulzy do mozku proniknout nemohou...”

„Takže údery do hlavy cosi posunuly?“ vydechl mladý Morgan.

„Ano. Tím totiž mohlo dojít k dostatečné změně v dosavadní pozici úlomků či nervů, čímž se poskytla možnost prostupu minimálního množství impulzů do mozku - jako u zaškrčené zahradní hadice se dá pohybem uvolnit menší pramínek, i když překážka stále dokáže hlavní proud zadržet.

Jakmile se však přiskřípnuté místo narovná, potom se obnoví stoprocentní funkce průchodnosti...”

Zavládlo ticho. Každý z nich si v duchu probíral dosah sdělené skutečnosti.

„Co oči,“ vyhrkl náhle otec, „jsou zdravé?“

„Přímě dokonale.“

„Jak svou teorii můžete prokázat - myslím, jaké kroky by se vedly přistě?“ potichu sondoval půdu David.

„Existuje jen jedna cesta: dostat se přímo k danému místu...”

„Operací?“ zjišťoval mladý Morgan.

„Ano.“

„Otevřením manželčiny lebky?“ Děs mu vyzařoval z očí.

„Ano,“ přitakal Reuben Friedman.

„Její hlavu...“ zasípal bývalý armádní pilot při vzpomínce na bolestivé tahy skalpelu. Viděl před sebou tu krásnou tvář zohyzenou, s mučivou bolestí ve slepých očích.

„Její obličej...“ hlas se mu zachvěl. „Ne, nedovolím vám do ní řezat! Nechci, abyste ji zničili, jako se to povedlo lékařům v mém případě...”

„Davide!“ Brigův hlas zazněl jako prásknutí bičem, takže mladík zapadl do židle.

„Chápu vaše pocity,“ jemně reagoval doktor v jasném kontrastu s generálovou tvrdostí. „Ale my se dostaneme dovnitř z místa za linii vlasů, takže nedojde k žádnému zohavení. Jizvu zakryjí vlasy, až dorostou, délka řezu však nebude nijak velká...”

„Nechci, aby se trápila ještě víc!“ Mladý Morgan se snažil hlas ovládnout, i když přitom polykal. „Protrpěla už dost, copak to nechápete...”

„Přece řešíme návrat zraku mé dceři!“ vnořil se do debaty generál. Z tvrdého tónu v hlasu čísel chlad.

„Menší bolest je zanedbatelnou cenou při porovnání s návratem zraku!“

„Bolesti bude skutečně jen málo, Davide. Určitě méně než při operaci slepého střeva,“ ujišťoval ho lékař. Všichni opět ztichli, dva starší muži sledovali mladšího, zmítajícího se v mučivé agonii těžkého rozhodování.

„Jaké má šance?“ David zoufale hledal pomoc, aby se i rozhodnutí objevilo samo, aby nezůstalo jen na něm samotném.

„Těžko upřesnit...“ potřásl chirurg hlavou.

„Bože můj, jak můžu posoudit situaci, když neznám možné výsledky?“ zanařikal zdrcený manžel.

„Tak dobře, nastíním případná zakončení operace:

Pouhá možnost - upozorňuji, ne pravděpodobnost - že může získat zpět hodnotnou část zraku.“ Doktor pečlivě vážil slova. „Existuje i vzdálenější možnost návratu přiměřeného vidění, či téměř celé vize...”

„Ano, takhle by mohly vypadat pozitivní výsledky,“

odsouhlasil mladý Morgan. „K čemu nejhoršímu však může dojít?“

„Pokud nenastane žádná změna - veškeré úsilí i nepříjemné prožitky spojené s bolestí budou obětovány marně; přijdou vniveč...”

Mladík vyskočil ze židle, přešel k oknu. Díval se na obrovskou masu vod Stolového zálivu, kde kotvily obří tankery, zatímco v dáli se tyčil Tygerberg v kouřové modři jasného nebe.

„Však dobře víš, Davide, jak musí tvé rozhodnutí vypadat!“

Brig postupoval tvrdě, tlačil ho do kouta, nedovolil mu únik a posílal ho přímo do náruče osudu.

„Souhlasím tedy,“ vzdal nakonec mladík marný boj a otočil se k přítomným tvářím. „Mám však jedinou podmínku, na které musím trvat! Dobře se nesmí sdělit pravý důvod operace...“

Reuben Friedman zavrtěl hlavou. „O tom vědět musí!“

Knír vysokého důstojníka se výhrůžně vztyčil. „Proč ne?“

Proč nechceš, aby se dozvěděla o případné životní změně?“

„Vy dobře víte, proč!“ odsekl mladý Morgan, aniž by na generála pohlédl.

„A jak byste ji sem dostal, pokud jí nevysvětlíte důvod?“

chtěl vědět chirurg.

„Trápily ji přece bolesti hlavy, takže se stačí zmínit o výrůstku, který jste objevil - je zapotřebí ho odstranit!

Tohle je snad pravdivé, nebo ne?“

„Ne!“ doktor rozhodl rukama. „Nemohu v žádném případě pacientku podvádět...“

„Potom se úkolu zcela jistě zhostím já!“ pronesl suverénně

David pevným hlasem, už zcela klidně. „Zároveň ji též sdělím výsledek po operaci: ať dobrý či špatný! Jen já

Dobře oznámím tu novinu - chápete? Schválíme si tenhle bod?“

Po chvíli lékař i otec přikýkli, mumlavě odsouhlasili vyslechnuté podmínky.

MLADÝ MORGAN nechal v hotelové kuchyni připravit košík pro piknik, v baru jim poskytli chladicí tašku se dvěma lahvešmi šampaňského.

Bývalý vojenský pilot toužil po výškách a neomezeném prostoru, zároveň však potřeboval soustředit veškerou svou pozornost k manželce. Proto se neochotně vzdal myšlenky na let s ní, proto použil mnohem příhodnější nabídku lanové dráhy dopravující turisty na vrchol skalní plošiny Stolové hory. Od horní stanice využil vyšlapanou stezku a ruku v ruce s milovanou ženou se dostali až k osamělému místu.

Uvelebili se přímo na hraně útesu, odkud mohli shlížet na město i obdivovat až k horizontu dosahující oceán.

Hluk civilizace zespoda se do kilometrové výše dostával velice oslabený v občasných náporech větru či ozvěnou odraženou od křivolakých průřevů v šedivém skalním masivu.

Dalo se rozlišit houkání automobilů, kovové bušení ze seřadovacího nádraží, kvílení muezzina svolávajícího věrné muslimy k modlitbě i velice slabý jekot dětí právě vyběhajících ze třídy. Všechny vzdálené náznaky lidského života jako by podtrhly jejich osamění, navíc bríza vanoucí od jihovýchodu je zahálila do sladkého a čistého vzduchu na rozdíl od smogu a městské špíny.

Popíjeli víno, zatímco David sbíral veškeré síly.

Připravoval se k vážné promluvě, když ho Debra předstihla.

„Je dobré být naživu i být zamilovaný, miláčku,“ začala.

„Máme skutečně štěstí, myslím ty i já - co na to říkáš, Davey?“

Mírně zamručel, jako že souhlasí, a odvaha ho opustila.

„Pokud bys mohla, změnila bys něco?“ podařilo se mu nakonec ze sebe dostat. Jen se rozesmála.

„Ach, samozřejmě! Člověk přece nemůže být absolutně spokojený, dokud nezemře. Změnila bych hodně, s výjimkou jedné záležitosti: našeho vztahu!“

„A co bys chtěla jinak?“

„Chtěla bych psát ještě líp, třeba...“

V tichosti seděli, upíjeli šampaňské.

„Slunce už zrychlilo cestu za moře,“ poznamenal.

„Povídej!“ vyžádala si komentář. Snažil se najít vhodná slova pro barvy, mihotající se mezi frontami mraků i odstíny, jimiž se pyšnila hladina oceánu. Paprsky se měnily od zlatavých na krvavé - náhle mu blesklo hlavou, že jí nedokáže odhalit pravdu! Zarazil se uprostřed věty.

„Dneska jsem mluvil s doktorem Friedmanem,“ promluvil náhle, poněvadž nebyl schopný najít jemnější zahájení prvního tahu tlumočení lékařské zprávy. Vnímá, jak ztuhla v tom speciálním způsobu chování, kdy připomínala hodné zvířátko při nárazu na pachovou stopu hrůzostrašné šelmy.

„Je to špatné!“ vydechla nakonec.

„Proč to říkáš?“ okamžitě zareagoval.

„Protože jsi mě vyvezl až sem nahoru, abys mi sdělil ortel

- navíc se bojíš...“

„Ne!“ zapíral manžel.

„Ale ano! Vždyť to cítím, naprosto jasně. Bojíš se totiž o mě!“

„To není pravda!“ snažil se ji upokojit David. „Jde jen o špetku obav, toť vše!“

„Povídej!“

„Našli malý výrůstek - vůbec nic nebezpečného!

Experti však nějak došli k názoru, že by se s tím mělo něco dělat...“ Potom se překoktával odborným vysvětlováním, které si tak pečlivě připravil předem. Když skončil, žena chvíli mlčela.

„Je to nutné? Skutečně?“

„Přesně tak,“ přitakal. Ona přikývla, důvěřovala mu z celého srdce. Nakonec se usmála a sevřela manželovi ruku.

„Nenech se vyvést z míry, Morgane, miláčku! Všechno bude v pořádku. Však uvidíš, nikdo nám přece nemůže ublížit! Žijeme v naprostém soukromí uprostřed přírody, takže na nás nemůžou!“ Teď se zase zdálo, že statečná dívka chlácholila hrdinného letce.

„Samozřejmě že všechno dopadne dobře!“ Přitiskl ji k sobě až trochu vína vyšplouchlo.

„Kdy?“ položila prostou otázku.

„Zítra si tě vezmou, pozítří se na tebe vrhnou...“

„Tak brzo?“

„Hm, myslel jsem, že nejlepší je mít to co nejdřív za sebou.“

„Ano, asi máš pravdu!“

Dopili šampaňské v tichosti, strach je přece jen ovlivnil i přes Debrin statečný herecký výkon.

„Otevrou mi hlavu?“

„Bohužel ano,“ zamumlal. Honem se k němu přitiskla.

„Žádné riziko nehrozí,“ věrně opakoval výrok experta.

„S tím samozřejmě počítám,“ přizvukovala až příliš rychle.

V Noci se vzbudil a okamžitě vycítil, že je sám.

Postrádal přítomnost stočeného teplého lidského těla vedle sebe.

Rychle vstal, přešel ke koupelně.

Nikde nikdo. Zamířil tedy do obývacího pokoje hotelového apartmá, kde rozsvítil.

Zaslechla cvaknutí vypínače a bleskově stočila hlavu stranou. Přesto zahlédl po tvářích valící se slzy, připomínající šedivé perly. Honem se k ní rozběhl.

„Drahoušku můj,“ vydechl.

„Nemohla jsem spát,“ špitla.

„To nevadí,“ přiklekl si ke gauči, na němž seděla.

Raději se jí však nedotkl.

„Zdálo se mi o jezírku plném čisté vody, ve kterém jsi plaval, díval ses na mě a volal. Viděla jsem tvou tvář, nádhernou a rozesmátou...“ Až se mu sevřelo srdce, když si uvědomil, že ve svém snu se setkala s neexistujícím

Davidem, ne se současnou monstrózní příšerou. „Náhle ses začal potápět, hloub a hloub, obličej ti vybledl a vzdaloval ses mi...“ Hlas se jí zlomil, opět se odmlčela.

„Opravdu děsný sen: já jsem křičela a chtěla tě následovat, ale nemohla jsem učinit ani krok, zatímco ty jsi padal do hlubin! Pak vody zčernaly a já se probrala s temnotou v hlavě. Nezůstalo mi nic jiného než vířící mlžný závoj tmy...“

„Šlo přece jen o sen,“ konejšil ji.

„Davey,“ hlesla. „Zítra, pokud se něco stane...“

„Nic se nestane!“ téměř zavrčel popření. Ona však okamžitě vztáhla ruce, položila mu dlaně na tvář a nahnatela rty

Dotkla se jich, aby ho umlčela.

„Ať se stane cokoliv,“ naléhala, „vzpomínej na čas, kdy jsme byli šťastní! Hlavně si pamatuj, že jsem tě z celého srdce milovala...“

Groote Schuur Hospital se usadila na mírných úbočích Devil's Peak, vysokého špičatého vrcholu, dosahujícího také kilometrové výše, ale odděleného od masivu

Stolové hory hlubokým sedlem.

Horní část tvořila šedá skála, pod ní se rozprostíral temný borový les a otevřené travnaté pláne rozměrného pozemku, který Cecil John Rhodes věnoval jihoafrickému národu.

Stáda jelenů i vzácných antilop se tiše pásla na mýtinách a jihovýchodní vítr zdobil samostatný skalní útvar do letičích oblačného přívěsku.

Nemocnice, coby mohutný komplex jasně bělostných budov, postavených z rozměrných a mohutně působících bloků, svítí do daleka jásavou červení. Střechy jsou totiž pokryté pravými pálenými taškami.

Reuben Friedman využil veškerý svůj vliv k zajištění soukromého pokoje pro Debru, takže zdravotní sestra ve službě pacientku už v tomhle patře očekávala. Převzáli ji od Davida, odvedli pryč a nechali ho tam zmateného a osamělého.

Když však mladý Morgan přišel večer na návštěvu, seděla milovaná pohodlně v posteli v hebkém kašmírovém župánku, kterým ji obdaroval. Zároveň manželku obklopovaly doslova záplavy květin, které pro ni objednal.

„Nádherně voní,“ děkovala. „Připadám si skoro jako v zahradě.“

Okolo hlavy se jí skvěl turban, vznešeně klidné zlatavé oči se zaostřovaly kamsi do dálky. Tvář tak dostávala exotický a mysteriózní charakter.

„Oni ti oholili hlavu!“ vyděsil se manžel, jelikož ho vůbec nenapadlo, že by pacientka musela též obětovat svou nádhernou hřívu černého hedvábí. Snad šlo o poslední stupeň pokoření, pravděpodobně i ona to takhle cítila. Vůbec na otázku neodpověděla, místo toho mu nadšeně líčila, jak se o ni dobře starají a usilovně se jí snaží poskytnout veškerý luxus a pohodlí. „Připadám si jako královna,“ rozesmála se.

S Davidem dorazil i Brig, hromotlucky a rezervovaný jako vždy, navíc zcela vykořeněný v nemocničním prostředí.

Generálova přítomnost na mladý pár vrhala stín, takže se jim ulevilo, když se objevil Reuben Friedman.

Plný šarmu a nadšení chrлил komplimenty Debre ve vztahu k přípravám, jimiž prošla.

„Sestra mi sdělila, že se cítíte dobře, že jste perfektně oholená a připravená! Je mi líto, ale nenecháme vás nic jíst ani pít s výjimkou tabletek na spaní, předepsaných mnou.“

„Kdy mě vezmete na operační sál?“

„Docela brzo! Zítra už v osm. Jsem přímo nadšen, že

Billy Cooper bude hlavním chirurgem naší operace, což máme opravdu veliké štěstí! Navíc mi kolega dluží jednu či dvě

laskavosti. Já se stanu jeho asistentem, samozřejmě, zatímco on bude předvádět svůj operační tým, řadící se mezi nejlepší na světě!“

„Pane doktore, víte o tom, že některé ženy mají na sále manžela při sobě, když podstupují různé lékařské zákroky...“

„Samozřejmě,“ přitakal lékař, trochu zmatený její otázkou.

„Nemohla bych mít zítra i já Davida po boku? Nemohli bychom být spolu, aby se nám oběma ulevilo, zatímco se budou dít kdovíjaké věci?“

„S veškerým respektem musím připomenout, drahá dámo, že přece nebudete rodit.“

„Nemohl byste mu přesto na sále zajistit místo?“ žebronila, což doprovázela mrkáním a tak dojemným výrazem obličeje, až by snad zlomila srdce i největšímu surovci.

„Nesmírně mě to mrzí,“ rozpačitě vrtěl hlavou Reuben. „Tohle je naprosto nemožné...“, vzdychal, když se najednou rozzářil.

„Víte ale, co mohu zařídit? Dostanu ho do kóje pro studenty!“

Toto řešení se mi jeví zcela perfektní, ve skutečnosti tam získá mnohem lepší přehled o průběhu chirurgického zákroku, než kdyby byl přítomen přímo na operačním sále.

Máme tam totiž zavedený uzavřený televizní okruh kvůli studentům, takže váš manžel bude všechno sledovat prakticky stejně jako člen operačního týmu.“

„Ach, ano!“ okamžitě nabídku přijala. „Mám radost, že setrvá v mé blízkosti, že zůstaneme v kontaktu! Zvykli jsme si totiž žít pospolu a nesnášíme odloučení, vid' drahoušku?“ Rozzářila se otočená k místu, kde manžel naposledy stál, takže úsměv ho minul. Tohle gesto mu cosi v nitru škubavě deformovalo...

„Budeš tam Davey, že ano?“ ujíšťovala se, i když zkušeného hrdinu nápad se sledováním operace doslova odpuzoval: Přesto se donutil odpovědět s lehkostí.

„Samozřejmě že tam s tebou budu!“ téměř dodal jako vždycky, ale včas ta slova spolk.

V tak brzkou ranní hodinu se objevili pouze dva zájemci v malé místnosti, kde dvojí řada vypolstrovaných sedaček obklopovala menší televizní obrazovku. Buclatá studentka s docela hezkou tváří se chlubila na hlavě kreací připomínající rozježeného chlupatého psa. Vedle ní seděl pobledlý student s vykotlanými zuby.

Oba měli stetoskopy zastrčené s vykalkulovanou nonšalantností v kapsičkách bílých plášťů. Napřed překvapeně pohlédli na podivného přichozího, potom ho však ignorovali a hovořili spolu učeným lékařským žargonem.

„Cooper bude dělat exploraci přes parietální kost!“

„Přesně tohle chci vidět...“

Děva si z modré krabičky vytáhla lacinou cigaretu, s níž okamžitě zasmradila celou kóji. Davida začaly pálit oči od dráždivého kouře, navíc toho v noci moc nenaspal.

Neustále sledoval hodinky a představoval si, co asi v poslední chvíli Debre všechno dělají: nechutné pročištění těla, zahalení do plátna, bodnutí injekce se sedativy a potírání desinfekčními roztoky.

Čas se vlekl až do té chvíle, než se monitor rozzářil.

Ozvalo se šumění, pak se zjevil obraz, zabíraný od stropu operačního sálu, Přenos se dál v barvě, takže postavy v zeleném téměř splývaly se stejným odstínem stěn.

Z výšky se jeví členové operačního týmu zmenšení.

Neustále potichu konverzovali, zatímco rozhovor mezi chirurgem a anesteziologem mikrofony zachytily.

„Jsme připraveni, Miku?“

i Mladý Morgan pocítil podivné sevření kolem žaludku, až zalitoval, že pořádně neposnídal. Mohl mít alespoň trochu zaplněný prázdný prostor pod žebry.

„V pořádku!“ ostře pronesl chirurg a otočil se k mikrofonu.

„Jsme v telce?“

„Ano, doktore,“ odsouhlasila hlavní sestra. Potom se už v hlasu hlavního chirurga ozval jen tón rezignace, i když musel formálně oznamovat podrobnosti neviděným pozorovatelům.

„Tak tedy začínáme! Pacientem je šestadvacetiletá žena.“

Symptomy: kompletní ztráta vidění u obou očí - existuje důvodné podezření na poškození zrakového nervu či jen tlak v místě blízkém chiasmatu nebo dokonce přímo uvnitř.

Provádí se proto chirurgický průzkum v dané lokalitě.

Operaci vede doktor William Cooper, asistuje doktor Reuben Friedman.“

Během pronášených informací se náhle kamera pohnula a

David si s překvapením uvědomil, že vlastně sleduje Debru, aniž si toho všiml. Tvář i spodní část hlavy měla totiž zakrytou sterilními rouškami, které zahalovaly vše s výjimkou oblého výběžku oholené lebky. Vždyť tato část ani lidsky nevypadala - připomínala spíš velké vejce, potřené dezinfekcí, blýskající se v jasném svitu světelného panelu nad operačním stolem.

„Skalpel, prosím, sestro.“

David silně znervózňel, prsty svíral opěradlo tak silně, až mu zbělely klouby. Doktor Cooper provedl první řez napříč hladkou kůží, která se okamžitě otevřela. Ihned se objevily kapičky krve z malých vlásečnic, v mžiku je však setřela žlutá a neosobní rukavice v bleskově jistém gestu.

Oválná patka se uvolnila, stáhli ji zpět, čímž se odkryla bílá kost. Mladému Morganovi přeběhl mráz po zádech při pomýšlení na živou manželku, když viděl doktora, jak bere do ruky vrtačku, přesně připomínající ruční nářadí obyčejného truhláře. Hlas neustával ve strohém komentáři, zatímco expert točil kličkou a lesknoucí se vrták velice snadno procházel kostí. Tímto způsobem vznikly čtyři otvory, každý v jednom rohu načrtnutého obdélníku.

„Periostální elevátor, prosím, sestro.“ Davidovi opět žaludek poskočil, když chirurg nožil další lesknoucí se ocelový nástroj do jedné z děr, načež jemně manévroval, až se špice objevila v druhém otvoru. Potom s použitím zaváděcího zařízení protáhl pilku, jejíž funkci zastával drsný ocelový drát. Pak začal řezat, až pronikl skrz kost. Ještě třikrát opakoval proceduru, než se obdélník uvolnil a mohl se zdvihnout. Tím se otevřel průchod do nitra Debriny lebky.

Při sledování řezacího pohybu se Davidovi zdálo, že se mu žaludek dere do krku. Zároveň pocítil chladné kapky potu na čele, když ho zachvátilo nutkání ke zvracení.

Nyní však oko kamery civělo do otevřené hlavy, takže údiv ustoupil stisku hrůzy, poněvadž vlastníma očima se díval na amorfní masu uzavřenou v pevné krycí bláně tvrdé pleny mozkové - takhle tedy vypadal Debrin mozek.

To už hlavní chirurg zručně odřezával patku v tvrdé pleně mozkové.

„Právě jsem odhalil přední lalok, který je nutný přesunout, aby se dalo propátrat poškozené místo.“

Chirurg hbitě pokračoval v práci, se zcela očividnou zkušeností i opatrností. Použil nerezový retraktor ve tvaru lžice na boty, aby mozkovou masu nadzdvihl a posunul stranou.

Debrin mozek - teď se na něj dívá! David pohlížel na samé jádro jejího bytí, tak zranitelné a vystavené všemu napospas. Vlastně všechno, čím manželka je, má před sebou... Která část té měkké bledé masy obsahuje darovaný spisovatelský talent? rozvažoval.

Odkud se hrne nesčetné množství nápadů, kde je pramen obrazotvornosti? hloubal dál. Kde se skrývala láska k němu, na kterém místě se nacházela tajná spoušť smíchu či stavidlo slz? dupal. Bezedná záhada ho udržovala v pohotovosti, když sledoval, jak chirurgický nástroj proniká dovnitř, zároveň kamera zaostřila, aby nahlédla do zejícího otvoru v lebce.

Doktor Cooper otevřel vzdálenou stranu tvrdé pleny mozkové a komentoval postup.

„Máme před sebou ventrální část sfenoidického sinu, což je náš výchozí bod při postupu k chiasmatu...“

Mladý Morgan si uvědomil změnu tónu chirurgova hlasu, z něhož znělo napětí, když jeho ruce pomalu postupovaly ke svému cíli s jistotou odborníka.

„Nyní začíná velice interesantní fáze-vidíte vše dobře na obrazovce, prosím? Ano! Velice jasně tu před sebou máme deformaci kosti...“

Hlas se radoval, oba studenti vedle hosta se vzrušením tiskli k sobě. David nyní pozoroval vlhké tkáně i tvrdé jasné plochy v hloubce mozku, kde těla chirurgických nástrojů se nořila do nitra, podobná kovovým včelám, vrhajícím se do květenství růžovožlutého květu. Hlavní chirurg se konečně proškrábal ke kovu střepiny granátu.

„Nyní tady máme cizí tělísko - můžeme se opět podívat na rentgenové snímky, sestro?“

Obraz se rychle zaměnil za požadovaný snímek a studenti opět poposedli. Děva vzrušeně popotáhla, vypustila další zapáchající oblak cigaretového kouře.

„Děkuji.“

Opět se navrátil záběr na operační pole, teď se dal zahlédnout temný bod, zaseklý v bílé kosti.

„Půjdeme po něm, myslím si! Souhlasíte, doktore Friedmane?“

„Ano, mám dojem, že bychom ho měli odstranit...“

S největší obezřetností kovový hmyz obletoval střepinu, až se spokojeným mlasknutím ji uvolnil z výklenku.

Expert opatrně vytáhl provinile, pak se ozvalo kovové cinknutí, když střepina padla na čekající plato.

„Výborně! Paráda!“ Doktor Cooper si dodal trochu kuráže, když zaplnil vzniklou prohlubeň včelím voskem, aby předešel pozdějšímu výronu krve. „Nyní půjdeme po stopě zrakových nervů.“

Připomínaly dva bílé červíčky Mladý Morgan je viděl jasně, když se ve svém postupu náhle střetávaly v otevření kostního kanálu, v němž mizely.

„Máme tady výčnělek, zcela jasně spojený s průnikem cizího tělíska, které jsme právě odstranili. Zdá se, že nám výrůstek blokuje kanál, čímž tlačí na nerv, nebo ho dokonce přerušil. Máte nějaká doporučení, doktore Friedmane?“

„Myslím, že bychom ho měli odstranit a pokusit se zjistit, k jak velkému stupni případného poškození nervu došlo v této oblasti.“

„Výborně! Ano, i já souhlasím. Sestro, potřeboval bych velice jemnou škrabku, abych se dostal dovnitř.“

Výběr a předání blýskajících se nástrojů provedla instrumentářka rychle, takže chirurg v mžiku pracoval na kostním výrůstku, připomínajícím tvarem hrbolatý korál na dně tropického moře. Odškrabával kousek po kousku, pokaždé hoblínek vynesl na povrch.

„Máme zde vlastně štěpinu kosti, kterou kovový úlomek natlačil do kanálku. Jde o poměrně velký kousek, protože šlo o dost značný tlak, když se nám tady takhle usadil...“

Pracoval nesmírně opatrně, až se náhle bílý červíček nervu objevil pod výrůstkem.

„A nyní - tohle je opravdu zajímavé!“ Tón hlasu se změnil.

„Ano, podívejte se pozorně! Můžeme získat lepší úhel pohledu, prosím?“ Kamerasi přiblížila objekt. „Zrakový nerv byl potlačen vzhůru a zploštělý tlakem. Změna tvaru je jasně viditelná, zdá se však nepoškozený...“

Expert odstranil další větší odřezek kosti a náhle tu nerv ležel obnažený po celé délce.

„Toto je vskutku neuvěřitelné! Něco takového jsem předpokládal v poměru jedna ku tisíci, či po pravdě řečeno jedna ku milionu. Opravdu se nám jeví zcela nepoškozený, i když střepina proletěla tak blízko, že se ho musela dotknout...“

Velice jemně doktor Cooper pozdvihl bílého červíčka tupým koncem sondy.

„Zcela intaktní, ale tlakem zploštělý Přesto se nedomnívám, že došlo k jakékoliv atrofické změně, co říkáte, doktore Friedmane?“

„Myslím, že můžeme s důvěrou předpokládat dobré zotavení funkce zraků.“ I přes tváře skryté v rouškách se dal rozpoznat triumfální výraz obou mužů. Při pohledu na ně

David zaregistroval vzniklý boj vlastních emocí.

S břemenem tížícím mu ducha sledoval, jak zkušený chirurg vše uzavírá, vrací vyříznutou část lebky a přiřívá patku skalpu zpátky na místo. Skutečně se zvenku jizva nejevila nijak velická. Obraz televizního okruhu nyní přinášel záběry z jiného operačního sálu, kde malé děvčátko prodělávalo obyčejnou operaci kýly. Vzrušující zájem přítomných studentů okamžitě ochladl.

Mladý Morgan vstal a vyšel z místnosti. Nastoupil do výtahu a vyčkával v čekárně návštěv v patře manželčina pokoje. Potom se dveře nákladního výtahu otevřely a dva zdravotníci v pláštích vtlačili lůžko na kolečkách do chodby. Debra vypadala smrtelně bledá, s temnými kruhy pod očima a zmodralými rty. Hlavu svíral obrovitý turban obvazů. Zhnědlá stopa krve se dala zahlédnout na prostěradle, odér narkózy visel ve vzduchu ještě dlouhou dobu potom, co s ní zmizeli na pokoji.

Reuben Friedman se konečně objevil, převlékl se z operačního oblečení do drahého mohérového obleku, vhodně doplněného hedvábnou kravatou od Diora v ceně dobrých sto liber. Vypadal opáleně a zdravě, navíc přímo překypoval nadšením z úspěchu.

„Díval jste se?“ Otázka vyžadovala souhlas, a když David přikývl, pokračoval rozjásaně dál. „Mimořádně pozoruhodné!“

Pochechtával se a spokojeně mnul rukama.

„Bože můj, něco takového opravdu člověka potěší!“

Dokonce se dostaví pocit, že i kdyby chirurg už nic jiného v životě neudělal, tak tohle stálo za to!“ Nebyl schopný se ani uklidnit, a tak přátelsky plácl Davida po rameni.

„Mimořádně pozoruhodné,“ zopakoval a přímo vychutnával zvuk obou slov, válel je na jazyku.

„Kdy se dozvíme...“ zeptal se tiše mladý Morgan.

„Já už to vím! Klidně na to vsadím vlastní reputaci...“

„Bude schopná vidět okamžitě, až se probere z narkózy?“

„Bože můj, to ne!“ Chirurg se uchechtl. „Vždyť ten nerv to tisklo několik let, takže se musí počítat s dostatečným časem na zotavení.“

„Jak dlouho?“

„Podobně jako když zdřevění noha. Než se krev naplno vrátí, máte ji pořád zchlomou, pak přijde mravenčení a problémy pominou, až se obnoví cirkulace.“

„Jak dlouho?“ znovu položil otázku David.

„Okamžitě při probuzení zrakový nerv bude šilet začne vysílat k mozku divoké zprávy. Debra uvidí rozličné barvy i tvary, jako by si dala nějakou drogu. Chvilí potrvá, než se přenos usadí - hádal bych dva týdny či měsíc.“

Potom se vše pročistí, nerv se plně zotaví a normální funkce očí se navrátí.“

„Dva týdny,“ pronesl mladý Morgan a hned cítil úlevu, připadal si jako odsouzenec po přečtení odkladu výkonu rozsudku.

„Však jí co nejdříve sdělíte tu radostnou zprávu, ne?“

Reuben se zase jásavě zasmál, opět plácl Davida, načež se honem ovládl. „Jak krásný dar jste schopný manželce předat!“

„Ne!“ sykl. „Teď se nic nedozví - najdu si totiž ten správný čas později.“

„Budete ale muset vysvětlit průběh částečné vize s již řečenými barvami a tvary rodícími se z halucinačního stadia, což ji rozhodně překvapí!“

„Stačí přece vše zahrnout do běžného pooperačního stavu.“

Hlavně aby se mohla vzchopit, než se dozví plnou pravdu!“

„Davide, já...“ začal chirurg vážným tónem, ale hned se zarazil, když z modrých očí, usazených ve zjizveném obličej, vyletěly blesky.

„Já budu poslem dobré zprávy!“ Hlas rozechvěl běs, až

Reuben o krok ustoupil. „Tak zněly mé podmínky! Žena se dozví fakta, až já rozhodnu, že čas uzrál...“

Kdesi v temnotě zazářilo maličké žluté světélko, slabé a velice vzdálené.

Sledovala, jak se rozděluje, podobné množící se amébě, aby přešlo ve dva zdroje.

Každý z nich se dělil dál a dál, za chvíli zaplnily celý vesmír jako velké blikající pole hvězd. Světlo pulzovalo a tetelilo se, vibrovalo snad v triumfálním náznaku vítězství. Žlutá se změnila v nejjasnější a nejčistší bílou, připomínající jiskření dokonalého diamantu. Další stadium zahrnovalo přeměnu od modrého záblesku tropických moří přes hebkou zeleň lesů a pouštní zlatavou, až nakonec vše vyústilo v celou kavalkádu barev, měnících se, splývajících, zhasínajících i plápolajících v pestré pompézní nádheře, což ji zaujalo.

Barvy na sebe začaly brát tvary, roztáhly se jako mohutný ohňostroj, který vystřeloval a explodoval ve sprškách i řekách ohnivých plamenů, které opět vybuchovaly v jasných světelných kaskádách.

Udivovaly ji rozměry pozorovaných tvarů i barev, které ji zavalily Zcela pohlcená nádherou celého představení už nedovedla v tichosti unést takové množství krásy a vykřikla.

Okamžitě pocítila stisk ruky, té známé silné paže, k čemuž se připojil i zvuk milovaného hlasu, pevný a ubezpečující.

„Davey!“ vydechla úlevou.

„Jen klid, miláčku! Musíš odpočívat...“

„Davey! Davey!“ Zaslechla vzlyky ve vlastním hlasu, když se na ni snesl nový proud barev, zcela nevyličitelných variací i odstínů, naprosto zaplavující hloubkou i hustotou.

„Jsem tady, drahoušku. Neboj, jsem u tebe!“

„Co se to se mnou děje, Davey? Proč to je?“

„Jsi v pořádku, operace dopadla velice úspěšně!

Můžeš se radovat.“

„Barvy!“ vyjekla. „Zaplnily mi celou hlavu. Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„To je výsledek operace, takže se teď sama díváš na výsledky vítězného zákroku. Výrůstek totiž odstranili!“

„Bojím se, Davey!“

„Neděš se, drahoušku! Už se vůbec ničeho bát nemusíš...“

„Přitiskni mě k sobě, Davey! Drž mě!“ V manželově náruči se veškeré obavy rozplynuly, pomalu se učila zvládat příboj barev, postupně je přijímala za své-nakonec už na ně mohla pohlížet se zájmem a neustále rostoucí radostí.

„Davey, to ti je taková nádhera, že už se ničeho nebojím -

obzvláště, když mě tiskneš k sobě. Paráda!“

„Morganová, jen se poděl o své zážitky!“

„To nejde - to je nemožné! Ani já snad neznám dostatečně výstižná slova...“

„Pokus se přece!“ dodával manželce kuráže.

David si o půlnoci objednal na hotelové ústředně hovor s New Yorkem.

Po chvíli telefon zazvonil.

„Tady je Robert Dugan, s kým mluvím?“ Hlas Bobbyho zněl jasně a věcně.

„Tady David Morgan.“

„Kdo?“

„Manžel Debry Mordecai.“

„Aha, zdravím, Davide!“ Literární agent změnil tón, rozjásal se. „Těší mě, že tě mám na drátě. Jak se vede Debře?“ Duganův zájem o Davida očividně začínal a končil s drahou polovičkou.

„Proto volám - podstoupila totiž operaci a je pořád v nemocnici.“

„Bože! Snad nic vážného?“

„Bude v pořádku. Za pár dní se zotaví, za pár týdnů se vrhne do práce.“

„To rád slyším, Davide. Opravdu mám z toho radost!“

„Podívej, chtěl bych, abys dotáhl do konce ten kontrakt ohledně scénáře pro Naše místo na slunci.“

„Ona to udělá?“ Duganovo nadšení překonalo téměř deset tisíc kilometrů bez jakéhokoliv oslabení.

„Debra se do toho hned pustí.“

„Davide, to je úžasná zpráva.“

„Jen se snaž zorganizovat co nejlepší kontrakt!“

„To záleží na mnoha okolnostech, chlapče. Tvé děvčátko je totiž velice horký majeteček. Tvrdý postup jí žádnou škodu neudělá, to ti můžu slíbit!“

„Jak dlouho potrvá práce na scénáři?“

„Budou ji potřebovat asi na šest měsíců,“ odhadoval agent.

„Producent, který to natočí, je právě teď v Římě.

Pravděpodobně bude chtít, aby se tam s ním sešla.“

„Paráda,“ zareagoval mladý Morgan. „Má totiž Řím ráda.“

„Davide, přijedeš s ní?“

„Kdepak,“ pečlivě volil slova. „Dorazí sama.“

„A zvládne všechno?“ Bobbyho hlas zněl ustaraně.

„Od teď už bude schopná zvládat všechno sama...“

„Doufám, že jsi v pořádku, Davide?“ zmateně vykoktal Američan.

„Ano, naprosto v pořádku,“ včas přerušil agentovy pochybnosti.

„Ještě něco - přednáškové turné, stále tvá nabídka platí?“

„Vždyť mi málem vyvrátí dveře! Už jsem ti přece potvrdil, že je žhavější než právě použitá pistole.“

„Až skončí práci na scénáři, připrav pro ni ještě tohle turné!“

„Hele, Davide, ty kluku - tohle vypadá na pěkný byznys!

Teď už se nám to pěkně rozbublává. Z naší malé dívenky se stane velký kus majetku.“

„Přesně tohle udělej!“ doporučoval mladý Morgan.

„Udělej z ní hvězdu! Udrž ji v pracovním tempu, slyšíš?

Nesmíš jí ponechat žádný čas k přemýšlení...“

„Udržím ji v plném trysku,“ náhle jako by odhalil skrytý podtext v hlasu manžela. „Něco tě znepokojuje, Davide?

Nemáš doma nějaké problémy, chlapče? Nechceš si o tom radši popovídat?“

„Kdepak, o tom mluvit nechci! Hlavně se o ni postarej, s rozumem a úctou...“

„Samozřejmě že ano,“ Dugan bystře zareagoval. „A Davide...“

„Co ještě?“

„Mrzí mě to - ať jde o cokoliv! Držím ti palce. ...“

„Díky,“ odsekl mladý Morgan konverzací. Ruka se mu třásla, když vši silou udeřil sluchátkem o stůl. Plast praskl. Nechal ho tam ležet a vyšel do noci. Sám se procházel spícím městem, těsně před rozedněním se unavil natolik, že se těšil na spánek.

Proudové barev se usadily do klidných obrazců, už neexplodovaly v jasných gejzírech, což ji zneklidňovalo.

Po šedivé vizi slepoty, která jí zaplnila hlavu jako špinavá vata na dlouhé roky, se nový jas a nádhera objevily, čímž ji

pozdvihly ducha. Po prvotním nepříjemném pocitu operace hlavy již uplynulo pár dní, takže nyní už zaznamenávala nádherný vjem uklidnění i konkrétně ještě nezformovaného optimistického očekávání.

Připadala si jako v dětství, když se těšila na dlouhodobě plánovanou dovolenou.

Jako by někde vhlubínách podvědomí se dozvěděla, že došlo k okamžitému vrácení zraku. Přesto tahle znalost zatím nepronikla do mysli. Věděla však o změnách, přivítala propuštění z temnot i chmurných hladomoren nicoty! Vcházela do nového třípytího se jasu, ale vůbec si neuvědomovala, že se dočká ještě větších zázraků, kdy barevná fantazie se začne měnit podle tvarů skutečnosti.

Každý den David vyčkával na nějaký náznak, každý den naslouchal manželce, zda nevytušila konec své slepoty.

Těšil se na něco takového, i když se v tom samém okamžiku podobné zmínky děsil - nic podobného se však neobjevilo.

Trávil s ní většinu času v nemocnici, jak zdejší rutina dovolovala. Vychutnával každou minutu, hromadil skromné dárky jako skrbílek, platící mincemi ze zmenšujícího se nashromážděného pokladu. Ovšem Debra, překypující povznesenou náladou, ho nakazila, takže si nemohl pomoci.

Smál se s manželkou, dělil se s ní o vzrušení, které na ni dosedalo při pomyšlení na odchod z nemocnice a návrat do útočiště v Jabulani.

Rozhodně netrpěla žádnými pochybami, ani stín nenarušil pocit štěstí. Nakonec i David začal věřit tomu, že vše vydrží, že jejich souznění je nesmrtelné a láska přežije veškerý nepříjemný tlak odkudkoliv...

Šlo přece o tak silný a nádherný vjem, když teď mohli být pospolu, zesílený všudypronikajícím Debriným nadšením, že v případě obnovení své vize dokáže potlačit první šok při pohledu na něj.

Přesto si nebyl jistý, zda má fakta sdělit - ještě měl před sebou stále hodně času. Dva týdny, tvrdil Reuben Friedman, dva týdny bude trvat, než ho užijí. Proto bylo pro mladého

Morgana životně důležité vydolovat každé zrno štěstí, které v daném čase objevil.

Během nočního osamění David jen ležel v posteli, horečný tok myšlenek mu bránil usnout. Dokonce si vzpomněl, jak mu plastický chirurg tvrdil, že mu vizáž vylepší, aby nevypadal tak děsivě. Kdykoliv přece mohl jít zpátky a podrobit se kosmetickým operacím, i když se tělo vzpíralo podobnému nápadu. Možná by hrůzný výraz přece jen trochu zdokonalili, aby se ho Debra nemusela hrozit...

Druhý den se statečně vzepjal, odolal zírání davů a navštívil obchodní dům Stuttaford v Adderley Street.

Prodavačka v oddělení paruk, jakmile se vyrovnala s prvním šokem, ho vzala do kóje zakryté závěsem a vrhla se s plnou vervou do hledání nejlepšího kusu, který by zakryl zjizvený skalp.

Mladý Morgan v zrcadle hodnotil kudrnaté vlasy, rámuující ztuhlý rysy tváře a po dlouhé době se rozchechtal na celé kolo. Výsledek smíchu však vypadal ještě děsivější, poněvadž tenká ústa bez rtů připomínala cenící se tlamu zvířete v pasti.

„Bože!“ jucha, „Frankenstein je úplný břídl!“ Tohle už i pro ochotnou prodavačku, snažící se ovládat, bylo moc.

Z trapných rozpaků se začala hystericky řehonit.

David chtěl manželce o události vyprávět, aby se mohli společně zasmát a zároveň ji tak připravit na první okamžik, kdy uvidí jeho tvář. Bohužel nedokázal najít správná slova.

Další den uplynul, aniž by sobě dané sliby vyplnil - opět chamtivě hrabal poslední hodiny vřelosti a blaženosti.

Následující den začala Debra projevovat přední známky neklidu. „Kdy už mě konečně propustí, drahoušku?”

Cítím se přece zcela perfektně! Je to hrozné, ležet tady v posteli. Chci zpátky do Jabulani - tolik tam toho mám na práci!“

Pak se rozchichotala. „A oni mě tady na deset dní uvěznil! Nejsem přece zvyklá na život v káznici, a pokud chci být pravdomluvná, můj vášnivý Morgane, převezu všechny zdi...”

„Stačí zamknout dveře pokoje,“ nadhodil manžel.

„Bože, já si opravdu vzala génia,“ vyjekla nadšeně Debra a hned dodala. „Poprvé se mi tohle děje v barvách Technicolor.

Mám dojem že na tomhle začnu být závislá...”

Ten večer na něj Reuben Friedman a Brig čekali, když se vrátil do hotelového apartmá. Okamžitě prozradili důvod návštěvy.

„Už jsi nechal povinnosti plavat dost dlouho, ale má dcera má nárok dozvědět se pravdu!“ přísně začal tchán.

„Je to tak, Davide. Zachoval jste se neférově. Musí přece mít dostatek času k přípravě na životní zvrat...”

„Řeknu jí všechno, jakmile se objeví vhodná příležitost,“

mumlal tvrdohlavě manžel.

„A kdypak k tomu dojde?“ vyžadoval odpověď generál, zatímco zlatý zub navztekaně zářil z chlupatého hnízda.

„Brzo.“

„Davide,“ zvažněl chirurg. „K obratu může dojít kdykoliv!”

Skutečně u ní dochází k vzestupnému a silnému pokroku, takže situace se vyostří ještě dřív, než jsem odhadoval...”

„Však to zvládnú!“ hájil se mladý Morgan. „Přestaňte mě sakra tlačit do kouta! Přece jsem dal slib a taky ho splním!”

Hlavně mi přestaňte dýchat na krk...”

„Dobře!“ odsekl Brig bryskně. „Dáváme ti čas do zítřejšího poledne. Pokud to nezvládneš, přijdu na řadu já!”

„Bezcitný lampasák tohle zvládne nejlíp!“ povzdech si hořce zeť. Generálovy rty vztekem pobledly, očividně potlačoval výbuch zuřivosti.

„Plně chápu tvé neustálé váhání,“ promluvil, přičemž vážil slova. „Dokonce s tebou i sympatizuji. Přesto mou první a jedinou starostí je má dcera! Ty se jen utápíš v sebelítosti, což já už dál nestrpím! Nenechám ji takhle zraňovat!”

Už toho protřpěla dost, žádné další odklady nebudou!

Řekni jí konečně pravdu a bude po problému...”

„Ano,“ náhle přikývl David, veškerá vzpoura z něj vyprchala.

„Sdělim jí pravdu...“

„Kdy?“ trval na svém Brig.

„Zítra,“ vydechl zeť. „Zítra dopoledne přijde čas...“

Zářivě slunečné ráno rozjásalo Zahradu pod okny pokoje veselými barvami. David právě snídal ve svém apartmá, pročetl všechny deníky od začátku až dokonce, snažil se oddálit okamžik pravdy.

S vybranou pečlivostí se oblékl do černých šatů a světle fialové košile, před odchodem ještě jednou překontroloval vzhled v dlouhém zrcadle šatny.

„Už uběhlo hodně času a pořád si na tebe nemůžu zvyknout,“

řekl odrazu své postavy. „Zbývá nám jen se modlit, aby tě někdo miloval ještě víc než já!

Portýr už měl pro něho připravené taxi ve sloupové před hlavním vchodem hotelu. David se usadil na zadním sedadle, v žaludku jako by ho tížil obrovský balvan.

I cesta se mu zdála mnohem kratší než kdy jindy. Na místě zaplatil, pak pomalu stoupal po schodišti Groote Schuur Hospital. Pohlédl na hodinky. Ukazovaly pár minut po jedenácté.

Ani se nedivil zvědavým pohledům, když přecházel vstupní halu a zamířil k výtahům.

Brig se vynořil z čekárny na patře. Vyšel do chodby, vysoký a zachmuřený, ovšem vypadal velice prkenně v civilním obleku.

„Co tady děláte?“ vyděsil se mladý Morgan. Vždyť šlo o jasné porušení předem dohodnutých pravidel, proto se zúřivě bránil.

„Pomyslel jsem si, že bych ti mohl pomoci...“

„Paráda!“ sarkasticky sykl David, ani se nesnažil zakrýt vztek.

Generál však mladíkovu temperamentu odolal, znechucení nenaznačil ani výrazem, ani slovem. „Přál by sis mít mě po boku?“ zeptal se místo toho smířlivě.

„Ne!“ Zeť se k němu otočil zády. „Dokážu se o sebe postarat sám - děkuju, pane!“ prskal přes rameno, když postupoval dál koridorem.

„Davide!“ ozval se ještě Brig tiše. Mladík zaváhal, pak se přece jenom vrátil.

„Co je?“

Dlouhou dobu na sebe oba muži zírali, potom najednou tchán zavrtěl hlavou. „Nic,“ pronesl. „Nic se neděje!“ Pak už jen sledoval bývalého armádního pilota s monstrózní hlavou, jak hbitě kráčí k pokoji, kde ležela jeho dcera.

Rozhodné kroky duněly prázdnou chodbou, připomínaly chůzi odsouzence, kráčejícího k šibenici.

Den byl opravdu teplý, lehká bríza vanula od moře.

Pacientka seděla v křesle u otevřeného okna, vlažný vzduch k ní přinášel vůni borovic, plnou mízy a čistoty.

S ní se mísila též špetka oděru slané pěny i mořských řas.

Debra se cítila klidná, hluboce usebraná a vůbec jí nevadilo, že se manžel opozdil. Zastavil se u ní totiž doktor Friedman a dokonce si ji žertem dobíral: prý ji bude muset do týdne propustit... Pocit štěstí ji zcela pohltil.

Teplý vánek dívku ukolébál, až zavřela oči, když podlehla silnému barevnému proudu i hebkým stínům, které se jí v mysli promítaly. Pomalu se dostávala na hranici spánku.

Manžel ji takhle našel: uvelebenou v hlubokém křesle, s nohama pod sebou, tvář zalitou slunečním svitem, odrážejícím se od okna. Turban bílých obvazů zářil čistotou, i župan bělostí připomínal závoj nevěsty, průhledná látka se podobala krajce.

David si stoupl před ní a velice pozorně ji studoval: na obvykle bledé tváři však temné kruhy pod očima už vybledly, plné rty vyzařovaly pokoj a mír.

S láskyplnou něhou se k manželce sehnul, dlaň jí přiložil k líci. Rozespale sebou trhla, otevřela oči barvy medu, zářící jasnými kousky zlata. Pořád nádherné, nezaostřené v mlze, nevidomé... Najednou však zaregistroval změnu: panenky zareagovaly, jako by zbystřily. Pohled se začal ostřit, usazovat. Ona ho snad pozoruje třeba ho i vidí...

Debru z hebkého okraje spánku vyrušil dotyk na tváři, lehkostí připomínal padlý list na podzim. Otevřela oči do jemných zlatavých oblaků, když náhle, jako ranní vítr rozfoukává mořský opar, se mráčky roztrhaly a ve vzniklé mezeře zahlédla hlavu hrůzného monstra, plovoucího k ní.

Obří patvar bez těla snad musel vyvstat přímo z pekelných hlubin, protože byl rozbrázděn krvavými jizvami, usazenými v bestiálně krutých vzorech. Zplozenec pekla se tu objevil!

Zvrátila se do křesla, zcela ochromená děsivým šokem -

rukama se snažila přišeru zastavit, ječela o pomoc.

Mladý Morgan se prudce otočil, vypálil z pokoje, práskl dveřmi a dusal chodbou. Brig zaslechl hluk a vyhlédl z čekárny.

„Davide!“ Natáhl ruku, aby ho chytil. Zeť se mu však divoce vytrhl, navíc udeřil generála do hrudi, až naletěl na zeď.

Než tchán našel rovnováhu, zeť už zmizel.

Horečné bušení běžících nohou se už ozývalo na konci schodiště.

„Davide!“ volal Debrin otec, v krku mu vyschlo.

„Počkej!“ Bývalý armádní pilot se však vytratil rychlostí blesku, dusot utichl. Brig se okamžitě obrátil a s bolestí v srdci se hnál ke dveřím, za nimiž se ozýval hysterický jekot a vytí.

Vřítíl se dovnitř právě ve chvíli, kdy stáhla dlaně z očí, v nichž se zračil údiv, potlačující prožitý děs.

„Já tě vidím,“ hlesla. „Já vidím. . .“

Otec k ní rychle přiskočil, sevřel ji v ochranném objetí mohutných paží.

„Neboj,“ chlácholil ji, „teď už bude dobře!“

Přitiskla se k němu, přestávala vzlykat.

„Měla jsem sen,“ mumlala. „Příšerná hrůza,“ špitla a otřásla se. Náhle se odtáhla.
„Davey,“ křikla. „Kde je David? Musím ho vidět!“
Generál ztuhl, poznal, že dcera nepochopila prožitou skutečnost.
„Musím ho vidět!“ opakovala.
„Vždyť už jsi ho viděla, holčičko,“ stěží vykoktal.
Dlouhou dobu nechápala, co tím myslí. Najednou se jí však rozbřesklo.
„David?“ tázavě nadhodila. Hlas se jí zlomil. „Nebyl to náhodou můj Davey?“
Otec smutně přikývl a předpokládal, že se dceři ve tváři objeví znechucení a odpor.
„Bože na nebesích!“ zoufale záúpěla. „Co jsem to provedla?“
Při pohledu na nejmilovanější bytost jsem se rozječela! Jak jsem mu to mohla udělat? Vždyť jsem ho zahнала pryč!“
„Takže ty ho přece jenom chceš vidět?“ ozval se překvapeně Brig.
„Jak něco takového můžeš vůbec vypustit z úst?“
odsekla Debra. „Miluju ho přece víc než cokoli jiného na světě- což určitě víš!“
„Dokonce i když teď vypadá takhle?“
„Pokud sis myslel, že svůj názor přehodnotím, potom mě moc dobře neznáš...“ Výraz ve tváři se jí opět změnil, tentokrát hlásal starost. „Najdi mi ho!“ přikázala.
„Fofrem, než udělá něco stupidního...“
„Copak vím, kam zmizel?“ zbystřil otec, zděšený možností, kterou dcera naznačila.
„Existuje jen jedno jediné místo, kam by zmizel ve chvíli prožívaného utrpení,“ vysvětlovala horečně dcera.
„Nahoře, v oblacích přece...“
„Aha,“ začalo generálovi svítat.
„Okamžitě běž na řídicí věž - vysokého izraelského důstojníka přece nechají do mikrofону promluvit!“ Brig zamířil ke dveřím, Debra ho ještě pobídla.
„Najdi mi ho, tati! Prosím tě, hlavně mi ho vrat!“
Piper Navajo směřoval přímým směrem na jih, jako by o cíli letu rozhodoval sám. Teprve když štihlá před' zamířila v jasném kurzu, zatímco stroj zvolna stoupal k tomu neuvěřitelně vysokému a blankytně modrému nebi, náhle David pochopil, kam letí.
Za ním se vzdaloval plochý vrchol Stolové hory, zahalený mraky Tohle byl poslední pozdrav pevniny, před ním se rozprostíraly pouze nekonečné prostory ledových a krutých vod oblévajících Antarktidu.
Mladý Morgan se zadíval na měřič paliva. Stále ještě měl vše před očima rozmazané, ale přesto zahlédl dobrou polovinu plné nádrže.
Asi tak tři hodiny letu, v duchu kalkuloval. Mráz mu přeběhl po zádech, když si uvědomil, že jde o časové údobí, po jehož uplynutí veškeré utrpení skončí. Úplně jasně v duchu viděl svůj konec - v naprosté pustině, daleko od lodních tras nepřekračujících nejzazší hranici plujícího ledu. Bude pokračovat v mírném vzestupu, dokud poslední ze dvou motorů nenasaje vzduch, nezakucká se a neztišne. Potom teprve sklopí před' kolmo dolů a v obřím švihu se bude řítit k polárním krajinám, neustále se zvyšující rychlostí, při konečném sebevražedném pádu zohaveného a skomírajícího orla. Vše skončí velice rychle, poněvadž kovový trup ho dopraví do hrobu, který nebude tak osamělý jako zoufalství, v němž se nyní nacházel.
Zčistajasna v rádiu zapraskalo, reproduktor se probral k bzučivému životu. Zaslechl řídicí věž, vyhlašující jeho volací znak i přes prskání statické elektřiny Natáhl ruku, aby vysílačku vypnul, když se náhle ozval v éteru velice známý hlas. Strnul.
„Davide, tady je Brig!“ Slova i tón hlasu ho v okamženi přesunuly v čase zpátky do jiného kokpitu v jiné zemi.
„Už jednou jsi neuposlechl můj rozkaz! Ne aby ses opakoval!“
Rty pilota se opět stáhly v tenkou bezbarvou linku, ruka pokračovala ve směru vypínače. Dobře věděl, že ho pozorují na obrazovce radaru, znali i jeho kurz! Generál tedy uhodl záměry manžela své dcery! Naštěstí až sem jeho pravomoc nesahá...
„Davide,“ ozval se už ne tak ostře, snad instinkt mu radil při výběru slov, která použil a která pilot vyslechne do konce.
„Právě jsem mluvil s dcerou! Nesmímě po tobě touží..., chce tě zpátky!“ Pán na Jabulani se už prstem dotýkal páčky.
„Poslouchej, Davide - Debra tě potřebuje! Vždycky tě bude potřebovat!“
Mladý Morgan jen zamrkal, protože slzy mu opět zalily oči.
Pohled se mu rozmazal. Pevné rozhodnutí v něm začalo tát.
„Vrat' se, Davide! Kvůli ní musíš zpátky!“
Kdesi v temném koutku pilotovy duše se rozhořelo malé světélko, které pomalu nabíralo na intenzitě, až ozářilo celou duši nádherným jasnem.
„Davide, tady je Brig.“ Reproduktor tlumočil hlas starého válečníka, tvrdý a nekompromisní. „Přikazuji okamžitý návrat na základnu!“
Mladý Morgan se zašklebil, dal si mikrofon k ústům.
Palcem stiskl tlačítko, potom začal hebrejsky.
„Beseder! Tady Bright Lance jednička, vracím se domů!“
Piper Navajo se okamžitě prudce stočil zpět.
Mírné zvlnění na obzoru už splývalo s modrým horizontem.
David Morgan zamířil tedy přímo směrem ke Stolové hoře a hnal oba motory na plný výkon.
Věděl, že ho nečeká snadný život - bude potřebovat veškerou kuráž i trpělivost, ale tušil, že konec stojí za všechno

vydané úsilí.

Náhle na něj dosedla zoufalá touha být o samotě s Debrou v
Místě radosti, v míru Jabulani.

Z anglického originálu EAGLE IN THE SKY

Přeložil Michal Švejda

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

Vedici Klokán, 2001

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Štefánikova 2

Vydání první

ISBN 80-7218-594-2